

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A fantastic writer." AMANDA QUICK

Julie Anne Long

I Kissed An
Earl

GRIFFIN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bir Earl'ü Öptüm

Julie Anne Long

 HarperCollins e-books

İçindekiler

Bölüm 1

"Bir sürünün ortasında uzanmış sıkılmış bir aslana benziyor..."

Bölüm 2

Leydi Peregrine, söz verdiği gibi, Lord'la bir tanışma ayarlamıştı.

Bölüm 3

Konttan sonra, Mösyö Lavay'ın.

Bölüm 4

Violet ağır kadife perdeyi geriye itti ve dışarı baktı...

Bölüm 5

Kulübesinin, sığınağının kapısını açtı: bir...

Bölüm 6

Bir
sessizlik.

Bölüm 7

Menekşe uyandım Aniden, ama uzun anlar
geçti önce O anladı.

Bölüm 8

Zeki olmadığından değildi. Sadece Tanrı biliyordu...

Bölüm 9

Flint, Lavay'ı ön güvertede kendisini beklerken buldu.

Bölüm 10

Güzel bir rüzgar sayesinde, biri Violet olmak üzere iki gece...

Bölüm 11

Bununla birlikte, devam etmek zordu ve kesinlikle denedi...

Bölüm 12

Mercury Club gibi düşün.

Bölüm 13

Violet, Tanrı'nın bilmediği bir saatte bir sonraki tarafından uyandırıldı.

Bölüm 14

Flint yemeğini yemeye karar vermişti.

Bölüm 15

Bu şimdiye kadar yaptığı en garip pazarlıktı, ama o...

Bölüm 16

Flint komik bir şekilde hareketsiz kaldı. Kelimeler yarı karanlıkta yankılandı.

Bölüm 17

Violet şafak sökmeden yataktan kalktı, çünkü uyku...

Bölüm 18

Üç gün sonra geminin çanı çaldı ve vardıklarını haber verdi.

Bölüm 19

Violet'in ruh haliyle uyumlu olarak, hava da değişken ve...

Bölüm 20

"Sağlamım. Sana yemin ederim," diye kekeleyerek yatıştırdı. "Ben..."

Bölüm 21

Takip eden günlerde mesafelerini korudular. Ve...

Bölüm 22

Karanlık, amansız, kötü şöhretli Biscay Körfezi sisi ...

Bölüm 23

Flint uzun deneyimlerinden biliyordu ki, kan vızıltısı ve

Bölüm 24

Çocuk Mathias haklıydı. İki gün sonra...

Bölüm 25

Violet için işkence o akşam sonra yeniden başladı...

Bölüm 26

Flint şafak sökmeden uyandı ve daha gözleri açılmadan...

Bölüm 27

Violet yaklaşık üç haftadır uzaktaydı ve bu süre zarfında...

Teşekkür Yazar

Hakkında

Julie Anne Long Yazarının Diğer

Kitapları Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Bölüm 1

■ ■ "Bir kaz sürüsünün ortasında uzanmış sıkılmış bir aslana benziyor. Hangimizi avucunun içine almak istediğine karar verecek kadar yaygaraya tahammül ediyor."

Bayan Violet Redmond yelpazesinin üstünden yeni Ardmay Kontu'na baktı ve bu hükmü üç kişiye verdi: her sözünü soluksuz dinleyen güzel sarışın Hart kardeşler Millicent ve Amy'ye ve Violet ilgi odağı olduğunda eziyet çeken evli Leydi Peregrine'e. Zengin ve güçlü Bay Isaiah Redmond'un güzel, efsanevi derecede kaprisli kızı olarak Violet her zaman öyleydi.

Evli Leydi Peregrine'in "*Jaws* mı, Bayan Redmond? La, *onu* bacaklarımın arasına almayı tercih ederim."

Hart'lar nefeslerini ve hınzır kıkırdamalarını hayranlarının arkasına sakladılar. Violet bir esnemeyi sakladı.

Lord ve Leydi Throckmorton'ın balo salonundaki ratafia'nın yanında en iyi izleme pozisyonunu almışlardı. Her zamanki gibi bir izdiham vardı. Hart'lar Violet'in yanında duruyordu çünkü onun *yerinde olmak istiyorlardı*. Leydi Peregrine de Violet'in yanında duruyordu çünkü onunla birlikte *görünmek* istiyordu. Her zamanki gibi, balo salonundaki kalabalıkta bile Violet varlığın ve yokluğun son derece farkındaydı. Anne ve babası, Isaiah ve Fanchette Redmond ile erkek kardeşi Jonathan buradaydı. En yakın arkadaşı Cynthia ve kısa süre önce evlenen erkek kardeşi Miles, Pennyroyal Green, Sussex'te kalmışlardı.

Elbette en büyük eksiklik, tonun altın çocuğu ve Redmond'un varisi olan en büyük ağabeyi Lyon'un bir yıl önce sırtındaki giysileri ve çocukluğundan beri sahip olduğu gül ağacından küçük bir kutuyu da alarak ortadan kaybolmasıydı. Kendi yaptığı bir kutu.

Ve yokluğunun ardında yatan sebep çok açıktı: Redmond'ların kadim düşmanları Pennyroyal Green'in Everseas'lerinin en büyük kızı Olivia Eversea, odanın karşısında durmuş, yeşiller içinde ince, solgun ve ciddi görünüyordu. Olivia *her zaman* ciddiye. Hatta ateşli. Davaları için tutkuyla çalışırdı. Hatta Pennyroyal Green'deki Pig & Thistle'da, barın sahibi Ned Hawthorne'un hoşgörülü şaşkınlığına rağmen kölelik karşıtı broşürler bile dağıtmıştı.

Olivia buradaydı ama Lyon yoktu. Çünkü Olivia Lyon'un kalbini kırmıştı. Ve herkes bunun laneti yerine getirdiğini söylüyordu: bir Eversea ve bir Redmond'un kaderinde her nesilde bir kez aşık olmak vardı ve bunun sonuçları felaketti.

Violet, bakışlarının kadının elbisesinde bir delik açmaması için Olivia'ya bakmayı bırakması gerektiğine karar verdi.

"Dedikodu yapıyormuş gibi görünmemeliyiz." Bayan Amy Hart bunun söylenmesi gerektiğini düşünecek kadar bu işte yeniydi.

"*Elbette* dedikodu yapıyormuş gibi görünmeliyiz. Başka türlü herkesi nasıl korkutup meraklandıracağız?"

Herkes başıyla onayladı ve herkes Violet'in ironisini kaçırdı.

"Neden bir aslan?" Millicent bilmek istiyordu. "Neden bir ayı ya da antilop değil?"

"Antilobun toynakları vardır, seni ahmak," diye düzeltti kız kardeşi Amy bıkkınlıkla. "Pek romantik bir yaratık sayılmaz. Gerçi ben de *onun* romantik bir yaratık *olduğuna* ikna olmadım. Çatık kaşları kalıcı olacakmış gibi görünüyor. Onun bir vahşi olduğunu söylüyorlar." Keyifli, teatral bir ürperti verdi.

"Nedenini biliyorum! Saçı yüzünden. Bu... *alaca*." Millicent kelimeyi içini çekerek söyledi. "Alaca mı?" Leydi Peregrine sahte bir telaşla ona döndü. "Sen mi gerçekten alaca mı *dedin*, Millicent? Şiirin beyninizi lapa yapacağı konusunda sizi uyarmadığımı söyleyemem ve şimdi burada alaca gibi bir kelime kullanıyorsunuz ve sanırım geçen gece sabah sisini tanımlamak için *gossamer* kelimesini de kullandığınızı duydum - bu doğru değil mi?"

Millicent utanç dolu bir onaylamayla başını öne eğdi.

"Canım, saçları *kahverengi* ve çok fazla var. Ama tabii ki. Sorunu görüyorum. Burada *çizgilerin* var, Millicent" -Lady Peregrine kendi gözlerinin kusursuz köşelerini işaret etti- "gözlerini kısmaktan, diyebilirim ki. Belki de onu net görebilmek için bir gözlüğe ihtiyaç duymaya başlamışsındır?"

Hepsi spekülatif bakışlarını, parmakları o hayali çizgileri okşamak için havalanan zavallı Millicent'a çevirdi.

"Dürüst olmak gerekirse, ona bir kez daha bakın -gerekirse kısa bir bakış atın, bunu yapmanıza hiçbirimiz aldırmayacağız, öyle değil mi hanımlar? Onun çok vahşi olduğunu göreceksiniz. Alışılmadık derecede *iri*. Amerikan ırkı olduğunu söylüyorlar. Eminim gerçek ailesi bir ayı ve bir Kızılderili idi."

"Oh, şimdi *kim* hayalperest oldu?" Millicent öfkeliydi.

"Söylentilere göre İngiliz topraklarında vakit geçirmeyi planlamadığı için bu unvan onun için çok boşa gitmiş, ama Kral'ın kaprisleri var. Sen ne düşünüyorsun, Violet?"

Kont hakkındaki tüm bu zekice konuşmaların amacının onu etkilemek ve şoke etmek olduğunu bilen Violet, çünkü herkes onu etkilemenin ve şoke etmenin çok zor olduğunu biliyordu ve gerçekte o kadar sıkılmıştı ki, bitmek bilmeyen balolardan, partilerden ve bunlarla ilgili her şeyden o kadar sıkılmıştı ki, belki de iç organlarının uyarım eksikliğinden durma noktasına gelebileceğini düşünüyordu ve onu uyanık tutan tek şey, yanında duran kadınlara karşı duyduğu keskin ama oldukça kişisel olmayan bir nefretti:

Mavi, muhtemelen.

Balo salonundaki her şey agresif bir şekilde parlıyordu. Bir sürü mum ve lambanın ışığı ipeklerden, taftadan, mücevherlerden, cilalı pirinçten ve mermerden sekerek göz kamaştırıcı bir parıltı yaratıyordu. Ama yeni Ardmay Kontu onlara doğru baktığında, gözleri ışıklı mücevherler gibi parıldadı. *Mavi olmalılar.*

"Bu unvanı hak etmek için kahramanca bir şey yaptığını söylüyorlar," dedi sadece.

Söylenti devam etti; ancak ayrıntılar anlaşılması zor olarak kaldı. Majesteleri 4. George'un yeniden dirilttiği, Everseas ve Redmond'ların önünde sallandığı, sonra da şaşırtıcı bir geri dönüşle, gizemli ve sözde Amerika'da yetişmiş, İngiliz doğumlu Kaptan Flint'e bahsettiği yok olmuş bir unvan. Kuşkusuz bu durum Kral'ı eğlendirmişti.

Güçlü Eversea ve Redmond ailelerini alçakgönüllü ve kontrol altında tutma fırsatı, çünkü başka çok az şey yapabilir gibi görünüyordu.

Yelpazesini çenesinin altında durgun, dikkatli ve tarafsız hareketlerle gezdirdi. Birazdan sağlam yapılı, sarıklı Leydi Windemere'le sohbete dalmış olan keskin gözlü annesi, odanın dört bir yanından ona dana gözlü ama temkinli bir hayranlıkla bakan, yelpazesinin işaret edeceği bir daveti uman ya da bundan korkan kanlar arasında bir fesatlık çıkarıp çıkarmadığını hemen anlardı. White's'taki bahis defterleri Violet Redmond'ın bundan sonra ne yapabileceğine dair çılgınca umutlu tahminlerle doluydu, çünkü Violet'ın bir taliple tartışırken kendini bir kuyuya atmakla tehdit edip dirseklerinden çekilmeden önce bir bacağını devirmek ya da bir adamı düelloya davet etmek gibi destansı, lezzetli bir şekilde aceleci bir şey yapmasının üzerinden dayanılmaz derecede uzun bir zaman geçmişti. Arada sırada görgü kuralları kusursuz, mükemmel ve doğuştan geliyordu, bu da onlardan sapmayı daha da canlandırıcı ve şok edici hale getiriyordu.

Sadece gözü kara olanlar sonunda kimin onunla boy ölçüşebileceğine dair bahse girerdi. Birçok kişi bu işe kalkıştı. Hepsi başarısız oldu. Bazıları denedi ve *fevkalade* başarısız oldu. Ton'un kanlıları için Violet Redmond El Dorado'ydu. Ve dehşet vericiydi.

Yeni kontun gerçekten de uzun boylu olduğunu ama alışılmadık derecede de uzun olmadığını değerlendirdi. Odadaki diğer birkaç adam muhtemelen onun gözlerinin içine eşit bir şekilde bakabilirdi.

Ama iriydi.

Ağabeyi Miles Redmond bir *uçurum* gibi iriyken -yok edilemez bir niteliği vardı ama her nasılsa manzaranın ayrılmaz bir parçası gibi görünüyordu ve bu yüzden zaman zaman gözden kaçabiliyordu-Ardmay Kontu'nda göze batmayan hiçbir şey yoktu. Bunun nedenini tam olarak kestirmek zordu. Ellerini arkasında kavuşturmuştu; bir dizi gelişigüzel bükülmüştü. Odadaki diğer adamların çoğu da sohbet ederken benzer pozlar veriyordu. Kıyafetleri güzel kesimli ve hayal gücünden yoksundu; pantolonu açık kahverengi, kravatı beyaz, paltosu siyah, yeleğinin üzerinde ince kalaylı çizgiler vardı.

Ancak onun hissedilir fiziksel güveni, kendi tenindeki hayvani rahatlığı, orada bulunan tüm erkeklere bilinçaltı bir meydan okumaydı.

Toplanan hanımların kabul görmüş çekicilik anlayışını derinden rahatsız ettiğinden bahsetmiyorum bile.

Kısacası, balo salonunun ortasına getirilmiş bir Truva atı kadar tedirgin ediciydi. Ve kesinlikle İngiliz coğrafyasına ait değildi.

Violet, "Kaşlarını çatmış... gerçekten de bir vahşiye benziyor," diye düşündü. "Gülümsemeyi denemeli. Acaba bütün dişleri yerinde mi? Aranızda görecektir kadar yaklaşan oldu mu?"

Aralarından hiç kimsenin henüz kontun dişlerini görmediğine ve belki de içlerinden birinin göz atması, hatta eğer ayarlanabilirse onunla dans etmesi için gönderilmesi gerektiğine karar verildi.

"Kaşlarını çatmasını *sevdim*. Sanki bir güvertenin pruvasında durmuş, deniz meltemi saçlarını geriye savururken gözlerini kısarak güneşe bakıyormuş gibi görünüyor." Bu Amy Hart'tı, hülyalı bir şekilde.

"Ama kötü huylu erkeklerden berbat dansçılar olur." Bunu Millicent söyledi.

Violet bu saçmalığın geçmesine izin veremezdi. Yavaşça dönüp Millicent'a baktı. "Tanrı *aşkına*," dedi ağır bir acıyla.

Millicent uygun bir şekilde utanmış görünüyordu.

Leydi Peregrine, ilgi odağı olmasının üzerinden tam üç saniye geçmişken, "Erkeklerin kalçalarının büyüklüğü ve bunun onların *yiğitliği* hakkında ne anlama geldiği konusunda bildiklerimi anlatmama izin verin," diye ısrar etti. Hart'lar başlarını ona doğru çevirip eğildiler, çünkü Leydi Peregrine genç ve evli olduğu için onların bilmediği şeyleri biliyordu.

Ve çürüyen meyvelerin etrafındaki eşek arıları gibi vızıldamaya devam ettiler, ta ki Violet kendini piknik güneşi gerçekten üzerine vuruyormuş gibi uyuşuk hissedene ve uzaklara gitmeyi dileyene kadar. Kısa bir süre önce kardeşi Jonathan ve iki arkadaşıyla birlikte -Cynthia ve Lord Argosy- Pennyroyal Green'in eteklerinde kamp kurmuş olan Çingenelere fal baktırmaya gitmişti. Elbette ona suyun ötesine uzun bir yolculuk yapacağı söylenmişti. Ve sonra Çingene kız Martha Heron saçma sapan bir şey bağırmıştı. Fransızca bir kelime. Muhtemelen bir isim. O sırada Violet tüm bunları gözlerini devirerek karşılamıştı. Genel kaniya göre Çingene Martha Heron hem bir aylak hem de kendi iyiliği için biraz fazla çapkındı.

Ama Violet şu anda bu balo salonundan uzak bir yere yapılacak uzun bir yolculuğun ona uygun olacağını kabul ediyordu.

"şimdi, gerçekten çekici, çok zarif bir adam için Kont'un ikinci kaptanına bakmak gerekir. Onu gördünüz mü? Muhtemelen devrimde her şeyini kaybetmiş ve şimdi bir vahşiye hizmet etmek zorunda kalmış bir Fransız aristokrat, çünkü unvanı var! Adı Lord Lavay." Leydi Peregrine gemiye yeni gelenler hakkındaki üstün bilgilerini paylaşmaya hevesliydi.

Violet başını Leydi Peregrine'e doğru salladı ve onu öyle tuhaf ve parlak bir bakışla süzdü ki Leydi Peregrine'in yanaklarının rengi kaçtı.

Hepsi Violet'i soluksuz, beklenti dolu bir neşeyle izledi.

"Aklında bir şey mi var canım?" Leydi Peregrine bir süre sonra başardı. Nefesi kesilmiş gibiydi.

"Lütfen adını tekrar eder misiniz?" Violet dikkatli bir nezaket gösteriyordu.

Leydi Peregrine soğukkanlılığını topladı ve skandal yaratacak bir davranışın lezzetli beklentisiyle titremeye başladı.

"Oh, daha iyisini yapabilirim, Bayan Redmond," diye mırıldandı. "Tanıştırmamı ister misiniz?"

Lord Lavay elinde bir fincan ratafia ile döndüğünde Flint selamlama amacıyla, "Bir leşin üzerine eğilmiş sırtlanlara benziyorlar," dedi.

Lavay, Kont'un bakışlarını balo salonunda genç kadınların oluşturduğu halkaya doğru takip etti. İkinci kaptanı Lord Lavay neşeyle, "Sizin mecazi karkasınız, öyle oluyor," diye onayladı. "Bu içkiyi getirirken epey bir şeye kulak misafiri oldum. Aslında, dedi ki-"

"Hangi 'o'?"

"Güzel sarışın." Lavay çenesiyle belli belirsiz bir işaret yaptı.

Flint sinirli bir şekilde, "Hepsi çok *güzel*," dedi. Öyleydiler de. Hepsi de aynı şekilde solgun, temiz, kokulu, bakımlı, kibardı. Güzel, güzel, güzel. Güzelin *İngiliz* versiyonu. Her ülkenin bir güzel versiyonu vardı ve o da belki de kendi payına düşenden daha fazlasını tatmıştı.

"Çok *soluk* sarı saçlı olan, girişin doğusunda, hadım edilmiş gibi görünen bir Romalı heykelinin yanında... Sanırım? Mavi giyiyor ve başlığından bir tüy mü çıkıyor? Kendime yardım ederken... bu..." Üzüntüsünden kelimeler kifayetsiz kaldı.

telaşlı ratafisini inceledi, ama toparlandı. "...Bir erkeğin kalçalarının büyüklüğünün onun büyüklüğüyle doğrudan ilişkili olduğunu duyduğunu söylediğini duydum -kullandığı kelime 'kutsama'ydı, ama vurgudan ne demek istediği anlaşıyordu- ve eğer bu gerçekten doğruysa, yeni Ardmay Kontu'nun kutsaması kesinlikle Courtenay'inkini utandırır."

Hemen bir an şaşkın bir sessizlik içinde, İngiliz kadını olan tehlikeli küçük paradoksun onuruna bir an geçirdiler. Yelpazeleri kadar çırpıntılı ve kırılgan *görünüyorlardı*; konuşmaları -dışarıdan bakıldığında- son derece kibar ve ağırbaşlıydı. Yine de aynı yelpazeleri balo salonlarında şok edici derecede kışkırtıcı davetleri işaret etmek için kullanıyorlardı ve kalışları göğüslerini bir paşanın incelemesi için yastıkların üzerinde sunulan inciler gibi korsajlarından yukarı kaldırıyordu. Bakışlar yanlış bir göğse yöneldiğinde, sarhoş ve aşırı terbiye görmüş bir lord şafak vakti tabancalar hakkında bağırmaya başlardı. Doğru bir *kelime* ve uzun süreli bir bakışla, bir akşam yemeğinde yakışıklı bir aristokrat dulun narin elbisesini yukarı kaldırmaya ve kalçalarının arasında yatan zevklere katılmaya davet edilebilirdi.

Flint'e İngiliz topraklarındaki ilk birkaç gününde bu iki şey de hatırlatılmıştı. İlkinde özür dilemiş, ikincisinde ise kibar bir pişmanlıkla geri çekilmişti.

"Courtenay'in hangisi olduğunu bilmiyorum," diye ekledi Lavay susarak, çünkü Courtenay'in kim olduğunu merak etmemek artık imkânsızdı.

Flint, göreviyle ilgili olarak Kral'la görüşmüş ve yeniden diriltlen unvanını -İngiliz bir piç olarak doğmuş, Amerikalı bir haydut olarak büyümüş- şaşırtıcı bir şekilde kendisine çok gören adamların onuruna verdiği birkaç sıkıcı akşam yemeğine katılmış olsa da, Lavay zamanının çok daha büyük bir kısmını Kadife Eldiven adlı bir genelevin daha misafirperver ortamında geçirmişti.

Flint, erimiş çikolata gibi gözleri, çengelle biten bir burnu ve uzadıkça uzayan düz siyah saçları olan Faslı metresi Fatima'ya bir an bile özlem duymadı. Fatma bir elinin parmağıyla oturma odasıyla tütsü kokulu yatak odası arasındaki perdeleri ayırırken diğer elinin parmağını kıvrırdı - bu *onun* sembolik iletişiminin kapsamıydı. Sonra onun üstüne tırmanırdı, ya da o onun üstüne, ve bir saat geçirirlerdi.

terli ve keyifli bir öğleden sonra geçirdi. Flint'in kesin kanaati, yapacak yeterince sıkı ve dürüst işi olmayan toplumların gereksiz yere karmaşık hale geldiğiydi.

Gerçek şuydu: Otuz iki yaşında, neredeyse yirmi yıldır denizlerde seyahat ettikten, gemilerde, hapishanelerde ve saraylarda yemek yedikten ve uyuduktan, prenslerle ve haydutlarla hayatı için pazarlık ettikten, ödüller için suçluları yakaladıktan ve birden fazla servet kazandıktan ve kaybettikten sonra, Kaptan Flint, melez piç, korsan ve tüccar, yeni Ardmay Kontu, her yere ve hiçbir yere aitti. Kendi melodisi dışında kimsenin melodisiyle dans etmiyordu. Bu balo salonundaki adamlar umurunda bile değildi. Muhtemelen tüm hayatları boyunca kabul ettikleri şeyi istiyordu: bir hanedanlık kurma fırsatı. Kendine ait bir şey, ait olacağı bir şey.

Araziye, servete ve bir eşe ihtiyacı vardı. Göz diktiği arazi New Orleans'taydı, Fatima en azından onun zevkine ve rahatına düşkün olduğu için eş olarak iş görürdü ama gerekli servet bir türlü bulunamıyordu ve New Orleans'taki çiftliğin satıcısı huzursuzlanmaya başlamıştı.

İki hafta önce her şey değişmişti.

İronik bir şekilde, en başta bu balo salonuna gelmesine neden olan ölümcül kusuruna bir kez daha lanet okudu: *Kurtarma* söz konusu olduğunda asla kendi haline bırakamazdı. Le Havre'da demir atmış, bir fırtınanın ipek kargosuna zarar vermesinin ardından iyice tükenen servetini nasıl toparlayacağını düşünürken, sarhoş ve aptal bir beyefendiyi Le Havre'daki ayak yollarından kurtarmıştı. Meğer bu minnettar adam Kral'ın metresi Lady Conyngham'ın sevgili kuzeniymiş. Flint'in kahramanlıklarının haberi - aslında iki ayak takımı ve bir Flint olmasına rağmen, hızlı bir kılıç oyunu ve birkaç tehditkâr hırıltıdan başka bir şey *değildi* - Flint'in Le Havre'daki tanıdığı Comte Hebert aracılığıyla kulağına ulaştı.

İngiltere Kralı da Flint'i ve onun ödül toplama yeteneğini bu şekilde öğrenmiş ve hem metresine kendini sevdirmek hem de açık denizlerdeki küçük bir sorunu çözmek için bir fırsat görmüştü. Büyük bir İngiliz kontluğunu diriltip Flint'e vermeyi teklif etti. Flint'in tek yapması gereken ticaret gemilerini soyan ve batıran Le Chat adında bir korsanı yakalamaktı.

Birçoğu İngiliz, Avrupa'nın dört bir yanında. *Unvan* da, ona bağı zengin tarım arazileri de onundu; düzenli bir gelir sağlayacak, aynı zamanda bakımı için muazzam bir gelir gerektirecek topraklar.

Ödül tamamen korsanın adalete teslim edilmesine bağılıydı.

Şeytani bir teklifti. Gerçekten de güzel bir şeydi: pratik, kaprisli ve acımasız.

Flint buna *büyük* hayranlık duydu. Ve Flint onu reddetti.

On yaşında bir delikanlı olduğundan beri, *Steadfast*'tan Kaptan Moreheart terk edilmiş bir çocuğa bir ev, bir amaç ve bugün olduğu adam olmak için ihtiyaç duyduğu bilgiyi verdiğinden beri, kendi melodisi dışında kimsenin melodisiyle dans etmemişti. Şimdi başlamaya niyeti yoktu, borazan çalan İngiltere Kralı olsa bile. Bir çırpıda ona istediğı her şeyi verme potansiyeline sahip olsa bile.

Elbette, eğer *başarısız olursa*, bu onu yok edebilirdi.

Bu Kral hırladı. Flint itiraz etti. Bu Kral kandırdı. Flint karşı çıktı.

Şaşkına dönen Kral, ince tehditler savurmaya başladı. Flint, eğlenmiş ve korkmamış bir şekilde karşı çıktı.

Kral'gerçekten öfke nöbeti geçirdiğini duyunca, oyundan iyice zevk almaya başladı.

Ve sonra Le Chat, *Steadfast*'i batırdı.

Haber Flint'e akşam saatlerinde, ekibiyle birlikte Le Havre'da bir barda otururken ulaştı. Kıpırdamadan duruyordu, elleri bir bardak biranın etrafında sıkıca kıvrılmıştı, etrafında müstehcen kahkahalar yükseliyordu. Bu haberin karnına bir kurşun yemiş gibi hissettirdiğini fark edince afallamıştı.

Çelik omurgalı Kaptan Moreheart, saçları ağarmış ve gut hastası ama yine de zeki, sert fikirli, ağırbaşlı... O lanet korsan tarafından kılıç zoruyla bir tekneye bindirilmiş ve adamlarıyla birlikte dalgalı bir denizde neredeyse kesin bir ölüme sürüklenmişti.

Arkasındaki korsan ise *Steadfast*'i top ateşiyle paramparça etti.

Bu yüzden Ardmay Kontu olmayı kabul etti.

Ve Şimdi o büyük İngiliz arazileri, yüzyıllık bir mülk de dahil olmak üzere, hem eŐeĐin önünde bir havuç gibi hem de Demokles'in Kılıcı gibi sallanıyordu.

Yarım saat önce balo baskısı, görevi ve Moreheart'ın anısı Flint'in huzursuzca terastaki kapılara doğru yürümesine ve onları bir santim a masına neden olmuştu. Dışarıda rüzgâr köşeye sıkışmış, yaralı bir hayvan gibi uğulduyor, kömürle kirlenmiŐ Londra ve deniz kokuyordu. *Fortuna* adlı yelkenlisi orada demirlemişti. Yarın muhtemelen daha sakın rüzgârlar esecekti ve küçük ama sadık -ve gerektiğinde neşeyle saldırgan- mürettebatıyla mümkün olduğunca erken yelken açacaklardı.

Biri dışında sadıktı. Artık bir kont olabilirdi ama bir yüzbaŐının görevleri sayısız, sıradan ve çoğu zaman  ıldırtıcıydı.

"Kadife Eldiven'deki coşku nöbetleri arasında Rathskill'in yerine birini bulabildiniz mi?" AŐ  Hercules'in sabrı taŐmadan ve onu kıyma makinesine göndermeden önce, aŐ  yamağı Rathskill'in gitmesi gerekiyordu. Rathskill tembeldi, dikkatsizdi ve elini kalbinin üzerine koyarak erzak çaldığı yalanını söylerken hepsi dudaklarına yapışan bisküvi kırıntılarına hastalıklı bir hayranlıkla bakıyordu. Bir geminin yemekhanesindeki deneyimini fena halde abartmıŐ, hem Flint'i hem de Lavay'ı aptal yerine koymuŐtu.

 kisi de aptal yerine konulmayı kabul etmedi. Asla.

Lavay içini çekti. "Rıhtımda birkaç adamla konuştum ama hiçbiri uygun değildi. Belki Le Havre'da Őansımız daha yaver gider. En azından aŐ  yamağı olmadan o kadar uzağa yelken açabiliriz."

"Herkül... mutsuz ."

Mutsuz, Herkül' n ne olacağını anlatmak için çok hafif bir kelime gibi görünüyordu. AŐ ları Yunanlıydı, k   c kt  ve hoŐnutsuzluĐunu operatik bir Şekilde ifade ediyordu. *Tüm* duyguları operatikti.

"Mutsuzluktan bahsetmiŐken, Flint, kaŐların elli adımda çiçekleri soldurabilir. Burası bir balo salonu ve bunun size verilen bir unvan olduğunu unutmayın, Tanrı aşkına, Türk hapis cezası değil. Tanrı biliyor ya, sana beyefendiliğimi aŐılamak için elimden geleni yaptım-"

Flint homurdandı.

"-ama gerçekten gülümsemeyi denemelisin. Hatta o kadınlardan biri sizi 'vahşi' olarak tanımladı."

Vahşi. Flint hareketsiz kaldı. Bunca yıl sonra bile, bu kelime hâlâ kürek kemiklerinin arasına bir mızrağın soğuk ucu gibi dokunuyordu.

"Hangisi?" dedi sertçe. "Esmer olan, mavili olan."

Flint söz konusu esmer kızı kolayca buldu. O grubun bir parçasıydı ama bir şekilde ayrı görünüyordu, hareketsizlik içinde sınırlanmıştı. Saçları karmaşık bir şekilde toplanmıştı; bir çift hesaplı lüle çenesine kadar sarkıyordu; kesinlikle gür bir ağız dışında yüz hatları güzeldi; elbisesi mavinin tek bir tonuydu, kabul edilebilirden daha fazla bir göğsün üst kısımlarını ortaya çıkaracak kadar düşük kesilmişti ve üzerinde bir zincire asılmış bir tür parlak mücevher sallanıyordu. Boğazı uzundu. Yelpazesi, sanki onu tutan el tamamen başka birine aitmiş gibi ilgisiz bir şekilde çenesinin altında sallanıyordu.

Ama gözleri ışıltı ışıltı ve o gür ağzının köşesi alaycı bir küçümsemeyle çukurlaşmıştı.

Kendisi için mi? Arkadaşları için mi? Odadaki herkes için mi?

Komikti ama Flint uzaktan da olsa kendini hatırladı.

"*Bu* kadın sıkılmış Lavay. Ve bahse girerim ki bir erkeğin sağlığı için sıkılmış, şımarık, varlıklı genç bir İngiliz kadından daha tehlikeli bir şey yoktur."

"Bu bahse girmeyeceğim, Flint. Yarını görmek istiyorum."

Söz konusu kadın ve güzel giyimli sarışın, gruptan ayrılarak oldukça kararlı bir şekilde onlara doğru ilerlemeye başladılar ve yolda bir başka İngiliz beyefendi de onlara katıldı.

"Lanet olsun." Lavay eğleniyordu. "Değişiklik diye medeni görünmeye çalış, seni alçak, çünkü İngiliz kadınlarla dans etmek zorunda kalacağımızı hissediyorum."

"Özür dilerim Lavay," diye mırıldandı Flint. "Eminim bunun görkemli kalçalarımın bir ilgisi vardır."

Bölüm 2

Leydi Peregrine, söz verdiği gibi, Lord Lavay ve Lord Flint'i, daha önce çiftle tanıştırmış olan ve Kont ile Lord Lavay'ın artık hanımları dansa kaldırmak zorunda hissettikleri anlaşılınca onları hızla terk eden kocasının bir kuzeni aracılığıyla tanıştırmayı başarmıştı.

Hafif ve ısrarlı bir vals başladı ve etraflarında erkekler ve kadınlar çiftler halinde dönmeye başladılar.

Lord Lavay, Violet ve Leydi Peregrine'e doğru saygıyla eğildi. "Benimle dans etme onurunu bana bahşederseniz çok memnun olurum-"

Leydi Peregrine yumuşak bir sesle, "Memnuniyetle, Lord Lavay," dedi ve elini onun elini tutmak için kaldırdı.

El havada asılı kalmış, avizenin ışığı bileziğindeki mavi taşların üzerinde göz kırpyordu. Hepsi şaşkın -ve Violet'in durumunda, kızgın- bir an için ona baktılar.

Leydi Peregrine'in kaşı kendini beğenmiş bir şekilde, sonsuz küçüklükte bir seğirme yaptı.

Sonra Lavay, lanetlenmiş bir beyefendi gibi, zarif bir şekilde onu aldı ve götürdü.

Violet sessizce öfkelenerek izledi. "Bayan Redmond?"

Çingene kız ona "*Lavay*" diye bağırmıştı. Ve tam da can sıkıntısından ölmek üzereyken Lavay adında birinin balo salonunda belirmesi *elbette* anlamlıydı.

"Bayan Redmond?" diye tekrar seslendi.

Kadın neredeyse irkilerek döndü.

İri yarı kont saygıyla eğildi ve tekrar ayağa kalktığı anda elini uzatıp kaşlarını beklentiyle kaldırdı.

Onu hemen fark etti ve yine mücevherleri düşündü. Yüzü de yontulmuştu: yüksek planlı yanaklar, bir elmas gibi sert ve temiz kenarlı çene. Çene inatçı, kaşlar yüksek ve geniş, burun kalın. Zarif bir hassasiyetle çizilmiş güzel bir ağız. Kesinlikle bir Kızılderili. Onun soyunda bir Kızılderili olduğunu hayal edebiliyordu. Ten rengi onu kesinlikle İngiliz olmayan ve belirli bir soydan gelmeyen bir adam olarak gösteriyordu: açık tenli olmaktan çok altın sarısıydı ve güneşte yanmak yerine koyulaşp kararması muhtemeldi.

Ama nasıl vals yapılacağını biliyordu.

Uсталıkla, nazikçe elini eline aldığında ve diğer elini beline koyduğunda, sanki amansızca bir yörüngeye çekiliyormuş gibi tuhaf bir nefessizlik anı yaşadı. Adamın elle tutulamayan gücü öyle bir şeydi ki, hem ona direnmek hem de teslim olmak istiyordu ve Violet olarak birincisini ikincisine tercih etti ve hemen bunu yapmaya koyuldu.

Dash. Görmesi gereken *Lavay*'dı.

Grrrr.

Leydi Peregrine'in zafer dolu yakalamak için tam zamanında Kont'un omzunun üzerinden baktı.

Leydi Peregrine'in başının arkasına oklar fırlattı. "Ben ısırmam."

Kontun sesi kulağının dibinde alçak bir gümbürtüydü. Violet irkildi. "Affedersiniz?"

"Sanki merak ediyordum gibi bana ."

Aksanı ilginçti: düz, buyurgan Amerikan aksanı, kenarlarda aristokrat İngilizcesine benzer bir şeyle gevreklemişti. *R*'leri daha yumuşaktı, neredeyse yuvarlanmıştı. Sanki seyahat ettiği her ülkenin dilindeki müziği biraz gibiydi.

"Hayır, başka bir merakımı ." "Sahip olabileceğim göz sayısı konusunda mı?"

"Numarayı oldukça hızlı bir şekilde tespit ettim, teşekkür ."

"Ah. Demek benden *öteye* bakıyordun. Anlıyorum." Sesi uzaktan eğlenmiş gibi geliyordu. "*Kötü* davranışların canlandırıcı görüldüğü bir akşam hakkında ne söylenebilir ki?"

Bunu kendi kendine mırıldanmıştı.

Violet nadiren şaşkına dönerdi, bu yüzden bu yeni bir şeydi. Gözlerini ona dikti.

Gözleri konusunda haklıydı. Olağanüstü, bulutsuz bir gök mavisiydi ve daha koyu bir maviyle çevrelenmişti. Kalın kirpikler, güneşin tekrar tekrar dokunduğu altın uçlar. Gözlerinin köşelerinde üçer tane çizgi vardı, tıpkı küçükken çizdiği güneş ışınları gibi. Gerçekten de güverteden güneşe doğru gözlerini kısarak bakıyordu.

"Hiç düşündünüz mü, *benim ve arkadaşlarımın* Görgü kuralları kötü mü?" dedi biraz da küstahça.

Bu onu eğlendirdi. "Senin umursayıp umursadığımı sanıyorsun."

Kadın gözlerini kırptırdı. Bu nasıl bir *adamdı* böyle?

Kaşları kalktı. *Eee?* Yayılım ateşine davetiye çıkarıyor. Ama havası hâlâ biraz teslimiyetçi ve mesafeliydi. Sanki kızın onu oyalayabileceğine dair hiçbir umudu yokmuş gibiydi.

Gerçekten de mükemmel tavırlara sahipti ve bunları nasıl kullanacağını biliyordu ve onu etkilemek için biraz çaba göstermesi gerektiğini düşünüyordu. Ne de olsa o bir konttu, bir geminin kaptanıydı... ve ona Bay *Lavay* hakkında bir şeyler anlatabilirdi.

"İngiltere'yi nasıl buluyorsunuz, efendim?" Kısa bir kahkaha attı.

Küstahlaştı. "Esprili olmaya çalışmıyordum."

"Sıradan olmaya mı çalışıyordun?" diye sordu kibarca.

"Hayatım boyunca hiç banal olmadım," diye itiraz etti Violet şaşkınlıkla.

İri yarı bir adama göre zarif bir hareketle onu bir daire çizdirirken öne doğru eğildi. Sanki o bir savaş arabasıydı ve kız da bu baş döndürücü gezintiye eşlik ediyordu. Onu uygun olandan biraz daha yakına çekti. Nişasta, keskin ve temiz bir şey kokuyordu; muhtemelen sabun ve belki biraz da koku. Lord Argosy'nin dışında gördüğü en beyaz kravatla göz hizasındaydı ve aniden onun büyüklüğünün ve gücünün ezici bir şekilde farkına vardı.

"," diye mırıldandı kulağının dibinde.

Ve sonra tekrar dikleşti, tüm zarıflığıyla ve dönüyorlardı, dönüyorlardı, tanıdık dansın içinde süzülüyorlardı.

Ortağı sayesinde birdenbire şaşırtıcı derecede yabancı hissetti.

Pekala.

Şaşırmıştı.

Yine de... Kontun sadece *kendini* eğlendirdiği gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Birlikte zarıfçe hareket etseler de, eli sıcak bir şekilde, sıkıca belinde dursa da, gözleri onun üzerindeydi ama hâlâ garip bir şekilde... bağlılık göstermiyordu. Adamın onu çoktan ölçüp biçtiğinden, kategorize ettiğinden ve düzgünce başından savdığından şüpheleniyordu ve şimdi de yuvarlanmaktan ya da ciyaklamaktan daha fazlasını yapmasını istediği bir oyuncak gibi onu dürtüyordu. Valsi *onun için* daha ilginç hale getirmek için. Sıkıcılığına katlanması gerektiği sürece.

"Geleneksel olarak," dedi nazik bir ironiyle, "İngiltere'de dans partnerini etkilemek bir beyefendinin görevidir. Belki de o kadar uzun zamandır denizdesiniz ki unutmuşsunuzdur."

Anında sahte bir pişmanlık duydu. "Pekâlâ haklı . Ben bir *vahşiye* dönüşmüş olabilirim."

Gözleri kısıldı.

Onun bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı.

Bir an için müziğe ayak uydurdular. "Kulak misafiri olmak kabalıktır," dedi sonunda.

"Kulak misafiri değildim," dedi kolayca.

"O zaman sizin *için* dinleme yapmaları için casuslar göndermeniz kabalık olur. Belli ki siz yapmışsınız."

Bu onu memnun etti. Gözleri parladı; sırtının alt kısmındaki eli onaylayarak ona doğru bastırdı ve bu yeni bir duyguydu, ürkütücü, neredeyse samimi. "Aradığınız kelimenin *kabalık* olduğundan emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, *kulak misafiri* olmak tesadüftü. Ama görgü kuralları konusunda uzman olduğunuza göre, lütfen hafızamı tazeleyin. Dedikodu yapmak ne kadar kibarca?"

Adam bir şeytandı. Yine de gülmek için can atıyordu.

Bir süre sonra "Dedikodumu *yapıyorlardı*," demeyi denedi. Ve ona, genellikle yetişkin erkeklerin dizlerinin üzerine çökmesine neden olan muzip, alçak kirpikli bir gülümseme sundu. Genellikle sera buketleri, bir tanesini dağıttığının ertesi günü kapısına gelirdi.

Buna tamamen bağışık değildi. Bir gözbebeği parlamasıyla ödüllendirildi.

"Ah, ama siz *tamamen* masum musunuz, Bayan Redmond?" Sesi yumuşamıştı. Ağzı alaycı bir şekilde eğildi. Biri yukarı doğru seğirdi.

yine o kaşlar. Bu sefer neredeyse bir tehdit gibiydi: *Beni sıkma*. Eğer bu bir flört rölesiye, sopayı az önce ona vermişti.

Violet pervasız bir ilhamla baştan çıkarıldığında o tanıdık coşku dalgasını hissetti. Bu dalgalanmaya nadiren direnebilmişti.

Sözcükleri adamın kulağına uygun olandan daha yakın mırıldanmak için kısa bir süre ayak ucuna gitti, o kadar yakındı ki adamın onu koklayabileceğini, konuşurken nefesini kulağında hissedebileceğini biliyordu. Bir kez daha adamın baş döndürücü kokusuyla ödüllendirildi: keskin, temiz, onun sıcaklığı ve yakınlığıyla artan bir koku.

"Ne düşünüyorsunuz, efendim?"

Vals başladığından beri ilk kez bir anda tüm dikkatini ona vermişti.

Yine de bir kez eline aldığı onu istediğinden emin değildi. Uzun süre tutamayacağı kadar sıcak bir şey uzatılmış . Bakışları güçlüydü; erkeklerin yüzünde görmeye olduğu yalvarışlardan hiçbiri yoktu. Aklında belirli bir niyetle *onu* tartıyordu. Gözleri onun gözlerine, dudaklarına, dekoltesine değiyor, bir kadın olarak onun hızlı ve cesur bir envanterini çıkarıyor, bu da bir şekilde hem nefesini tuhaf bir şekilde lezzetli bir şekilde kısaltıyor hem de parmaklarının onu tokatlamak için seçirmesine neden oluyordu.

Sonra uzaktan, neredeyse umursamaz bir gülümsemeyle gülümsedi ve dans sırası geldiğinde bakışlarını ondan kaçırdı.

Ve sonra dondu.

Çapkın tavrının kalıntılarını, bir çocuğun yemeğe çağrıldığında oyuncağını bırakması gibi aniden bıraktı.

Gözlerinin önünde adamın çenesi granite dönüşmüş gibiydi; beline bastırıldığı elinde gerilim titreşiyordu. Parmaklarını olması gerekenden biraz daha sert kavradı.

Tanrı aşkına, az önce ne *görmüştü*?

Parmaklarını esnetti. Adam dalgınca elini hafifçe kavradı.

"Bayan..." Ona üstünkörü bir bakış attı. Ve bakışlarını kendisini çeken her neyse ya da her kimse ona çevirdi.

Adını unutmuş muydu? Çenesinin düşmesini engellemek için dişlerini sıkı.

"*Redmond*," diye hatırlattı ona abartılı bir tatlılıkla.

"Elbette," diye yatıştırdı. Yatıştırmak için ona üstünkörü, saygılı bir bakış daha attı. Sonra odaklandığı nesneye döndü. Daha önce bir tilkinin tarla faresine bu şekilde baktığını görmüştü. Saldırmadan hemen önce.

Ve boynu kırılana kadar salladı.

"Sanırım sarılar içindeki genç bayanla dans eden beyefendiyi tanıyor olabilirim. Eğer yanılmıyorsam, adı Bay Hardesty. Onu tanıyor musunuz?"

Tehlikeli bir baş hareketiyle adamın bakışlarının yönünü takip etmeyi başardı.

Ve elleri eldivenlerinin içinde tuhaf bir şekilde buz.

Kardeşi Jonathan'a bakıyordu.

"Sanırım bahsettiğiniz beyefendi Bay Jonathan Redmond. Kendisi benim kardeşimdir."

Kont'un dikkati aniden ona döndü. Ama yüzündeki ifade, sanki suçlayıcı bir parmağı göğüs kafesine saplamış gibi kadının nefesini kesti.

Onun iri bedeninden gerginlik *çıkacağını* hissetti. İtaatkar bir şekilde gerginlik gitti.

"Kardeşiniz Bay Jonathan Redmond tüccar olabilir mi acaba?" Ses tonu yumuşaktı. "Deniz kaptanı mı?"

Vals sırasında onu ezbere hareket ettirirken bile Jonathan'ı bir şekilde görüş alanında tutuyordu. *Bir iki üç Bir iki üç...* Kendini tamamen gereksiz hissediyordu. Birdenbire Earl'ün kardeşini balo salonunda takip etmesini sağlayan bir araç haline gelmişti.

Ama yaşlıları gibi yakışıklı, paralı ve gelecek vaat eden tüm erkekler gibi büyüleyici olduğuna inanan Jonathan, dans ettiği kadınla neşeyle sohbet etti ve kadın ona bakarak parladı.

"Aman Tanrım, hayır efendim. Jonathan ailemizle birlikte Pennyroyal Green ve Londra'da yaşıyor. Onun eğlencesi Londra ve Sussex'te ve eğer bir gemiye binmiş olsaydı, sizi temin ederim ki bununla övünmekten kendini alamazdı. Jonathan açık denizlere ilgi duyduğunu hiç ifade etmedi. Belki bu akşam onunla tanışma fırsatınız olur. Yakından incelediğinizde Bay Hardesty'ye olan benzerliğinin o kadar da güçlü olmadığını fark edebilirsiniz."

Bu onu rahatlatmak ve Jonathan'ı korumak içindi. Kont soğuk bir sessizlik içinde kaldı.

Kendini bir yolculukta dümen kırmış bir gemi gibi hissetmeye başlamıştı. Ve Violet her ne kadar yenilik arzulasa da, bu onsuz da yapabileceği bir duyguydu.

"Bay Hardesty'ye 'benzemiyor'," diye açıkladı, sanki yavaş bir çocuğa anlatır gibi. "Bay Hardesty'nin ikizi olabilir."

Bu konuşma şimdi onu huzursuz ediyordu. Elleri Kont'un ellerinde huzursuzca kıpırdandı. Adam neredeyse refleks olarak onu sıkıca kavradı. Sanki kızın ne zaman gidebileceğini ya da gidip gidemeyeceğini tek başına o belirleyecekmiş gibi.

"Jonathan'ın ikizi olmadığını söyleyebilirim, efendim," dedi alaycı bir tavırla.

Violet omzunun üzerinden bir sonraki dansın zevkine varacak olan Lavay'a baktı ve valsini kapanış notalarına yaklaştığını ve Leydi Peregrine'in ondan memnun göründüğünü, sıkıntılı ya da sinirli olmadığını fark etti.

"Bay Hardesty denizci arkadaşınız mı?" Bir tereddüt oldu.

Ve sonra gülümsemesi sıkı, uzak bir şeydi. Garip bir şekilde, ensesindeki tüm tüyleri diken diken etmişti.

"Sanırım öyle de diyebilirsiniz."

Bay Hardesty hakkında daha fazla soru sorulmasını gerektirmiyordu, ki zaten amacının da bu olduğunu düşündü.

Birden konuşmaya ilgisiz göründü. "Londra'da uzun süre kalacak mısınız?" diye sordu.

"Şafakta gemiye döneceğiz ve güneş doğduktan kısa bir süre sonra yelken açacağız." Göstermelik bir cevap.

"Sen..."

"Le Havre." İki kelimelik kısa bir cevap.

Birkaç dakika sonra, merhametli bir şekilde, vals sona erdi. Adam, nezaket timsali bir tavırla onu güzelce selamladı, kadın da reverans yaptı ve adam onu, yaklaşmakta olan Lord Lavay'a, sanki önünden geçilmesi gereken bir tencereymiş gibi üzüntüyle teslim etti.

Leydi Peregrine'i selamlayıp valsdeki yerini alırken omzunun üzerinden baktı.

Leydi Peregrine hızla Violet'e döndü ve gizlice tek parmağıyla dişlerine vurarak işaret etti: *Hepsi onda!*

Violet, Kont'un onun adını hatırlayacağından bile şüpheliydi.

Bölüm 3

Kont'tan sonra Mösyö Lavay'ın merhem olacağı kısa sürede anlaşıldı.

Sessizce birbirlerine hayranlıkla bakarak başladılar. Görünüşünde hiçbir belirsizlik yoktu. Dalgalanan koyu altın rengi saçlar, dar gümüş gözler, ince bir burun, zarifçe çizilmiş bir ağız. Geniş omuzlar. Earl gibi kalçaları zayıf değildi ama fıçı da değildi. Uzun boylu ama bunaltıcı değil. *Kibarca* uzun. *Sarkık* değil.

Muhteşem görünümlü bir adamdı ve Kont'la bir dansın yarattığı tuhaf, baş döndürücü, tehlikeli atmosferden sonra yeniden dünya havasını solumak gibiydi. Hafif bıkkın bir çekingenliği vardı. Belki de devrim sırasında çeşitli atalarının kafalarının yuvarlanışını izlemekten kazanılmıştı.

"Londra'yı nasıl buluyorsunuz, Lord Lavay?" diye sormayı denedi. Kendi kendine, bunun son derece kabul edilebilir bir nezaket olduğunu söyledi. *Kibarlık*, *sıradanlık* değil. "Uzun zamandır mı buradasınız?"

"Daha iki hafta önce limana yanaştık. Ama gariptir ki Bayan Redmond, yarın yola çıkmamız gerektiği için şimdi çok üzgünüm."

Bunu hafifçe söyledi ama her tarafı çapkın bir ateşle kaplıydı. Bu söz tamamen onunla ilgiliydi. Gözleri alt metni parlatıyordu.

Violet başıyla onayladı, hafifçe cesaretlendirici bir gülümseme verdi. *Çok iyi bir başlangıç.*

Mösyö Lavay'ın gözleri parladı, eğlendi, cesaretlendi.

"Peki Londra'yı daha önce ziyaret ettiniz mi, Mösyö Lavay?"

"Başka koşullar altında, savaştan yıllar önce. Buraya Kral için iş yapmaya ve İspanya'daki görevinden bir diplomatı teslim etmeye geldik. Ve tabii ki partilerde ve balolarda ağırlandı için, çünkü bir yüzbaşıya her gün kont unvanı veriliyor."

Violet gülümsedi. "Ve tabii ki yeni kontun kutlamalarına katılmak ailemiz için bir zevktir."

Bu tam olarak doğru değildi. Ama Violet söylenecek uygun şeyleri biliyordu, bir arkadaşlığın başlangıcında, insan açık sözlülük için yeterince rahatlamadan önce kaldırım taşları gibi döşenecek türden şeyler. Babasının hayatı boyunca sadece iki kez küfrettiğini duymuştu: bir kez Colin Eversea planlandığı gibi asılmadığında, bir kez de yeni kontun Yüzbaşı Asher Flint olacağı haberi geldiğinde.

Ancak söz konusu erkekler olduğunda genellikle *açık sözlülükten* kaçınmayı tercih ederdi.

Testçi ve risk alan biri olduğu için bir sonraki sorusunu bilinçli olarak seçti.

"Bay Hardesty diye birini tanıyor olma ihtimaliniz var mı Lord Lavay?"

İsim de benzer şekilde ilgi çekici bir tepki getirdi. Sessizlik.

Ve sonra: "Öyle *misiniz*, Bayan Redmond?"

Tavır şimdi bir iki derece daha soğuktu.

"Sadece Kont, kardeşim Jonathan'ı ona benzetmiş ve onu denizci bir arkadaş olarak tanımlamış."

Kont'un son derece içgüdüsel tepkisini tarif etmekten kaçındı.

Ama Lavay'ın alaycı gülümsemesi ona yine de bunu tahmin ettiğini söylüyordu. "Ah. *mi*. İlginç. Son zamanlarda neredeyse başka hiçbir şey düşünmediğimiz göz önüne alındığında, belki de Kont'un her yerde Hardesty'yi görmesi anlaşılabilir bir durumdur. Ve sanırım bu kardeşinize *tamamen* bir hakaret sayılmaz."

"O halde hangi kısmın hakaret olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum."

Mösyö Lavay gülümsedi. "İçinizi rahatlatmak için söyleyeyim, Bay Hardesty'nin cazibesinin kişileşmiş olduğunu duydum. Bir keresinde benim de yaptığım gibi, bir akşam yemeği sırasında insanın yanı başında olması çok hoş. Davranışları ve konuşması son derece zariftir ve iyi eğitilmiş olduğu açıktır, ancak tüm bu çekicilik, zenginlik ve mükemmel sohbete nasıl ulaştığı bir sır olarak kalmaktadır. Ticaret hakkında doğru ve bilgili olan her şey ondaydı. Fransa ve Belçika'da, Portekiz ve İspanya'da, Fas'ta görülmüştür. Öncelikle Batı Hint Adaları ve Küba'dan mal ."

"Kulağa hoş geliyor. Yine de benim izlenimim Bay Hardesty ile yeniden bir araya gelmenizin pek de keyifli olmayacağı yönünde."

Lavay onun ihtiyatlı tavrından hoşlanmıştı; kaşları kalktı. Ama başka bir tereddüt daha vardı.

"Sanırım size söylememde bir sakınca yok. Bu Bay Hardesty'nin aslında Le Chat dedikleri bir adam olduğuna inanıyoruz. Kendisi de - kibarca *korsan* demek daha doğru olur- bir *korsan*."

Aman *Tanrım*. Violet heyecanla sessizliğe gömüldü. Muhtemelen vermesi gereken tepki bu değildi.

Ancak nadiren olması gereken türde tepkiler veriyordu. "Bir korsanın balo salonunda ne işi olabilir ki?"

"Bayan Redmond, eminim ki Le Chat sizinle dans etme fırsatı bulacağını bilse darağacını göze alırdı. Belki sırf bu balolarda dolaşıyordur."

Violet güldü ve şaşkınlıkla başını iki yana salladı. İltifat konyak yumuşaklığında ve beklenmedikti, balo sıkıntısının sisini dağıtmaya yetmişti. Kusursuz İngilizcesinin kenarlarına yapışan Fransız aksanı, onu dinlemeyi uzak bir odadan gelen minuettinlerini duymaya benzer bir zevke dönüştürüyordu.

Lavay devam etmesi için cesaretlendirildi. "Bay Hardesty ve Le Chat'in aynı kişi olabileceğini düşündüren bazı istihbarat bilgilerimiz var. Bay Hardesty kesinlikle zengin biri gibi görünüyor. Ama bir insanı zenginliği yüzünden kınamak da pek mümkün değil. Ve pek çok başarılı tüccar zengindir."

"Bir insanı zenginliği yüzünden mahkûm edecek *son* kişi ben olurum, Lord Lavay."

Bunun üzerine gülümsedi ve bir çift altın kaşını yukarı kaldırdı. "Bizler -yani Arday Kontu ve Fortuna mürettebatı- Kralınız tarafından Le Chat'i adalete teslim etmekle görevlendirildik."

"Kulağa tehlikeli geliyor," diye iltifat etti.

Lavay valsini ortasında bile bir şekilde tek omzuyla omuz silkmeyi başarmıştı. Belki de onsuz iletişimin tamamlanacağını düşünemeyecek kadar Fransızdı.

"Ama neden bir korsana 'kedi' denilsin ki?"

"Gemileri ele geçirdiğinde kullandığı ismin bu olduğu söylenir. Belki de gemilere küçük bir mürettebatla bindiği ve sisin içinden sessizce saldırdığı içindir? Gecenin içinden? Belki de herhangi bir taca ya da kişiye bağlılığı olmadığı söylendiği içindir? Ya da bir şey istediğinde cazibesi, belki de

-Bacaklarının etrafında dönüp mırılayan bir kedi gibi mi? Kadınlar bunun böyle olduğunu söylüyor; Hardesty'nin kalbi olmadığı, ama onları kazanıp kıracak kadar mutlu olduğu söyleniyor. Belki de bir gün sokak kedisi gibi birdenbire ortaya çıkıp her istediğini almaya başladığı içindir. , Bayan Redmond. İnsanlar korsanlarına isim vermekten hoşlanırlar, çünkü efsaneler bu şekilde oluşturulur. Korsanlar buna asla itiraz etmezler."

En azından *Bay Lavay* onun adını hatırlamıştı.

Dans ederken Kont ve Leydi Peregrine'i odanın hiçbir yerinde göremediğini fark etti ve uyluklarla ilgili teorisini test etmek için onu izole etmeyi başarıp başaramadığını merak etti.

İşte o zaman aslında Kont'u aradığını fark etti.

Hemen durdu.

Neyse ki Jonathan'ı gördü, yine ufak tefek, kaslı bir sarışınla dans ediyordu. Sıkılmış görünüyordu. Jonathan'a benziyordu. Korsanlıkla uzaktan yakından alakası yoktu.

"Bu Le Chat ne yaptı?"

"Le Chat'in sadece bir yıl içinde çok sayıda ticaret gemisine bindiğini ve değerli kargoları ele geçirdiğini, ardından da gemileri batırdığını düşünüyoruz. Gemilerin dördünde İngiliz kaptanlar vardı. En son gemi *Steadfast*. Başka bir deyişle o bir bela," dedi açıkça.

"Korsanları adalete teslim etmek Kont'un bir alışkanlığı mı?"

"İmkansız başarmak bir kontun alışkanlığıdır. Bu sayede kont oldu," dedi Lavay kısaca. "Ve Kral'ın dikkatini bu özel görev için ona çeken şey de buydu."

"Unvanını kazanmak için kahramanca bir şey yaptığını duydum." "Doğru duymuşsun."

Bay Lavay başka bir şey söylemedi. Ama özel olarak bir konuda eğleniyor gibiydi. "Ama Lord Lavay, bir korsan neden geceleri balolara katılır ve sonra da gemileri batırmak için gizlenir?"

Yine omuz silkmeyi başardı. "Güç mü? Para mı? Şöhret? İntikam mı? Kim bilebilir ki? Söylemeye gerek yok, senin gemide olduğunu bilse asla bir gemiyi batırmazdı."

Birbirlerine gülümsediler, flörtlerinin ilerleyişinden memnunnardı; birbirlerini neredeyse çok kolay anlıyorlardı. Adamın gri gözleri rahat bir sıcaklıkla parlıyordu, tanıdık ama Fransız olduğu için egzotik bir heyecanla rafine edilmişti. Gözleri, elleri ve varlığı onu *esir* almamıştı.

Earl'ünün aksine.

Ve işte oradaydı! Leydi Peregrine'in ağzı sanki konuşan bir köpekmiş gibi kıpırdayıp dururken Kont'un yüz ifadesi sabit ve kibardı, uykulu bir hayranlıkla onu izliyordu. Bir yenilik. Şüphesiz gerçekten dinlemiyordu.

Ona *neredeyse* acıyordu.

Lavay ona, "Yine de Le Chat'i bulacağız," dedi. Bu, kızın dikkatini yeniden kendisine çekmek için hesaplanmış, lezzetli bir kesinlik ve küstahlık içeren bir ifadeydi.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Tereddüt etti. Ve sonra gülümsedi. Gülümseme güzel bir şeydi, cilalı, biçimli ve kolaydı, muhtemelen atalarının yüzyıllar boyunca gülümsediği gülümsemenin aynısıydı. Ama soğuktu. Violet'e, doğuştan ve nüfuz sahibi olduğu için sahip olamayacağı, elde edemeyeceği, gerekirse saklayamayacağı hiçbir şey olmadığını bilen babasını hatırlatıyordu.

"Kaptan Flint'in boşuna bir hedef peşinde koştuğunu hiç görmedim. Ardmay Kontu birçok nedenden ötürü Le Chat'i ölü ya da diri istiyor. Ve istediği şeyi elde edeceğinden çok emin."

Sözlerinde bir ironi sezmiş miydi? Yoksa Fransız aksanlı İngilizce insanı sonsuza dek ironik konuşmaya mı mahkum ediyordu?

Birçok nedenden dolayı.

Ensesinde aynı karıncalanmayı hissetti, tedirginlik ve heyecan karışımı bir şey. İfadeyi örten anlam katmanlarını soymak, onu bir hediye gibi, can sıkıntısına çare gibi açmak istedi.

Belki de Çingene kızın ona "Lavay" diye bağırmasının nedeni buydu. Onu çekici buluyordu; kendini ona kaptırdığını hissedemiyordu.

Ancak aşk. Aşk, aşırı davranışlar ve haysiyet kaybıyla, ailesinde ise felaket ya da ciddi tavizlerle birlikte geliyor gibiydi.

Yine de daha önce hiç böyle adamlarla karşılaşmamıştı. Ve yine de yarın gitmiş olacaktı.

"Le Chat şu anda Londra'da olabilir mi?"

"Ah, korkmanıza gerek yok, Bayan Redmond. *Olivia* burada gemimizin yanına yanaşmış değil."

Birisi "zaman durdu" dediğinde bunun ne anlama geldiğini anladıktan sonsuza kadar sonra.

Çünkü öyle oldu. Ya da en azından kekeledi.

Sözleri beyninde tuhaf bir şekilde yankılanıyor gibiydi. İlk başta onu yanlış duyduğunu düşündü.

Ama sonra, sanki büyük bir yükseklikten onlara doğru düşüyormuş gibi, bir dizi gerçek ve izlenim hızla odak noktasına geldi.

İşte o zaman yaşadığı şok görüşünü bulanıklaştırdı. Tökezledi; Lavay'ın kolu sertleşerek onu dengeledi, attığı garip yarım adım valsini pürüzsüz akışını asla kesintiye uğratmadı.

"Bayan Redmond?" Gerçekten endişeliydi. "Lütfen beni bağışlayın. Belki de daha nazik şeylerden konuşmalıyız. İnsan sürekli erkeklerle bir arada olunca bir kadının neleri konuşmayı tercih edebileceğini unutuyor."

Zavallı adam. Bünyesinin hassas olduğunu düşünüyordu.

Ona baktı. Uzunlarını hissedemiyordu. Uyuşmuşlardı.

Toparlandı. "Sohbetiniz akşamımın en büyük zevkiydi. Ben sadece yeni terliklerimi beceriksizce giydim. Ama korkarım Le Chat'ın gemisinin adını kaçırdım. Kulağa ilgi çekici geliyordu."

Onay beklerken içini hastalıklı, heyecan verici bir uğursuzluk kapladı. "Lavay!" diye bağırarak Çingene kızı zihninde yankılandı ve kalbinin atışından kulakları çınladı ve o konuşmadan önce bile hayatın alabileceği tuhaf yönleri ve bundan sonra ne yapması gerektiğini düşündü.

"Doğal olarak, bir kadının ilgisini çekebilecek türden bir şey olduğu için, çünkü bu bir kadının adı. *Olivia*, Bayan Redmond. Belki de onun kalbini kıran kadının adıdır. Tabii kırılacak bir kalbi olduğunu varsayarsak."

Daha şimdiden bir amaç uğruna titreyerek, kalış süresinin bu kadar kısa olmasından duyduğu üzüntüyü dile getiren yakışıklı Lord Lavay ile selamlaştı ve hoşbeş etti.

Ve sonra Violet kaçtı.

Ya da *neredeyse* koşuyordu. Elbisesini parmaklarıyla yukarı kıvrarak ayak bileklerini serbest bıraktı, dansçıların ve hoppa dedikoducuların arasından geçti. Yüzüne bir gülümseme yapıştı. Terlikleri neredeyse mermerin üzerinde kayıyordu.

Oh, hayır. Oh, hayır, hayır, hayır. Lyon kadar aptal olamaz, değil mi? Ya da bu kadar...ilginç?

Jonathan hangi cehennemdeydi? Eğer yine dans etmiyorsa -ki odayı hızlıca taradığında dans etmediği anlaşıyordu- punç kâsesinin yanında ya da bahçe pencerelerine yakın bir yerde olmalıydı ki puro içmek ya da buluşmak için gizlice dışarı çıkabilsin ya da babamın haberi olmadan çitlerin üzerinden atlayıp kulübüne gidebilsin ve-

Onun arkasını gördüğünde neredeyse duracaktı. Bir Redmond olduğu çok açıktı, uzun ve zayıftı, sonunda taylıktan kurtulmuştu. Gerçekten de punç kasesine ve bahçe kapılarına yakındı, ama aynı zamanda stratejik olarak bir sütunun arkasına sıkışmıştı ve bir elini uzatıp duvara dayamıştı. Birini ya da bir şeyi gizliyordu.

Kıkırdamayı duyduğunda ne olduğunu anladı.

Adamın omzunun üzerinden bakarak koruduğu kadına baktı: hayal yoksun beyaz bir tülbent giymiş narin bir sarışındı: iri gözlü, minyon burunlu, biraz fazla ısırıklıydı ve bu da ona hiç de çekici olmayan bir tavşan görünümü veriyordu. Leydi Wareham mı? Wartsomething mi? Violet daha önce tanıştırılmıştı ve adını hemen unutmuştu.

Kardeşi bunu *yapmayı* nereden öğrenmişti? O kayıtsız pozunu vermeyi, bir kadının üzerine... sessiz, yakıcı bir *dikkat*... dökmeyi ve onun resmedilmeye değer bir şekilde kızarmasına neden olacak şeyler söylemeyi? Violet'in yüzü kızarmazdı; açık sözlü erkek kardeşlerle dolu bir evde büyümek insanı bu tür şeylere . Ama ağabeyi rahatsız edici bir şekilde yetişkin bir adam gibi görünüyordu. Tabii ki öyle *olması* gerekiyordu.

Sadece onu nadiren davranırken görüyordu.

"Jonathan," dedi. Sotto voce. Kulağından yaklaşık bir metre uzakta. Dönmedi.

"*Jonathan!*" diye bağırdı.

Ağabeyi sıçradı ve yüzünü ona dönerek öfkeyle baktı. O anda Lyon'a o kadar benziyordu ki Violet zamanın nasıl geçtiğini ve görevinin ne kadar acil olduğunu anlamadı. Kontun Jonathan'ı gördüğünde ne görmüş olması gerektiğini hemen anladı ve kendisinin bunu nasıl olup da henüz görmediğine şaşıtı.

"Viiiolet," diye uyardı ağabeyi selam verirken. Sarışına yan gözle hızlıca bir bakış attı ve sonra Violet'e konuşan bir bakış attı. Bunların hepsi kardeşlik içindi: *Git başımdan.*

Violet içtenlikle, "Böldüğüm için kusura bakmayın lütfen," dedi. "Ama Jonathan, Ardmay Kontu'na eşlik eden beyefendinin adının *Lavay* olduğunu biliyor muydun?"

Kardeşinin kaşları sinirli bir şaşkınlığa dönüştü. "Şey...evet. Onunla tanıştırdım. Hoş, biraz yağlı da olsa, tavırları çok ama çok zarif, bilirsiniz. Sizden daha iyi olduğunu düşündüğü hissine kapılıyor insan, ama yaptığı ya da söylediği özel bir şey yok aslında. Henüz Fransız birine tam olarak güvenebileceğinizden emin değilim-"

"Kapa çeneni Jon. Onun adı *Lavay*. Çingeneleri ziyaret ettiğimizde neler olduğunu *hatırlamıyor* musun?"

"Sesini yükseltmen için pek bir neden yok, sevgili kardeşim." Ses tonu küçümseyiciydi ve Leydi Wartle için kapsayıcı bir gülümsemeyle geldi... Leydi Wartham! İşte buydu!

Canavar. Jonathan gösteriş yapıyordu. Şimdiye kadar gerçekten daha iyi bilmeliydi.

"Birkaç kez söyledin Jon. *Hatırlamıyor* musun? Bana 'Lavay' diye bağıran Çingene kızı? Hani senin *on çocuğun* olacağını söyleyen?"

Anında kaskatı kesildi, sanki kadın onu büyülemiş gibi telaşlandı.

"O Çingene kızın aklından zoru var, Violet," dedi hararetli bir sessizlikle. "Bu tamamen *delilik* ve sen de bunu biliyorsun."

"Muhtemelen on çocuğunuz *olacak*."

"Isır. Dilini. Dilini."

Violet hınzırca, "Hatta Leydi Wartham buradayken on tanesine birden sahip *olabilirsin*," diye ekledi.

Genç Leydi Wartham'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve hayallerle ışıdamaya başladı.

Kardeşi öfkeden kudurmuştu. "Asla! Asla, sana söylüyorum! Bacaklarımın zincirlenmesine hazır değilim ve o sadece bir Dallia..." Kız kardeşinin tuzağına düzgünce yuvarlandığını fark edince gözlerini sıkarak kapattı. "Lanet olsun sana Violet," diye mırıldandı.

Violet acıyarak başını iki yana salladı.

Jonathan gözlerini açtığında Leydi Wartham'ın açık kalan ağzının sıkıca kapandığını ve gözlerinin hayranlık uyandıracak kadar zehirli bir şekilde kısıldığını gördü. Öfkeli bir tafta bulanıklığı içinde dönüp dolaştı ve Redmond'lara tek kelime etmeden çekip gitti.

Jonathan kız kardeşinin üzerine yürüdü. "Bak ne yaptın, seni sefil!"

"Oh, dur. Onun bir cilveleşme olduğunu az önce kendin söyledin. Eğer şimdi bana onun ilk adını , sana büyük bir iyilik borçlu olacağım."

Ona ters ters baktı. Dudakları sıkıca kenetlenmişti. Kadın ona yavaşça gülümsedi.

Jonathan her zamanki gibi asık suratını korumaya çalışıyor ve ağzı başarısız bir şekilde gülümsemeye çalışıyordu. "Ama insanın oyalanma konusunda *pratik* yapması gerekiyor," diye açıkladı. "Yoksa benim itibarım Argosy'ninkiyle nasıl boy ölçüşecek?"

"Alıştırma mı? Birlikte on çocuk yapacağın kadını bulduğun zaman için mi?"

"Yeter!" diye bağırdı.

Koluna uzlaştırmacı bir el koydu. "Jonathan, beni dinle. Bu önemli, sana yemin ederim. Konta eşlik eden Fransız beyefendinin adı Lavay. Lord Lavay. O Çingene kız, Martha Heron, bana 'Lavay' diye bağırdı! Hatırlamıyor musun? O zaman her şey çok şaşırtıcıydı. Ve Lavay, Ardmay Kontu'nun gemisinin kaptanı. Ve su üzerinde uzun bir yolculuğa çıkacağımı söyledi!"

İnledi. "Hepsi *bu kadar* mı? Oh, Tanrı aşkına, Violet, eğer bu olsaydı Bir Çingene bunu her söylediğinde tüm ülke şu anda Thames Nehri'nde kayıklarla sallanıyor olurdu."

İlgisini kaybederek Leydi Peregrine'in bakışlarını yakaladı ve şehvetli bir gülümseme olduğuna inandığı şeyi üretmeye başladı.

"O değil," dedi Violet. "O berbat biri. Korkunç bir dedikodu. *alışmayı* bırak ve beni dinleyin."

Jonathan sinirli bir şekilde ona döndü. "Dinle, genellikle bu kadar kuş beyinli değilsin. Bu 'Lavay' saçmalığına neden itibar ediyorsun? şüphesiz Fransız soyadları arasında en nadir bulunanlardan biri değil. O ingene kııda bir terslik var ve bunu sen de biliyorsun."

"Bence sen sadece onda yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu *umuyorsun*," dedi kurnazca.

Ona ters ters baktı.

On ocuğa seslendi.

Onun bakışları altında sabit kaldı.

Derin bir nefes aldı, aniden gerildi. "Sadece o değil. Ardmay Kontu'yla tanıştırdığımda seni gördü ve... tıpkı tavşan gören bir işaretçi gibi davrandı. Yemin ederim Jon, ensemdeki tüyleri diken diken etti. Oldukça rpertici. Aynı zamanda Güney Denizi korsanı olduğuna inanılan ve Le Chat adını kullanan bir tüccara benzediğini söyledi."

"*Ben mi?*" Jonathan'ın gözleri şokla irileşti, sonra da buğulandı. Çok kavram. "Hayali bir isim, Le Chat. Ama ben korsan değilim Vi."

"Olmadığını biliyorum Jon. Ve 'kedi' anlamına geliyor."

"Ne anlama geldiğini biliyorum," dedi sinirli bir şekilde. "Benim de bir Fransızca ğretmenim vardı."

"

Gezinen bakışları başka bir kadının, Millicent'in bakışlarını yakaladı. Hart.

"O da değil. Karahindiba kadar akly yok. Ve bir *aslan* büyük bir kedidir, Jonathan. Görmüyor musun? Kont senin Le Chat adında birine benzediğini düşündü. Ve bir aslan *büyük* bir *kedidir*."

Jonathan kaşlarını çattı, artık sinirlenmişti. "Bu çok aptalca bir isim. Korsanlar bunu yapar, değil mi? Aptalca, kulağa tehlikeli gelen-"

"Gemisinin de aptalca bir adı var Jonathan. Görünüşe göre adı *Olivia*."

Ani idrakin Jonathan zerindeki etkisi ödüllendirici ve aşırıydı. Kanının derisinin altında durduğuna yemin edebilirdi, o kadar gergin, o kadar solgun, o kadar hareketsizdi ki.

Denizaşırı ülkelerden ve özellikle bir dişi Eversea'nın ailesinin başına açtığı felaketten söz edilmesi adam üzerinde bu etkiyi yaratmıştı.

Gözleri kilitlendi. Miles'gözleri daha önce hiç görmediği kadar karanlık ve esrarengizdi ve tekrar kardeşinin nasıl bir adam olacağını merak etti. Miles gibi sağlam ve heybetli mi? Babaları gibi esrarengiz bir güç simgesi mi? Violet sessizce onun da kendi inandığına inanmasını diledi. *Lyon dışarıda bir yerde*. Lyon, Hardesty olarak bilinen bir tüccar ve *Olivia* adlı bir gemide yelken açan Le Chat adlı bir korsan olabilirdi. Onu bulmaları gerekiyordu. Onu eve dönmeye ikna etmek için.

Onu Ardmay Kontu'ndan ve ipin ucundaki kesin adaletten kurtarmak için.

Ama eminim hepsi bir hataydı? Eğer gerçekten de Lyon'sa, her şey görüldüğü gibi değildi, değil mi?

Ve sonra, büyü bozuldu, Jonathan kaşlarını çattı ve başını şiddetle salladı.

"Yani teoriniz Lyon'un o lanet Eversea'lı kadının elinde kırılan kalbinin ardından Le Chat adında bir *korsan* olarak kendini yeniden şekillendirdiği ve acısını anmak ya da ondan intikam almak için gemisine *Olivia* adını verdiği mi? Bu gerçekten de şimdiye kadar duyduğum en saçma şey. Bir *düşünün*."

"Bunun pek olası *görünmediğini* kabul ediyorum. Ama *Olivia*, Jon! Bu-

Bir elini kaldırdı. "Hayır, Vi, bu çok *saçma*. Demek istediğim, bu korsan gemilere biniyor, tecavüz ve yağma şeyler yapıyor mu?" Şimdi yüzünü düzgün tutmakta zorlanıyordu.

"Neden Ardmay Kontu'na sormuyorsunuz? Kralımız onu ele geçirene kadar Kaptan Flint olarak biliniyordu ve görevi Le Chat'i bir ödül karşılığında yakalamaktı. *Sana* bir kadına anlatacağından daha fazlasını anlatabilir. Kendi türünün bir üyesine tecavüz ve yağmadan daha çok bahsedebilir. Öte , görünüşe göre *Le Chat'e çok benziyorsunuz*."

Kont, denizdeki bir buzul gibi, o kalabalıkta bile kolayca fark ediliyordu. Yanındaki Mösyö Lavay yaşlı bir beyefendiyle kibarca konuşuyordu; Mösyö Lavay, Kont'un sessiz ışıltısına soğukkanlı ve zarif bir şekilde eşlik ediyordu.

"Kontla konuştum," dedi Jonathan sert bir ifadeyle. "Babam beni onunla ve Lord Lavay ile tanıştırdı. Denize açılmayı hiç düşünüp düşünmediğimi sordu, Rathskill adında bir aşçı yamağı olduğunu söyledi.

değiştirmesi gerekiyordu. Beceriksiz ve arsız. Ona . Ama bana bakışı hiç hoşuma gitmedi Vi. Görünüşe göre kral bu unvanı kahramanlığa daha yatkın birine vermeye karar vermiş."

"O halde babamın kahramanlıktan vazgeçmemesi ne yazık."

"*Senden* kurtulmanın bir kahramanlık olduğunu düşünmeliyim," dedi Jonathan tahmin edilebileceği gibi. "Ayrıca, *The Olivia*'da yelken açan bu Le Chat'i Miles neden duymamış olsun ki? Miles her yerdeydi."

"Ama *son zamanlarda* her yere gitmedi. Miles'ın gemiyle bir yerlere gitmiş olması, giden herkesi tanıdığı anlamına gelmez Jonathan. Tanrı aşkına."

"Belki de Cynthia'ya dikkatini veremeyecek kadar aşık olmuştur?"

"Miles her şeyi fark ediyor. Ve o hala kendi projesi için fon bulmaya çalışıyor.

Lacao'ya bir sonraki sefer. Belki de en son *korsanlardan* haberdar değildir."

İkisi de Miles'ın kendisini kitaplar ve konferanslar aracılığıyla ünlü yapan Güney Amerika topraklarına yeni bir keşif gezisi için tekrar yola çıkmasından ve son derece münasebetsiz yeni karısını da yanında götürmesinden korkuyordu. Cynthia, babaları Isaiah Redmond'un katı bir emri olarak Redmond'ların evinde hoş karşılanmıyordu. Ama Miles, mucizevi bir şekilde, tamamen mirastan mahrum bırakılmamıştı.

Miles'ın skandal yaratan Bayan Brightly'ye aşık olması Violet'in suçuydu. Onu Redmond'ların evine getiren kendi yanlış yönlendirilmiş nezaket ve yaramazlık eylemiydi. Böylece ailede yeni bir kargaşaya, yeni bir çatlağa yol açmıştı.

Öte , kargaşa genelde Violet'in uzmanlık alanıydı.

Ancak Lyon yaklaşık iki yıl önce tamamen ortadan kaybolarak bu konuda onu gölgede bırakmıştı. Babaları onun geri dönme umudunu yitirmiş ve Miles'ı varisi yapmıştı. Ta ki Cynthia meselesine kadar.

Violet, herkes her şey yolundaymış gibi davranıp işlerine devam etmeye çalışırken, aşkın çeşitli biçimlerde ailesini çözmesine katlanamıyordu. Her şeyi eski haline döndürmek istiyordu.

"Jonathan, Olivia ona gitmesi için ne söyledi?"

Başını ona doğru çevirdi. "Bir şey söylediğini nereden biliyorsun?"

"Ha! O yaptı!"

Tekrar ağzını kapattı. "Hiçbir şey söylemedi Violet. Bana ne söylediğini anlatmadı."

Jonathan'ın yalan söylediğinden ve bu konuda pek de iyi olmadığından şüpheleniyordu. Bu da ilginç ve yeniydi.

Jonathan ve Violet duvara yaslanıp balo salonunu incelerken sessizlik hakimdi. Babaları, yatırım grubu Mercury Club'ın bir üyesiyle sohbet ediyordu. Isaiah'ı gözden kaçırmak zordu. Uzun boylu, zayıf, seçkin, muhtemelen zengin bir adamı Mercury Club'ın yeni başlayan demiryolu girişimine yatırım yapmaya ya da Ardmay Kontu'nun yaptığı söylenen gibi Çin, Hindistan veya Amerika'dan mal getirecek ticaret gemilerini finanse etmeye ikna etmekle meşguldü. Bay Hardesty'nin yaptığı gibi. Ticaret ve diğer yollarla para ve daha fazla para, nüfuz ve daha fazla nüfuz biriktirmek. Bu onun babasıydı.

"Violet..." Jonathan temkinli bir şekilde başladı. Yatıştırıcı. *Lanetleme*. Bütün vücudu gerildi. "Lyon'u özlediğini biliyorum. Ama bence bu-"

"Yapma," diye tısladı. "Benimle bu tonda konuşma Jonathan Redmond, sanki dalga geçilecek gülünç bir çocukmuşum gibi. *Senin* Le Chat'e benzediğini düşünüyordu, Jon. *Seni*. Senin Le Chat *olduğunu* düşündü. Ve her geçen gün Lyon'a daha çok benziyorsun. *Olivia!* En azından bu *ihtimali* düşün." Yalvarmaya çok yakındı. Çocukluğundan beri hiçbir şey için yalvarmamıştı.

Jonathan uzun bir süre kız kardeşine baktı, yakışıklı yüzü sıkıntılıydı. Sonra kara gözlerinde bir telaş belirdi.

"Bırak onu, Violet. bir şey gelmesin!"

"Jonathan... Ya tehlikedeyse? Ardmay Kontu bu Le Chat'i *adalet*e teslim etmek istiyor. Adaletin çoğu zaman ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Colin Eversea'ya neredeyse ne olduğunu hatırlamıyor musun? Eğer o adam, Ardmay Kontu, Lyon'a saldırırsa, *babamın* bile ona yardım edebileceğinden emin değilim. Onun eve dönmesini istemiyor musun?"

" söylemedim. Ama Violet... Lyon bir..." Başını yavaşça salladı. "Yani o sadece bir..." Bir anda yüzü tuhaf bir şekilde karardı. Ve yavaşça, yavaşça, söylemek üzere olduğu şeyin tüm alametini aniden kavrayınca yüzünü buruşturdu. "...bir *p-p-p-korsan!*"

Başını geriye atıp gülmekten kelimeyi zorlukla çıkarabildi.

Ve görünüşe göre bunu düşündükçe daha da çok gülüyordu. Aralıklarla kalçasına bir tokat attı ve Violet ona iyi bir tokat atmak isteyene kadar "bir *korsan!*" ve "dürüstçe!" ve "Sence şimdi bir papağanı var mıdır?" gibi neşeli şeyler öksürdü.

Lyon'un *kendisi* - tanıdıkları ve sevdikleri Lyon - bunu gülünç bulurdu. Yine de.

Jonathan öksürdü ve gözlerini sildi, iyi mizahı tamamen geri geldi.

"Büyük olasılıkla bundan çıkarmamız gereken tek şey Lavay'la evlenmen gerektiği. Yani, o Çingene kızın söylediklerini unutmamalıyız, öyle değil mi?" Koyu renk gözleri hınzırca parladı. "Sen ne düşünüyorsun, mine kardeş? Savaşta herhangi bir mülk edinmeyi başardı mı? Mallarını ve ailelerini başka bir ülkede saklayan unvanlı Fransızlardan biri miydi? Yoksa fakirleşti de dolgun bir çeyizle eş mi arıyor? Yakışıklı, değil mi? Hanımlar öyle düşünüyor."

Jonathan *onu* nasıl kızdıracağını çok iyi biliyordu.

"Bu soruların hiçbirinin cevabını bilmiyorum. Evlenmeye katlanabileceğim bir adamla henüz tanışmadım," dedi büyük bir edayla.

Ama gözleri bir kez daha Ardmay Kontu ve Lord Lavay'a kaydı. Elinde değildi, bir şekilde; sanki Kont odadaki herkesten daha fazla ciddiyet gösteriyordu. Konuştuğu adama, duruşu eğik ve elleri sohbetle hareketlenen yaşlı bir beyefendiye bir gülümseme üretti. Kont'un gülümsemesi şaşırtıcı derecede hoştu; bunu uzaktan bile görebiliyordu. Hakiki.

Ama yine de onda bir ötekilik, bir uzaklık vardı. Kendine olan güvenini ve farklılığını bir tür yara gibi taşıdığını düşündü: sanki yakınlık bir tehlikeymiş gibi herkesi kesin bir mesafede tutmaya yarıyordu. Ölümcül kontun güzel gülümsemesine baktı ve kısa süreli, tuhaf, sapkın bir duyguya kapıldı.

Kendini koruyucu hissetti.

Keskin, ani, bütünsel ve tabii ki tamamen saçmaydı. Ve merhametli bir şekilde bir anda yok oldu.

Sanki sadece kendisi için yapılmış sessiz bir çağrı duymuş gibi aniden başını kaldırdı. Yaşlı beyefendi onunla konuşmaya devam ederken bile başını çevirdi. Onun bakışlarını yakaladı. Açık renk gözleri avizenin ışığında soğuk soğuk parlıyordu.

Kont tehlikeli bir adamdı. Ve eğer Lyon gerçekten de bir korsansa ve onu yakalamak Kont'un göreviyse, bunu yapacağından hiç şüphesi yoktu.

Başını hızla ondan yana çevirdi.

Ama ya Lavay, o zarif Fransız, gerçekten de onun için düşünülen adamsa? Ya bunun Lyon'la hiçbir ilgisi yoksa? Ya Çingene kızın kastettiği buysa? O anda ne hissetmeliydi? Çabuk mu olmuştu, yoksa yavaş mı ilerlemişti aşk? Miles ve Cynthia nereden biliyorlardı? Kendini sıkılmış, huzursuz ve kapana kısılmış *hissetmemek* nasıl bir duyguydu?

"Evleneceğin adamla bir an önce tanışsan iyi olur Vi, yoksa rafa kalkacaksın ve ailemiz seninle uğraşmak zorunda kalacak ve babam çeyizini ne yapacak?" Jonathan bunu belirgin bir endişeyle söyledi. Gözleri muzipçe dans ediyordu.

Violet yan gözle kardeşine baktı. "Evet, acele etsem *iyi olur*. Ne yazık ki ben yoksul bir kocakarıyım ve kimse beni bir yıl , iki yıl ya da hiçbir zaman istemeyecek."

Jonathan hayranlık ve öfke içinde kız kardeşine döndü. Başını iki yana salladı. Violet'in tanıdığı tüm erkeklerden daha fazla kendine güveni vardı, bir kadın için sağlıklı olandan çok daha fazla ve Londra dedikodularını ve White's'taki bahis defterlerinin içeriğini, ton'daki kanlar için sahip olduğu cazibeyi bilecek kadar biliyordu.

Yine de onu tanıdığı erkeklerden herhangi birine aşık olmuş ya da az önce flört zavallı kadın gibi çaresizce kızarmış olarak hayal edemiyordu. Violet bir gün aşık olursa, şimşekler gökleri yaracak, tektonik plakalar yer , kıtalar yeniden sıralanacaktı.

Çünkü inatçı, şımarık ve aceleci olabilirdi ama hiç kimse kız kardeşi kadar güçlü sevemezdi. Onun aşk hikayesi destansı olacaktı.

Bu yüzden Lyon'un ortadan kaybolması onu derinden yaralamıştı. Bunu o bile biliyordu.

Ve Violet'in hiç aşık olmamasının nedeni de bu olabilirdi. "Sadece... yapma, Violet."

Violet söz konusu olduğunda bu hiçbir zaman başarılı bir öğüt olmamıştı.

"Ne yapmak?"

"Düşündüğün şey her neyse."

O döndü için Jonathan içinde Sürpriz. "I NADİREN düşünmek, Jonathan. Olaylar sadece... olur."

Ona bir öpücük kondurdu ve balo salonunda zarif bir şekilde uzaklaştı, özlem dolu ama temkinli gözler onu takip ediyordu.

Bölüm 4

Violet ağır kadife perdeyi geriye itti ve Redmond'ların Londra'daki evlerinin penceresinden dışarı bakıp düşündü: *Rathskill*. Kontun değiştirmesi gereken "beceriksiz ve arsız" aşçı yamağı.

Aşağıda her yer karanlıktı, çünkü saat sabahın birini biraz geçiyordu. Balodan ailesiyle *birlikte* Redmond ailesinin arabasıyla ayrılmıştı; anne ve babası da yatmaya gitmişti... *birlikte*. Aynı anda. Bu son zamanlarda giderek daha sık oluyordu. Evlilikleri uzun zamandır Isaiah'nın her zaman istediğini yaptığı, Fanchette'in de parasını harcadığı, sevgi dolu bir hoşgörü içinde geçerken bu durum oldukça garipti. Son aylarda belli belirsiz bir güç değişimi yaşanmış, birbirlerine karşı yeni bir hayranlık kök salmıştı ve Violet erkekleri yönetme konusundaki becerilerini babasından mı yoksa annesinden mi aldığını merak etmeye başlamıştı.

Bunun izini, genç kuzenleri Lisbeth de dahil olmak üzere tüm Redmond'ların Colin Eversea'nın pencerenin altına kurulan bir iskeleden sarkmasını izlemek için toplandıkları özel bir aile etkinliğine kadar sürebileceğini düşündü. Doğal olarak, bir Eversea olduğu için, bunun yerine patlamalar ve duman bulutları arasında iskeleden kaybolmuştu.

Bu, babasının sabrının taşıdığını duyduğu ilk ve tek olaydı. Özellikle de "Orospu çocuğu!" diye bağırmıştı. Kontrolünün sesi, gergin bir darağacı ipi gibi koptu.

Kalabalık ayaklanmıştı ve tüm Londra Colin Eversea hakkında özellikle sinsî bir şekilde akılda kalıcı bir şarkı söylemeye başlamıştı; bu şarkı tiyatrolarda ve barlarda, *her yerde* devam etti ve devam etti.

Denizaşırıların şeytan kadar şanslı olduğu söylenirdi.

Colin takılmadı. Colin aslında her Pazar Pennyroyal Green'deki kiliseye getirdiği ve koyun, inek ve benzeri şeyler yetiştirdiği söylenen gizemli, siyah saçlı bir kadınla *evlenmişti*. Pig & Thistle'da bütün gece, hatta bazen tek başına içen kardeşi Chase'in de evleneceği söyleniyordu. Chase Eversea'nın nişanlanması da çok ani olmuştu. Londra'dan Pennyroyal Green'e Liam Plum adında bir oğlan ve şimdi Pig & Thistle'da çalışan kız kardeşi Meggie'yi göndermişti.

Ama bir başka Eversea, Olivia, Lyon'u uzaklaştırmıştı. Violet'ın bazılarını bildiği, bazılarını sadece ima ettiği, bazılarını ise ancak anne ve babası ölüm döşeğindeyken öğrenebileceğinden emin olduğu, Everseas ve Redmond'ları çağlar boyunca birbirine bağlayan tüm sırlar ve kinler arasında bu en yeni ve belki de en derin olanıydı. Colin mutlu bir şekilde yaşıyordu; Redmond'lar itibarları, servetleri ve nüfuzlarıyla hayatlarına devam ediyorlardı ama aileleri parçalanmıştı. Kritik bir dişi kırılmış bir ağız gibi, herkes yavaş yavaş eğilmeye ve tuhaf yönlere doğru hareket etmeye başlamıştı ve Violet kendini gittikçe daha da bağlarından kopmuş hissediyordu.

Olivia Eversea'ya gelince, yakında evlenme tehlikesi yok gibi görünüyordu. Violet acı bir şekilde, kendi davası için evlenebilir, diye düşündü.

Violet, Everseas'ler şeytanın şansına sahip olabilirler, ama Redmond'lar kendi şanslarını kendileri yaratırlar, diye düşündü. *Babasının* sık sık şans satın aldığından şüpheleniyordu.

Kendine küçük bir şans yaratmak üzereydi. Jonathan'a daha önce de söylediği gibi, olaylar öylece gelişti. Bunu bırakamazdı. Bundan sonra ne olacağını ya da yapmaya karar verdiği şeyi tam olarak nasıl başaracağını bilmiyordu. Sadece başka seçeneği olmadığını biliyordu.

Arkasından bir fısıltı duyuldu. "Sipariş ettiğiniz sandığı aşağıya getirdim ve istediğiniz gibi bir korsan çağırdım, Bayan Violet."

Uşağa döndü. "Teşekkür , Maurice."

"Northumberland'de Leydi Peregrine ile geçireceğiniz zamanın tadını çıkarın. İki hafta mı, bayan? Ev partisi mi?"

"Evet. İki hafta. Teşekkür , Maurice. Sanırım bundan keyif *alacağım*."

Pelerinini sıkıca üzerine çekti ve pencereden arkasını döndü. Maurice'e Leydi Peregrine'e gideceğini söylemişti.

Yol üzerindeki bir handa başka bir arkadaşıyla buluşmak için şafak vakti ev partisi.

Jonathan'ı geride bıraktığı için pişmanlık duyduğunu ve ailesinin, Northumberland'de olmadığı haberi onlara ulaştığında -eğer ulaşırsa- azap çekeceğini biliyordu.

Ama iliklerine kadar zaferle döneceğini biliyordu.

Bir gemi diğerine çok benziyordu, büyük direkleri ve yelkenleri açılmıştı, devasa zincirler gemilerden aşağı yuvarlanarak onları huzursuz canavarlar gibi suya sabitliyordu. Bu mesafeden bakıldığında devasa, hantal, korkutucu görünüyorlardı. Geceleyin gökyüzünün altında simsiyah olan ve havanın sakın olduğu su, rıhtıma vuruyor ve şapırdıyordu. Deniz, tahta ve katran kokuyordu; hava soğuktu ve pis bir esinti giysilerini çekiştirirken pelerinini daha sıkı sardı.

"Buraya bırakılmak istediğinizden *emin* misiniz bayan?" Korsan sürücünden alışılmadık, belki de anlaşılabilir bir endişe.

"Gideceğim yeri sormanız çok *nazıkçe*, efendim, ama evet." Bu onun en buz gibi buyurgan ses tonuydu. "Ama lütfen bir süre bekler misiniz? Eğer arabaya geri döner ve beni St. James Meydanı'na götürmenizi istersem, ücretinizi iki katına çıkarırım. Ve eğer ben... ayrılana kadar beklemeyi kabul ederseniz... size şimdi fazladan bir pound ödeyeceğim."

"*Bir pound*, bayan?" Bir taksi şoförü için bir servetti.

"Evet," dedi. Kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Şans için parmaklarını pelerininin tuttuğu kıvrımında çaprazladı.

Mutlu bir şekilde içini çekti, bir şişe açtı ve beklemek için koltuğuna geri yaslandı. Tamamen bıkkındı. Kuşkusuz sabahın bu saatinde aristokrasinin her türlü davranışını görüyordu. Atlar kışnedi ve yeri eşeledi, sonra görünüşe göre hareket etmemeye razı oldular.

Bir liman işçisine ricasını iletme üzere *Fortuna*'ya kürek çekmesi için para verdi.

Ve bulutların mavi-beyaz bir yarım ayla Yedi Peçe Dansı yapmasını izlemek için başını geriye eğerek bekledi.

Birkaç dakika içinde sandal kürek çekerek geri geldi ve sağlam çizmeli, kısa bacaklı, yuvarlak bir adam, büyük başının üzerine sıkıca çekilmiş bir şapka, boynuna tüm denizcilerin yaptığı gibi bağlanmış gevşek bir boyun bezi karaya çıktı. Yüzü o kadar solgundu ki ay ışığında neredeyse parlıyordu.

"Bay Rathskill, sanırım?"

"Evet," dedi yavaşça, şüpheyle.

"Beni *Fortuna*'ya götürürsen beş pound." "Seni *Fortuna*'ya götürmemi ister misin?" "Evet," dedi sabırsızca.

Violet'e sanki bir hayalet ya da periymiş gibi baktı. Ve sonra görünüşe göre bir tür sonuca vardı.

"Affedersiniz bayan, ama tayfa Kadife Eldiven'de eğleniyor. Ve aralarında bir parça muslin için beş pound ödeyecek bir adam yok, güzel olsa da. Buna ben de dahilim, bayan. Beni istemeyi düşünmeniz gururumu okşadı."

Aman Tanrım. Violet'in kafası karıştı. Bir anda çok fazla bilgi edinmişti, özellikle de Kadife Eldiven'de eğlenen mürettebatı düşününce, Tanrı aşkına bu her neyse, böyle bir kadının arkadaşlığının bir erkeğe akşam için ne kadara mal olabileceğini daha önce hiç düşünmemiştir.

Yine de bir kadının beş pounddan daha az bir fiyata alınabileceğini bilmek ilginç.

"Ben bir fahişe değilim Bay Rathskill." Bu kelime ağzında yabancı ve lümpen bir his uyandırdı; yüzyıllar boyunca *herhangi bir* Redmond kadını bunu yüksek sesle söylemiş miydi? "Demek istediğim, *yerinizi* almama izin verirsiniz size beş pound vereceğim, çünkü gemide mutsuz olduğunuzu biliyorum."

Bu onun için tamamen bir kabadayılıktı ve çok iyi bir tahmindir. Parmaklarını çaprazladı.

Gözleri kocaman ve bembeyaz oldu. Sonra gergin bir kahkaha attı. "Cesaretiniz var , hanımefendi? Greeber ya da Corcoran mı sizi buna zorladı? Kaptan, bana meydan okuyacak! Etimi kemiğimi sıyracaklar."

"E *will*? Yani, yapacak mı?"

Barbarca! "Evet. Ve daha da kötüsü," dedi asık suratla.

İnsanın etinin kemiklerinden sıyrılmasından daha kötü ne olabilirdi? Sormadı; denizcilikle ilgili kanlı cezaları dinleyecek zamanı yoktu.

"Ama siz gemide olmasaydınız, bunlar olmazdı, değil mi? Buradaki konumunuzdan pek de memnun olmadığınıza dair bir söylenti duydum Bay Rathskill ve kaptanla yaptığım bir konuşma, ne olursa olsun kaderinizin pek de kolay olmayacağına inanmamı sağladı. Teklifim konusunda oldukça ciddiym." Yalana karşı parmaklarını tekrar çaprazladı. "*Fortuna*'da olmak istemiyorsun. Ben gemide olmak istiyorum."

Anında ve oldukça dokunaklı bir biçimde telaşlandı. "Oh, bunun doğru olduğunu sanmıyorum, bayan, kaptan ve ben birbirimize aşırı düşkün olsak da olmasak da, ve sizi temin ederim ki değiliz. Hiç gemiye mi?"

Daha önce hiç gemiye binmemiş olmak bu maceranın asıl amacıydı, o yüzden bunu görmezden geldi. Ama bu konuşma uzadıkça, sözlerinin kesilmesi ya da Bay Rathskill ile konuşurken yakalanma riskleri de artıyordu. Kont şafakta döneceğini söylemişti ama her şey onun daha erken dönmesine neden olabilirdi.

"Şu anda gemide değil, değil mi?" diye dikkatle sordu. "Kont mu?" "Hayır. Dönmedi."

"Odalarını bana ver. Görev yerini terk etmen için sana *ödeme* yapacağım. Beş pound."

Ona baktı. "Ama... sen bir *kadınsın*."

"Gözlerin var."

Düşünceli bir şekilde alt dudağını gürültüyle emdi ve onu kurnazca inceledi. "Madem bu kadar hoşuna gitti, bir kadının bana verebileceğinden biraz daha fazlasını isteyebilirim, eğer beni ."

"Demek istediğinizi anlıyorum ve eğer böyle bir şey isteme zahmetine katlanırsanız boğazınızın kardeşlerimden biri tarafından kesilmesini isteyebilirsiniz."

"Kardeşleriniz şimdi nerede, bayan?"

"Kulak mesafesinde. Kulübede."

Şoför dağınık bir şekilde

öksürdü. "Sana

inanmıyorum."

"Beni test edin. Çıglık atmakta *üstüme* yoktur. Ve tekmelemede."

"Londra'da hayat ucuz." Tehditkâr bir ses çıkarmaya çalışmıştı ama kötü bir pandomimden çıkmış gibiydi.

"Dürüst olmak gerekirse, Bay Rathskill," diye uyardı, onun adına utanarak. "Sert birisiniz, değil mi?" Sesi yaralanmış gibiydi.

"Hayır!" Saçma bir şekilde, bu Violet'in duygularını incitti.

"Öylesin," diye ısrar etti. "Amazonlardan biri gibi. Çok güçlü." Bunu şaşırtıcı ve beklenmedik bir zevkle söyledi.

"Belki de bir *sireni* kastediyorsunuzdur?" diye umutsuzca önerdi.

"Sirenin ne olduğunu bilmiyorum. Amazonlar ormanda erkekleri fetheden kadınlardır." Umutlu görünüyordu. "Kaptan her yere gitti, her tür kadını gördü ve bir ya da iki Amazon gördüğüne yemin edebilir ve sanırım sen de onlardan birine benziyorsun."

Kaptan türlü kadını görmüştü, değil mi? Kontun kendisine karşı neredeyse kayıtsız kaldığını düşününce bundan bir an bile şüphe etmedi. Yine de canı sıkılmıştı.

"*Sirenler*, güzellikleri ve tatlı şarkılarıyla denizcilerin dikkatini dağıtarak onları kayalıklarda ölüme sürükler. Bu bir efsane." Hâlâ, saçma bir şekilde, onun yerine bu tanıımı seçmesini umuyordu.

"Oh, şimdi. Kaptanımdan memnun olmayabilirim ama onu kayalıklarda ölüme terk istemem. *Fortuna*, çok güzel bir gemi."

"Bu bir *efsane*," diye tekrarladı Violet umutsuzca. "Bir metafor, ver."

Bir çıkmaza girmişlerdi.

"Yine de çok güzelsin," diye espri yaptı.

"Teşekkür ederim."

"Belki bana on pound vermenin yanı sıra barda karım gibi davranmak istersin?" Zihni onun nasıl işe yarayabileceğini düşünüyordu.

"*Zamanımız yok*." "Biz" kelimesinin stratejik kullanımı onu bir suç ortağına dönüştürdü. "Ben de *beş* pound dedim. Teklifim beş pound ve karar vermeniz için size bir dakika veriyorum."

Pazarlık yapma yeteneği açısından babasının kızıydı.

"Hanımefendi," dedi umutsuzca, "Gördüğünüz gibi kulaksız değilim. Sadece dört mürettebatla birlikte bir ambarda uyuyorum. Greeber uykusunda bağırıyor, Lumley de korkunç bir şekilde osuruyor-"

"Belki yedek bir kamaranız vardır," diye umutsuzca araya girdi. "Kapısında kilit olan bir tane. İspanya gezisinden yeni dönen bir diplomatı Londra'da bırakmadınız mı? Herhalde adamlarla birlikte hamakta uyumamıştır."

Durakladı. "Evet, rütbeli misafirlerimiz için bir kabinimiz var. Seçkin Misafir Kamarası. Ve bu hafta gemide hiç misafirimiz yok. Şu anda boş."

"O kulübeyi alacağım. Beni oraya götür. Beş pound. Karar vermek için bir dakika."

Küçük adam sessizdi, başını şehre doğru çevirmiş, belki de *Fortuna*'dan ve korkunç derecede adaletsiz Kaptan Flint'ten uzakta bir hayat hayal ediyordu, dudakları düşünceli bir şekilde birbirine çarpıyordu.

"Şapkanı hangisine takacaksın, Lavay'a mı yoksa kaptana mı?" Kadın irkildi. "İkisi de değil," dedi şiddetle.

Gülümsedi ve gülümsediğinde ağzında sadece birkaç diş, küçük siyah bir evrendeki dağınık yıldızlar gibi göz kırptı. Bir süre daha onu inceledi ve sonra huzurla başını salladı.

"Sana inanmıyorum. Ama seninle konuşmak, sanırım kaptandan alabileceğim en iyi intikam olacak. Seni gemiye alıp şehirde izimi kaybettireceğim. Gün ağarırken gitmiş olacağım ve sözümü unutma, beni affetmek yerine köpekbalıklarına yem edecek."

Bu mantıktan her ne kadar hoşlanmasa da, Violet onun haklı olduğundan emindi.

"Kaptanla ben ilgilenirim," dedi kendinden emin bir şekilde. Yapabileceğinden emindi... eninde sonunda. Her erkek idare edilebilirdi, kont gibi şaşırtıcı olanlar bile.

Arkasından faytona baktı. Şoför ona kadeh kaldırmak için matarasını kaldırdı ve uzun bir yudum aldı. Fazladan sterlinini beklemek için dünya kadar zamanı vardı.

Bu durum bir dakika daha devam etseydi, sinirleri onu terk edecekti.

"Karar vermek için ona kadar sayabilirsiniz, Bay Rathskill. Bagajım kulübenin yanında yerde. Bir...iki...üç..."

Ve sonra, tüm hayatı boyunca hatırlayacağından emin olduğu bir hareketle, çünkü çok belirleyici görünüyordu, aklı bölüyor gibiydi

ve delilik, güvenlik ve bilinmezlik arasında gidip gelirken, küçük adamların bile sahip olduğu o kolay güçle sandığı omzuna aldı.

Londra'ya belki de son kez baktı. Londra, rıhtımı tokatlayan mürekkepli sulara, karanlıkta birbirinden ayırt edilemeyen gemilerin ve binaların gölgeli hatlarına, uzakta parti müdavimlerini evlerine götüreren at arabalarına benziyordu ve bir daha asla balo dedikodularını dinlemek zorunda kalmayacağı için belli bir zevk duyuyordu ve ailesini, zaten kayıpları olan bir aileyi terk etmekten duyduğu acıyla savaştı.

Eve *zaferle* dönecekti -Lyon'la ya da ondan haberlerle. Nasıl, hiçbir fikri yoktu. Olayların "nasıl" olduğunu nadiren düşünürdü.

Ya da eve hiç gelmezdi.

Bay Rathskill bavulunu taşıırken, şapkasının kenarına dokunup kurdeleleri kıran ve arabayı süren at arabası sürücüsüne bir poundluk bir banknot uzattı.

Violet, Rathskill'i, sanki onun için korkunç bir gelecek öngörüymüş gibi, acı dolu bir protestoyla sallanan ve inleyen rıhtıma kadar takip etti. Violet tekneye binerken Rathskill onun elinden tuttu ve mürekkep gibi soğuk yarı aydınlıkta onu *Fortuna*'ya doğru kürekle götürdü.

Saat sekiz buçukta *Fortuna* demir almış ve Londra Limanı'ndan ayrılmıştı. Flint güvertede yürüyor, bir fincan lezzetli ve zehir gibi siyah kahvesini yudumluyor ve sadece kendi gemisini tekrar ellerinin altında hissetmek için dümeni Bay Lumley'den almaya hazırlanıyordu.

"Yüzbaşı Flint?"

"Evet, Bay
Corcoran?"

"Bay Rathskill, dün gece gemiye bir hoor getirdi." Flint başını kaldırıp adama baktı.

Sonra tekrar bıraktı ve çizelgeleri inceledi. "İmkânsız," dedi Flint dalgın dalgın. "Gemiye kadın getirmesine izin verilmediğini biliyor."

Corcoran'ın sesi yaralanmış gibiydi. "Ama onu yukarı getirdiğini *gördüm*, efendim. Güverteden sürünerek çıktım, onu Fine Gent'in kamarasına kilitledim. Bir süredir oradaydılar, , ama uyuyakalmışım gibi görünüyor.

Çok şiddetli horlar ve insan önce uykuya uyuyamaz. Belki de kurallar değişmiştir ve ben henüz duymamışımdır diye düşündüm." Sesi umutlu geliyordu.

Flint tekrar yukarı baktı.

"Kurallar değişmedi. *Fortuna*'da fahişelere izin verilmez. Belki de sadece Rathskill için sorun yaratmaya çalışıyorsunuzdur."

Flint mürettebata en dürüst bakışlarını yöneltti ve hem Corcoran'ın hem de kendisinin bildiği gibi Rathskill'in kendi başını belaya sokmakta oldukça başarılı olduğunu eklemekten kaçındı.

"Bunu hayal bile edemezdim, efendim." Corcoran samimiyetini göstermek için kasketini çıkarıp kalbinin üzerine vurdu. Yine de fahişeler hakkındaki sözlerine değinmedi. "Ama bu sabah hiç görülmedi. Belki de henüz hoor'un yanına sıkışmamıştır."

Flint içini çekti. "Güvertede Im'le birlikte gördüğün *kadının* bu olduğunu nereden çıkardın? Rüya görmediğinden emin misin?"

"Şey, hayır, efendim. Rüya görmeye *çalışıyordum*. Neredeyse uyuyordum, ama ön güvertede sürünen gölgeleri gördüm, efendim, ve ilk başta hiçbir şey düşünmedim. Kıydan dönen adamlar ya da onun bir şey olduğunu düşündüm. Ama sonra bir kadın sesi *duydum* efendim.

"Ne dediğini duydun mu?"

Corcoran boğazını temizledi ve okudu: "*Bu ne biçim Allah'ın belası iğrenç bir koku böyle?*"

Zarif bir kadın sesinin şaşırtıcı derecede iyi bir taklidiydi.

Corcoran tekrar kızardı, boğazını temizledi ve bir sopranonun performansını bitirmesi gibi kısa bir baş selamı verdi.

Ve bu Corcoran'ın icat edebileceği bir şey değildi. Yiğit bir denizci ve oldukça kirli bir dövüşçüydü ama gizli derinlikleri yoktu.

"Sesi *o kadar* korkmuş muydu?" Flint kaşlarını çatı.

"Evet, efendim. Sonra Rathskill'in onu susturduğunu duydum. Ve kapının kapanma sesini. Ve kilitlendi. Bir hoor'un kokuya itiraz etmesi pek olası görünmüyor, değil mi efendim? Ama yemin ederim duyduğum buydu."

"Pek olası görünmüyor." Flint şimdi hızla düşünüyordu. Neler oluyordu?

"Sanırım gemide her türlü iğrenç koku var, ama insan bunlara alışıyor, evet, ta ki uzun süre farkına varmayana kadar. Ama kadınlar,

Evet, biraz şok olabilirler mi? Eve, eğer bir kadına *para ödüyorsanız* ve o da denizcilere alışkınsa, pis bir koku onu şaşırtabilir."

Flint yavaşça, "Belki," diye izin verdi. Bir şeyler dönüyordu; şimdi tüm içgüdüleri tetikteydi. "Peki bu sabah Rathskill'i hiç görmedin mi?"

"Onu bugün görmedim, efendim," diye doğruladı Corcoran. "Bu sabah ambarda değildi. Kahvaltısını kadırgadan almadı. Kendi kendime düşündüm de efendim, belki de hâlâ hoor'la birlikte. Ya da belki bir kol ona gelmiştir."

"Teşekkür , Corcoran."

Flint çoktan yanından geçip gitmişti. Vücudunu foc'sle'den aşağı attı, Seçkin Misafir Kabini'nin kapısına doğru ilerledi ve tokmağı çevirdi.

Kilitliydi.

Bu da başlı başına bir şeylerin ters gittiğinin göstergesiydi. Flint yumruğunu kapıya bir kez vurdu. "Rathskill!"

Bir fahişe tarafından parası için öldürülmüş, boğazı kesilmiş bir tayfa hayal edin. Rathskill ve fahişeyi sarhoş, sarmaş dolaş, horlarken hayal etmek. Rathskill'i bir eldivenden geçirmeyi ya da armaya bağlamayı hayal ediyordu, çünkü denizciden neredeyse tahammül edebileceği her şeyi almıştı.

Öne doğru eğildi ve bir kulağını sağlam kapıya dayadı. Duyduğu bir ayak sesi miydi?

Flint tabancasını belinden çıkardı ve Corcoran'a aynısını yapması için başıyla işaret ettikten sonra kapı kolunu kapıyı korkutucu bir şekilde sarsacak kadar sertçe çekti.

"Rathskill! Eğer içerideysen ve sesin çıkıyorsa dışarı çık yoksa kapıyı kırıp peşinden geleceğim."

Kulağını tekrar kapıya dayadı.

Sessizlik.

Geri çekildi, kolunu kaldırdı ve tam sert bir darbe indirmek üzereydi ki bir klik sesi duyuldu.

Kapı tokmağı yavaşça döndü.

Yumruğu havada durdu. Corcoran'la birlikte saçma bir şekilde büyülenmiş bir halde kapı kolunun ilerleyişini izlediler.

Gıcırdadı. Kapı sonunda yavaşça ve iki santimlik bir gıcırtyla açıldı. Bir an sonra, çatlaktan bir çift uzun kirpikli mavi göz, iki ince kanatlı kara kaş ve soluk, zarif bir burun çıktı.

Gözleri kırıştı.

Zeki, parlak, etkileyici ve kuşkusuz temkinli gözlerdi. Onlarda rahatsız edici derecede tanıdık bir şeyler vardı.

"Hoor!" Corcoran haklı çıkmanın zaferiyle duyurdu.

"Ben öyle biri değilim," dedi öfkeli ve zarif bir ses, kapının çerçevesi tarafından biraz boğuklaştırılmıştı.

Flint bu sesi tanıyordu. Ama anısı nedense sestten çok duyumdu... kulağında kışkırtıcı bir soru soran ılık bir nefes... kremi bir dekolte... mavi renk? Mavi giymiş bir kadın mı?

Bu sesi nereden tanıyordu?

"Madam, ben Ardmay Kontu ve *Fortuna*'nın kaptanıyım." Bu ses en cesur adamları bile korkutmaya ve üstünlüğünü kabul ettirmeye yetecek bir sestti. "Herhangi bir şekilde zarar görmüş ya da hasta mısınız? Buraya isteğiniz dışında mı getirildiniz?"

Bir tereddüt.

"Hayır, efendim," dedi kibarca, çekingen bir tavırla. Kapı sadece bir santim açık kaldı. Gözler tekrar kırıştı. Neredeyse bir kirpik *sopasıydı*. Refleks olarak çapkınca bir hareket. Kuşklar arttı.

"Pekâlâ. O halde kapıyı açıp dışarı çıkmanızı rica ediyorum, madam. Gerçekten sağlam olduğunuzdan emin olmak istiyoruz. Gözetimim altında güvende olduğunuza dair bir beyefendi olarak size söz veriyorum. Ayrıca Bay Rathskill'in nerede olduğuyla da ilgileniyoruz, çünkü gemimize binmenize aracı olmuş olabileceği dikkatimi çekti. Eğer orada sizinle birlikteyse, bunu derhal öğrenmemiz gerekiyor."

"Yalnızım, efendim."

Corcoran neşeyle, "Artık bir kont olduğunuzu unutmuşsunuz, Kaptan," diye mırıldandı.

"Bazen ben de öyle yapıyorum Corcoran," diye mırıldandı Flint sinirli bir şekilde. "Bu unvan bana çok iyi geldi." Sesini yükseltti. "Hanımefendi? Ben yapmalıyım"

Kapıyı açmanızı ve hemen kamaradan çıkmanızı rica ediyorum, yoksa zorla açacağım. Eğer soyunmuş durumdaysanız lütfen bir pelerin giyin."

Corcoran şaşkınlıkla öksürdü, bunun kışkırtıcı bir olasılık olduğunu unutmuştu. Flint ona kaşlarını çatı.

Kararsız bir sessizlik çöktü.

Kadının uzun uzun nefes aldığını duydu. Muhtemelen cesaretini topluyordu. Ama sonra tekrar öksürerek nefesini dışarı verdi. Belki de burun deliklerine giren kabinin "iğrenç kokusuna" tahammül edemiyordu.

"Pekâlâ," kabul etti sonunda zarif bir asaletle.

Kapı hareket etmeye başladı. Yavaşça iterek sonuna kadar açtı.

Creeeaak. Thunk.

Bunu şaşkın bir sessizlik izledi.

"Anne. Tanrı'nın. *Tanrım*," dedi Corcoran saygıyla. Şapkasını çıkardı ve tekrar kalbinin üzerine koydu.

Kapının önünde uzun boylu, siyah saçlı, şaşırtıcı derecede temiz bir İngiliz kadın, Flint'in hem moda hem de şaşırtıcı derecede pahalı olarak tanıdığı türden zahmetsiz çizgilerle sarkan altın örgülü koyu kırmızı bir yürüyüş elbisesi ve pelisse giymişti. Saçları koyu renk ve parlaktı. İki ince siyah kaşın altında derin mavi gözler. Cetvel gibi düz bir burun. Soluk, dolgun bir ağız, ince, keskin bir çene, inatçı bir çene.

Hatta sırtından aşağıya kurdelelerle sarkan kanlı bir bone bile takıyordu.

Hepsi şaşkın bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar.

Flint öyle düşündü. Bu bağlamda kesinlikle farklıydı.

Ona vahşi demişti. Baloda sıkılmıştı. Ayak parmaklarının ucunda durup ondan masum olup olmadığını tahmin etmesini istediğinde, hafiften lavanta kokuyordu ve adam bir anlık baştan çıkarıcılığın, sonsuz bir cızırtı hissinin, sıkıcılık ve nezaket perdesinin kalktığı ve tamamen rahat olmasa da dürüst bir alışverişin tadını çıkardıkları vaatlerin farkına varmıştı. Ama o zaman kızın sadece kendini sınıdığını anlamıştı. O gerçekten de masumdu, muhtemelen kötü ve pervasız olmaya teşvik edilebilecek biriydi.

Ayrıca onu bunu yapmaya teşvik eden herhangi bir erkeğe de muhtemelen ağır bir bedel ödenecektir.

Oh. Ve kardeşi Le Chat'e benziyordu. Onun düşmanı.

Bu yolculuğa sebebi.

"Bayan..." İnançsızlığını zar zor dile getirebildi. *Bayan* kelimesini *söylediğine* bile inanamıyordu. Hem de kendi *gemisinde*.

Gemisinde bir *ıska* vardı.

Oh, *Tanrım*. Olaylar hiç de hoş olmayan bir şekilde gelişti.

"Redmond," diye cevap verdi buz gibi bir asaletle. Sanki bu ismi söylemeye ve ardından herkesin omurgalarını kırarak saygı duruşunda bulunmasını izlemeye alışkınmış gibi.

Aman Tanrım.

Şimdi hatırladı. O bir Redmond'du. Dün gece Isaiah Redmond'la tanıştırmıştı; adamın serveti, nüfuzu ve ulaşabileceği yerler hakkında her şeyi öğrenmişti. Isaiah Redmond *Fortuna*'nın peşine bir donanma gönderecekti.

Nereye gittiğini bilseydi.

Flint, onu uzun bir kayığa bindirip adamlarından birine kürek çektilererek hemen kıyıya dönmesini sağlayıp sağlayamayacağını merak ediyormuş gibi Londra'ya doğru umutsuz bir bakış fırlattı.

Elbette kesinlikle denizdeydiler. Ve en yakın liman günler uzaklıktaydı.

Kadın reverans yaptı. O da eğildi.

Her şey çok saçma görünüyordu.

"Adım Corcoran, madam," dedi arkasındaki asteğmen saygıyla.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Corcoran." Sesi aristokrat ve yumuşaktı.

Yeterince sağlıklı görünüyordu, ancak kesinlikle solgundu ve gözlerinin altında uykusuzluğun belli belirsiz gölgeli halkaları kıvrılıyordu. Tencerede deniz tutup tutmadığını merak etti ama şaşırtıcı bir şekilde fazla acı çekiyor gibi görünmüyordu; teni beyazdan çok yeşildi. bakılırsa, şaşırtıcı derecede keskin kıyafetleri dışında, standart bir dans ve sefahat gecesinin tadını çıkardığı düşünülebilirdi. Ve *bonesi*. Bir hizmetçinin yokluğunda bile titizlikle bakımını yapmaya özen gösteren bir kadın.

Onun ötesine baktı.

Bir sandık, bir sandalyenin üzerine örtülmüş bir pelerin ve uyuyan bir beden tarafından çürütülmemiş gibi görünen o pütürlü, davetkâr olmayan yatağı gördü. Bu, gemideki iki geleneksel yataktan biriydi. Diğer de onunkiydi. Adamların geri kalanı hamaklarda uyuyordu.

Arkasındaki kamaradan, lejyonlarca denizcinin ter döktüğü, rüzgâr estirdiği, içki içtiği ve belki de isabetten çok aciliyetle lazımlıklara nişan aldığı bir mekânın kendine has kokusu yayılıyordu. Her zaman mümkün olduğunca temizlenmişti ama her zaman insanların doluluğu göz önünde bulundurularak. Başka bir deyişle, gemideki *diğer* tüm kamaralar gibi kokuyordu, belki de içinde uyuyan tek kişi olduğu için tertemiz olan kendi kamarası hariç.

Kendi nişancılığı kusursuzdu.

"Bayan Redmond..." dedi çok yumuşak, çok nazik bir sesle, giderek artan öfkesinin hızını yalanlayan bir sesle. "Neden benim gemimdesiniz?"

Corcoran boğazını temizledi. "Yüzbaşı. Belki de Bayan Redmond'un önünde *şeytan* kelimesini kullanmamalısınız, çünkü o iyi bir la..."

Flint, Corcoran'a yakıcı bir bakış fırlattı. O da çenesini sesli bir şekilde kapattı.

Sonra Flint aldatıcı bir şekilde yumuşak bakışlarını Bayan Redmond'a çevirdi.

Sorusuna yanıt vermesi için ona bir süre daha verdi. Bunu yapmaya istekli görünmüyordu.

"Pekala. Benimle gelerseniz Bayan Redmond, özel odada konuşuruz. Lütfen görevinizin başına dönün Corcoran. Bu durumlara dikkatimi çektiğiniz için teşekkür ederim."

"Evet, efendim. Size de iyi günler, Bayan Redmond." Saçsız başının tepesi neredeyse dizlerine değecek kadar abartılı bir eğilme hareketi yaptı ve Violet Redmond'un görüntüsünü olabildiğince uzun süre içine çekerek geri , sanki o iyileştirici bir hayal, bu pis küçük kulübe de bir tapınaktı.

Döndü ve güverteye geri tırmandı.

Flint onun varlığını gemideki diğer adamlara olabildiğince çabuk ve abartılı bir şekilde duyuracağından emindi.

Kutsal olmayan, kanlı bir karmaşa.

İşleri karmaşıktırtmak için bir İngiliz kadına güven.

"BayanRedmond," o tekrarlanan Sıkıca. O işaret etti için onu ondan önce.

Ve bir tereddütten sonra, bir cesaret gösterisiyle çenesini yukarı kaldırdı - buna kesinlikle ihtiyacı olacak, diye düşündü acımasızca - ve itaat etti.

Bölüm 5

Kamarasının, mabedinin kapısını açtı: on sekiz yaşında ilk gemisine kaptanlık yaptığından beri kullandığı türden zarif, sade, erkeksi bir oda. Tipik bir kaptan kamarasından daha genişti ama çok da geniş sayılmazdı. Yatağı, çalışma masası, bir ayna, satranç tahtası, küçük bir tablo, bir dart tahtası, birkaç kitap, harita kaplı bir duvar. Bunlar mihenk taşlarıydı. Odadaki her şey ya faydacıydı ya da onun için önemli olan biri tarafından ona verilmişti.

Onu içeri götürdü ve kapıyı kapattı.

Oturmak için birkaç sandalye ve bir yatak vardı ama onu oturmaya davet etmedi. Döndü ve bir yaydan ateş eder gibi sorular sordu.

"Gemime nasıl bindiniz Bayan Redmond?"

"Adamınız Rathskill'in hoşnutsuz olduğunu öğrendim ve kolayca satın alınabileceğini keşfettim, Kaptan Flint. Size pek düşkün değil, biliyorsunuz."

Rathskill'in kendisi de büyük bir kayıp değildi. Sorma dürtüsüne teslim olduğu için deliydi. Yine de merak kazandı.

"Fiyatı neydi?"

"Beş pound." Sesi, adamın bu kadar ucuza alınabileceğine şaşırmış gibiydi.

Flint şaşırmıştı. Bu, adamın ya bir aptal olduğunu ve onsuz daha iyi olacağını ya da ondan çok daha şeytani bir zekaya sahip olduğunu gösteriyordu. O aslen güvenilir Onu, Çünkü o kesinlikle Bayan Redmond'a bir veda hediyesi bırakarak kaptandan intikam almıştı. "Balodan sonra bir bavul hazırladım ve beni *Fortuna*'nın demirli olduğu yere götürmesi için bir korsana para ödedim. Rathskill beni kürek çekerek gemiye aldı ve misafir kamarasına yerleştirdi. Londra'da senden beş pound ve özgürlüğünü alacak."

"Ve bu yanlış çabanızda tamamen refakatsizsiniz?" Bir tereddüt.

"Evet." Onun sıfatlarına hitap etmedi.

"Ailenin nerede olduğuna dair bir fikri var mı?"

"Ailem Northumberland'de bir ev partisinde olduğumu ve bu sabah oraya gitmek üzere kiralık bir at arabasıyla yola çıktığımı sanıyor. En azından uşağımıza onlara böyle söylemesini tembihledim. Benden biraz korkuyor, o yüzden onlara böyle söylediğine şüphe yok."

Daha da kötü, daha da *kötü*.

"Tanrı aşkına *neden* buradasın?"

Sessizliği inatçı olmaktan çok isteksiz görünüyordu. Ona nasıl söyleyeceğinden tam olarak emin değildi. Pekâlâ. O da bunu ondan öğrenecekti.

"Görücü usulü bir evlilikten mi kaçırıyorsun?" "Hayır."

"Hamile misin ve vicdan azabı, utanç ve yersiz bir dram duygusuyla kendini gemimin bordasından atmaya mı niyetlisin?"

"Hayır!" Sesi uygun bir şekilde dehşete düşmüş gibi çıksa da yüzü kızarmadı. "Mükemmel. Yani seni denize atma seçeneği hâlâ geçerli."
"İ-"

"Ailenizden biri sizi dövdü mü ya da herhangi bir şekilde size kötü davrandı mı ki, onun yerini almak için adamıma rüşvet verdikten sonra gemime binmek üzere apar topar rıhtıma kaçtınız?"

"N-"

"Lavay'a aşık oldunuz ve onu dünyanın öbür ucuna kadar takip etmeye mi niyetlisiniz?"

"Hayır!"

Yine de gözleri ilginç bir şekilde buraya kaydı.

"Belki de kadın arkadaşlarınızdan biri tarafından bu gemiye binmeniz için *cesaretlendirildiniz*?"

"Hayır."

Ona öyle sert, öyle baktı ki, gözlerinin arasında dumanlı bir delik oluşmamasına şaşırdı.

"Bu tahmin oyunundan her ne kadar keyif alsam da Bayan Redmond, zamanım değerli ve *bu lanet olası GEMİ*'yi komuta etmem gerekiyor."

Peki o zaman. Öfkesi son üç kelimedede onu ele geçirdi.

Gözleri büyüdü. Ellerinin refleks olarak kenetlendiğini fark etti. Onun öfkesinden korkmaktan çok etkilenmişti.

Ona zaman ver.

Muhteşem bir renk olduğunu fark etti. Bu gözler. Kristal mavisi, köpüren bir denizden yansıyan güneş ışığına benziyordu. Bir geminin cesur bağlamında, görkemli şeyler, zarafet notaları, keskin bir rahatlama içinde göze çarpıyordu. Ve ihtişamdıan yoksun erkeklerle dolu bir gemiye kadınsı bir ihtişam ve zarafet katmak, felaket değilse bile kaos anlamına gelebilirdi.

"Bayan Redmond." Bu iki kelime ironi dolu bir örs gibi ağırdı. "Bana neden gemimde olduğunuzu söylemeye niyetiniz var mı?"

Yine, sessizliği düşünmekten çok inatçıydı. Hâlâ mantığını çözmeye çalışıyordu. *Kadınlar*.

"Pekala. Siz bana hikayenizi anlatmaya nasıl başlayacağınızı düşünürken -ki sizi temin ederim anlatacaksınız ve bana gerçeği söyleyeceksiniz- *benim* de size birkaç şey söylememe izin verin. Sizin gibi bir kadının varlığının, haftalarca ve aylarca kadın arkadaşlığından kalan bir erkek neler yapabileceği hakkında bir fikriniz var mı? Tam olarak çirkin değilsiniz."

Sadece göz kırpması biraz şaşırmış olabileceğini gösteriyordu. "Dalkavukluk yapmanıza gerek yok Kaptan," dedi yumuşak bir sesle.

"Sizi pohpohlamayı aklımdan bile geçirmem. Dalkavukluğun gerekliliğini hiç görmedim ve ben uçarı bir adam değilim. *Fortuna* önemli bir görevde, muhtemelen tehlikeli olacak bir görevde. Çalışkan, yetenekli adamlardan oluşan ince bir mürettebatım var, her birinin her gün her dakika tam fiziksel ve entelektüel kapasitelerine ihtiyaç var. Ve her biri -*erkek* oldukları için- bir kadınla karşılaştıklarında, bu kadının soyadına ya da bekâret durumuna , onun dikkatini ve beğenisini kazanmak için diğer erkeklerle rekabete girdiklerinde hem centilmenliğe hem de diyelim ki hayvani davranışlara yatkındırlar."

Kızın kıpkırmızı olmasını bekledi.

O . Ama çenesi gerildi ve gözlerinin etrafındaki deride belirgin bir sıkışma oldu. Takdire şayan bir metanet ya da kanlı yanaktan payına düşenden fazlası. Hangisi olduğundan emin değildi.

"Yanlış kadın dengeyi feci şekilde değiştirebilir. Sizi temin ederim ki yanlış kadınsınız. Görünüşünüz

Bu nedenle görevimi tehlikeye atar ve mürettebatıma zarar veririm ki zararı ya da huzurunun bozulmasını hak etmiyor. Beyniniz olmasa bile vicdanınız olması ihtimaline karşı bunu paylaşabileceğimi düşündüm."

Bunları dinledi, yüzü gittikçe geriliyor ve soluyordu. Ve yutkundu.

Güzel. Tamamen vicdansız değilsin o zaman.

Ama beyazlığın kaynağı konusunda yanıliyordu. Gerçekten de göz korkutucuydu.

Ama Violet şimdi de öfkeliydi. Ve kızgın olduğunda, pervasızdı.

"Adamlarınız üzerinde bu kadar az mı kontrolünüz var, Kaptan Flint?" Bunu yumuşak bir sesle söyledi.

Dondu kaldı. Yüzünden öylesine kapalı, sert ve nihai bir şey geçti ki dişlerinin kırıldığını hissetti. Sanki bir duvara çarpmış gibi.

Sesi alçak, eşit ve çok daha korkutucu bir hal aldı.

"Adamıma gemime binmesi için para ödemek için mükemmel bir nedenin olsa iyi olur. Çünkü eğer buraya bir hevesle geldiysen, seni hiç pişmanlık duymadan denize atarım."

"Eminim bir iki sızıdan haberiniz vardır."

Neden böyle şeyler söyledi? Ona bunu yaptıran neydi? Violet *kendini* bile korkutuyordu. Ama küstahlık o an için tek savunmasıydı ve köşeye sıkışmış hayvanların yaptığı şeyin bu olduğunu düşündü: Kendilerine kalan savunmalarla saldırmak.

Adam ona kuşkuyla baktı.

"Gemimde bulunduğunuz her günün her saatinde sizi koruyamam Bayan Redmond ve bu görevi adamlarımdan birine yükleyemem. Onlar *centilmen* değil, Bayan Redmond." Tanrım, *bu* kelimeyi kadar ironik bir şekilde söylemişti. ", başka koşullar altında, haydut ve serseri olarak nitelendirilebilir. Başka bir deyişle, onlar denizci ve savaşçı."

Suçlunun kendisi olduğunu biliyordu. Yine de onun kibri kendisini aceleci hissetmesine neden oldu.

"Hiçbirinin bana dokunmasına izin vermezdim lordum. Düşündüğünüz kadar kırılğan değilim. Rathskill'e rüşvet vermeyi başardım, değil mi? Ve

Sonuçlarının ne olacağını bilseler, dediğiniz gibi *hayvani içgüdülerine* yenik düşmeye cesaret edemezler mi? Sadece bir eldivenle etlerini kemiklerinden sıyracağınızı bildireceksiniz. Kaptan siz olduğunuza ve sadakatleri sorgulanmadığına göre."

Denizcilik cezaları hakkındaki bilgisiyle onu şaşırttığını umarak, gitmek için omuzlarını eğdi, çünkü bagajının misafir kamerasında olduğunu ve yirmi poundunun içinde olduğunu hatırlamıştı ve düzgün bir şekilde kilitlenip kilitlenmediğini hatırlayamıyordu.

Sanki bir rüyadaymış gibi, göz ucuyla adamın kolunun uzanışını ve elinin kolunun üst kısmını tamamen kapatışını izledi.

Adam onu yüzüne doğru döndürdüğünde, tutuşunun kişisel olmayan bir şekilde nazik olmadığını, hayatı boyunca hiç böyle dokunulmadığını ve üstünkörü bir rağmen hiç hareket edemediğini ancak fark edebildi.

Aniden.

Onu bir an hareketsiz tuttu. Elleriyle olduğu kadar bakışlarının vahşiliğiyle de. Ve sonra yavaşça onu bıraktı, parmakları kolunda sürüklendi ve arkasında bir sıcaklık izi bıraktı.

Demek istediğini anladı: İsterse onu kontrol edebilirdi. Ve isterse ona dokunabilirdi.

Çok şaşırmıştı.

Kolunu ovma isteğine karşı koydu. Acıımıyordu ama yine de adamın beş parmağının izini kolunda hissedebildiğini düşündü. Yanaklarında bir sıcaklık başladı; bunun öfke mi, utanç mı yoksa bunların bir bileşimi mi olduğundan emin değildi. Her ne ise, konuşma yetisini tamamen elinden almıştı.

Sadece ona bakabildi.

"Ah, bu daha iyi. Konuşurken yüzüme *bakılmasını* tercih ederim, Bayan Redmond ve bu geminin kaptanı olarak, bir konuşmanın seyrini tamamladığını hissettiğimde kovmayı tercih ederim. Bu seferki bitmedi. Ve, oh, şuna bakın: Size dokunmaya cüret ettim."

Onun tepki vermesini bekledi.

Bu sefer tek kelime etmeyecek kadar akli başındaydı.

"Farkına varamadığın şey şu. Seni *istediğim* zaman ve *istediğim* şekilde götürebilirim. Bunu yapmak istersem, neden hayal bile edemiyorum, çünkü kadınlarımdan işin bir kısmını yapmalarını beklerim. Ve hayatınız boyunca çaba göstermeye benzer bir şey yaptığınızdan şüpheliyim."

Saçma bir şekilde, Violet ilk başta onun kusursuz dilbilgisinden etkilenmişti. Kelimelerin küçük zarif çekiç darbeleri. Eski Fransızca öğretmenini hatırladı; bu, anadili İngilizce olmayan ama yabancı dil olarak öğrenenlerin konuştuğu özenle kusursuz İngilizceydi.

Kont kibarlığı *öğrenmişti*.

Parıltılı sopalarla hokkabazlık yapan biri gibi bu ziyneti dengeledi. Bunun altında, şimdi ona gösterdiği şey her neyse, o gece o balo salonunda herkesin onda hissettiği ama asla tanımlayamayacağı şey her neyse kaynıyordu.

Vahşi. Ya da öyle demişlerdi.

Sözlerinin etkisini görmek için kızın yüzünü inceliyordu. "Sanırım neyi kastettiğim hakkında en ufak bir fikriniz bile yok."

Ve işte o zaman gecikmiş şok tamamen yerleşti. Önce bir buz dalgası, sonra da bir sıcaklık kol ve bacaklarını yıkadı ve midesine yerleşti. Tanrı aşkına, elbette onun neyi kastettiğini biliyordu. Onu *almak*. *Hayvani* bir şekilde demek istiyordu.

Ancak daha önce bunun tam olarak "iş" olarak adlandırıldığını hiç duymamıştı. Kadife Eldiven'deki "hanımların" bunu böyle gördüğünü hayal ediyordu.

"Neden bahsettiğinizi biliyorum." Onu buz gibi taklit etti. Daha doğrusu buz gibi olmaya çalışmıştı. Sesi boğuk ve şoktan yıpranmış bir şekilde çıktı.

Ne kadar saçma bir söz. Kaşlarını alaycı bir şekilde yukarı kaldırdı.

"Peki o zaman. Bir hevesle seni almayacağımı düşündüren ne merak ediyorum. ben. Ve diğerleri," dedi sanki sadece boş yere merak ediyormuş gibi. Ancak gözleri ses tonunu yalanlıyordu. Ciddiyetsiz, kişisel olmayan, soğuk bir öfke.

baktılar.

"Vahşi," diye düzeltti dalgınca, "öyle derler." O anda cümlenin geri kalanına cevap vermeyecek kadar akli başındaydı

Hem de hiç.

Adamın bakışları kuşku içinde daha da büyüdü.

Bu bakışlara ihtiyatla, gözünü kırpmadan, farkında olmadan onu, insan yiyen bitkileri ve sürünen şeyleri anlamak için onlara bakan doğa bilimci kardeşi Miles'a benzeten delici bir ilgiyle karşılık verdi. Ardmay Kontu, tanıdığı diğer erkeklere benzediğine dair hiçbir belirti göstermiyordu.

"Erkeklerle evcil hayvan ya da hizmetçi gibi davranmaya alışkın olduğunuz için mi Bayan Redmond? Merak ediyorum, bunlardan hangisi olacağımı düşünüyordunuz?"

Bu onu duraksattı. Bu konuyu hiç bu açıdan düşünmemişti.

Ve onun doğruya çok yakın olduğunu fark ettiğinde, yeni bir şok ve öfke dalgası omurgasını titretti. Sanki onu aniden bir anahtar deliğinden kendisine bakarken yakalamıştı. Bu, kendisine bakılabilecek yepyeni bir açıydı ve pek de gurur verici bir açı değildi.

Ara sıra, balolarda safça etrafında dolaşan genç erkeklere piknikteki *böceklerle* davrandığı gibi davrandığını düşünüyordu: onların varlığı - sürü halinde- şenliklerin ayrılmaz bir parçasıydı, yine de mecazi anlamda uzaklaştırılmaktan hoşlanıyor gibiydiler, tabii uzaklaştıran *kendisi* olduğu sürece.

"Kesinlikle bir evcil hayvan değil," diye bitirdi sözlerini sıkıca.

Yüz ifadesi o kadar tuhaflaştı ki, belki de gülmemek için kendini zor tuttuğunu düşündü. Ya öyle ya da bir mide ağrısına tahammül ediyordu.

"Bayan Redmond, bunu size söylemek zorunda kalmam beni hayrete düşürüyor, ancak vicdan sahibi olma ihtimalinize karşın, eski mürettebatıma gemime binmesi için ödeme yaparak... *vicdansızca* ve bencilce bir şey yaptınız. Şöhretiniz elbette sizden önce geliyor ama mürettebatıma ve bana rahatsızlık verdiniz, şüphesiz ailenizi endişelendirdiniz ve her türlü skandala yol açtınız ve tüm bunlar ne için? Bir *tarla kuşu*, bir heves, bir-"

Birdenbire bu kadarı yetti. "Şaka değil," diye tısladı.

Sevindirici bir an için dondu kaldı. Sessizlik uğursuz bir yoğunluk kazanmıştı.

Pervasızca ilerledi.

"Rash-çok iyi, bunu kabul ediyorum. Dürtüsel mi? Oh, kelimeyi çok iyi kullandınız, Kaptan Flint. Ama şaka *değil*. Kardeşim Lyon, babamın varisi, bir yıldan fazla bir süre önce kayboldu. Onun kaybının ailemize ne yaptığını bilemezsiniz, ama size söyleyeyim: herkes her şey yolundaymış gibi davranıyor, ama bu sessiz bir yıkım. Sizin de onu bulmaya çalıştığınızdan şüpheleniyorum. Yıllardır ondan ilk kez haber alıyorum."

"*Bu* da ne demek oluyor?"

"Kardeşim Bay Lyon Redmond'un Bay Hardesty olabileceğini düşündüğüm anlamına geliyor. Ya da sizin deyiminizle, Le Chat."

Bölüm 6

Sessizlik.

"..." Yüz ifadesi anlaşılmazdı. " et."

"Baloda kardeşim Jonathan'a verdiğiniz tepki oldukça çarpıcıydı. Bay Hardesty'nin ikizi olabileceğini söylemişsiniz. Jonathan, *Lyon*'a çok benziyor. Ve Lyon bir yıl önce bir gece kayboldu. Ve onun kalbini kırdığı iddia edilen kadın da Bayan Olivia Eversea."

"*Olivia*," diye tekrarladı Kont karanlık bir sessizlikten sonra. Olivia Eversea'nın adını başka bir şekilde asla söyleyemeyeceği için onun ses tonunu içtenlikle onayladı.

"Sizden Le Chat hakkında kardeşim Jonathan'a anlatmaya çalıştım. Ve onun tepkisi bana babama anlatmaya gerektiğini söyledi. Çünkü size şunu söyleyebilirim: ailemden *kimse* bana inanmayacak. Kimse beni dinlemez. Elbette hepsi bana çok düşkün ama beni *gerekli* gördüklerinden emin değilim. Peki neden bir kadına inansınlar ki? Neden *bana* inansınlar, özellikle de sözde düşüncesiz davranışlarımdan ışığında? Sizden önce birinin Lyon'u bulması gerek Yüzbaşı, çünkü onunla nasıl başa çıkmayı planladığınızı biliyorum. Ve eğer size şüphelerimden bahsetseydim, Kaptan... beni geminize alır mıydınız? Tabii ki . Lyon'u bulmak ve hayatını kurtarmak için en iyi umudum sizsiniz Kaptan Flint... *sizden*. Dahası-"

"Bir 'dahası' mı var?" Sesi tamamen çekimsizdi. "-Ben çocuk değilim.

Ben İngiltere'nin en iyi ve en güzel kadınlarından birinden doğmuş bir *hanımefendiyim*.

En eski aileler ve hatta sizin bile bir hanımefendinin huzurunda nasıl davranılacağını bildiğinizi söyleyebilirim. Size verdiğim rahatsızlıktan bağımsız olarak, bugüne kadar taklit etmeyi başardığınız görgü kurallarını hatırladığınız için size teşekkür edeceğim, çünkü sergiledikleriniz size itibar kazandırmıyor ve sadece yaygın görüşü pekiştiriyor, Kaptan Flint, sizin

bir vahşisin." S harfine yılan gibi bir ısıklık sesi vermekten zevk alıyordu. "Bir beyefendinin ölçüsü, davranışlarının güzelliğine tanıklık edecek bir seyirci *olmadığında* nasıl davrandığıdır. Bunu anlamanızı *beklemiyorum lordum*, ama yüzyıllardır süregelen terbiye, dediğiniz gibi, takdirde kendimi zorlamama *gerek* kalmamasını sağladı. Sadece sizin gibiler çalışma ihtiyacını erdemle bir tutuyor. Aslında atalarımın *çalışmaları* sayesinde artık ihtiyacım yok ve ailem bunu bir onur işareti olarak görüyor."

Bu sırada sadece bir kez hareket etti: göz kırpmak için. Sanki kadın gözlerine su çarpmış gibiydi. Ondan sonra gözleri rahatsız edici derecede canlı ve rahatsız edici derecede *ilgisiz* kaldı.

İşi bitmişti.

Ama o konuşmayı bıraktıktan sonra o kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki, onu harekete geçiren öfke bir hedef olmadığı için sönüp gitti. Kendini içi boş, tükenmiş, tırtıl tarafından terk edilmiş bir koza gibi hissediyordu. Bir nefeslik hava onu alıp götürebilirdi.

Düşünceli görünüyordu.

"Küçük kardeşinin Le Chat'e olan benzerliğine ve gemisinin adına bakarak kardeşinin - *Lyon*'du değil mi? - kötü şöhretli bir korsan olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

Bu ses tonuyla söylediği her şeyin kulağa saçma gelmesi kaçınılmazdı. O yüzden cevap vermedi.

"Ve sen ne yapmak niyetindesin? Kardeşini adalete teslim etmemi *engellemek* mi?"

Neşeye tehlikeli bir şekilde yakındı. Ya da histeriye. Kızın hoşuna gitmeyecek *bir şey* olduğundan emindi. Sözlerini büyük bir dikkat ve kontrolle söyledi.

Sadece omurgasını dikleştirdi. Bu kadar ileri gitmeyi düşünmediğini itiraf edemezdi. Ama ayakları üzerinde düşünme konusunda çok başarılıydı. Daha doğrusu, ayakları üzerinde düşünmeyi *tercih ederdi*, çünkü hayatının heyecan çıkarabilmesinin tek yolu buydu.

"Kardeşim Kaptan Flint'i aramak için yapacağınız yolculuklarda beni yem olarak kullanabileceğinizi düşünün, eğer kardeşim gerçekten Le Chat ise. Size eşlik edeceğimi önceden haber onu dışarı çıkarabilirsiniz. Ve evet, onu seninle ilgili uyarmak niyetindeyim.

Beni ona götürdüğünüzde. Eğer o gerçekten Le Chat ise, eminim ki her şey görüldüğü gibi değildir. Lyon acımasız bir korsan *değil*. İyi oynayan kazansın."

Aman Tanrım. Bunu izleyen uzun sessizlikte yüzünde *ne* çok ifade birbirini kovaladı.

Kont bir süre daha ona baktı.

"Söyleyin bana, Bayan Redmond..." dedi düşünceli bir ifadeyle. "*Sık sık*

Sıkıldın mı?"

Ayaklarının altındaki zeminin sallandığına yemin edebilirdi.

Baş dönmesi kendini göstermiş olmalıydı. Kendini çırılçıplak hissederek ona baktı. Adam nereden *biliyordu*?

Çünkü ağzının köşesi yukarı kalktı. *Ben de öyle düşünmüştüm*, anlamı buydu. *Eğleniyordu*. Lanet olası zeki adam onu çok iyi ve çok kolay anlıyordu. Ama ona inanmaktan çok uzaktaydı.

İşte o zaman bir aydınlanma yaşadı: Her zaman bir evcil hayvan gibi muamele gören oydu. Üzerine titrenen, şımartılan, azarlanan, bazen hafifçe cezalandırılan, ama her zaman, her zaman nadir, görünmez bir ipek ip üzerinde tutulan, ne yaparsa yapsın ya da nereye giderse gitsin, ne kadar saçma ya da umursamaz olursa olsun kardeşleri ya da ebeveynleri tarafından makaraya sarılan biriydi. Kimsenin ona özellikle ihtiyacı yoktu. Ve elbette Londra'daki her bir kana eşit olmaktan çok daha fazlasıydı.

Ama bu onu Ardmay Kontu gibilerine karşı tamamen hazırlıksız bırakmıştı.

Sesi derinleşti, yumuşadı, alçaldı. Onun sertliğini bir omurga olarak kullandığından, bu değişiklik anında kafasını karıştırdı.

"Ve Bayan Redmond, biraz önce sözünü ettiğim 'iş' türünü asla ama asla erdemle bir tutmam."

Bir genelevin kapalı kapısının altından süzülen tütsü gibiydi sesi. Duymaktan çok hissetti; pürüzlü bir ipek gibi tenine .

Aynı zamanda *tamamen* hesaplanmıştı.

Şimdi onunla oynuyordu. Tüm bu durumu o kadar eğlenceli bulmuştu ki onunla *oynamaya* karar vermişti.

Ve neredeyse işe yarıyordu. Derin ve sürekli bir nefes aldı.

Onu kendisiyle *mantık yürütmesi* için köşeye sıkıştırmıştı. Bu da ona belirsiz sularda sallantılı bir iskele üzerinde yürümek gibi geliyordu. Bu

Konu erkekler olduğuunda Violet için son çare sayılırdı. Şimdiye kadar onları hep *idare etmişti* -ki bu da strateji her zaman işin içinde olduğu için can sıkıntısını güzel bir şekilde önlüyordu.

Evcil hayvanlar ya da hizmetçiler, *gerçekten*.

"Erkek ya da kız kardeşiniz var mı, Kaptan-Lord-"

"Kaptan yapar. Tanrı bilir. Onlardan düzinelerce olabilir. Babamın kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok."

Violet'in zihni karardı. Ağzı biraz açıldı. Sonra tekrar kapandı. Yaşadığı *hiçbir* şey onu böyle bir adamla konuşmaya hazırlamamıştı. Öte yandan, böyle başka bir adamı hayal etmek de zordu.

Kimsesi yok muydu? ailesi yok muydu? Birdenbire içinde anormal bir acıma duygusu uyandı ve onu geri püskürttü. Bu adam merhamete ihtiyacı olan ya da merhameti kabul edecek biri değildi.

"Seni dehşete düşürüyorum." Bunu bir soru olarak değil, bir ifade olarak kullandı. Kadın iç çekti. "Daha ziyade," diye itiraf etti. " mı çalışıyorsun?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Ve sonra, onu hayrete düşüren bir şekilde sırttı ve aynı anda üç unutulmaz şey oldu: Ağzının köşesinde bir gamze, yıkıcı bir hilal belirdi; gözleri parladı ve karanlık bir denizin yüzeyinde şimşek çakmasını izlemek gibiydi...

...ve Violet'in nefesi kesildi, sanki göğsüne yıldırım çarpmış gibi.

"Sizi dehşete düşürmeye *çalışmam* gerektiğinden şüpheliyim Bayan Redmond. Sanırım sadece... olmam gerekiyor."

Tekrar nefes aldı ama hâlâ gamzenin olduğu yere bakıyordu. Bir anlık akılsızlığı yüzünden kendini cezalandırmak için tırnaklarını avucunun içine batırdı.

Kocaman, korkutucu erkeklerin gamze gibi tuhaf bir şeye sahip olmalarına izin verilmemeli, diye düşündü kızgınlıkla.

Yüzü şimdi daha yumuşaktı ama onu gerçekten etkilediğine inanacak kadar iyimser değildi.

"Saçmalık. Beni hafife alıyorsunuz Kaptan Flint," dedi soğukkanlılıkla.

Bu tamamen kabadayılıktı. Aslında bu noktaya kadar onu oldukça iyi tahmin etmişti.

Çoğunlukla beni yoruyorsunuz, Kaptan Flint.

Şey... ve sen beni korkutuyorsun. Ve daha önce hiçbir erkek onu korkutmamıştı.

kötüsü de, ilgimi çekiyorsun.

Bu sonuncusu hepsinden daha korkunç bir farkındalıktı, çünkü bu onun için herhangi bir erkek için ilk kez gerçekten doğuydu.

Ve bu, anlık bir gülümsemenin ve bir gamzenin suçuydu.

İnsan olduğunun farkına varmaktan hiç hoşlanmıyordu.

Bacakları korku, yorgunluk ve cesaretin zehirli karışımından dolayı titriyordu, oysa daha önce ondan istenen tek şey gurur, kibir, zarafet ve zekâydı. Uykunun unutkanlığına gömülmek, onu unutmak istiyordu.

Ama o karanlık, sallanan, küçük ranzayı ve üzerine ekmek dilimi inceliğinde bir şilte serilmiş, muhtemelen kardeşi Miles'ın neşeyle hakkında kitaplar yazacağı ve kulağa *büyüleyici* gelen yaratıklarla dolu sert ranzayı düşündü. Üzerine oturmaya cesaret edememişti; yakınındaki bir sandalyeye oturmuş ve gecenin geri kalanında yırtıcı bir hayvanmış gibi ona bakmıştı. Gerçekten de kötü birkaç saat geçirmişti. Ve sonra geminin demir alıp denize açılma hissi onu neredeyse yerinden fırlatacaktı.

panik içinde.

Lyon'u ve onun eve dönmesinin ne kadar iyi olacağını düşündü. Kontun satranç tahtasına ve kardeşi Miles'ı özlemle düşündü. Kafası muhtemelen yaşlı Bay Culpepper'ın karşısında, Pennyroyal Green'deki Pig & Thistle'da ateşin yanında satranca eğilmiş, karısı Cynthia hayranlık ve huzurla ona bakarken satranç savaşı yapıyor olacaktı.

Miles'la şüpheleri hakkında konuşabilmeyi ne kadar isterdi. Onu dinler miydi? Muhtemelen hayır, özellikle de Çingene kız ve Lavay'dan bahsetmiş olsaydı. Miles bile onun görünmez tasmaını çekiştirir ve başını okşardı. Umutsuz da olsa bir ilham geldi. Yani Kont'u yönetmek mümkün değildi. Bu, oyunların *tamamen* söz konusu olmadığı anlamına gelmiyordu. Bu strateji olabilir değil olmak uygulandı. O çaresizce gururunu geri kazanmak istiyordu. Güvenilirlikten bahsetmiyorum bile.

"Satranç oynar mısınız lordum?"

Ona baktı.

"Satranç," diye tekrarladı Kont. Sanki bu kelimeyi hayatında daha önce hiç duymamış gibiydi.

Kamarasının uzak köşesindeki masanın üzerinde duran yakışıklı satranç takımını işaret etti.

"Görüyorsunuz, bu gece o... o... tarla *faresi deliğinde* uyumamayı tercih ederim-"

"Uygunuzu kaçırarak olmanızın kalbimi nasıl kırdığını anlatamam Bayan Redmond. Ve tarla fareleri bana hep dinlenmiş görünür. Tarla faresi çok canlı bir yaratıktır."

Devam etti. "Senin çok daha iyi konaklama yerlerinde uyuma hakkı bir satranç oyunu oynamayı öneriyorum. Eğer ben kazanırsam, bu gece tarla faresi deliğinde uyuyacaksın."

Satranç konusunda ise Sussex'in sunabileceği en iyi öğretmenlere sahipti. Kardeşi Miles da yeteneklerini ona karşı geliştirmişti. Ne kadar zeki olduğunu çok iyi biliyordu. Kendine rağmen.

Kadının cüretkârlığı karşısında neredeyse irkilecekti. "Yatağında uyuma hakkı için... satranç mı oynayacaksın?"

Ama o bile bunun çok kolay bir ima olduğunu biliyordu. Ağzının köşesi yine kırıştı. Kadın ihtiyatla izledi, ama adam ona bir gülümseme daha fırlatmadı.

Ama bir kez daha onu gülünç duruma düşürmeyi de başarmıştı.

"Dediğin gibi, *biraz çaba göstereceğim*" -o anda adamın gözlerindeki karanlık parıltının farkında değildi, tıpkı bunu kasıtlı olarak, etki yaratmak için söylediğinin farkında olmadığı gibi, çünkü gerçekten de çabuk öğrenen biriydi ve palavradan hoşlanmazdı- "ve eğer oyunu *kazanırsam*, daha rahat bir yatakta uyuyacağım. Sen tarla faresi deliğinde uyuyacaksın. Kazanacağımdan mı korkuyorsun?"

Kontun bu özel gambitten etkilenmeyeceğini biliyordu.

Adam ciddiyetle onu değerlendirirken bir sessizlik oldu.

Sonra içini çekti ve bu seste o kadar gerçek bir bıkkınlık vardı ki, neredeyse sempatiye yenik düşecekti ki, bu bıkkınlığın tamamen kendisi için olduğunu hatırladı.

"Bayan Redmond... Tanrı aşkına." Sesinde *ne kadar* dramatik, *ne kadar* gergin bir sabır vardı. "Güzel... *Tanrım*. Ben bu geminin *kaptanıyım*. Neden bir satranç oyununa katılacağımı düşündünüz ki... için..."

Sanki cümlesini bitirmeye dayanamıyormuş gibi başını salladı. "Satrançta çok iyiyimdir," dedi neredeyse zayıf bir sesle. Adamın yüzünü ellerinin arasına gömüp bir saniye içinde ileri geri sallayacağını hissetti.

"O zaman oyun çabucak bitecek," dedi hızlıca. Ama elleri soğuk ve nemliydi; şans için parmaklarını eteğinin kıvrımlarında çaprazlamıştı.

Kont onu inceledi. Kapıya baktı, sanki özgürlüğün ödülleri ile kaçak yolcusunu eğlendirmenin ödülleri düşünüyormuş gibi.

Sonra tekrar içini çekti ve satranç tahtasına doğru yürüdü. Elini uzattı ve dalgın dalgın bir şövalyenin parlak fildişi başını parmakladı.

"Yolculuğunuzda yanınızda ne kadar para getirdiniz?" Adam sertçe ona baktı. "Para getirdiğinizi varsayıyorum."

Soru onu şaşırtmıştı. "Yirmi pound."

"Twen-" Durdu. İnançsız bir yarım gülümsemeyle tekrar başını salladı. "Pekâlâ, o zaman Bayan Redmond. Bir satranç oyunu oynayacağız. Eğer siz kazanırsanız, size ayrılan yer yerine benim odamda uyuyabilirsiniz. Gemimde size tahsis edilen konaklama yerlerine aşağılayıcı bir şekilde atıfta bulunduğunuz gibi ben de tarla faresi deliğinde uyuyacağım. Ve sizi bir sonraki limanda bırakacağım ve güvenli bir şekilde eve dönmeniz için size eşlik edecek birini ayarlayacağım. *Senin* paranı kullanarak."

Oh. Adam bu şekilde söylediğinde bir suçluluk duygusu hissetti: "tarla faresi deliği" gerçekten de aşağılayıcıydı. Sanırım bu kabalıydı; ama yine de adam henüz onun iyi özelliklerini ortaya çıkarmamıştı.

Yine de, onun teklifi tam olarak aklındaki şey değildi.

"Ama-"

"Benimle tartışmayın. Daha işim bitmedi. Eğer kaybedersen, bana biniş ve ulaşım masraflarını karşılamak için yirmi sterlinin beşini vereceksin, ben de seni ve bagajını bir sonraki limanın rıhtımına bırakacağım. Rüzgâr güzel esmeye devam ederse, iki gün içinde Le Havre limanına varırız. Kendi hanını bulabilirsin, kendi evinin yolunu, gezici bir hayvanat bahçesine katılabilirsin, bir geneleve, şeytanın ta kendisine gidebilirsin, umurumda değil. Hayatınız boyunca erkeklerin korumasını hafife aldınız Bayan Redmond. Konforunuzu, ayrıcalığınızı ve güvenliğinizi hafife aldınız. Şimdi bile

Seni rahat ettireceğimi, vicdansızca davrandığında bile bir *erkeğin* seni her zaman düşünüyorsun. Ve ben..." Durakladı, cebini karıştırdı, saatini açtı. Saate baktı. Bu konuşmayı yaparken bile aklı başka yerdeydi. "...hoşuma gitmiyor."

Bunu söylerken başını kaldırdı. Gözleri kıza dikilmişti. Bu sözlerin bir saniye boyunca odada yankılanmasına izin verdi. İfadesi, bunları kastettiğini son derece açık bir şekilde ortaya koyuyordu.

Hiçbir şey söylemedi.

"Şimdi bile -şu anda bile- muhtemelen seni kaderine terk edeceğime inanmıyorsundur." Saati kapatıp tekrar yerine koydu. "Seni beni test etmeye davet ediyorum."

Daha oyun başlamadan onu mat etmişti. Gözlerini dikip ona baktı. Bir süre sonra yutkundu.

Adam fark etti; kadın onun gözlerinin hareketini izledi. O gözlerde memnuniyet gördü. Adamın çevresini sürekli değerlendiren, her an her şey önemli hale gelebileceğinden hiçbir şeyi gözden kaçırmayan biri olduğunu fark etti.

Bağırsakları et jölesi gibi titriyordu ama:

"Meydan okuma kabul edildi," dedi, sesi yeterince kararlıydı.

Sanki kabul etmesi onun için son derece önemsizmiş gibi bir kez başını salladı ve parlak botlu ayak parmağıyla ona bir sandalye itti. Doğal olarak beyaz parçaların karşısındaydı. Oturması için eliyle işaret etti.

Zımnı bir anlaşmayla oyun boyunca sohbet etmek için hiçbir girişimde bulunulmadı. Birbirleriyle nasıl hoş bir şekilde konuşacakları hakkında hiçbir fikirleri yoktu, her neyse, beklenmedik bir unvana sahip kibar ve vahşi kaptan ve kaçak yolcu aristokrat bakire ve her ikisi de ihtiyatlıydı ve zaten birbirlerinden bıkmışlardı.

Yine de Flint oyunun sakıncalı olduğunu söyleyemezdi. Sessizlikten, gerekli durgunluktan, zarif taşları parmaklarında hissetmekten keyif alıyordu.

Set eski dostu Kaptan Moreheart'ın hediyesiydi, bu da oyunlarını daha da sembolik hale getiriyordu.

Kaybedeceği belli olana kadar bundan zevk aldı.

Flint, racalar ve haydutlarla, oyunun takıntılı derecede yetenekli bir dizi bilginiyle satranç oynamıştı. Zekiydi, düşünceliydi, becerikliydi, acımasızdı ve yaratıcıydı ve en iyi niteliklerinin hepsini satranç tahtasına taşıdı. Bu onu çok ama çok iyi bir oyuncu yaptı.

O daha iyiydi.

Bu amansızca kafasına dank ettiğinde, içten içe çok acı çekti. Biraz zorlukla bastırđıđı ama kadının bir sonraki zekice ve kasıtlı hareketiyle hemen harekete geçen bir öfke duygusu kabardı. Gurur ve öfke arasında gerçek bir gelgit yaşadı.

Sonunda yerini karanlık bir eğlenceye bıraktı. Bir ter damlası ensesinden aşığı süzölerek omurgasının yolunu kat etti. *Gururum eriyor*, diye düşündü alaycı bir tavırla.

Onu istediği sonuca doğru ustalıkla yönlendiriyordu. Bir bakıma bütün akşam yaptığı gibi, birden fark etti.

Lanetleneneğim.

Böbürlenmedi. Hamlelerini yaptı ve sonra temkinli de olsa sakın bir beklentiyle ona baktı, o canlı, yorgunluktan halkalanmış gözleriyle sıranın kendisinde olduğunu işaret etti.

Ve sonunda başka bir şey kıpırdandı, hoş karşılanmayan ve beklenmedik bir şey: hayranlık.

O pürüzsüz, soluk alnının ardında zihni kolay ve beklenmedik bir hassasiyetle tıkırdıyordu, erkeksi bir arayışa -belki de savaş alanı manevralarına ya da esirlere işkence etmeye- kanalize edilebilecek ve *yararlı* bir amaca hizmet edebilecek bir strateji becerisi. Aceleciliğe olan bariz eğilimi göz önüne alındığında, ona emin olduğu şekilde eziyet etmemiş . Yine de bazı kadınlar kendilerini iyi işlere adar, diye düşündü ekşiyerek. Belki de bunu Bayan Redmond'a önermeliydi.

Size satranç oynamayı kim öğretti? Kiminle oynuyorsun? Kardeşlerinden biriyle mi?

Bu ona, kızın sabredemeyeceği türden bir oyun gibi görünüyordu. Ve yine de... ve yine de... kardeşinin peşinde çok inatçıydı. Çok ok

Yüzeyde ne kadar saçma, ne kadar pervasız görünürse görünsün, doğruluğuna ikna olmuştu.

Nasıl bir şey bu? Bu kadar şiddetle sevmek, bir ailenin, bir yerin parçası gibi hissetmek?

Yakında kendi kaderini inşa etme lüksüne sahip olacaktı.

-Le Chat onun amaçları için bir araçtı.

Sessizliğin merakını soru biçimine sokmasına izin vermeyi reddetti. Bayan Redmond'un meraktan nasıl yararlanacağını iyi bildiğinden, bunu bir tür yumuşama olarak yorumlayacağından emindi. Ama sessizliğin her şeyi ayrıntılarına kadar parçalamak gibi bir huyu vardı, çünkü zihin kopukluktan hoşlanmazdı. Bunu bir Türk hapisanesinde öğrenmişti. Hiçlik anlarını oyalanmaya dönüştürebilirdi. Sessizliğin içinde bir şeyleri fark etmekten kendini alamıyordu. Küçük bir noktalama işareti olan ben, gözünü üst dudağın zarif yarım kalp şekline, alt dudağın yumuşak ve dolgun kıvrımına çekti. Cildi lamba ışığını iyi bir incinin alacağı şekilde alıyordu. Bone ve şapkaların ömür boyu süren koruması sayesinde ince taneli ve çizgisizdi.

Tuhaf. Kadınları nadiren bir *parça* olarak görürdü. Öncelikli olarak o kadınlardan, onlar da kendisinden gönülden pay alırdı. Ve şimdi oyunu değil Fatima'yı düşünüyordu. Huzursuzca yer değiştirdi.

Beni hafife alıyorsunuz, Yüzbaşı Flint.

Yine de nadiren birini hafife alırdı. Bunu yapmanın ne kadar tehlikeli olduğunu yeni yeni hatırlıyordu.

Hapishanede alçakgönüllü bir ders daha almıştı: Bir erkek gibi kaderini nasıl kabul edeceğini. Satrançtaki sonunun iki hamle ötede olduğunu biliyordu. Ve bu yüzden Violet'in o ilkinin yapmasını erkekçe bekledi.

Bir süre sonra bunu yapmasının aşırı uzun sürdüğünü fark etti.

İç çekti ve başı, avuç içi çenesine uyması için özel olarak oyulmuş gibi onu alan eline doğru eğildi.

Bekledi. Ve

bekledim. Ve

bekledi-

O Kaşlarını çattı. Eğildi karşısında ve Yönetim Kurulu

Yavaşça, Geçici olarak... ve baktı. Koyu renk bir saç teli dudaklarına yapıştı. Yavaşça,

ritmik olarak çırpınıyordu. Düşüncelere dalmış olduğunu sandığı göz kapakları kapalıydı. Kirpikleri yanaklarında titriyordu.

Uyuyakalmış! Ne
güzel!

Çok eğlenmiş bir halde sandalyesinde arkasına yaslandı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Saçındaki bir tutamı saymazsak, hâlâ Fransız hizmetçiler tarafından yönetilen bir tuvaletten çıkmış gibi görünüyordu. Bu temizlik bir beceri miydi, yoksa bir sapma mı? Nedense Violet Redmond hiç de dağınık görünmüyordu ve ona göre dağınıklık bir kadının tensel çekiciliği için *çok* önemliydi. Ve o, kesinlikle gür olan ağzının üzerinde dalgalanan yumuşak saç teline rağmen, uykusunda masum görünen kadınlardan biri değildi. Onun *huzurlu*, bir erkeğe zevk vermenin yanı sıra onu yatıştırabilecek türden bir kadın olduğunu hayal bile edemiyordu ve Fatima bu konuda mükemmeldi. Şu anda bile Violet Redmond'un kirpikleri gözlerinin altındaki soluk mavi tene karşı titriyor, sanki aptalca planların telaşını zar zor kontrol altına alabiliyorlardı.

Redmond'un adamlarına neredeyse acıyacaktı, çünkü onu zapt etmek kaybetmeye mahkûm oldukları bir savaşı.

Yerçekiminin ona istediğini yapmasına izin vermeyi çok istiyordu. Yüzünün amansızca satranç tahtasına doğru kaydığını görmekten, ertesi sabah yanağında bir kale iziyle uyandığını ve uykunun salyasının onu tahtaya yapıştırdığını hayal etmekten biraz tatmin olabilirdi.

Başka bir deyişle karışık.

Nefes aldı... nefes verdi. Nefes
aldı... Nefes verdi.

Nefes aldım...nefes aldım-

Lanet olsun. Keskin bir nefes aldı. Kuvvetle üfledi. Sandalyesini sessizce arkaya kaydırđı ve ayağı kalktı.

Çekinin üzerinde bir kale iziyle uyanmasını istemiyordu.

Bu farkındalık onu rahatsız etti. İsveç fiyortları kendi heybetlerinden, ilham ettikleri saygıdan dolayı herhangi bir sorumluluk iddia edebilirler miydi? Yoksa sadece bu şekilde mi yaratılmışlardı?

Violet Redmond bu şekilde yaratılmış.

Onun doğuştan gelen asaletinde onurlandırmak zorunda hissettiği bir şey vardı, sanki içindeki atavistik bir köle niteliği onun yüzyıllardır süren terbiyesine karşılık .

Bu onu mutlu etmedi. Ama işte .

Güçlendirici derin bir nefes daha aldı ve bir kolunu kadının baldırlarının arkasına geçirecek kadar eğildi, diğerini de kadının bükülmüş omuzlarına geçirdi ve biraz manevra yaparak uyuyan kadını beceriksizce omuzlarından birinin üzerine kaldırmayı başardı.

Aman Tanrım. Saçlarının kokusu duyularını şehvetli bir afyon gibi sarmış, kısa süreli lezzetli bir felce neden olmuştu. Kolları sırtından aşağı sarktı ve parmak uçları kışının üzerinde kışkırtıcı bir şekilde salındı, ona herhangi bir kadının parmak uçlarının vücudunun herhangi bir hassas bölgesinin üzerinde sallanmasının üzerinden ne kadar uzun zaman geçtiğini hatırlattı ve kasıklarına canlı telkinler iletti. Sonra sinirli bir şekilde bir şeyler mırıldandı - "Lavay" gibi bir şeydi. Kesinlikle değil.

Kendini hareket etmeye zorladı. Kolunu kadının nefis kalçalarına sımsıkı dolayarak olabildiğince sessiz bir şekilde odanın diğer ucuna doğru ilerledi. Bu üç hızlı adım boyunca yoksun bırakılmış duyuları neredeyse çığlık atıyordu "KADIN! Elinde bir KADIN tutuyorsun! Tanrı aşkına, seni aptal, bir kadın!" diye bağırdı ve nasıl hissettiğinin, nasıl koktuğunun tadını çıkarmak için zincirlenmiş köpekler gibi saldırdı ve ellerinin kargosunun üzerinde dolaşmasını engellemek için yapabileceği her şeyi yaptı.

Ama daha kötü ayartmalar da yaşamıştı. O bir çocuk değildi.

Ve onu *yatağa* -kendi yatağına- bir el bombasını bırakır gibi hızlı ve nazik bir şekilde bıraktı. Kadın iç çekti, mırıldandı ve kaşlarını çattı ama göz kapakları hiç kalkmadı, başı sağa eğildi ve ağzı hafifçe aralandı.

Bu kadar terk edilmiş bir uykuyu daha önce hiç görmemişti.

Lanet olası aptal kız, diye düşündü canlandırıcı bir öfke dalgasıyla. Bütün Redmond adamlarını dışarı çağırmalıydı. Kim onun korunmayı hafife almasına, vahşi ruhuna bu kadar *güvenmesine* izin verecek kadar yanlış yönlendirilmişti? O kadar bitkin düşmüştü ki, zararsız olduğu söylenemeyecek yabancı bir adamın önünde uyuyakalmıştı. Sevmediği bir kadınla fiziksel bir arzusunu tatmin etmek için sevişebilecek kadar

dürtü. *İsteksiz* bir kadını ustalıkla ikna ederek tam olarak bunu yapması için.

Ne de olsa o bir erkekti ve *erkekler* böyle yaratılırdı.

Ondan uzaklaştı, kapıya yöneldi. Durakladığında eli kapı kolundaydı, omuzları çökmüştü. İç çekti. Döndü. Ve kendini satranç tahtasına geri götürdü.

Ve iki parmağıyla kraliçesini sırt üstü yatırdı.

Bayan Redmond ertesi sabah uyandığında bunu görecekti. Adamın oyunun sonucunu bildiğini anlayacaktı. Ve eğer yeterince zeki olsaydı, *ne* yaparsa yapsın, onun her zaman bir sonraki hamlesinin ne olacağını bildiğini anlayacaktı.

"Şah mat," diye fısıldadı kendi kendine kuru bir sesle.

Ve vole deliğinde uyumaya gitti.

Bölüm 7

Violet aniden uyandı ama hâlâ rüya görmediğini anlaması için uzun anlar geçti. O anda tamamen giyinik olduğunu ve sanki dev bir beşik onu tutuyormuş gibi hafifçe sallandığını fark etti. İrkilerek, gerçek olup olmadığını anlamak için ellerini tezgâhın örtüsüne soktu ve örtünün kör bir pencereden içeri giren güneş ışığıyla çoktan ısındığını gördü. Perdelerin arasından mavi şeritler gördü. *Gökyüzü*. Sallanmanın nedeni *denizdi*. Bir gemideydi.

Tanrım, gerçekten bir gemideydi! *Lyon* yüzünden.

İlk geçici nefesini aldı ve odanın kokusu o kadar güçlü, uyarıcı, yabancı ve erkeksi idi ki -duman ve karanfil ve nişasta ve defne romu ve deniz ve ter- dimdik oturdu. Paniklemişti. İşte o zaman vücudunun bazı kısımlarının yabancı yatak yüzünden sertleştiğini ve gece boyunca terliklerinden birini tekmelediğini fark etti.

terlikli, diğeri teriksiz ayaklarının ötesine baktı ve odanın filtrelenmiş ışığında, erkek tuvalet malzemeleriyle döşenmiş ince, alçak bir çekmecenin üzerinde asılı duran, ürkmüş, uykuyla kızarmış bir kadını yansıtan ince bir ayna gördü. Köşede bir lavabonun üzerine tünemiş bir lavabo ve yanında asılı havlular vardı. Bir duvarda egzotik bir manzaranın küçük ve güzel bir tablosu vardı; kumsallar, yapraklı ağaçlar, dağlar ve beyaz badanalı küçük evler; bir diğerinde büyük bir harita iğnelenmişti; bir diğerinde ise dart tahtası. Yerleri yakut ve krem tonlarında, yine egzotik iki küçük, güzel halı kaplıyordu. Zarif ve sade bir odaydı, neredeyse Spartalıydı ve içindeki eşyaların seyahatlerinden özenle seçildiğinden şüpheleniyordu. Birden *Lyon*'un ortadan kaybolduğunda sadece gül ağacından kutusunu aldığını hatırladı.

En uğta, incelemek için can attığı kitapların bulunduğu bir raf vardı; hemen yanında, üzerinde kitapların bulunduğu bir masayı çevreleyen iki sağlam arkalıklı sandalye...

Ah, evet. *Satranç tahtası*.

Kontun siyah kraliçesinin vurulmuğ gibi yüzükoyun yattığını gördüğünde hafızası geriye bir telağla yerine oturdu.

Pekala.

Yavağa gülümsedi ve bir zafer ve zevk dalgası yanaklarını sıcaklıkla kızarttı. Kazanmak üzere olduğunu biliyordu. Ha! Hem bunu kabul edecek hem de anlağmalarının ruhunu koruyacak kadar onur sahibiydi.

Bu biraz sürpriz oldu.

bir şey gelince gülümsemesi soldu:

Yatağa nasıl geldi? Hiçbir

şey hatırlamıyordu.

Giysilerinin gerçekten üzerinde ve bağlı olduğundan emin olmak için çılgınca kendini okęadı, ardından etrafı iyice kolaçan için ayağa fırladı.

Tavan o kadar alçaktı ki kendini hem hapsedilmiğ hem de güvenli bir şekilde hissetti. Başı tavana değmiyordu ama Earl muhtemelen bu odada hareket edebilmek için biraz melmiğti.

Başığının iplerini çözdü ve uyuyakalmığ zavallı başlığına biraz şekil vermeye alığtı. Kaptanın her sabah kullandığına şüphe olmayan aynada saçının tokasını çözdü. Sa tokalarını saçlarından çekti, garip aırlarla saçlarından dığarı fırladılar, parmaklarını saçlarında gezdirdi, büktü ve nefes kesici bir hız ve verimlilikle yeniden tutturdu, bu da fırçasıyla yüz vuruğ yapmak için tarla faresi deliğindeki gövdesine dönene kadar yeterli olacaktı. Gözlerindeki uyku tanelerini temizledi, elbisesini silkeleyip sıvazladı ve ayağını terliğinin içine soktu.

Artık sinsice dolağabilirdi.

nce manzarayı inceledi; odadaki tek resim olduğu için bunun Kont için bir anlamı olduğundan şüpheleniyordu. Gizemli erkek tuvalet malzemelerinin dizili olduğu yere doğru yürüdü ve sadece bir anlık tereddttten sonra koklamak için tıraş sabununu kaldırdı. Sahip olduğu Kont'un cezbedici kokusunu yeniden keşfediyordu.

Vals sırasında eğildiğinde kapının çalınmasıyla irkildi ve elleri aniden kenetlendi. Sabun ellerinden fırladı ve odanın bir ucundan diğerine uçarak yatağın altında durdu.

Lanet olsun.

"Ben Lord Lavay, Bayan Redmond, size kahvaltı getirdim."

Lavay! Yakışıklı, kolay etkilenen bir adamla sohbet etme ihtimali onu neşelendirdi ve *kahvaltı* kelimesini duyduğu anda midesi cezalandırılmış bir melez gibi inledi. Sabuna atladı ve yatağın altını boş yere yokladı ama sabuna ulaşamadı. Adam tekrar kapıyı çaldığında pes etti ve kapıya doğru uçup açtı.

Lavay ona bakmaktan açıkça zevk alıyordu. O gri gözler sessiz, ince bir erkeksi onay içinde parlıyordu. Başka bir deyişle, hayvani bir davranış çılgınlığı içinde kendini kaybetmek üzere gibi görünmüyordu.

"Günaydın Lord Lavay." Kadın reverans yaptı. "Sanırım kaptan gemide olduğumu size bildirmiştir. Beni düşündüğünüz için çok teşekkür ederim.

Çok nazıksınız."

Violet tepsiyi ondan aldı. kubbeli bir tencere tünemişti. Onu yerleştirecek bir yer bulmak için kulübenin etrafına bakındı ve dikkatlice satranç tahtasının yanına yerleştirmeye karar verdi.

Bunu yaptığında, düşmüş kraliçe sanki karnı ağrıyormuş gibi biraz yuvarlandı. Violet henüz onu düzeltmek istemiyordu; bu ona zaferi hatırlatıyordu.

"Oh, evet. Corcoran da gemideki adamlar arasında senin efsaneni yayıyor. Sanırsınız ki ağlardan birine bir denizkızı takılmış. Sana kahvaltı getirme şerefine kime ait olacağı konusunda kadırgada yumruk yumruğa kavga ettik ve ben kazandım."

"Yumruklaşmalar mı?" Bu kulağa uğursuz geliyordu. Bu tam da kaptanın tahmin ettiği şeydi. Yüce Tanrım, mürettebatını *çoktan* yere sermişti. Gizlice Lavay'da morarma olup olmadığını kontrol etti. "Ve yine de... kazandınız mı?"

Bay Lavay güldü. "Kuşkuculuğunuz beni yaralıyor, Bayan Redmond! Pekâlâ. İtiraf etmeliyim ki mürettebat tam da tartışma kızışırken rütbemi geri çağırdı. Kan dökülmesine neden olabileceğinize inanmanıza yol açtıysam özür dilerim."

Kan dökmek! Muhtemelen hayatında henüz sebep olmadığı tek şey buydu.

Hâlâ zamanı olduğunu düşündü.

"Korkmayın Bay Lavay. Yaşadığım şoku kısa sürede atlatacağımı sanıyorum," dedi ciddiyetle.

Bu da onun yavaşça gülümsemesine neden oldu. "Hiç şaşırmamışsın."

Gülümsemesine karşılık verdi. Ölçüsünü yeni almıştı. Anlayışını ve mizahını onaylıyordu. Jonathan ona *Yağlı* demişti. Jonathan muhtemelen onu kıskanıyordu. Onu ilk dans ettiği zamanki kadar zarif ve zorlamasız bulmuştu. Kontun yaptığı gibi onun nefes alışını ya da öfkesini etkilediğine dair hiçbir belirti göstermiyordu.

Yine de... son derece içine kapanık kardeşi Miles'in aşk adına Argosy'nin suratına yumruk attığını hatırladı. Ve kardeşi Lyon'un ortadan kayboluşunu ve muhtemelen korsanlık yapmaya başladığını. Pervasız aşırılıklar ve saçma davranışlar her zaman aşka eşlik ediyor gibiydi.

Belki de aşka karşı bağıışıklığı vardı.

Bu düşünce karşısında rahatlayıp rahatlamadığından emin değildi.

"Bu koşullar altında tekrar karşılaşmamızı ilgi çekici buluyorum. koşullar" diye ekledi. Emin olmak için öncü bir açıklama. Açıklamak için bir davet. Ve bu, kaptanın acımasız sorgulamasından ne kadar da *farklıydı*.

Sanki onu düşününce aklına gelmiş gibi, hızla kendilerine doğru gelen çizmeli ayakların sesiyle ikisi de suçlulukla döndüler.

Saniyeler sonra kapı aralığına güneş tutulması gibi bir şey düştü.

"Günaydın. Umarım rahat uyumuşsunuzdur, Bayan Redmond."

Kontun sesi resmi, bas ve insanın boğazından aşağı dökülen bir sürahi kahveden daha tempoluydu. Omurgaları dikleştiren, yapacak iş arayan bir adamın başını suçlulukla döndüren türden bir sestti. Bunun mürettebat üzerindeki etkisini ancak hayal edebilirdi, çünkü onun da başı dönüyordu ve herhangi bir iş yapmaya niyeti yoktu. Lavay, omurgası hemen dikleştirdi ve sertçe eğildi.

Kont'un onun ne kadar iyi uyuduğuyla bir an bile ilgilenmediğini düşündü.

"İyi uyudum, sorduğun için teşekkürler. Sen... uyudun mu?" diye arsızca eklemekten edemedi.

Bastırarak kaşlarını çatdı. Tarla faresi deliğinde geçirdiği gece için hiç de kötü görünmüyordu; kusursuz bir şekilde bakımlıydı, parlak gözlü, sıkı çeneliydi. Tıraş olması gerekiyordu. Bıyıkların gölgesi ona yakışıyordu. Gözlerini daha mavi yapıyordu nedense. Okyanusa açılan pencereler gibi.

Kubbeli yemek tabağına bir soru sorar gibi baktı.

"Lord Lavay bana kahvaltı getirecek kadar centilmendi." Kont, "Kesinlikle bir beyefendi," diye onayladı.

onun yerine Lavay'a "orospu çocuğu" dediğini ima etti ve Lavay da aynı fikirdeydi. "Lavay, senin görmen gereken görevlerin var." Kaptanın keskin tonlaması Bayan Redmond'un "zevkler" kategorisine girdiğini açıkça ortaya koyuyordu.

"Elbette efendim. Sadece misafirimizi besleme yükünden sizi düşündüm."

Bunu ilginç, sonsuz küçüklükte bir duraklama izledi. İki adam birbirlerine eşit bir şekilde baktı. Lavay, Kont'la hemen hemen aynı boydaydı ama Kont'un kibirli ve sabırsız havası onda yoktu, bu yüzden kısmen kendi payına düşenden daha fazla hava alıyor gibi görünüyordu.

Gemi bir salınım yaptı ve sabun yatağın altından zarifçe kayarak dışarı çıktı. Sanki sohbete katılmaya hevesliymiş gibi kontun ayaklarının dibinde durdu.

Ona baktı. Belli ki şaşkıındı. Onu almak için eğildi. Eline aldı.

Sonra kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırarak Violet'e baktı. Violet ona geniş gözlü bir masumiyetle baktı.

"O bir misafir değil, Bay Lavay. O bir korsan ya da termit kadar kesin bir istilacı ve sizin de dediğiniz gibi yakında onun yükünden kurtulacağız."

Aman Tanrım. Kulağa uğursuz geliyordu. Belki de tatsız bir gece uykusu sayesinde onu denize atmaya karar vermişti.

İfadelerin kayıtsız kaldığı bir sessizlik daha oldu ama Lavay'ın biraz şaşırdığını hissetti. Lavay'ın cesurca araya girip girmeyeceğini görmek için nefes nefese bekledi.

"Bir... termit mi?" Hainin *eğlendiği* belliydi.

Ancak Flint'in ruh hali ismiyle uyumluydu. "Elbette Bayan Redmond'a bir sonraki limana ulaşana kadar kalacağı süre boyunca tüm nezaket ve saygıyı göstereceğiz.

Bu da iki gün demek, tabii rüzgâr devam ederse. Umarım bunlar Bay Lavay, onun kahvaltısına bağışta bulundunuz mu?"

Neredeyse hiç vurgu yapmadan söyledi. Ama aniden gelen sessizlik Lavay'ın şaşkınlığının sesiydi. Nedenini tam olarak anlayamasa da Flint'in bir iğneleme yapmak istediğini hissetmişti.

"Mürettebattan bir miktar para topladım," dedi Bay Lavay gönüllülükle. "Herkesin sabah istihkakının bir karışımı diyebiliriz."

Bu büyük olasılıkla bir yalandı ama Violet bunu çok beğendi ve Lavay'a cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

"Biz küsuratlı tayın vermeyiz. Onun kahvaltısını sizin istihkakınızdan düşeceğiz," dedi kont hızlıca. Sanki herkesi ilgilendiren bir sorunu çözüyormuş gibi.

Violet, konuşmanın tüm bölümlerinin bir şekilde sihirli bir şekilde, sert erkek bakışları ve paylaşılan kişisel tarih aracılığıyla onun duyamayacağı bir yerde tutulduğu hissine kapıldı.

"Belki de bu sabah iki porsiyon erzak almanız gerekiyordur Kaptan Flint, çünkü ruh haliniz kış uykusundaki bir ayının bahardan çok önce uyanmasını andırıyor."

O yumuşak, zarif kibarlıkla söylenmiş ama kestane kabukları gibi her tarafı dikenli.

Şaşırtıcı bir şekilde, bunu sadece kısa bir sessizlik izledi. Kont Lavay'ı hemen düelloya davet etmedi.

"Öneriniz için teşekkür ederim, Bay Lavay. Bunu dikkate alacağım," dedi şaşırtıcı bir rahatlıkla. "İkmal durumumuzu ve haritaları görüşmek üzere lütfen benimle saat yarımda ön güvertede buluşun. Şimdi misafirimizle konuşmam gerektiği için izninizle..."

Kaptanların her zaman son sözü söylemesi beklenirdi. Kont olan kaptanlardan bahsetmiyorum bile.

"Kahvaltımla ilgilendiğiniz için tekrar teşekkür ederim," dedi Violet aceleyle, müttefiki Lavay ayrılmadan önce.

"Benim için büyük bir zevk, Bayan Redmond." Cazibesini ısıltılı küçük bir hediye gibi geride bıraktı, sonra Lord Lavay hızlı bir zarafetle her ikisini de selamladı ve Violet reverans yaptı.

Kont ile yalnızdı.

"Neden ben tıraş olurken siz de kahvaltınızı yapmıyorsunuz Bayan Redmond? Yulaf lapası var."

Bu bir öneriden çok bir emirdi. Sanki herkesle bu tonda konuşmuyormuş gibi.

Violet kubbeyi kaldırdı ve altına baktı.

Gerçekten de yulaf lapasıydı. Yanında da soluk bir kaya parçası vardı. Taşı dürttü. Taş tepsinin üzerinde yuvarlandı. Yulaf lapasını kokladı. Neredeyse hiç kokusu yoktu. Tabii *bej* rengi bir koku sayılmazsa.

İkisinin yanında duran bir fincan çay merhametli bir şekilde tanıdık kokuyordu. Önce onu yudumladı. Cezalandırıcı derecede siyah ve acıydı. Tatlandırarak hiçbir şey yoktu. Buna hiç aldırmadı. Yudumladı ve damarlarında dolaştıkça ürperdi. Çok canlandırıcı.

"Uşağınız yok mu?" dedi Kont'a şaşırarak.

Elinde sabunla odanın öbür ucuna doğru ilerlerken ona yan yan baktı. "Senin *uşağın* yok mu?" diye kız gibi taklit ederek başını salladı. Başını tavana sürtmek için hafifçe eğildi ve paltosunu çıkarıp düzgünce katlayarak bir sandalyenin arkasına yerleştirdi ve kollarını sıvayarak bakır rengi saçlarla kaplı sert kahverengi ön kollarını ortaya çıkardı. Yüzüne leğen suyu sıçrattı. Fırçayı sabunun içinde kuvvetlice döndürdükten sonra yüzünün alt yarısını sabunla boyadı. Usturayı çırpı ve yanağını gergin bir şekilde çekiştirip bıçağı üzerinde gezdirdi.

Violet yulaf lapasını kaşıkladı. Gözlerini dikmemeye çalıştı. Bir adamın önce ceketini sonra da bıyıklarını çıkarmasını izlemek, neredeyse tamamen soyunmasını izlemek kadar samimi görünüyordu.

Yulaf lapası neredeyse tatsızdı, belki de içine biraz pastırma yağı karıştırılmıştı. Sonunda taşın bir tür ekmek olduğu sonucuna vardı. Yaklaşık yumruğu büyüklüğündeydi. Bir eliyle yavaşça kaldırdı ve diğer elinin parmağıyla hafifçe vurdu. Sesi bile bir taşa çok benziyordu.

Tıraş olurken aynada onun yiyeceklerle yaptığı denemeleri izledi.

"Muhtemelen böcekler size getirilmeden önce pişirilmiştir. Isıtıldığında ekmeğin içinden çıkarlar, bilirsiniz. Böyle bir muameleye maruz kaldıkları için hoşnutsuz olduklarını tahmin ediyorum."

Dondu kaldı. Parmakları, aniden canlı ve nabızı atıyor gibi görünen ekmeğin üzerinde dehşet içinde gevşedi. Yine de onu düşürmektense ölmeyi ederd.

"Bunları toplardan düşmanlara mı ateşliyorsunuz?" Hakaret etmek zorunda kalacak.

"Atışımız bittiğinde," dedi kolayca. "Tadı biraz hardala benziyor," dedi neşeyle. "Böcekler öyledir. Bir tanesini ısıırırsan sana zarar vermez. O yüzden yiyin."

İçeri gir. Sesi ne kadar Amerikalıydı.

O şeyi nazikçe tuttu. Boğazını temizledi. "Yatağa nasıl geldim?"

"Havalandığınız kesin Bayan Redmond. Sizin gibi melekler asla yatağa doğru *yürümek* kadar kaba bir şey yapmazlar."

Bunu söylerken döndü ve yüzünü kuruladı. Gözleri havlunun üzerinde hınzır bir mavilikle parlıyordu. Havluyu indirdi, ellerini kuruladı, bir kaşını kaldırdı, utanmadan onun rahatsızlığından zevk alıyordu. Sessizliği karşısında omuz silkti; konuşmanın onun için bir önemi yoktu.

Yüzünün sert köşeleri, bıyıklarından arındırılmış olduğu için şimdi daha da belirgindi.

Onu yatağa taşımıştı ama yine de bunu hatırlayamıyordu. Başına hücum eden kanla ne yapacağını şaşırmış bir halde yere baktı, kendini ölü olarak hayal etti, o anda onun merhametine kalmıştı, aslında hiç kimsenin merhametine kalmamıştı. Onu bir çuval gibi omzuna mı atmıştı, yoksa ton ezilmelerinde bahçeye çıkarılan baygın bakireler gibi kollarında mı taşımıştı?

Çırpılmış tıraş sabununun keskin, erkeksi kokusu şimdi odanın her yerindeydi, şehvetli bir saldırı. Ama sonra, nedense her bir duyusu artmış gibi göründü; her izlenim -görüntü, ses, koku- şimdi keskin bir rahatlamayla ona doğru fırladı. Kendi fiziksel benliğinin ve onun fiziksel benliğinin garip, ürkütücü bir şekilde farkındaydı.

Aynaya döndü, havluyu ustalıkla katladı, fırçasını ve tıraş bıçağını temizledi, bir kenara koydu. Her nasılsa bu küçük hareketlere bile düzenli bir otorite ve amaç yüklemişti ama yine de o kadar sade ve samimiydiler ki kadının onu izlediğini hiç umursamadığı son derece açıktı.

Başka bir deyişle, kız onun dünyasında bir anlam ifade etmiyordu. Ona göre kadın yakında onun sorunu olmaktan çıkacaktı.

Onun başka planları vardı.

Gömleğinin kollarını sıvadı ve o sert kahverengi ön kollar gözden kayboldu. Ceketini giydi ve düğmelerini ilikledi. Her santimiyle bu geminin efendisi ve komutanıydı.

Kötü adam. Bay Lavay'a hiç benzemiyor.

"Ekmeğinizin kalanını yiyin, Bayan Redmond. Bay Lavay'ın boş karnının vicdanınızı sıplatmasını istemezsiniz. Tayınlar gemideki mürettebat sayısına göre paylaştırılır, gerçekten de sınırlıdır, paraya mal olurlar ve gemiye ağırlık yaparlar ve hepimiz aynı yemeği yeriz. Öğle yemeğine kadar başka bir şey gelmeyecek."

Onu sabırsızlıkla izledi.

Onun emrinin itici gücüne güçlkle karşı koydu. Onun emir verme duygusuyla ilgili bir şey, insanın reflekslerine beyninden daha hızlı bir şekilde ulaşıyordu. Ekmeği yukarı kaldırdı. Böcek cesetlerinin, akıntıların Noel pudingini süslediği gibi ekmeğin üzerinde beneklendiğini hayal etti. *Hardal*, diye düşündü.

Meydan okurcasına ona baktı. Ağzını açtı. Ve dişlerini geçirdi.

Ya da denediler. İlk denemede, yüzeyde sadece kayarak ilerlediler.

Tekrar denedi.

Bu şekilde üst kısmını kademeli olarak kırdı. Azı dişleri, çenesini neredeyse çözdükten sonra nihayet biraz alıcı buldu.

Sonunda başını büyük bir haysiyetsizlikle savurarak onu parçalamak zorunda kaldı. Doğranmış bir köpek gibi.

Dudaklarından sarkan bir parçayla geri döndü. Dilini dışarı çıkarıp onu içine çekene kadar çenesinde uygunsuz bir şekilde sallanıyordu.

Tüm bunları, sanki izlemek için iyi para ödediği bir pandomimmiş gibi hevesle izledi. Gözleri kutsal olmayan bir neşeyle parlıyordu.

"Çiğneyecek misin?" diye sordu hafifçe.

Bir parmağını kaldırdı: bir *an için*. Çiğneme işlemine başladı. Çenesi, bozuk yollarda mücadele eden bir vagon tekerleği gibi çabayla tıkırdadı.

Tatsız bir yumru. Vıcık vıcık kağıt kemirmek gibi. Ve hardaldan eser bile yok.

Üç ya da dört çiğnemedi sonra çayına uzandı ve yudum yudum içti. Midesine oturduğu yerde yumruk gibi sertti.

"Kalanını bitirmeyi unutma. Yumuşatmak için yulaf lapasına ya da çaya batırabilirsin."

Şimdi bundan bahsetmeye karar verdi.

"Zamanında yaptığınız öneri için teşekkür ederim. Ama şunu isteyebilirim..." *Kendini beğenmiş suratına fırlat.* "...sonraya sakla."

"Siz bilirsiniz. Corcoran'a odanıza bir sürahi ısıtılmış su getirmesini söyleyeceğim, böylece derseniz kendi abdestinizi kendiniz alabilirsiniz Bayan Redmond. Buranın *benim* kamaram olduğunu bir kez daha hatırlatırım. Kendi odanıza ve ben sizinle ne yapacağıma karar verene kadar orada kalacaksınız. Şimdi size oraya kadar eşlik edeceğim ama yanınızda bir refakatçi olmadan güverteye çıkmayacaksınız ve size her zaman göz kulak olacak bir adam ayıramam."

Satranç tahtasını bozmamaya büyük özen göstererek tepsisini dikkatlice kenara koydu. Ve boğazını temizledi.

"*Fortuna*'daki yolculuğumun devamı hakkında konuşmak istiyorum."

"Hiçbir koşulda bir sonraki limanın ötesinde kalmayacaksınız," dedi dalgınca, paltosunun manşetlerini çekerek.

"Yüzbaşı Flint. Kardeşimin peşinde olduğunuza inandığımı söylerken oldukça ciddiydim."

"Eğer 'ciddi' derken 'kuruntulu' demek istiyorsanız, o zaman size inanmaya meyilliyim Bayan Redmond." Çoktan kapıya varmış, eli kapı kolundaydı.

"Le Chat ne zamandır gemileri ele geçiriyor ve yük alıyor?" diye sordu umutsuzca.

Durakladı. "Bir yıl boyunca."

"Peki neden kimse Hardesty'nin Le Chat olduğunu kesin olarak tespit edemedi?"

Kont hızlı ve ezberciydi. "Elimizdeki kanıtlar ikinci dereceden. Bir benzerlik, bir tanımlama onun gemisi, Mr.

Hardesty'nin korsan gemilerinin yelken açtığı limanlarda görünmesi; kargo hakkında aynı bilgiye sahip olması ve ardından Hardesty'nin yelken gittiği söylendiğinde gemilerin küçük bir mürettebatla gece saldırıya uğraması. Bir kadın uykusunda *Olivia* hakkında mırıldandığını söyledi. Birisi Hardesty'nin batık gemilerden birinden çalındığı iddia edilen ipekleri sattığını bildirdi."

Lyon'un yabancı bir kadının yanında uykusunda mırıldanması fikrinden hoşlanmamıştı. "Ve kardeşim Jonathan'a benziyor."

Kont sabırsızlıkla bekledi.

"İşte benim önerim. Sizi temin ederim ki kardeşim Lyon son derece korumacıdır. Eğer o gerçekten Le Chat ise ve kız kardeşini gözaltına aldığınız ve bunu düşündüğünüz haberi ona ulaşırsa..."

En uygun korkunç kelimeyi seçemiyor gibiydi.

"Onu kirletmek mi?" diye sordu parlak bir sesle. "Eğer istersen."

"Alılık kullanmıyorsunuz, değil mi Bayan Redmond?"

Bunu görmezden geldi. "Eğer bunu , onu dışarı çıkarabilirsin. Lyon buna asla müsamaha göstermez."

"Bu noktada, o dışarı çıktığında, bağırır ve el sallarsınız, 'Kaç, Lyon! Hayatın için kaç!'"

Sabırsızca iç çekti. "O bundan çok daha zeki. Babamdan kurtuldu, biliyorsun."

"*Senden* bahsetmiyorum bile. Yoksa bu yüzden mi kaçtı?"

Onu görmezden geldi. "Eğer gerçekten Lyon'sa, onu bulacağım ve neden gittiğine ve gerçekten iddia ettiğiniz şeyi yapıp yapmadığına dair ondan bir açıklama alacağım ve o noktada size onun hakkında olduğu şeyin düşündüğünüz şey olmadığını açıklayacak. Korsanlık. Çünkü kardeşim Kaptan Flint'i tanıyorum ve bu işte görüldüğünden fazlası olduğunu biliyorum. O delirmede ve sadece gemileri çalıp batırmaya başlamadı."

Yine de küçük bir parçası bundan yüzde yüz emin değildi.

Ancak bu hiçbir şeyi değiştirmede, sadakatinin doğası böyleydi.

"Tanrı aşkına, bu nasıl görüldüğünden başka bir şey olabilir bilmiyorum. Gemilere biniyor, yüklerine el koyuyor ve onları batırıyor. Bana yeterince basit görünüyor. Sebep genellikle açgözlülük ve fırsat."

"Ama bu süreçte kimse öldü mü? Gemileri *içindeki* adamlarla birlikte mi havaya uçuruyor?"

Tereddüt etti. "Adamları teknelere bindirip denize gönderiyor. Mümkün olduğunca çok yük ele geçiriliyor ve gemisi *Olivia*'ya aktarılıyor. Adamların hepsi kurtarılamadı ya da erzakları tükenmeden kıyıya ulaşamadı, bu da burada bazılarının neredeyse yok olduğu anlamına geliyor. Ve her adam da bulunamadı."

"Ne tür bir kargoya el konuldu?" "Pirinç.

Pamuk. Birkaç kez ipek. İki kez çay."

"Yüzbaşı Flint. İşte bildiklerimiz. Kardeşim Jonathan, bu Bay Hardesty'nin ikizi olabilir. Ve Lyon'a benziyor. Korsanın adı Le Chat. Aslan büyük bir kedi değil mi? Belki de bu bir tesadüf değildir. Belki de bir çeşit mesajdır? Gemisinin adı *da Olivia*. Bu ipuçlarını görmezden gelebileceğinizi sanmıyorum Kaptan, ikinci derece olsun ya da olmasın, çünkü göreviniz onu bulmak."

Ciğerlerini büyük bir bıkkınlık nefesi doldurdu. Büyük göğsünün yelkenler gibi kabarmasını, sonra bir iç çekişle tekrar inmesini hayranlıkla izledi.

"Bayan Redmond, bizimle yelken açamazsınız. Buna izin veremem. Birincisi, bahse girerim dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuzdur. O haritadaki neredeyse her yere gittim. Deniz yolculuğunun zorlukları hakkında *hiçbir* fikriniz yok, aç kalacaksınız çünkü yemekler berbat, hastalanacaksınız çünkü tarla faresi deliğinde asla doğru dürüst bir gece uykusu çekemeyeceksiniz çünkü sizi temin ederim ki orada uyuyacaksınız, adamlardan biri sizi çok rahatsız edecek, bir diğeri en azından sizi *kirletmeye* çalışacak ve bana evinizden en bulunduğunuz yeri söyler misiniz?"

Tereddüt etti.

"İtalya," diye mırıldandı.

"Ah! *İtalya*. O kâfir ülke." Kadın ona ters ters baktı.

"Siz bize ayak bağı olacaksınız Bayan Redmond. Kanıt olsun ya da olmasın, siz artık bir yüksünüz ve sizden bir an önce kurtulmalıyız."

Violet o kadar kolay caydırılmadı.

"*Senin* bile bir zamanlar ilk yolculuğun olmuştu. Beni henüz deniz tutmadı, Kaptan."

"Zaman var," dedi neşeyle.

"Bana verilen kumanyayı seve seve yiyebilirim. İsterseniz *Fortuna*'da kalacağım yerin parasını ben öderim. daha sert bir yapım var."

Yavaş ve dikkatli bakışları kirpiklerini ve saç tokalarını sayıyor, terliklerinin kabartılmamış parmaklarını, toz ya da çamurla lekelenmemiş kusursuz, düz etek ucunu, pahalı bir şekilde dikilmiş elbisesinin her mükemmel, düzenli dikişini, aslında sadece köprücük kemiğinden yukarıya doğru olan ama sanki elini göğsünün üst kısımlarına doğru çekmiş gibi hemen ısınan, açıkta kalan her hassas, kremsi, lekesiz teni inceliyor gibiydi.

Bu hem öğretici hem de tamamen anlamsız bir bakıştı. Bir noktaya değiniyor ve onun bir kadın olarak envanterini çıkarıyordu.

O, kesinlikle, onu eksik bulmadı.

Yine de onu gereksiz ve saçma buluyordu.

"Saçmalık," diye bitirdi sözlerini. Sesi garip bir şekilde yumuşaktı. "Siz daha sert yapıya sahip değilsiniz, Bayan Redmond. Ama sizin de bana belirttiğiniz gibi, öyle olmanıza da gerek yok. Sizin yerinizde olsaydım öyle olmak *istemezdim*, çünkü 'sertlik' genellikle zorluklarla şekillenir. Ayrıca, her ülkenin kendine özgü gelenekleri vardır Bayan Redmond ve siz dünyayı *kendinize* göre şekillendirmeye alışmışsınız. Kötü uyum sağlarsınız. Ve yolculuklarımızın bizi nereye ya da ne kadar uzağa götüreceğini henüz bilmiyoruz. Kendimizi en karanlık Afrika'da bulabiliriz."

Her konuda haklı olabilirdi. Yine de kaybetmekten ne kadar nefret ettiğini keşfetmek tuhaftı.

Duvardaki küçük resme baktı. "Bu Afrika değil mi?"

Gözlerinde muzaffer bir parıltı. Batan bir hisle, az önce onun haklılığını kanıtladığını fark etti.

"Fas. Hanımım Fatima'nın evi."

Fatima. Metresi. Bunu gözlerini kırpmadan duyabilecek kadar dünyevi değildi. Ya da şiddetli bir merak dalgası olmadan

biraz kıskançlık içeriyordu.

Onun da bildiğinden emindi. Yine de o çıldırtıcı sabırsızlıkla onu izlemeye devam etti.

"Coğrafyayı sandığınızdan daha iyi bilirim," diye umutsuzca yalan söyledi. "Oh, bir bilgin, öyle mi?" Şimdi uzaktan eğleniyordu. Biliyordu ki

Yalan söylüyordu. Adam onu incelerken parmakları düşünceli bir şekilde, özlemle kapı tokmağının üzerinde sallanıyordu.

Birdenbire gözleri onu temkinli kılan spekülatif bir ışıkla parladı. Belli ki bir ilham gelmişti, çünkü sehпасına tünemiş olan yerküreye doğru yürüdü ve parmaklarını üzerinde gezdirdi.

Sonra bürosunun çekmecesini açtı ve içinden bir avuç dolusu sivri tüylü nesne çıkardı.

Demek dartlarını orada saklıyordu.

"Madem dünyayı gezebileceğinizi düşünüyorsunuz Bayan Redmond, size bir teklifim var. Gözlerinizi kapatın ve haritaya bir dart atın. Bir dartın isabet edebileceği neredeyse her yerde bulundum. Eğer okunuzun isabet ettiği yerle ilgili -ister kara ister deniz olsun- bana iki önemli bilgi verebilerseniz, bu gece de kaptanın kamarasında uyuyabilirsiniz, bir sonraki limanda bizimle birlikte karaya çıkıp oradaki bağlantılarımızla görüşebilirsiniz ve sizi gemiye bindiğiniz andakinden on pound daha fakir bırakmam."

"On pound! Dün beş pounddu!"

"En azından aritmetiğinizin hatalı olmadığını biliyoruz. Çıtayı yükseltmeye karar verdim, Bayan Redmond - çıta yükseltildi, çünkü sizi *beslemiş* olacağız" - avucundaki ekmek parçasına ironik bir bakış attı

-"Sizi birkaç gün daha misafir edip rahatınızı sağladıktan sonra, sizin için makul bir şekilde karşılayabileceğimi düşündüğümünden daha fazla sabır harcamış olacağım. 'Belirgin' derken, o yere bir gerçeği kastediyorum. 'Sakinleri kendi evlerini inşa eder' ya da 'güneş sabahları doğar' değil. Spesifik olsun lütfen. Eğer başarısız , tarla deliğinde uyursunuz ve ben de sizi bir sonraki limanda daha önce tarif ettiğim şekilde terk ederim. Meşgulüm. Ve oyunlardan bıktım."

Duvar boyunca uzanan haritaya baktı, kıtalar ve adalardan oluşan büyük bej bir geometri uçsuz bucaksız açık alanı benekliyordu.

bir deniz.

Saniyeler içinde umudunu kaybettiğini anladı.

Bölüm 8

Zeki olmadığından değildi. Tanıdığı pek çok erkek ve kadından daha zeki olduğunu sadece Tanrı biliyordu. Sadece bunu yapma ihtiyacı çok ama çok nadiren ortaya çıkıyordu. Bilgiyi gelişigüzel biriktirmek ve kardeşi Miles'ın yaptığı gibi en ufak bir provokasyonda ortaya dökmek yerine ihtiyaç duydukça toplamayı tercih ediyordu. Öğrenmenin günlük hayata heyecan kattığını düşünmek hoşuna *gidiyordu*.

Bunu derslerine karşı bir savunma olarak sunduğunda mürebbiyesinin gizlemeden gözlerini devirmesini hâlâ hatırlıyordu.

Gözlerinin önünde bulanıklaşmaya başlayana kadar haritaya dikkatle baktı ve adamın ne demek istediğini çok iyi anladı: O bu geminin kaptanı ve komutanıydı, bu da önünde gördüğü dünyanın *onun* dünyası olduğu anlamına geliyordu ve adam -her ne kadar bunu ona itiraf etmeyecek olsa da- Ton'un ve Pennyroyal Green'deki herkesin dar, ışıltılı dünyası dışında hiçbir şey hakkında ona ilk şeyi söyleyemeyeceğini tahmin ediyordu.

Akdeniz, Tunus, İskoçya, Fas - *metresinin* yaşadığı yer... garip bir şekilde, sırf zevk için Fas'a *sert* bir ok fırlatma dürtüsünü biliyordu... bir kelime denizi.

Ve sonra aniden, diğer tüm yabancı kelimelerin denizinden bir kelime ona çarptı.

Lacao.

Dondu kaldı. O lanet kelime beynine *kazınmıştı*.

Kaşif olan kardeşi Miles, ipek yelpazeler kadar büyük kelebeklerin ve pazuları kadar kalın yılanların beklenmedik bir şekilde yoldan geçenlerin üzerine düştüğü Lacao'ya yaptığı bir keşif gezisinden döndükten sonra ton çevrelerinde istemeden de olsa çok popüler olmuştu.

ağaçlardan ve bellerinin üzerinde hiçbir şey giymedikleri anlaşılan sevecen kadınlardan erkekleri coşkuyla selamladılar.

Vay, vay, .

Umut esnedi, gerindi ve tabutundan fırladı.

Parşömen denizinde dalgalanıyormuş gibi görünene kadar kelimeye baktı. Yani gerçeklere sahipti. Şimdi ihtiyacı olan tek şey nişan *almaktı*.

Erkek Redmond'ların doğuştan sahip oldukları bir şeydi bu. Jonathan, Pig & Thistle'daki dart turnuvasını kazanmıştı ve o kupayla, üç çatallı bir geyiği devirmiş olsaydı duyacağı kadar gurur duymuştu. Miles tüfeğiyle elli adımda küçücük bir elmayı paramparça edebilirdi. Lyon kılıç ve tüfek kullanmada çok başarılıydı ve her yıl yarışmaları kazanıyordu. Babası da Sussex atıcılık yarışmalarını kazanmıştı... Eversea ya da başka biri kazanmadığında.

Kimse Jacob Eversea ve Isaiah Redmond'a birbirlerine yirmi adım mesafede dururken silah vermeye hevesli değildi.

O haritaya bakarken Kont cesaretlendirici bir şekilde devam etti. "Rüzgâr hâlâ esiyor ve gün boyunca da esmeye devam edecek. Yarın sabah limana varacağımızı umuyorum."

Büyük bir gösteriyle saatini açtı, zamanı gözden geçirdi ve tekrar cebine soktu. Kapıya özlem dolu bir bakış fırlattı. Bir bakış da ona. *Sizinle sohbet etmekten çok önemli işlerim var Bayan Redmond.* Gözlerini alaycı bir şekilde genişletti.

Gözleri haritanın güney köşesine, İngiltere'nin olması gerektiğini düşündüğü yere kaydı ve eğer kendi başına halletmek zorunda kalırsa eve dönmek için yapacağı uzun ve tehlikeli yolculuğu düşündü. Kontun haklı olması onu öfkelenmişti. Rezil ve rüsva olacaktı... tabii eve sağ salim dönebilirse. *Miles* dünyayı dolaşıp ünlü olabilirdi; ama o kaçamağı yüzünden parya olacaktı, çünkü eve dönüş yolculuğu iki haftalık ev partisi yalanından daha uzun sürecekti.

Sonra Lyon'u düşündü. Açık denizlerde kim olabilirdi ve bu iri yarı tehlikeli adam kimin peşindeydi.

Bu delilik değildi. Denemek zorundaydı.

Elini bir dart oku için uzattı. Kaşlarını, hissetmekten uzak olduğu bir umursamazlıkla yukarı kaldırdı.

O dağ gibi omzunu silkerek kaldırdı ve elini uzattı. Sivri metal ucu ışıktaki komplocu bir tavırla göz kırpmıyor gibiydi. Diğer ucunda ise küçük bir sülün tüyüne benzeyen bir şey vardı.

Küçük füzenin nasıl fırlatıldığını sadece Tanrı bilirdi. Sanki tek başına ağırlığı ona sırlarını açıklayabilirmiş gibi onu parmakladı. Okçulukta iyi bir nişancıydı; ama yine de, gözleri kapalıyken büyük hedeflere ok atmak, gezgin tavus kuşlarını ya da uşakları şişlememek için tavsiye edilmezdi.

Kont çenesiyle haritayı işaret etti. "Devam et o zaman. Ve unutmayın: bunu gözleriniz kapalı yapmanız gerekiyor."

Kötü adam kendinden çok memnun görünüyordu.

Dikenli füzesini nemlenen avuçlarıyla kavradı. Latince ve Yunanca derslerindeki de dahil olmak üzere hatırlayabildiği her tanrıya gelecekteki iyi davranışları hakkında sessizce aceleci sözler verdi ve güvende için unutmış olabileceği tanrılardan özür diledi.

Lacao. Haritadaki isme baktı.

Gözlerini kapadı, abartılı bir şekilde nefes aldı, kolunu yukarı çekti. Nefes verdi. İtiş için bir nefes daha aldı... elini salladı...

...ve sanki *Lacao* kaçmak üzere olan bir avmış gibi dartı ileri doğru .

Thunk.

Bunu çınlayan bir sessizlik izledi. Bu sırada bir an korkuyla, "*güm*" sesinin, göğsünün o büyük duvarından geçerek Kont'un kalbine saplanan okun sesi olduğunu anladı.

Göz kapakları yavaşça yukarı kıvrıldı. Kulaklarında uğuldayan o ses, kesinlikle kalbinin vücudundaki yolculuğunda kanı dövmesiydi.

Dart, *Lacao*'nun *O*'sunun tam ortasında titreşiyordu.

Dolgun etekler için şükürler olsun. Dizleri sulanmış ve bükülmeye başlamıştı. Bir salınımla ona ihanet edemedi onları kilitledi.

Muzaffer atışına baktı, tutkuyla hayranlık duyuyordu. Bilincini kaybetmenin eşiğinde rahatlamak yerine derin bir endişe içinde çalıştı.

"La...cayo?" Telaffuzu kasıtlı olarak karıştırdı ve sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Sonra da düzeltmek için parmaklarını kaşına bastırdı. Bu maskaralık için yapabileceği çok fazla fedakrlık vardı ve alın kırışıklıkları bunların arasında değildi.

"*Lacao*," diye düzeltti kasvetli bir şekilde. "İnek' ile kafiyeli. Küçük bir Güney Amerika lkesi."

"Güney Amerika'da olduğunu görebiliyorum," diye cevap verdi ikna edici bir testislikle. Parmaklarını düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Hiç... hiç ziyaret ettiniz mi?"

"Gerçekten de yle. *Steadfast*'taki ilk yolculuğumda ocuktum. Bunu asla ama asla unutmayacağım. Lütfen oyalanmayın Bayan Redmond." Artık sabırsızdı. Kişiliksiz.

Ama ocuk kelimesi -*Thunk*- *beklenmedik* bir şekilde onu bir ok gibi delip geçti. şok edici ve kafa karıştırıcıydı, çünkü kimsenin onunla ilişkilendirebileceği bir kelime gibi görünmüyordu: kesinlikle denizden çıkmış, tamamen şekillenmiş ve Cebelitarık gibi hareketsizdi. Yine de birden *onu* olması gerektiği gibi gördü: elimsiz, şekerleme saçlı, yumuşak yüzlü, yarı giyinik kadınları, yılanları ve kelebekleri görünce hayretten tabak gibi olmuş mavi gözleri, başka erkekler tarafından emredilmiş -onun emirleri yerine getirdiğini hayal etmek gerçekten de zordu- ve şöyle düşündü: ocuk olmak ve bunu görmek ne muhteşem bir şey.

Neden yolculuğa çıkan bir ocuk olmuştu?

Hiç korkmuş muydu? Yemek için endişelendi mi? Hayal etmek bile imkansız.

"Bayan Redmond. Bir tür hayal aleminde olduğunuzu görebiliyorum, ama lütfen *Lacao* hakkında bildiklerinizi paylaşır mısınız -ya da bilmediklerinizi itiraf eder misiniz?"

"Ah. Mmm. şey... belki de..." sanki umutsuzca ilham arıyormuş gibi gözlerinin tavanda dolaşmasına izin verdi "...*kelebekler*... *Lacao*'da mı?" Sanki bu tahmin onu çok endişelendirmiş gibi alt dudağını ısırđı.

Sonra bakışlarını tekrar aşağı indirdi ve kirpiklerinin arasından ona baktı.

Bunu bir sessizlik izledi. Bu sırada odadaki hava değişiyor gibiydi, tıpkı bir boks maçındaki yeniden hizalanan seyirciler gibi

kaçınılmaz kazananı tanıdıktan sonra bağılılıkları.

Mavi bakışlarını daralttı. "Belki de."

"*Mavi...* kelebekler?" Şimdi etkili olması için utangaç bir şekilde küçük parmağının ucunu ısırđı.

Onun omurga gitti mizzen direk Sert. Onun bakış oldu artık kesinlikle rekabetçi.

"Evet." o kabul edildi Kaba bir şekilde, sonra a an.

"Orada vardır Lacao'da mavi kelebekler. Bana daha fazlasını anlat."

"Mmm!" Başını salladı, ağırbaşlı bir şekilde memnun ve şaşkıındı.

Gözleri daha da kısıldı ve ona şüpheyle baktı. "İpek yelpaze mavi kelebekler... ya da o civarda?" Elinde tuttuğu göstermek için ellerini ayırdı. "Güneşte mavi, mor ve yeşilin yanardöner tonları, ama *öncelikle* mavi?" Umutla ona baktı. Gözleri bir bahar gökyüzü kadar geniş ve masumdu.

Ellerinin arasındaki boşluğa ve onun geniş umut dolu gözlerine baktı.

Ve bir tereddüt daha oldu. "Evet."

Kelime garip bir şekilde boşuğu. Gülmemeye mi çalışıyordu? Yoksa gururundan boğuluyor muydu? Gözlerinde karmaşık bir duygu parlıyordu. Bir kısmı eğlenceydi.

"Latince adını öğrenmek ister misiniz?" diye sordu parlak bir sesle. "*Morpho He-*"

"Hayır, buna gerek yok Bayan Redmond. Ama teklifiniz için *teşekkür ederim*. Neden bana Lacao hakkında bildiğiniz bir sonraki şeyi söylemiyorsunuz? Bir sonraki göze çarpan şeyi. Ve çabuk olun." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Odanın bir kez daha satranç tahtasına dönüştüğü yerde birbirlerine baktılar.

Violet, sahip olduğu birçok gerçek arasından öne çıkarabileceği sonraki gerçeğe karar verirken, doğal olarak stratejiyi düşündü. O büyük, kibirli, aşılmaz duvara baktı ve o tanıdık pervasızlık köpürmesini, fethedilmemesi gerekeni fethetmeye yönelik o çocuksu dürtüyü hissetti. Mesafeli ve kibirli yüzünü sarsmak istedi.

Onun *kendisini* görmesini istedi.

"Şey," dedi, gözleri kocaman, yüzü masumiyetin resmiydi, ama sesi yumuşaktı, alacakaranlık kadar yumuşak, bu da onun yüz ifadesini anında ve neredeyse komik bir şekilde temkinli ve isteksizce çok ilgili hale getirdi, "Orada yaşayan kadınların belden yukarısının çıplak dolaştığını duydum. Göğüsleri dünyaya açılmış."

Gerçekten de onun nefesinin kesildiğini *gördü*.

Sanki göğsüne bir ok yeme sırası ondaymış gibi şaşkınlıkla yakalayışını duydu. Gözbebeklerindeki hızlı parlamayı gördü, bir nova patlaması gibi, dağılıyordu.

Sonra duruşu yavaş yavaş gevşedi ve bakışlarına tehlikeli derecede spekülatif bir şey yerleşti. Bu bakışı balodaki o andan hatırlıyordu. Adamın onu yatağında, deyim yerindeyse *işin bir* kısmını yaparken hayal ettiğinden emindi. Ve neden ona kur yapmak istediğini bir kez daha merak etti. Bu, Londra'da rutin olarak tadını çıkardığı buzağı gözlü merak değildi. Bu çok daha sofistike ve tehlikeli bir şeydi. Karıştırılmış, sonra da zorunluluktan bastırılmış bir cinsel niyetti. Ama hâlâ yüzeyin altında kaynıyordu.

Adam gerçekten de bir vahşiydi. Yemlenmekten hoşlanmıyordu.

Yine de sesine ve sözlerine karşılık vermekten kendini alamadı. Çünkü o bir erkekti ve o bir kadındı ve *çıplak* ve *göğüsler* gibi kelimeler *abrakadabra* kadar kesin kelimeleri çağırıyordu ve hiç şüphesiz şu anda onu belinin üzerinde hiçbir şey olmadan yürürken hayal ediyordu.

Seni istediğim zaman götürebilirim.

Ona doğru bir adım attı. Ve durdu. Tekrar kokusunu alabileceği kadar yaklaştı. Birden o keskin sabunla tıraş olurkenki görüntüsü çok dokunaklıydı.

Birbirlerine bakarlarken hava yine değişti. Afyon dumanı gibi yoğunlaştı, Violet'in aldığı her nefes artık bir zevk ve mücadeleydi, çünkü ister ölümcül ister daha ilginç bir şey olsun, sonuçların beklentisi nefes alışını sığlatıyordu. Bir kez daha nasıl yol alacağını bildiğinden çok daha derinlere inmişti ve kaçmak yoktu, sadece hayatta kalmak, sadece müzakere etmek, sadece manevra yapmak vardı.

Bu duyguyu olması gerekenden çok daha fazla sevdiğinin farkındaydı.

Neredeyse korktuğu kadar.

"Neden evet?" dedi yumuşak bir sesle. "Lacao'daki kadınların giysi olarak bellerinden yukarısına hiçbir şey giymedikleri doğru, Bayan Redmond."

Sonra gülümsedi. Yavaş, belli belirsiz, bilmiş bir gülümsemeydi bu ve kadın bunu tuhaf yerlerinde hissetti: ensesinde, sanki parmağı o gülümsemenin aynısından bir kıvrım çizmiş gibi. O mavi keleklerden biri karnının alt kısmında çırpınırken. Bir parmağı, belirgin bir şekilde uyanık olan meme uçlarına hafifçe dokunduğunda.

Onu görüyordu, . Tam
içinden.

Lanet olsun.

Bu çıldırtıcıydı! Neden, neden, *neden* onun kendisine *hayranlık* duymasını istiyordu? Belki de daha önce hiç hayranlık *kazanmaya* ihtiyaç duymadığı içindir. Doğduğundan beri soluduğu havada olduğu için bunu hiç arzulamamıştı bile ve muhtemelen onu tamamen dayanılmaz olmaktan sadece karakterini bozan kardeş küçümsemeleri ve babasının soğuk zümrüt gözlerinden arada sırada gelen dehşet verici bakışlar kurtarmıştı. Ve yarı çıplak kadınların çağrışımının herhangi bir erkeğin hayal gücüne neler yapabileceğine rağmen, kontun isteksizce hayranlık duyduğu şeyin *stratejisi* olduğundan şüpheleniyordu. Alaca kirpikleri, tatlı kıvrımları ve genç erkeklerin bir vals sırasında hararetle parmaklarını kavrarken ona anlattıkları diğer tüm saçmalıklar değil. Ardmay Kontu'nun daha önce düzinelerce kıtada, düzinelerce kadında gördüğü gibi, kuşkusuz kabul edebileceği ya da terk edebileceği her şey.

Kazanmış rağmen yenilgiyle derin bir iç çekti.

O güzel ölümcül sırtışlarından birini daha sırttı. Sapıkça,
Şimdi kanlı adam büyülenmiş gibiydi.

"Pekâlâ, yemi yutacağım Bayan Redmond," dedi, üstsüz kadınlar konusunu geçiştirerek, artık neredeyse neşeli bir havası vardı; üstsüz kadınları hayal etmek onu neşelendiren şey olabilirdi. "Lacao gibi küçük bir Güney Amerika ülkesi hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsunuz?"

"Kardeşim Bay Miles Redmond. O-"

"-Keşifçi mi? Bay Miles Redmond?" Adamın başı şaşkınlıkla geriye gitti. Ve sonra güldü. *Harika* bir ses, kocaman ve çok

çorak topraktan ekin çıkarabilir. "Tabii ki! İyi oynadın." Başını iki yana salladı. "Minx." Ve bu kelime neredeyse şefkat doluydu.

Kitaplığa doğru yürüdü ve kırmızı deri ciltli bir kitap aldı, üzerinde altınla kazınmış kelimeler vardı ve bir ona uzattı.

Lacao'ya Yolculuğum, Cilt I, yazar Miles Redmond.

Merakla gülümsedi. Miles'in erişimi tüm dünyayı kapsıyordu. Sözleri vahşi Kont'un eline bile ulaşmıştı!

Yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle parmağıyla kardeşinin ismini takip etti. Onu aniden dayanılmaz bir şekilde özledi. Northumberland'de bir ev partisinde olmadığını öğrendiklerinde -eğer öğrenirlerse-yokluğunun hepsine ne yapacağını düşünerek pişmanlık duydu.

Vicdanını inatla görmezden geldi.

"İlişkiyi tahmin etmeliydim," dedi, sesi yumuşaktı. Onu yakından izliyordu. "Orada neredeyse hayatını kaybetmiyor muydu?"

İrkildi. İrkilerek başını kaldırdı. Sadece onun sabit, araştıran bakışlarıyla karşılaşmak için.

Daha önce hiç bu şekilde ifade edildiğini duymamıştı. *Neredeyse hayatını kaybetmiyor muydu?*

Hoşuna gitmedi.

Ona temkinli bir şekilde baktı, cevap vermeden önce tereddüt etti. Sanki tereddüt etmesi daha az doğru olmasını sağlayacakmış gibi.

"Evet. Önce neredeyse ateşten ölüyordu. Sonra da neredeyse yamyamlar tarafından yeniyordu."

Bunlar Miles'in hakkında gevezelik ettiği, yazılar yazdığı, dersler verdiği ve şöhretine katkıda bulunan şeylerdi, ama evet, bir daha asla eve dönemeyebileceği gerçeğini de beraberinde getiriyordu. Violet elbette onun döneceğine kesin gözüyle baksa da, Miles aşktan aklını yitirip yakın zamanda bir eş bulana kadar Dover kayalıkları kadar sağlamdı.

"Belki de bu yüzden Miles tüm dünyayı dolaşmış olmasına rağmen özellikle Lacao hakkındaki her şeyi hatırlıyorsunuz."

Oh.

Onu yine gerçekle tuzaęa dūřūrmūřtı. řok olmuř bir řekilde onu terk etti.

Belirsiz bir şekilde aniden keskin bir ۆfke duydu. ۆfkesini bastırmak için dudağını ısırđı.

"Belki de." Kitabı kavrayan eli yanına dūřtı; diğer elinin parmakları eteğinin içinde kıvrıldı. Ve *as/a* kıpırdanmazdı. ۆzellikle de kırışıklıklar oluşabileceği için giysileriyle. Durdu, onları disipline etmek için parmaklarını sıkıca kapattı.

Gözlerinin parmaklarına ve tekrar yüzüne kaydığını gördü. Hiçbir şeyi kaçırmadı. Hayatı boyunca çevresini dikkatle koruması gereken biri gibi. Fark etti; gerçekleri topladı; askerlerin kale inşa etmek ya da saldırı başlatmak için gülleleri ya da tuğlaları istiflediği gibi onları depoladı.

"O senin için çok ۆnemli." Bu bir ifadeydi, soru değil. "Kardeşin. Ailen."

Çok açık sözlü davranmıştı. Ailesinin onun hem gücü hem de Aşıl topuğu olduğunu biliyordu. Lyon'un iyiliği için daha ihtiyatlı olmayı ۆęrenmesi gerekecekti.

"ocukken neden Lacao'daydın? Mavi kelebekleri gördün mü?"

Nedense belli belirsiz gülümsedi ve ancak o zaman sesindeki ۆzlemi : O da mavi kelebekleri görmek isterdi.

"Gerçekten de kelebekleri gördüm. Muhteřem yaratıklar. Dięer dūnyadan, rüyadan bir řey gibi. Oraya yanaştığımızda *Steadfast* adlı bir gemide görev yapıyordum. Kaptan Moreheart'ın gemisi."

"Hizmet mi? Ama sen... sen sadece küçük bir ocuk değil miydin?"

Adam ona baktı, açıkça şaşkıındı. Dūřünüyordu. Sonra dudaklarını birbirine bastırdı ve cevaplamaya başlamak için bu uçsuz bucaksız sorunun hangi ucundan tutması gerektiğini dūřündü.

Sonunda tek söylediği "Evet," oldu. Sanki bununla bile onunla dalga geçiyormuş gibiydi. Küçük, ıldırıtcı bir gülümsemeyle, kendi hayatıyla onunki arasındaki mesafeyi kapatmanın dūřünülemeyecek kadar sıkıcı bir sohbet yolculuğu olduğunu ima ediyordu. Ve konuşma , uçurum daha da genişleyecekti ve onlar

sonsuzu dek bir uçurumdan birbirlerine ip atan iki insan gibi olacaktı. Ve kayıp.

Başka bir deyişle, bu durum çok utanç verici bir hal alabilir.

Violet hiçbir zaman utanmaktan korkmamıştı. Ve ona göre, savunulan bir çevre sadece ihlal girişimlerini davet ediyordu.

"Ama annen..." Soruyu açıkta bıraktı. İsterse geçip gidebileceği bir kapı.

Yüzünde sıkıntıya benzer bir şey görmüş olmalıydı. Aksi takdirde, bunun onun cevaplayacağı bir soru olmadığından emindi.

"Annem içki yüzünden hastalandı ve artık bana bakamaz hale geldi. Ben de *çalışmaya* başladım." Son kelimeyi, öğrencisine yeni öğrendiği bir kavramı hatırlatan bir öğretmen gibi ironik bir şekilde telaffuz etti. "Ve gemiler... Bir insan gemide çalışmanın cazibesine nasıl karşı koyabilir ki?" Bunu tüm ciddiyetiyle söylemişti. Ona ağabeyi Miles'ı ve onun sürünen ve uçan tüm egzotik şeylere olan tutkusunu hatırlatınca, bir suçluluk ve memleket özlemi dalgası ve erkeklerin kendine has özelliklerine ve özel tutkularına karşı tuhaf bir sevgi onu yeniden ziyaret etti. Bu, karşısında duran kişiyi insani ve *neredeyse* sevecen gösteriyordu.

"Akıl almaz," diye kabul etti ağırbaşlı bir şekilde.

Bu bir denizcilik şakasıydı. Tekrar gülümsedi, memnun ve şaşkındı. Bir gün onun gülümsemelerine alışabilirdi ama şimdilik her yeni gülümseme keşfedilmemiş bir takımyıldızına rastlamak gibiydi. Onlara karşı kendini yetersiz hissediyordu.

Ve bu son gülümsemeyle birlikte odaya şaşırtıcı derecede rahatlık gibi bir şey girdi. O da gülümsedi ve ikisi de birbirlerine gülümserken atmosfer oldukça baş döndürücü bir hal aldı.

"Ama siz Amerika'da büyüdünüz?"

"Ben İngiltere'de doğdum. Ve İngiltere yasalarına göre bir vatandaşım. Ama annemle birlikte deniz yolculuğundan sağ çıktım ve bir süre New York Eyaleti'ne yerleştik, ta ki annem artık bana bakamayacak hale gelene kadar. Kaptan Jeremiah Moreheart bana kamarotluk görevi verdiği ve ilgili öğrenilmesi gereken her şeyi öğrenmemi sağladığı için . O benim için çok önemliydi."

Adam biraz gülümsedi. Şaşkınlık içinde, bir tür nazik şefkat duyduğunu sandı: İçgüdüsel olarak gülümsemesini yumuşatmaya çalışıyordu.

Ötekilik, gizleyemediği sıkıntısını hafifletmek için. Bir zamanlar hayatında önemseydiği ve onu önemseyen insanlar olduğuna dair ona güven vermek için.

Kendine güveni bir hediye gibi hissetti ve bu konuda biraz utandı. Garipti, çünkü kendini en son ne zaman *garip* hissettiğini hatırlamak için gerçekten beynini zorlaması gerekecekti. Ya da kayıp.

Bu adam onun için gerçekten de "garipliğin" sınıırıydı.

"Ama artık bir kont olduğunuza göre İngiltere'de yaşamak istemez misiniz? Orada asilzadelerimizi severiz."

Şaşkınlık içinde, resmen ritim ve rahatlıkla bir konuşma yapıyorlardı. *Ama bunu düşünmeyin.* Bu tıpkı piyanoforte çalmak gibiydi: Bir melodi çalarken ellerinize bakarsanız çok bilinçli olur ve şarkıdaki yerinizi hızla kaybedersiniz.

Ama hayatında ilk kez bir erkek hakkında bir şeyler, herhangi bir şey öğrenmek için açgözlülük ediyordu.

"Annen İngiliz miydi?"

"Annem İrlandalıydı, Cherokee Kızılderilisiydi ve belki birkaç başka şey daha vardı ama benim bunlar. Babam İngilizdi. Ben de öyle duydum." Bu cümle çok kuru.

Çok büyülenmiş görünmemeye çalıştı ama bu bir mücadeleiydi. Damarlarında *Kızılderili* kanı dolaşıyordu. Onu yapan her şeyin, ayrıcalığının, güvenliğinin, bildiği ya da zevk aldığı her şeyin kaynağı soyuyken, soyu konusunda o kadar soğukkanlıydı ki.

"Peki ne zaman denize açıldınız?"

"Yaklaşık on yaşında denize açıldım ve ondan sonra yaşadım-"

Aniden durdu. Kıpırdamadan durdu, kaşları hafifçe kalktı. Gözleri ihtiyatlı bir şaşkınlıkla irileşti, belki de konuşmalarından zevk *alıyordu*. Kendini kaybetmişti.

Ve sanki iyi niyeti bir kum saatinin içindeymiş ve kumlar bitmiş gibi, haritaya belli belirsiz el salladı. "Her yerde. Ama çoğunlukla Amerika'da ya da denizde. İlk komutamı on sekizimde aldım."

İlk emrimi aldım. Ne kadar da kolay söyledi. Ebeveynsiz bir çocukken bile "almak" onun doğuştan hakkıydı.

Soğuk, hafif gülümsemesi konuşmalarına nazik bir noktalama işaretiydi. Gözlerinin üzerine bir perde indi. Muhtemelen tüm bunları kasıtlı olarak söylemişti, çünkü bir duvarı yeniden dikme ve aralarındaki farklılıkları vurgulama işini muhteşem bir şekilde yapıyordu. Onu kendi yerine koyuyordu.

"Kaptan Moreheart *Steadfast'in* kaptanıydı, Bayan Redmond." Ve Le Chat o gemiyi batırmış ve kaptanı öldürmüştü.

Belli belirsiz bir ironiyle gülümsedi.

"Ve şimdi gemimi görmeliyim. Bir sonraki limana kadar kalabilirsiniz Bayan Redmond. Oradan sonra size ne olacağına ben karar vereceğim. Yukarı çıkabileceğiniz bildirilene kadar güvertenin altındaki tarla *faresi deliğinde* kalacaksınız. Size eşlik etmesi için Lavay'ı göndereceğim. Ve nişancılığın kusursuz. Aslında oldukça şaşırtıcı."

En azından bir şey onu şok etmişti.

Gitmişti, kapıyı çok da nazik olmayan bir şekilde kapattı.

Bölüm 9

Flint, Lavay'ı ön güvertede kendisine emredildiği gibi beklerken buldu. Lavay konuşmak için saatine ve kaptanına bakmayacak kadar kibardı. Bunun yerine kaşlarıyla gecikmeyi not etti.

"Gözaltına alındım. Özür dilerim Lavay. Gel benimle yürü."

Yelkenleri dolduran ve yüzleri kızartan sert, oynak ve soğuk rüzgârların estiği, güneşli bir gündü. Flint'in mürettebatı bir geminin bakımını yapıyor, güverteleri temizliyor, armaları kontrol ediyor, yelkenleri dikeydi. Uzaktan gelen bir böğürtü duydu; aşağıda akşam yemeği için birkaç inek vardı. Aşçı Herkül de aşağıdaydı, muhtemelen nefesinin altında karanlık bir şeyler mırıldanıyor ve iki adamın yapacağı işi yapıyordu, dilimliyor, doğruyor, öğütüyor ve kaynatıyordu, çünkü lanet Bayan Redmond beceriksiz aşçı yardımcısına Londra'da kalması için para vermişti.

"Acelen mi var Flint?" Lavay yumuşak bir sesle "Acelen mi var?" diye sorunca, Flint sanki Le Havre'a kadar yürüyebilecekmiş gibi adım attığını fark etti.

Pruvada durakladı. Tanrı aşkına, canı bir cheroot, belki bir puro, hatta belki de afyon çekiyordu. Bunların hepsini denemişti ama bundan sonra, ara sıra sosyal olarak önerilen puro dışında, hiçbirine katılmamıştı.

Birkaç dakika önce garip bir şey olmuştu. Bayan Redmond'la yaptığı konuşma sırasında garip bir şekilde tehlikeli bir kapı açılmıştı. Dengesini kaybetmişti. Bunu nasıl geri kazanacağından emin değildi. Bugün geminin dümenine geçecekti, elleriyle yapacak bir şeylere ihtiyacı vardı. Hiçbir şey söylemedi. Ellerini ceplerine soktu ama onlar da oraya ait değildi. Bu yüzden onları düz bir şekilde küpeştenin üzerine koydu ve gemisine dokunmak onu rahatlatıyor gibiydi.

Yine de hiçbir şey söylemedi.

Lavay eğlenmiş bir sesle söze başladı. "O sadece bir kadın, Kaptan."

Flint ona sert bir bakış fırlattı. "Daha önce *sadece* ve *kadın* kelimelerini aynı cümlede kullandığını duyduğumu sanmıyorum."

"Güzel bir kadın o zaman," diye düzeltti Lavay, yüzüne yayılan bir gülümsemeyle. Sanki bu bir düşman hakkında bilinmesi gereken her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Öyle mi? Sanırım sıkıntı faktörü bunu benim için biraz gizledi."

Yalan söylüyordu. Bayan Redmond'u düşündüğünde aklına gelen ilk sözcük *-güzel* ve sonra da *baş belasından* sonra- *kararlılıktı*. Yorgunluktan uyuyakalmış, nefes alırken dalgalanan koyu renk saç tellerini düşündü. Şaşırtıcı derecede ölümcül bir nişan alma yeteneğini, eli çabukluğunu, kendisinininkine rakip olan küstahlığını, insanın onu ya fethetmek ya da boğazlamak istemesine neden olan haklılık duygusunu ve onu omzunun üzerinden yatağına taşıırken kolunun altında hissettiği sert kalçaları.

Onu kardeşinin peşinden sürükleyen aşk ve tutkuyu. Ve karnındaki kas bantları gerildi.

İyi bir puro kadar baş döndürücü olan soğuk deniz havasını derin bir ciğer dolusu içine çekti. Fatima'nın görüntüsünü zihninde canlandırdı. Bu da pek rahatlatıcı değildi, çünkü Fatima ve onun yumuşak, esmer, esnek, talepkâr bedeninde bulacağı unutkanlık haftalar sonra Fas'taydı.

"Demek istediğim, sanırım, *güzel*, iyi yetiştirilmiş bir kaçak yolcudan çok daha zor koşullarda hayatta kaldınız. Belki de bir Türk hapisanesinde geçirdiğiniz süreyi hatırlarsınız?" Lavay ironi yapmakta da ustaydı. "Beni *yemekten* mahrum bırakmadan bu sefer hayatta kalacağınızdan eminim."

"Bir noktaya değinmem gerekiyordu Lavay. Hayvanları beslememelisin, yoksa kamp ateşinin etrafında hoş karşılandıklarını düşünürler," dedi kuru bir sesle. "Ve her konuda bu kadar *Fransız* olmak zorunda mısın?"

Lavay, "İnsanın cazibesini güzel kadınlarla birlikte *ifade etmesi* gerekir," diye kolayca savundu. "Yoksa onu depolamak için harcadığım çabadan dolayı bir tahıl silosu gibi patlayabilirim."

Flint, "Tahıl siloları sıkışan *gazlar* nedeniyle patlıyor," diye belirtiyor sıkıntıyla.

Lavay buna güldü.

"Sadece bu noktada *özellikle* hoş karşılanmadı." Flint kendini kasvetli hissediyordu. Parası azalıyordu, aşçısı mutsuzdu, bir korsan bulmak zordu, geleceği belirsizdi, ulaşmak isteyip de ulaşamadığı çok şey vardı ve gemide bir *kadın* vardı.

Sonuç olarak, en sevdiği haftalardan biri değildi. Türk hapishanesine rağmen.

"Ne istiyor? Neden burada?"

"Kardeşinin Bay Hardesty olduğuna inanıyor. Başka bir deyişle, korsan Le Chat."

Kibar Bay Lavay'ın bile bu olay karşısında nutku tutuldu.

Flint gülümsedi. Böylece Flint ona Violet'in teorisini anlattı ve genellikle soğukkanlı olan ikinci kaptanın kaşlarının neredeyse altın rengi saç çizgisinde kaybolana kadar kalkıp kalkıp inmesini izledi.

"Onun şaka yapan inatçı bir kız olmadığına tam olarak ikna olmuş değilim. Ya da kardeşini özlediği için boşa kürek çekiyor. Ya da sadece sıkılmış, şımarık, umursamaz ve ilgi çekmek istediği için kargaşa çıkarmaktan hoşlanıyor. Kendini bir kuyuya atmakla tehdit eden kişi olduğu düşünülürse. Efsanesi ondan önce geliyor. Baloda onunla dans ettikten sonra bunu bana söylediler."

"Ama eğer tamamen ikna olmadıysanız, bu... kısmen ikna olduğunuz anlamına mı geliyor?"

Flint nefes aldı. Sonra teslim olarak yanaklarından hava üfledi.

"Pekala. Akılsız değil. Pozisyonuna bir midye gibi tutunuyor ve şaşırtıcı bir -" çıldırtıcı, *sinir bozucu* "- tekillik ve amaç netliği gösteriyor. Hardesty ve Lavay hakkında sorular sordu ve bunlar tamamen aptalca sorular değildi. Her ne kadar bunu söylemekten nefret etsem de, onun deliliğinin bir yöntemini tespit edebiliyorum. Kısacası..." İç çekti. "Lanet olsun, ama onu tamamen göz ardı etmek konusunda kendimi isteksiz buluyorum."

"Yani kalabilir." Lavay'ın sesi biraz fazla memnun gibiydi.

"*Bir* liman. Onu kıyıya getirip, Hardesty'nin yemek yediği söylenen Comte Hebert'in yerinde tanıştıracamız. Hebert aradığımızı biliyor.

ama Hardesty'nin suçlu olabileceğine inandığımızın farkında değil. Ve biz oradayken onu yakından izleyeceğiz. Çünkü Lavay." Sırtını denize dönerek küpeşteye yaslandı. "Lanet olsun, Le Chat'i kız kardeşinin yardımıyla adalete teslim etmenin nasıl bir zevk olacağını hayal etsene. Kaptan Moreheart için bundan daha iyi bir intikam düşünemiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu ne kadar çabuk başarırsak o kadar iyi, çünkü Tanrı biliyor ki paraya ihtiyacım var."

"Amacının bu olduğunu biliyor mu?"

"O biliyor. Eğer kardeşi gerçekten Le Chat ise, o zaman gemilerin havaya uçurulmasının bir tür *yanlış anlaşılma* olduğunu düşünüyor."

Lavay güldü.

"Ve onu koruyabileceğini ya da masumiyetini kanıtlayabileceğini ya da onu yanına yaklaştırırsak onu uzaklaştırayabileceğini."

Lavay düşünceli bir şekilde suyun üzerinden dışarı baktı. "O bize bir hediye *olabilir*."

Flint bu fikir karşısında homurdandı. "Ben onun bir lanet olabileceğini düşünmeye daha meyilliyim. Ama her iki ihtimalle de başa çıkabiliriz ve eğer gerçekten yem olduğu ortaya çıkarsa buna itiraz edemem. Bir ziyaret sırasında ne kadar işe yaradığını göreceğiz. Şimdi erzaklara gelelim. Param az. Majesteleri George IV hakkında başka ne düşünülürse düşünölsün, aptal değil ve bir adamı nasıl motive edeceğini kesinlikle biliyor. Le Havre'da daha fazla malzeme için pazarlık yapmamız gerekecek, eğer ."

Lavay bunu anlayarak başını salladı. "Ve tedarik görüşmelerini *benim* yapmamı istiyorsun, öyle mi?"

"*Oui*."

"Herkül ona mutfakta çalışabileceği hiçbir şey vermediğinizi iddia ediyor. O sadece yavan bir lapa yaratabilir."

"Tatsız lapa her yerdeki denizcilerin geleneksel yemeğidir. Eğer Herkül işinden sıkıldıysa, ona seve seve yapacak daha fazla iş bulacağımı söyleyin."

Huysuz Yunan aşçıları bir eşek gibi çalışıyor ve gerektiğinde bir porsuk gibi dövüşüyordu ve Flint, Lavay'ın şaşkın ifadesini fark ettiğinde, hislerinin değil ruh halinin konuştuğunu anladı. İç çekti. Konu gemisini ve mürettebatını yönetmeye geldiğinde mükemmel bir stratejistti.

"Size verdiğim küçük bütçeyle Le Havre'da baharat olarak ne satın alabileceğinize bakın ve sonra ona kesilmiş bir inekle yaratıcı olmasını söyleyin. Ama eğer baharat alıraşçının arkadaşı olmadan da yapabileceğimizi ona açıkla ve hangisini tercih edeceğini seçmesini iste. Bunu anlayacaktır. Ve eğer yemek bir an için büyük ölçüde iyileşir de tekrar yulaf lapası ve dayanıklı bisküvi kayalarına dönüşürse elimizde bir isyan olacak."

"Emredersiniz efendim. Peki ya Kaptan?" Ses tonu fazla masumdu. Flint dönüp Lavay'a şüpheyile baktı.

"*Bu gece nerede uyuyacak?*" Flint'in yüzüne değil de suyun üzerine yöneltilmiş bir soruydu. Ama arkadaşının ağzının kenarlarında sinsice bastırılmış bir gülümseme görebiliyordu.

Flint sertleşti. "Bayan Redmond ve ben bir anlaşmaya vardık. Bu gece yine benim odamda uyuyacak. *Ben* de yine vole- Seçkin Konuk Kulübemizde uyuyacağım."

Lavay aniden döndü, gözleri . "Bu nasıl oldu? Kalbinin yumuşadığını hiç söylemedin mi?"

"*Tanrım*, hayır."

"Başka bir şey mi sertleşti?"

Flint, gülmemek için kendini zor tutan ama yine de Flint'in ruh halini anlamaya çalıştığı belli olan Lavay'a kaşlarını çatarak tehditler savurdu.

İyi şanslar, diye düşündü Flint hüznle. *Ben bile tanıyamadım*.

Deniz melteminden bir nefes daha aldı, Londra'nın son kömürünün, isinin, içkisinin ve dumanının ciğerlerinden temizlendiğini hissetti. "Sıkıcı olma Lavay. Madem bilmen bu kadar *gerekli*," dedi nezaketsizce. "Bir yarışma kazandı."

Kısa bir şaşkın sessizlik oldu.

"Sen... oyun mu oynadın?" Lavay yavaşça, düz bir inanmazlıkla, neşesi bastırılmış, açıkça hayal etmeye çalışarak söyledi. "Ve bir... *kıza* karşı kaybettin. Ne tür bir yarışmaydı bu? Kurdele bağlama mı?"

Flint şimdi geriye dönüp baktığında kendini gülünç hissediyordu ve bu da öfkesini yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyordu. "Ona bir dart atması için meydan okudum... diyelim ki dart oldukça tesadüfi bir şekilde doğru noktaya düştü," diye sözlerini tamamladı. "Şanslıydı."

"Mecazi anlamda mı konuşuyorsunuz, Kaptan? Aşk tanrısı gibi bir ok mu attı?" Lavay göğsüne bir dart alır gibi yaptı. O da

Şimdi utanmadan gülüyorum.

"Oh, Tanrı aşkına. Bu kadar yeter. Lütfen Bayan Redmond'a kamarasına kadar eşlik eder, bagajıyla ilgilenir ve belki de yarım saat kadar güvertede dolaşmasına izin verirseniz sevinirim. Ona eşlik edilmesi gerekiyor ve bunu yapabilecek kadar beyefendiye benzeyen tek kişi de sizsiniz."

"Bu onuru kendiniz için istemediğinize emin misiniz, Kaptan?"

"Sanırım *yeterince* konuştum Lavay," dedi Flint. Ses tonu yumuşaktı ama Lavay'ın karşı çıkmanın riskli olduğunu fark ettiği bir ses tonuydu.

"Pekâlâ." Gitmek için döndü, sonra durdu ve döndü.

"*Sadece* şanslı mıydı?" Lavay kurnazca sordu.

Flint günün büyük bölümünde direndiği bir dürtüye teslim oldu. Avuçlarını gözlerine bastırdı ve bir iç çekti - aslında daha çok inleme ve iç çekme karışımı bir şeydi, öyle ki bir yelkeni doldurabilirdi -Ve sonra ellerini saçlarının üzerinde gezdirdi.

"Şunu söylememe izin ver Lavay. Eğer gerçekten de Le Chat'in kız kardeşiye ve adam da onun kadar kurnazsa, onu yakalamak hayal ettiğimizden daha zor olacak."

Kontun kamarasından ayrılmasından yaklaşık on dakika sonra - saçının tokasını açmaya, parmaklarını saçlarında gezdirmeye, güzel bir şekilde yeniden tokalamaya ve bonesini bağlamaya yetecek kadar uzun, ama kamarasında yapmayı tercih edeceği daha fazla şeyi yapmaya yetecek kadar uzun değil- kapıda kibar bir tıkırtı duydu.

"Bayan Redmond?"

Kapıyı Lavay'ın altın yakışıklılığına açtı.

"Kaptan Flint, hava almak isterseniz size güverteye kadar eşlik etmemi istedi. Ancak önce, kişisel ihtiyaçlarınızı karşılamak isterseniz, Seçkin Konuk Kabini'ndeki kamaranızı ziyaret etmeliyiz."

"Yürüyüşe çıkarılmış," diye . "Daha ziyade... bir evcil hayvan gibi."

Evcil hayvanlar ya da hizmetçiler. Yine de kızdırdı.

"Seni evcil hayvan olarak beslemekten hiç rahatsız olmayacağımı söylesem gücenir misin?"

Bunu kibar bir merakla söylemiş gibi görünüyordu ama gözlerinde hoş bir hınzırlık vardı.

Bunu alıyormuş gibi davrandı. "Bunun oldukça cesurca olduğunu söyleyebilirim ama . Ama sizi uyarmalıyım ki bir evcil hayvan olarak uygun değilim Lord Lavay. Hiç de itaatkâr değilimdir."

Lavay'ın hangi kategoriye gireceğini merak ediyordu. Lavay'ın, eğer onu kazanmak isterse, bir hizmetçi değil evcil hayvan olacağına karar verdi. Dans etmeye benzer bir ustalıklı flört ediyordu; çok fazla zevk ve az sürpriz içeriyordu, ama yatıştırıcı bir şekilde sofistkeydi. Kendi yetenekleri için uygun bir bilek taşıydı. Meydan okumasa bile dikkatini dağıtabilirdi.

"Yine de burada benimle birlikte güverteye kadar yürümek üzeresin," diye düşündü muzipçe. "Göreceğiz bakalım. Havalanmadan önce kamaranıza dönmeniz gerekmediğinden emin misiniz?"

"Hemen açık havayı solumayı çok isterim, teşekkür ederim."

Geminin derinliklerinde yeterince uzun süre gizlenmişti. Gün ışığının ve denizin güverteden nasıl görüldüğünü görmek istiyordu ve okyanusun uçsuz bucaksızlığı ve görünürde hiç kara olmamasıyla karşılaştığında sınırlarının onu terk edip etmeyeceğini öğrenme zamanının geldiğini düşünüyordu.

Ancak şu anda heyecandan başka bir şey hissetmiyordu. O kadar ki neredeyse bir çocuk gibi sıçrayacaktı.

Ön güverteye çıkan merdivene kadar ona eşlik etmesine izin verdi. Adamın bunu tırmanışını seyretmek için yaptığından emin olduğu kadar, manzaranın onu hayal kırıklığına uğratmayacağından da emindi.

Merdivenin en üst basamağına ulaştığında rüzgâr kaputunu hoyratça yakaladı ve ardından onu güverteye çekti.

Şaşkınlık içinde, rüzgârın ittiği bir sarhoş gibi önce sağa sonra sola yalpaladı. Bir bot sesi duydu ve sonra Corcoran sihirli bir şekilde oradaydı, kolunu uzatmıştı. Bir tırabzana uzanır gibi ona uzandı ve Corcoran onu merdivenlerden yukarı çekmeye yardım etti.

"Oh, sıkı tutun anne, bir kedi yavrusu gibi uçup gideceksin, gideceksin."

Violet oldukça uzun ve formdaydı ve hayatında hiç bu kadar feyli olmakla suçlanmamıştı. Buna hiç aldırmadı. Kolu elinin altında kıllı bir dal gibi hissediyordu.

Bu fırsattan yararlanarak bir kez daha eğildi. İçten bir çatlama sesi duydu. Belki de diziye. Umarım omurgası değildir.

Lavay yumuşak bir sesle, "Etkileyici bir selamlama, Bay Corcoran," dedi. Corcoran tekrar ayağa kalktı. O zaman omurgası değil. "Ve etkileyici bir zamanlama. Eminim Bayan Redmond esnekliğinizi ve rahat kollarınızı takdir ediyordur. Ama görmemiz gereken görevleriniz var. *Hepinizin* olduğu gibi." Sesini yükseltti ve Violet'in etrafı, sahte bir rahatlıkla pusuda bekleyen adamlar görevlerini yerine getirmek için koşuştururken, dağınık, aceleyle atılan bot sesleriyle doldu.

Violet, hayvani eğilimlerine yenik düşmesin diye elini Corcoran'ın kolundan çekti.

O kadar da meyilli görünmüyordu. Yüzü ışıltı ışıltı... belli belirsiz bir mulishness ile.

"Corcoran mı?" Lavay biraz daha sert bir sesle söyledi.

Corcoran tekrar başını eğdi, kasketini tekrar kafasına geçirdi ve hızla uzaklaştı.

Onun gidişini izlediler ve Lavay ona kolunu uzattı. Dört adımdan fazla ilerlememişlerdi ki, arkalarında belirgin bir ses ve tanıdık sabırsız adımlar duyular.

"Corcoran şimdi muhtemelen hacıların kutsal emanetleri sattığı gibi kolunun dokunuşlarını mürettebatın geri kalanına satacak."

Kont, dördüncü bir direk gibi görünerek onların önüne dikildi. Rüzgâr yüzünden devrilme tehlikesi yoktu. Lavay'ın kolunda hafifçe duran eline baktı. Onun fark edebileceği kadar uzun bir süre. Kaşlarının çatıldığını gördü ama Lavay bunu hemen bastırdı. Yüz ifadesini, kırıksıklıkları önlemek için sık sık kendi kaşlarını düzelttiği gibi düzeltti.

Tanımlayamadığı bir nedenle, sanki eli kendi bağıllığını geliştirmiş gibi elini Lavay'dan uzaklaştırdı. Şaşırmıştı.

Kendi yüzü tekrar esrarengiz bir hal almadan önce hızla ve delici bir sertlikle kadının yüzüne baktı.

"Ah, çok iyi. Ben de seni arıyordum Lavay." Bunu söyledikten birkaç saniye sonra Lavay'a bakmak için döndü, tuhaf bir gecikmeyle.

"Öyle miydiniz, efendim?" Lavay biraz düz bir sesle, rüzgârın ve yelkenlerin şakırtısının duyulabilmesi için sesini hafifçe yükselterek konuştu. "Oysa daha bir dakika önce konuşmuştuk."

Kibar Fransız rağmen o da biraz mulish görünüyordu.

Violet, bir kadının varlığının bir grup erkeğe neler yapabileceği konusunda Kont'un bakış açısını anlamaya başlamıştı. *Erkekler*. Her sezon aptallar sürüsünün düellolar ve çılgın fayton yarışlarıyla seyreltilmesine şaşmamalı.

Hoşuna değil.

Özellikle de yarı yarıya Kont'un onu görmeye geldiğinden şüphelendiği için.

Onu. Tekrar.

Rüzgâr aniden Violet'i bir kez daha kuvvetle itti ve Violet elini, başından fırlayıp kafa derisini de götürmekle tehdit eden, fırıl fırıl dönen bonesine attı. Ayaklarını birbirinden ayırdı, güverteyi satın aldı, üzerinde nasıl duracağını öğrendi ve adamlar o sessiz konuşmalarından birinde daha birbirlerine bakarken, o etrafına, gökyüzüne, gemiye ve denize baktı.

Ve kalbi geminin yelkenleri gibi yavaşça doldu.

Her şey temel bir hareket içindeydi: rüzgâr devasa yelkenleri üç direktan şaklatıyor ve dalgalandırıyordu; güverte ayaklarının altında sanki uyuyan bir devin karnında duruyormuş gibi kabarıyor ve sallanıyordu, sanki denizin altındaki ciğerlerinin sallanması suyu kabartıyordu. Rüzgâr gökyüzünü öylesine kör edici bir maviye boyamıştı ki, ona bakmak canını acıtıyordu ama yine de elinden geldiğince uzun süre baktı, sonra bıraktı. Mavi-yeşil deniz güneşte gümüşü bir renk almış ve elmas gibi parlıyordu. *Fortuna* onu kremi beyaz köpük kıvrımlarına ayırdı ve sanki o yoldan hiç gelmemişler gibi arkasında kapanan bir iz bıraktı. Violet başını olabildiğince geriye eğdi. Birkaç adamın tünediği direklerin ve armaların üzerinde martılar havalanıyor, kanatları maviye karşı yelken gibi görünüyordu. İlk büyük yelkenli gemilerin ilham kaynağının bu uçan kuşlar olup olmadığını merak etti.

Violet'in içindeki bir şey sonunda gevşedi, gerildi, nefes aldı ve bu his o kadar yeniydi ki, nasıl olduğunu kesin olarak anladı.

tüm hayatı boyunca hissettikleriyle yüzleşti.

Oysa bunun tam tersinin doğru olması gerekirdi. Şüphesiz aklı başında ve düzgün bir kadın dalgaların şiddetinden korkar, boynu bükülür ve midesi bulanırdı.

Ama bu, ruhunun söylediği vahşi tonla uyumlu bir notayı ilk kez duymak gibiydi. Bu onun için yabancı bir duyguydu. Başkalarının buna huzur diyeceğinden şüpheleniyordu.

Bir irkilmeye, sonunda onun merakını sessizlikle onurlandırıyor gibi görünen adamları hatırladı. Tam zamanında dönerek Kont'un yüzündeki şaşırtıcı ifadenin kaybolduğunu gördü ve nefesi kesildi.

Adam ona bakıyordu, diye düşündü, neredeyse onun denize baktığı gibi.

Sonra kör edici ışıktaki gözlerini kıştırdığını fark etti ve refleks olarak kaşlarını düzeltmek için elini kaldırdı ve belki de onun ifadesi hakkında yanıldığını düşündü, çünkü şimdi kont işgüzar ve aceleliydi. "Şanslısınız. Henüz güzel bir gün, Bayan Redmond. Fırtınalar sırasında *Fortuna* gibi büyük ve sağlam gemiler bile nehirdeki dallar gibi savrulabilir."

"Bu..." Bitiremedi.

"Denemeyin, Bayan Redmond," diye kabul etti, gözlerini gölgeleyerek. "Dürüst olmak gerekirse uygun bir kelime yok, bu yüzden onları bulamadığınız için sizi suçlamayacağız. Hiçbir şey bir insana, görünürde hiçbir kara parçası yokken denizin üzerinde bir gemiyle yol almak kadar Tanrı gibi hissettiremez. Ve hiçbir şey bir insanı fırtınada yıldırımla patlayan bir gemi parçasına tutunmaktan daha az Tanrı gibi hissettiremez."

Sanki bunu tecrübeyle biliyormuş gibi rahatsız edici bir sesle konuşuyordu ve kadın bunun kendisinin asla öğrenemeyeceği bir şey olmasını umuyordu.

"Eğer evrendeki gerçek yerinizi bilmek istiyorsanız, Bayan Redmond, deniz ve bomboş bir gece göğü her şeyi sizin için çok net bir perspektife oturtacaktır."

Öğüt veren ses tonundan hoşlanmamıştı. Neden buna *gerek duymuştu* ki? Yine de onun haklı olduğundan şüpheleniyordu. Kendini tekrar tekrar test etmesi gereken türden bir adamdı. Diğer erkeklere karşı değil. Kendisini asla gerçekten fethedemeyeceği bir şeyle karşı karşıya getirerek.

Belki de bu onu da tarif ediyordu.

Aman Tanrım. Öyle olmamasını umuyordu. Barışa bağımlı olmayan bir barış istiyordu.

Kendini bir şeylere karşı koyuyor.

Belki de Kont sürekli meydan okumalardan bıkmıştı ve bu yüzden sağlam bir zemine oturmak ve tanıdığı herkesin sahip olduğu türden şeylere sahip olmak istiyordu.

Ona arkasını döndü. "Seninle konuşmak istiyordum Lavay. Sanırım limana beklediğimizden daha erken varacağız ve Viscomte ve Viscomtesse Hebert ile ziyaretimizi konuşmak istiyorum. Kaptanın kamarasında saat yarım diyelim mi?"

"Elbette. Evet, efendim," dedi Lavay keskin bir sesle.

Kont her ikisine de sertçe başını salladı ve uzaklaştı, giderken de Dewey adında bir adama bağırarak bir şeyler söyledi, adam bir dürbünün arkasından ona bakıyor gibiydi. Sözleri rüzgârda kayboldu ama Dewey onları yeterince net duydu. Dürbün anında tekrar yukarı doğru sallandı.

"Demek sana yakışıyor," dedi Lavay küçük bir gülümsemeyle. "Deniz."

Hızlı kahkahası kendi kulaklarına biraz fazla tiz ve coşkulu geldi. "Kulağa yetersiz gelmeyecek hiçbir kelime yok ama çok güzel olduğunu söylemek isterim. Her zaman bu kadar rüzgârlı mıdır? Eğer öyleyse şapkama bir taş koymam gerekebilir." *Ya da bir bisküvi.*

Rüzgâr kapüşonunu bir kez daha sertçe çekti ve elbisesi ayak bileklerini kamçılardı; keşke yarım çizme giyseym diye düşündü, çünkü Lord Lavay'ın yanı sıra güvertedeki denizcilerin de çoraplı baldırlarına bakarak kendilerine ziyafet çekme fırsatını değerlendirdiklerinden ve daha sonra jartiyerinin rengi üzerine bahse gireceklerinden emindi.

"Bunun gibi rüzgârlar ve denizler bizim dostumuzdur; içinde yol almak kolaydır, yelkenlerimizi doldurur, gemiyi hızlandırır. Daha sakın günler hoştur ama sıkıcıdır, özellikle de acilen ulaşmamız gereken bir hedefimiz varsa. Ve çok *fazla* sakinlik nihayetinde ölümcül olabilir."

Çok fazla sakinlik ölümcül olabilir.

Bu onun yaşam felsefesini öylesine yansıtıyordu ki, bunu bir örnek olarak dikmesi gerektiğini düşündü.

"Sakin günler neden ölümcüldür?"

"Eğer hareket edemezsek, gerekli malzemeleri ikmal etmek için kıyıya zamanında ulaşamayabiliriz. Gerçi artık bir ocağımız var.

Tatlı su çok kısa süre dayanıyor ve gemideyken onu hayvanlarla paylaşmamız gerekiyor. Umarım küçük biralari seversiniz. Gerçi kaptan şarabını paylaşmaya istekli olabilir." Sırıttı. Sanki bu olasılık çok komikmiş gibi.

Bir elini, uçmak için çırpınan bir kaz gibi çırpınan başlığına attı. Violet'in bugün öğrendiğine göre, gemilerin güverteleri insanın haysiyetine bir meydan okumaydı.

"Lord Lavay... Size bir soru sormak istiyorum."

"Cevap vermeye hazırım," dedi ciddiyetle, ellerini arkasında kavuşturarak yürüyorlardı, Violet hareketli bir yüzeyde yürümeye çabuk adapte olduğu için adımları eşitti.

"Gerçekten de bir lord olduğunuzu anlıyorum ama korkarım unvanınızı bilmiyorum."

Adam kolayca cevap verdi. "Ben Bourbon Hanedanı'nın bir vikontuyum, Bayan Redmond."

Çenesi tam olarak düşmedi. Ama gözleri genişledi ve o kadar acı verici miktarda ışık aldı ki, hemen normal bakış genişliğine geri döndü.

"Ama neden o zaman..." Lavay'a artık tamamen farklı bir gözle bakıyordu.

"...Kaptan Flint'e hizmet ediyor muyum?" Cevabını düşündü. "Çünkü beni bir kart oyununda kazandı."

Durdu.

Kadının suskunluğu onu memnun etmişti.

"Baştan başlamamı mı istiyorsunuz Bayan Redmond?" diye sordu sahte bir masumiyetle, gözleri dans ediyordu. "Bir hikâye oradan başladığında onu takip etmek genellikle daha kolay olur."

Adam yürümeye devam etti, kadın da onu takip etti, eli şimdi rahatça başının üzerinde tamamlayıcı bir şapka gibi duruyordu.

"Gördüğünüz gibi, çocukken onunla birlikte denize açılmıştım. Ben bir subaydım, doğal olarak. Ben büyük olanım. O işe alınmıştı. Soyu yüzünden epeyce azar işitti."

Sanki alay edilen kendisiymiş gibi göğüs kafesinin gerildiğini hissetti. Sormaya korkuyordu. "Ne... dalga geçme şekli mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra ona 'vahşi' diyorlardı."

Onu tam olarak hiçbir şeyle suçlamıyordu. Ama onu bir okla vurmuş da olabilirdi. Yanaklarında bir sıcaklık hissetti. Adamın gözlerine bakmadı.

Lavay'ın o anda ne hissettiğini çok iyi bildiğinden şüpheleniyordu, çünkü Lavay büyük ihtimalle Kont'un Ratafia'daki casusuydu.

"Siz hiç alay ettiniz mi Lord Lavay?"

"Nereden bildin?" Sesi pişmanlık ya da şaşkınlıktan çok eğleniyor gibiydi.

"Çünkü sen bir çocuk ve bir aristokrattın ve çocuklar ve aristokratlar böyle yapar. Onların arasında büyüdüğüm için bilmem gerekir."

"Yaptım. Onun aptallıktan hoşlanmadığını bu şekilde anladım," dedi hayıflanarak. "Beni sağlam bir şekilde dövdü. Geminin dışında tabii, yoksa fena halde *cezalandırılırdık*. Eldiven ya da kırbaç. Moreheart kavga etmeyi kabul etmezdi."

Erkekler Violet için bir gizemdi. Birbirlerini yumruklarken ya da birbirlerine tabanca doğrulturken nasıl arkadaş kalabiliyorlardı? Sanki sevgilerini bu şekilde ifade ediyorlarmış gibi görünüyordu.

"Yani dostumuz Flint oldukça ün kazandı. Aslında, dövüşme yeteneğini -ve *oldukça* etkileyici bir kirli dövüştüğünü de ekleyebilirim- buna borçlu olduğunu söyleyebilirim. Ve ben de hayatımı buna borçlu olabilirim. Vahşilerin şerefine." Görünmez bir kadeh kaldırdı.

Muhteşem bir mantık yürütme. Ama Violet yine de Kont'a duyduğu öfkeden kurtulamıyordu. Ebeveynsiz çocuğun sözlere ve sataşmalara karşı zırhını kuşandığını, acıdan ziyade giderek daha zorlu hale geldiğini hayal edebiliyordu.

Ve şimdi onun ne zaman göz kırptığını hatırlıyordu. *Vahşi* kelimesini kullandığında.

Demek ki hâlâ zırhında bir çatlak vardı. İçinde hiçbir fesatlık barındırmayan sessiz bir utanç duyuyordu; başka bir deyişle, Çingenelerle kaçmaya çalışarak ağabeyi Miles'ı hayal kırıklığına uğrattığında hissettiği türden bir utanç değildi bu. Bu yeni bir duyguydu. Alçakgönüllülüğe tehlikeli derecede yakındı.

Bununla birlikte, kibrinin doğal mı yoksa sonradan edinilmiş bir şey mi olduğunu merak etti.

Yerli olduğuna karar verdi, çünkü kibir konusunda oldukça uzmandı. Bu onun ayrılmaz bir parçası gibi görünüyordu. Mutlak güvenden doğar. Bu

Sadece tam çiçek açması için uygun koşulların oluşması gerekiyordu.

"Kontun imkânsız şeyler yapma alışkanlığı olduğunu söylemişsiniz.

Ama

azarlama hayatınızı nasıl kurtardı?"

"İlk konuşmamızın böyle bir etki bırakmasına sevindim." Lavay'a göz kırpmamak mümkün değildi.

"Bir hayat kurtarmanın *imkânsız* olduğu söylenebilir mi bilmiyorum ama ben onun işini kesinlikle kolaylaştırmadım. Yanlış oyun cehenneminde yanlış adamlarla olması gerekenden daha derin oynadım, onlar da kazançlarını istediklerinde beni bıçaklarla köşeye sıkıştırdılar. Onları kim suçlayabilir ki?"

Konuşmanın içeriği gibi Violet'i de büyülemeye başlayan o omuz silkmelerden biri daha. *Oyun cehennemleri mi? Bıçaklar mı? Metresler mi?* Bu adamların öylesine gelişigüzel savurduğu kelimeler, sert bir içki gibi başını döndürüyordu. Hayal bile edemeyeceği ve tabii ki büyüleyici bulduğu bir erkek dünyasının taslağını çiziyorlardı.

"Kaderin cilvesine bakın ki Kaptan Flint de aynı oyun cehennemindeydi ve kargaşayı fark etti. Hikayenin detaylarıyla sizi dehşete düşürmemeye çalışacağım ama kısaca, benim büyük bir yaram var, Flint'in de öyle ama biz kazandık ve hayattayız."

"Beni bağışladığınız için teşekkür ederim. Yara izlerinden bahsetmeniz neler olduğunu ima ediyordu. Ayrıntıları çok iyi kullanmışsınız."

Güldü. "Teşekkür ederim. Beş kişi olduklarından bahsetmiş miydim? Ve ikimiz?"

Yüksekte armaları kontrol eden iki denizci tam o sırada onu gördü ve çeneleri düştü, sonra keplerini çıkarıp hareketsiz kaldılar.

"Dikkatli ol Mcevoy, yoksa ağzına bir martı kaçabilir," diye bağırdı Lavay onlara doğru. "Bu Bayan Redmond. Tanrı aşkına eğilme Emerson. Güverteye çarpacaksın. Daha önce bir kadın *gördün*."

"Özür dilerim efendim ama böyle bir şey değil efendim." Arsızca gülümsedi.

Violet onlar için reverans yaptı ve sanki gerçekten bir sirenmiş gibi onu izlemeye devam ettiler.

Bir *Amazon* değil. Bir siren.

"İşinizin başına dönün!" Lavay yarı homurdandı, yarı böğürdü.

Maymunlar gibi çevik bir şekilde yukarı tırmandılar. Ya da öyle bir hayvan. Muhtemelen Miles onları neye benzeteceğini biliyordu.

"Ama... *beş* adam size ve konta mı saldırdı?" Kendini baygın hissetti. Ve fazlasıyla büyülenmişti.

"Beş adam üzerime geldi, çantamı teslim etmemi bekliyorlardı. Kont tam zamanında ortaya çıktı. Bana yaptıkları muameleye itiraz eder gibi görüldüğünde *saldırdılar*."

Nutku tutulmuştu. Kontun nasıl ifade ettiğini hayal edebiliyordu. *İtiraz* ediyorum.

Lavay onun yüz ifadesi karşısında belli belirsiz gülümsedi. "Elinde olmayan bir şey değil, görüyorsunuz. Bir şeyleri *kurtarmak*. Sanırım Kaptan Flint'in dünyaya '*Bu iş böyle yapılır*' deme şekli *bu*."

Bunun aynı zamanda Flint'in dünyaya "Ben çocukken *beni* böyle kurtarabilirdin" deme şekli olup olmadığını merak etti.

Bunu düşündükçe nefes almak garip bir şekilde zorlaşıyordu. Lyon'un gerçekten de Le Chat olduğunu varsayarsak, varoluş nedeni kardeşi Lyon'u yakalamak olan bu adamdan pek de *hoşlanmak* istemiyordu.

Yine de her türlü ayrıcalığa sahip olarak doğmuş, bir zamanlar kendisiyle alay etmiş adamı kurtarmaya gelmişti. Çünkü ona ihtiyaç vardı.

Oh, Lyon, seni aptal. Ne kadar zorlu bir düşmanın var.

"Ve... bu kurtarmanın bir sonucu olarak konta hizmet etmeye başladınız, Lord Lavay?"

"Hizmet etmek mi?" Bu kelimeyle eğlenerek kaşlarını çattı. "Şey, tüm paramın alındığını hatırlıyorum. Oldukça düzgün koşullarda olduğumu söylemek istiyorum. Kuşkusuz kurtarılmam onun açısından *tamamen* fedakârca değildi. O bundan daha zekidir, Bayan Redmond. Başarılı bir denizci olduğumu, birçok dili akıcı bir şekilde konuştuğumu, büyük bir topluluk içinde kendimi utandırmayacağımı ve gerçekten de onun yolunu kolaylaştıracağımı ve ona sadece hayatımı borçlu olmadığım için güvenilir olacağımı biliyordu. Benden yararlanabileceğine karar verdi. Ve vicdanımdan," diye ekledi kaprisli bir şekilde. "Benim bir vicdanım olduğuna dair kumar oynadı. Ve o gece oyun cehenneminde kazanan tek kumarbaz oydu.

"Bana gemisinde ikinci kaptan olarak bir pozisyon verdi. Savaş sırasında çekişme mektupları taşıdığına, herhangi bir gemiyi satmasına izin verildi.

İngiliz kralı adına yakalayıp, geliri mürettebatla paylaşmak. İkinci kaptan olarak, yüzdem etkileyiciydi. Payımı *hak* ettim. Ve karşılığında ona bir centilmen gibi davranmayı öğrettim, her ülkede ona ticaret kapıları açtım."

Bu ayrımı fark etmişti ve bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyordu, çünkü bu onun da paylaşmaktan kendini alamadığı bir züppelikti: "Bir beyefendi gibi *davranın*." Unvanı olsun ya da olmasın, Ardmay Kontu bir piç olarak doğmuştu. Gerçek bir centilmen değildi. Asla da *olamayacaktı*. Her zaman bir centilmen *gibi* davranması gerekecekti. Resmi ve kusursuz konuşması ona bunu ima ediyordu. Örneğin Jonathan'ın tembelliğinden ya da argo konuşmasından eser yoktu. Jonathan'ın doğuştan sahip olduğu hak ona dikkatsizlik lüksünü sağlıyordu. Hiç kimse Jonathan'ı ya da diğer erkek kardeşlerinden herhangi birini, oldukları zengin İngiliz beyefendilerinden başka bir şey sanmazdı.

Violet, Lyon'un, eğer gerçekten Le Chat ise, nasıl bir gemi edindiğini merak etti. Kont ve Lavay gibi bir gemi satın mı almıştı, yoksa ele mi geçirmişti? Ama bir gemiyi ele geçirmek için gemide olmak gerekirdi.

Lyon *neredeydi*? Yolculuğu onu nereye götürmüştü?

"Kont ilk gemisinin komutasını on sekiz yaşında aldığını söyledi." "Oh, öyle yaptı. Kaptan Moreheart'a takdire şayan bir şekilde hizmet etti, ama

Gerçek şu ki, büyüdüğünde komuta altında ezilmişti; Moreheart bunu biliyordu. Flint bir korsan gemisine ilk baskınını düzenlediğinde ve Moreheart'ın emriyle onu ele , Moreheart geminin onda kalmasına izin verdi. Onun komutanı oldu. liderliğin yalnızlığında en iyisidir. En rahat olduğu yer orasıdır."

Liderliğin yalnızlığı mı? Bunu hiç bu şekilde düşünmemişti. Ama mantıklı geliyordu. Tüm liderlerin tekil bir yalnızlık hissettiğini hayal ediyordu. Kont yalnızlığın içinde *doğmuştu*.

Ama *rahat* mıydı?

Onu o balo salonunda, zarafet timsali, hayattan daha büyük ve yine de oradaki herkesten çok ince bir şekilde uzak dururken hayal etti.

"Ama unvanınız ve soyunuz göz önüne alındığında, rütbe olarak onun altında hizmet etmek *sizi* hiç rahatsız etmiyor mu?"

Lavay omuz silkti, o hoş tek omuzlu omuz silkişiyle. "Sanırım çoğu zaman böyle düşünmüyorum. Gördüğünüz gibi bu büyük bir macera. Eğer birine hizmet edeceksem, kime edeceğimi düşünemiyorum.

hizmet etmeyi tercih ederim. Ona bir borcum var ve bu borcu ödedikten sonra Fransa'daki malikâneme döneceğim, orası çok güzel, Bayan Redmond, çok büyük ve çok kârlı. Eminim bahçede dolaşırken de burada güvertede dolaşırken olduğu kadar güzel görünürsünüz."

Başını geriye eğdi, gülümsemesini bastırdı, her şeye rağmen topraklarını geçindirmek için daha fazla paraya ihtiyacı olduğu ve bunu bilmesini umursamayacak kadar çekiciliğine inandığı belli olan bu çekici Fransız tarafından utanmadan, samimiyetsizce kur yapmanın yeniliğinden hoşlanıyordu.

"Hiç şüphesiz öyle yapardım," diye sakın bir şekilde kabul etti. Yine de ondan hoşlanıyordu.

O da buna gülümsedi. "Anladığım kadarıyla Le Havre'a vardığımızda Kont ve bana eşlik edeceksiniz. Kontun, ailemin de dostları olan Comte ve Comtesse Hebert tarafından düzenlenen bir suareye davet edildiğini bilmelisiniz ve Comtesse, Kaptan'ın özellikle eski bir dostudur."

Öyle bir şekilde söyledi ki Violet, Kontes'in "iş "in anlamını bildiğinden hemen emin oldu.

Kontun kalçaları ile *kutsaması* arasındaki ilişkiden şüphesiz söz edebilecek güzel, sıkılmış evli bir kadının sarılıklı bakışları altında bir akşam geçirme fikri onu hemen rahatsız etti.

Ve ters bir şekilde, bunu dört gözle bekliyordum.

Durakladılar ve Lavay'ın tavrındaki değişimin farkına vardı: O bir flörtçü, çekici ve centilmendi ama görevlerini ciddiye alıyordu ve öncelikli görevi ikinci kaptanlıktı.

Adamın isteksiz ama inançlı bir şekilde ona şimdilik iyi günler dilemek üzere olduğunu hissetti.

Uzakta, Kont'un geminin dümenini tutan denizciyle konuştuğunu gördü. İkisi de ciddi bir hayranlıkla yelkenlere bakıyordu. Kont rüzgârda kaybolan bir emir verdi, en azından onun kulaklarına öyle geliyordu ve güvertedeki adamlar yelkenleri farklı bir yöne çekmek için çabaladılar. Bir geminin dümenini tutmak ne büyük bir işti! Kont paltosundan vazgeçmişti ve rüzgâr keten gömleğinin arkasını doldurup önünü geniş göğsüne yapıştırarak onu, uygun bir şekilde, yelken açmaya hazır bir kalyon gibi gösteriyordu. Bu daha güvenli görünüyordu.

onu bu mesafeden incelemek. Ona soyut bir şekilde, çizebileceği doğal bir merak nesnesi olarak hayran olmamak imkânsızdı. Kıvrımlar, açılar ve belirgin çizgilerden oluşuyordu, omuzlarının geniş rafı beline doğru daralarak mükemmel bir V oluşturunuyordu.

Kalçaları... ah, lanet olsun, sadece muhteşem olarak tanımlanabilirlerdi.

Saçları arkasına doğru savruldu. Rüzgârın etkisi olmadığında saçlarının yakasına değmekten çekindiğini biliyordu. Leydi Peregrine *çok fazla olduğunu* söylemişti. Bu doğru değildi. Daha azı ya da çoğu bir şekilde yanlış görünürdü.

Bu son derece saçma düşünceydi, ama şiddetliydi.

Sanki her parçası o gemiyi yüzdürmeye katılmış gibiydi. Sorumluluğunun ve yetkinliğinin büyüklüğü ve tüm bunları aynı anda üstlenmesinin verdiği güven, bir yudum deniz havası kadar şok edici ve heyecan verici bir şekilde göğüs kemiğine çarptı. *Demek* nefes kesici *bu demek*, diye düşündü.

Sanki biri *onu* bir yelken gibi yönlendiriyordu.

Earl ona doğru döndü.

Kızın ona baktığını nereden *biliyordu*?

Arkasını döndü ama güneşin o mavi gözlerden bir ışık kıvılcımı çıkardığını görmeden önce değil. Bakışlarını gölgeledi, belki de ona daha uzun süre bakmak için yerleşti, sanki o da onu uzaktan incelemenin daha güvenli olduğunu düşünüyordu. Tıpkı uzaktaki bir geminin dost mu düşman mı olduğuna karar vermek için gözlerini kısarak bakması gibi.

Başını kaldırıp Lord Lavay'a baktı. "Bay Hardesty, Viscomte ve Viscomtesse Hebert ile akşam yemeğimize davetli mi?" diye gereğinden biraz daha sert bir şekilde sordu.

"*Evet*. Bay Hardesty, Kont'un Batı Hint Adaları'na yapacağı bir sonraki yolculuğu finanse ettiğine inandığı için, Bay Hardesty'nin davetli olduğundan ve katılacağından emin olabilirsiniz, zaten biz de bu yüzden gidiyoruz. İlginç bir akşam olacak."

Bölüm 10

Güzel bir rüzgâr sayesinde iki gece -ki bu gecelerden birinde Violet tarla faresi deliğinde uyumak zorunda kalmıştı, bu da vücudunun o iğrenç küçük şiltenin herhangi bir yerine uzun süre temas etmesini önlemek için sürekli dönüp durması anlamına geliyordu- ve bir gün sonra Fransa'nın Le Havre kentinde açık ve güzel bir havada demir attılar ve makaralar aracılığıyla geminin bordasından oldukça zarif bir şekilde denize indirildiler. Geminin eteklerini ıslatmadan ya da elbisesinin içine bakmadan onu tekneye bindirdiler, gerçi bunun cazibesi işkenceye dönüşmüş olmalıydı ve küçük bir mürettebat, aslında bir personel -Greeber, Lumley, Corcoran- onları, güvertelerindeki denizcilerin bağırdığı dillere ve gövdelerine boyanmış kelimelere bakılırsa dünyanın dört bir yanından geldiği belli olan gemilerin demirlediği kalabalık limana götürdü.

"Comte Hebert'in durumu çok kötüleşti.

Bu da şu anda sadece beş mülke, bir saraya ve bunların arasında iki yüz kadar hizmetkâra sahip olduğu anlamına geliyor."

Kont bunu ona açıkladı. Son iki gündür onunla neredeyse hiç konuşmamıştı, bu da bu sözleri olduğundan çok daha önemli hissettiriyordu. Onu görmezden geldiğine dair tuhaf bir umudu vardı, çünkü "görmezden gelmek" onu tamamen unutmaktan daha aktifti.

"Peki ya Vikontes?" diye sordu Kont'a.

Daha sonra oturduğu yerden ona uzun uzun baktı ve sonra biraz kaşlarını çattı. Sanki ona baktığında başka bir şey görmeyi bekliyormuş gibi, ama sadece onu tekrar tekrar gördü.

Kont kısaca, "Vikontesse Vikontesse olmakta oldukça yeni," dedi. Kontes hakkındaki tüm konuşmaların *sona erdiğini* açıkça belirtti.

Gerçekten ilginç.

Lavay onun bu sözlerini eğlenceli bulmuşa benziyordu. "Ah, ama sahnede birçok kez o rolü *oyladı*."

"Aktris miydi?" diye biraz fazla hevesle sordu. *Aktris*. Erkeklerin karanlık taraflarına dair bilgi deposuna ekleyeceği bir kelime daha.

Ama Flint bunu görmezden geldi. Çünkü birden yüzünde yine o sabit ifade belirdi. Avını gören bir avcı gibi. Violet'in ensesindeki küçük tüyleri diken diken etmekte asla başarısız olmadı.

"Lavay." Çenesiyle bir işaret yaptı.

Yakışıklı bir yelkenlinin yanından kayıtsızca geçerken teknedeki herkes dönüp baktı. *Fortuna*'nın üç direğine karşılık iki direği vardı; gövdesi donuk, neredeyse deniz köpüğü yeşiline boyanmıştı; ön güvertesi sarı-altınla süslenmişti.

Güverteden, dürbünlü bir denizci boş boş onların geçişini izledi ve elini kaldırdı.

Adamlar karşılık olarak ellerini kaldırdılar. Ve kürek çekmeye devam . Violet'in kalbi boğazına kaçtı.

"... *Olivia*, değil mi?" Sesi boğuk çıkıyordu.

"Çok güzel, değil mi?" Corcoran bunu ironik bir neşeyle söyledi. "Hız için yapılmış. Yine de ağır bir yük de taşıyabileceğini garanti ederim. Hatta insan yükü bile."

Violet, adamlar arasında seken soğuk bakışları tam olarak anlayamadı.

Lavay, "Hardesty'nin öncelikle Hint Adaları'na seferler düzenlediği ya da şeker yükü taşıdığı söyleniyor," diye düşündü.

"Neyse ki bu gece onunla bu konuyu konuşma fırsatımız olacak." Kontun sesi acımasızca memnun görünüyordu.

Ve adamın yine ona baktığını, gemide ipucu arar gibi onu aradığını biliyordu.

Ama *Olivia*'ya açgözlülükle bakıyordu. Lyon'u hissetmeye, üzerindeki izi sezmeye çalıştı ama gemi hızla yanından geçip gitti ve o hiçbir şey hissetmedi.

Viscomte ve Viscomtesse Hebert'in sarayı, kelimenin ima edebileceğinden biraz daha az görkemliydi, ama yine de Violet Carrera mermerlerine, yaldız ve ormoluya, derin Savonnerie halılarına alışkındı. Her ne kadar babasının zevkleri Hebert'lerinkinden daha modern olsa da, Violet kendini şaşkınlıktan ziyade evinde hissediyordu.

Gerçekten de *koşullar* çok *kötü*. Ve bu onların konutlarından sadece biriydi.

Büyük, havadar, kubbeli bir fuayeden geçerek grinin bir düzine tonuyla döşenmiş bir oturma odasına girdiler: sis, gümüş ve salkımsöğüt. Bir ucunda uzun, oymalı bir şömine, üzerinde de güzel bir kadının resmedildiği devasa bir tablo vardı. Violet tabloyu incelemeye vakit bulamamıştı ki, terliklerin mermer üzerinde çıkardığı hızlı tıkırtılar hepsini ayağa kaldırdı.

Resimdeki insan boyutlarındaki kadın ortaya çıktı.

Viscomtesse Hebert selamlama amacıyla, "Demek son görüşmemizden bu yana bir kont oldunuz, Yüzbaşı Flint," dedi.

Konuşması kusursuzdu, her heceyi okşuyordu ama Kontes Hebert yine de Kont'un bir unvan alarak kendisine karşı bir suç işlediğini söylemeyi başardı.

Kadın elini kutsar gibi uzattı ve Kont da saygıyla elini eğdi. Beli ince, göğsü cömertti ve alçakgönüllülükten nasibini almamıştı, çünkü elbisesinin içine dikilmiş gibiydi ve göğsü düşük yakadan kurtulmak için mücadele ediyor gibiydi. Küçük, zarif kedi yüzü, her gün kaymaktan başka bir şey içmemekten sıkılmış ama kaderine boyun eğmiş bir kediye andırıyordu.

"Ve siz de bir eş ve vikontes oldunuz, Marie-Victoire," diye cevap verdi Kont. Görkemli evliliğiniz için gecikmiş tebriklerimi kabul edin lütfen. Bir hediye göndermeyerek ihmalkârlık ettim."

Gerçekten de çok iyi bir ironi, diye düşündü Violet.

"Varlığın yeterince büyük bir hediye, sevgili Asher."

R'ler ne kadar zarif bir şekilde yuvarlanmıştı. Bunu hem bir vaat hem de bir tehdit gibi söylemişti ve Violet kontu etkileyecek bir işaret var mı diye inceledi. Onu doğal olarak anlaşılmaz buldu. Bu da muhtemelen gerçekten bir etki olduğu anlamına geliyordu.

Asher. İlk isimler. İma. Biraz fazla Londra balo salonlarını andırıyordu. Violet daha şimdiden birisine yelpazeyle vurmaya hazırды ve dans daha başlamamıştı bile. Rüyalarında bile tarla faresi deliğine özlem duyacağını düşünmezdi.

Viscomtesse daha sonra Lavay'a elini uzattı.

"Lord Lavay. Sizi tekrar görmek ne büyük bir zevk." Elini Lavay'a doğru uzattı. Soluk sarı elbisesinin dar kollarında bahar esintilerinden ve güve kanatlarından örölmüş olabilecek kadar ince danteller uçuşuyordu. Violet kendi müslin elbisesinin kollarını gizlice parmaklayarak kalitesinden emin oldu.

Lavay o elin üzerinde eğildi. "O zevk bana ait Vikomtesse. Evliliğiniz için de tebriklerimi sunarım. Olağanüstü bir şey; daha geçenlerde Le Havre'daydık ve bir de baktık ki evlenmişsiniz! Zaman nasıl da akıp gidiyor."

Daha fazla ima. Lavay bu işte çok iyiydi. Violet hayranlıkla doluydu.

Vikomtesse'in gülümsemesi kesinlikle sıkıydı. Vikomtesse yumuşak bir sesle, "Bu kesinlikle bir *darbeydi*," diye cevap verdi. "Kocam..." Durdu ve kaşlarını hafifçe çatı, şaşkın şaşkın bakarak bir kelime aradı.

"Vicente mi?" diye sordu Kont. Karanlık bir şekilde eğleniyordu.

"Evet! Vicente," diye telaşla toparlandı, "şu anda burada olmadığı için üzüntülerini ilettiler, ama akşam yemeği ve dans için bize katılacak."

"Peki bu eğlenceli değil mi Marie-Victoire?" Lavay sanki ilk seferinde onu hiç duymamış gibi bastırdı. "Kaptan Flint'in bir gün kocanızın önüne geçeceği hiç aklınıza gelmezdi."

Samimiyetsizce gülümsedi.

Kontes'in gülümsemesi resmen donuklaşmıştı. Violet eleştirel bir tavırla, küçük dişlerin bu gülümsemeye hiç yakışmayacağını düşündü.

"Ya da *sizden* daha üstün, sevgili Kont Lavay. Her yönden." Mırıldandı. İma etme konusunda da çok iyiydi.

Vikontes Violet'e dönerken, Lavay onun arkasında kalbine bir bıçak saplayıp çeviriyormuş gibi yaptı ve Kont ona baskıcı bir bakış fırlattı.

Vikomtesse güldü, peri çanları gibi bir sesle. "İtiraf etmeliyim ki daha az olası bir kontu nadiren görmüşümdür," diye ekledi.

Lavay, "Dikey bir pozisyondan, her neyse," diye mırıldandı.

"Peki kim bu sevimli yaratık?" Violet'i incelemek için aniden Lavay ve Kont'a sırtını döndü. Başını eğdi ve geniş gözleri spekülatif bir şekilde onun üzerinde gezindi.

Violet kendisine hem "sevgilim" hem de "yaratık" denilmesinden, özellikle de aşırı değerli bir Fransız aksanıyla denilmesinden hiç hoşlanmıyordu, çünkü kesinlikle ikisi de değildi. Canlandırıcı bir antipati dalgası hissetti.

Bunun bir nedeni de Kont'un mavi gözlerinin dayanılmaz bir şekilde parlıyor olmasıydı.

Hiçbir taç yaprağı Violet'in Vikontes'e reverans yaptığı kadar zarif bir şekilde yeryüzüne doğru süzülmemiştir. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk, Leydi Hebert. Söylemeliyim ki, misafirperverliğinizi bana göstermeniz son derece cömertçe, çünkü ben Kont'un sevgilisiyim-"

"Sizi Bayan Violet Redmond'la tanıştırayım, Madam le Viscomtesse," diye sözünü kibarca kesti Kont.

Ancak omurgasının sertliği ona hiç de eğlenmediğini gösteriyordu.

Onu bir kez daha şaşırtmak hoştu. Muhtemelen dünyanın ve içindeki insanların çoğunu görmüş olan bu adam.

Vikontesse de öyle. Şeri rengi kocaman gözleri Violet'in yüzüne sabitlenmişti ve bu sessiz inceleme sırasında vardığı sonuç, güzel yüzünün sertleşmesine neden oldu. Başını küçük bir hareketle salladı.

Violet ona sempatik bir gülümseme verdi. *Bende korkunç bir kusur bulamadığınız için çok üzgünüm.* Leydi Peregrine Londra'daki bir cinsi temsil ediyordu: sınırlı entelektüel kapasitelerini diğer kadınlara karşı dış görünüşlerinin envanterini çıkarmaya harcayan tatminsiz evli kadınlar. Ve bu yüzden uykuları kaçan. Ve büyük ya da küçük konularda üstünlüklerini kanıtlamak için küçük, sonsuz oyunlar planlıyorlardı.

Violet iki eşit derecede kabul edilemez dürtü arasında kaldı: esnemek ya da ayakkabısını çıkarıp *sevgili yaratığa* onunla küçük bir şaplak atmak.

"Bayan Redmond, Lord Lavay'ın kuzenidir," diye devam etti Kont yumuşak bir sesle, "ve son zamanlarda onu İspanya'dan ailesinin yanına götürmekle görevlendirildik. Sizi tanıdığım kadarıyla

kendisini hoş ve rahat hissetmesini sağlamak ve onu kutlamalara dahil etmek için acele edecektir."

Violet bu hikâyeyi ilk kez duyuyordu ve hem hikâyenin inandırıcılığına hem de Kont'un güzel konuşmasına hayran kalmıştı. Ayrıca Vikontes hakkında söylediklerinin hiçbirinin doğru olmadığından, ama Vikontes'in kendisini zarif bir hanımefendi olarak görmekten kendini alamayacağından da emindi. Ah, zeki biriydi.

Violet, Viscomtesse Hebert'inki kadar büyük bir kibir son derece rahatsız edici bir hastalık olmalı, diye düşündü. Birini *idare* etmek çok kolay olurdu.

Lavay ise hâlâ Violet'e hayranlık dolu gözlerle bakıyordu. Açıkça görülüyordu ki, Violet'in söylemek üzere olduğu şeyden etkilenmişti.

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. Ona hafifçe omuz silkti, bu omuz silkme onun rakipti. *Henüz hiçbir şey görmedin.*

"Elbette, elbette, canım, Bayan Redmond," dedi Vikomtesse inandırıcı olmayan bir sesle. "Kalacağınız süre çok kısa olsa da, küçük partimize hoş bir katkı olacaksınız."

Violet gülümsemesini gizlemek için başını ağırbaşlı bir şekilde eğdi, çünkü bu sözler kulağa bir tehdit gibi geliyordu. Sanki Vikomtesse ona şifreli bir şekilde, akşam yemeğinde onu bir çatalın dişleriyle ortadan kaldıracığını söylüyordu.

Yine de Fransızca aksanlı bir İngilizceyle konuşulduğunda her şey kulağa ironik geliyordu.

Üçlü, kıvrımlı mermer merdivenlerden yukarı çıkarılmadan önce dans edileceği, ardından akşam yemeği yeneceği, ardından oyunlar oynanacağı ve daha fazla dans edileceği konusunda bilgilendirildi. Uşaklardan biri Violet'in portmantosunu da beraberinde yukarı taşıdı. Elleri oymalı yaldızlı trabzan ve korkuluklarda geziniyor, yaldızlı Redmond kafesini oluşturan türden olsa da güzelliğin ve gösterişin tadını çıkarıyordu. Konfor ve lükse itiraz etmiyordu. Merdivenlerin tepesinde, Lavay ve Kont ters yöne doğru ilerlerken Violet aşağıya baktı ve viscomtesse'in kıpırdamadan durduğunu, ona baktığını gördü.

Fuayenin ortasında, bir gemi çapasını taşıyabilecek bir zincirin üzerinde sallanan devasa dallı bir avizenin altında.

Bu baş döndürücü mesafeden bile kadının gözlerindeki zafer parıltısını gördü yakın bir yerde uyumayacaktı- saten terlikleriyle uzaklaşmadan önce.

Çünkü odasında her yer maviydi ve temizdi, pelüş, saçaklı, Savonnerie halılarıyla kaplıydı, deniz mavisi kadife perdelerle asılıydı ve uzun bir Çin vazosuna doldurulmuş sera çiçeklerinin patlayıcı bolluğuyla kokuluydu. Bu öyle bir konfor saldırısıydı ki, duyuları hangi zevki önce biriktireceğini bilemiyordu. Bir yelkenliyle denize açılmanın avantajlarından birinin de, kanıksadığı lüksleri geçici olarak yeni kılması olduğuna karar verdi.

Çıplak ayak parmaklarını kulaç derinliğindeki halıya batırmak için yürüyüş ayakkabılarının bağcıklarını çözdü ve vücudunu yatağa yerleştirdi ve ardından banyo siparişi vermek için ayağa fırladı. Burada olduğu sürece konfordan en iyi şekilde yararlanmaya niyetliydi. Çünkü eğer istediği olursa -ki olmaması için hiçbir neden göremiyordu- *Fortuna*'daki yolculuğuna devam edecekti.

Kont yemeğe indiğinde kendi sabununun mu yoksa ödünç aldığı Hebert sabununun mu kokacağını merak ediyordu.

Bu düşünce onu öylesine şaşırttı ki, tanımadığı bir canavar tarafından köşeye sıkıştırılmış vahşi bir yaratık gibi bir an için odanın ortasında donup kaldı. Onu parçalara mı ayıracaktı yoksa ayaklarının dibine kıvrılıp mırılacak mıydı belli değildi.

Banyodan birkaç saat sonra, öncelikle alışkanlıktan dolayı yolculuk için sandığına koyduğu güzel elbisesini giymiş olan Violet, Vikomtesse'nin Gümüş Salon dediği yerde dolaşan konuklara katılmak için kilometrelerce uzunluktaki mermer basamakları indi ve merdivenlerin dibine kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı.

Ya odaya girdiğinde Lyon-Mr. Hardesty- orada gün gibi açık bir şekilde duruyorsa? Daha önce *hiç* bayılmamıştı. Ama elini tırabzana koyarak durakladı, sonra aniden gelen

Başına kan hücum etmesini bekliyordu. Her adımını eteğine basmamak için dikkatle atıyordu.

Elbise parlak bir gece yarısı moruydu ve mümkün olduğunca fazla beyaz omuz ve göğüs göstermek için korsajda toplanmış ve dökümlüydü ve bu rengin karşısında teni fildişi saten gibi parlıyordu. Eteği aynı morun daha puslu bir tonunda tülle kaplanmıştı ve göğsünün altına dar bir gümüş kurdele sarılmıştı. Elbisenin içinde gerçek bir Kirke gibiydi. Ya da bir keresinde, nefesi onu yalancı çıkarmış olsa da, konyak yerine onun büyüyle gerçek anlamda dizlerinin üstüne çöktüğünü iddia eden bir lordling tarafından böyle söylenmişti.

Dans terlikleriyle fuayede tek başına ilerlerken, seslerin vızıltısını ve akort telli çalgıların hoş beklenti kakofonisini takip ederken kendi nefesi de kısa kesiliyordu.

Gümüş odaya doğru sokuldu, önce odanın çevresinde gezindi. Gerginlik derisini yüzünün kemikleri üzerinde davul gibi gerdi. Derin, uzun bir nefes aldı ve kendini aynı anda iki adamı ararken buldu: Le Chat olarak da bilinen Bay Hardesty ve Ardmay Kontu. Redmond'u nerede olsa tanırdı -o tembel zarafet ve etkileyici boy, koyu renk saçlar, kendi *kani-* ve aynı hızla Lyon'un odadaki bir sürü kadın ve erkek arasında hiçbir yerde olmadığını da anladı.

Hayal kırıklığı ve tuhaf bir rahatlama ikiz dalgalar halinde içinden geçti ve dizleri tekrar zayıfladı. Çünkü onu görürse tam olarak ne diyecekti? Ve o ne yapacaktı? Fırlatır mıydı?

Onu kulağından tutup odadan dışarı sürüklemek ve azarlamak mı?

Doğal olarak neler olabileceğini düşünmemişti, çünkü o ana yanıt vermek genellikle çok daha ilginç oluyordu.

Kaybolmuş hissetti.

Diğer adam ona kendini tuhaf bir şekilde *bulunmuş* hissettirdi. Ardmay Kontu ve Lavay, yüksek, karmaşık oymalı yanında, ellerinde şeri kadehleri, viscomtesse ve eski unvanlara sahip olanların sık sık yaptığı gibi sürekli sıkılmış görünen siyahlar giymiş saten bir adamla sohbet ediyorlardı. Bunun viscomte olduğunu hayal etti.

Kont bir dönüm noktası gibi görünüyordu. Her zaman bildiği bir şey gibi. Onu yakışıklı bulup bulmadığını merak ederek yine soğukkanlılığını korumaya çalıştı.

Başını hafifçe çevirdi. Bakışlarının ona takılmasına yetecek kadar.

Yavaşça doğruldu ve tamamen hareketsiz kaldı. Yüzünde kısa süreli bir duygu tugayı birbirini kovaladı; şaşkınlık ve neredeyse acıya benzer bir şey gördü, şaşkınlıktan nefesi kesildi. Sonunda soğuk yoğunluk tekrar yerleşti. Ama yine de gözünü kırpmadı. Sanki ona bakmak varken bir saniyesini bile göz kırpmakla harcamayı hayal bile edemezmiş gibi.

Hayranlık gibi kanıksanmış bir şey onu daha önce hiç bu kadar nefessiz ve kararsız bırakmamıştı.

Kendi omurgasını dikleştirdi, omuzlarını dikleştirdi, bilinçsizce onu taklit etti. Sanki bir geminin sallanan güvertesinde dengesini bulmaya çalışıyordu. Ona kısa bir baş selamıyla küçük bir gülümseme verdi ve kaşlarını kaldırdı. Onun dikkatini sadece kendi hakkı olarak kabul ediyormuş gibi davranıyordu.

Bir kez başını salladı, belli belirsiz gülümsedi ve arkasını döndü.

Ve böylece onun Londra'daki kanlılara hiç benzemediğini, zarif akşam yemeği partisine rağmen ve hiçbir koşulda hafife alınacak bir adam olmadığını oldukça güçlü bir hatırlattı.

Sevimli kahkahalar viscomtesse'in sarı lülelerinin sallanmasına neden oldu ve bakır saten eldivenli elini kontun koluna koydu. Violet o ele sanki zehirli bir örümcekmiş gibi baktı. Doğal olarak kont ona döndü, uzun boyunu onun ufak tefek boyuna doğru eğdi.

Ve sonra ve Kontes kaldırılmış onu el yukarı Tekrar, ve Lavay da aynı derecede neşelendirici bir şey söylemişti anlaşılabilir ve elini tekrar Kont'un koluna attı -Lavay'in değil- sanki kahkaha minyon bedenini o kadar şiddetli sarmıştı ki fazladan desteğe ihtiyacı vardı.

Violet gözlerini devirmek için duyduğu dürtüyle savaştı ve çevredeki yerinden odaya doğru bir adım attı.

"Hey, *anne*!"

Bu *da* ne böyle? Aşağıdan bir şey onu çekiştiriyordu.

Violet kalçasından aşağıya doğru indiğinde beş ya da sekiz yaşlarında bir çocuk buldu - Violet yaş konusunda asla emin olamazdı.

küçük çocuklara geldi- eteğini kavradı. Refleks olarak elini nazikçe çekti. Çocuklar her zaman yapışkandı, özellikle de erkek çocuklar ve bu çocuk hiç de temiz görünmüyordu. Saçları yağlı dikenler halinde uzanıyordu ve *dizlerinde kir* vardı.

gelmişti bu adam?

"Aşağıda yetişkinlerin arasında olman gerekmiyor mu, genç adam? Hemşireniz yatakta olmadığınızı biliyor mu?"

Ders vermenin ona bu kadar kolay gelmesi ilginçti. Tanrı biliyor ya, zamanında yeterince ders dinlemişti.

Elinde bir kâğıt parçası tutuyordu. "Anne! Seni *bekledim*. Seni bekledim.

Senin için *resimler*, anne." "Ee...

Resimler mi?" *Onu* beklemiş miydi?

Şaşkına dönen Violet kurtarılmak için etrafına bakındı; ebeveyn ya da hemşire gibi görünen hiç kimseyi göremedi. Ve çocuk ona öylesine yalvarırcasına, öylesine kocaman gözlerle, öylesine uzaklardan bakıyordu ki, Violet kendini onun boyuna yaklaşmak için garip bir şekilde diz çökerken buldu. Koklaması için elini uzatmalı mıydı? İnsan çocuklarla ne *yapardı*?

Kederli bir şekilde bir kâğıt parçasını ona doğru itti.

Usulca aldı ve kendini aptal gibi hissederek baktı. İlk bakışta, alfabe alıştırmaları yaptığı ve çiftlik hayvanları çizdiği anlaşılıyordu. Üzerine birkaç harf ve bir inek resmi karalamıştı... bu bir inek miydi?

Bir parmağını bir burun deliğine soktu.

Kâğıttan başını kaldırdı ve kaşlarını çatarak ona baktı. Bükülme durdu.

İnsan çocuklara ne *derdi*? İngiltere'nin her yerinde kuzenleri vardı ve evlerini yavrularla dolduruyordu ama Redmond'ların evini ziyaretleri nadirdi. Övgü dolu bir şeyler söylenebilirdi kuşkusuz.

"Bunları benim için mi çizdin? Oh bak! Çok güzel bir inek! Ve bu bir-"

Çocuk aniden "Aaa!" diye bağırdı ve bir tavşan gibi fırladı.

Pekala o zaman. Görünüşe göre çocukları korkutuyormuş.

Biraz utanmış hissederek ayağa kalktı. Belki de inek *değildi* ve istemeden de olsa onu aşağılamıştı. Çocuklar vefasız yaratıklardı.

Adamın kendisine bıraktığı hatıra kâğıdına bir kez daha baktı, parmaklarıyla ne yaptığını düşünerek iki parmağıyla hafifçe tuttu.

Ama sonra bakışları dik dik bakmaya başladı.

Sayfadaki rastgele harfler... şaşırtıcı derecede kendinden emin bir şekilde oluşturulmuştu. Ürkütücü bir şekilde. Bir *R* ve *U* vardı. Çocuğun adı Rupert miydi? Belki de ineği çizme dürtüsüyle adını hecelelemeye olan ilgisini kaybetmişti? Çünkü *R* ve *U*'nun önünde...

Bekle. O bir inek *miydi*?

Ona bakarken kaşlarını çattı, sonra dalgınca alnındaki kaş çatma çizgilerini ovuşturdu.

Ve sonra ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bu bir inek değildi. Ya da bir boğa.

O *şeytandı*.

Aslına bakarsanız, Beelzebub'ın *kafasının* çok iyi bir tasviri. Alaycı bir tavırla ve iki büyük boynuzu vardı.

En hafif tabiriyle tedirgin ediciydi. Endişeyle etrafına bakınarak çocuğu aradı ve ortadan kaybolduğunu görünce rahatladı. Yukarı baktı; Kont ve Kont Hebert derin bir sohbe dalmışlardı.

Çizimlerin geri kalanının da benzer şekilde uğursuz olup olmayacağını merak etti.

Ama çiftlik hayvanlarından oluşan bir koleksiyon vardı. Bulut sandığı şey aslında bir koyundu, bacakları olan kabarık bir kümülüs gibi görünüyordu; hülyalı gözlerini süsleyen büyük bir kirpik yelpazesi. Belli ki bir *dişi* koyun olması gerekiyordu. Koyunun altında mükemmel bir domuz vardı, çok şişmandı, kuyruğu yay gibiydi ve *W*nunkiler kadar keskin ve düzgün toynakların üzerine tünemişti. Domuzun yanında uzun, dar bir sap ya da bir çeşit bitki vardı...

Farkına varmak onu nefessiz bıraktı. O

domuz... bir devedikeninin yanında

duruyordu. Bu bir *Domuz* ve

Devedikeniydi.

Tüyleri diken diken oldu. Elleri önce buz gibi, sonra sıcak, sonra buz gibi oldu. Viscomte'un değerli vazolarından birini dengede tutuyormuş gibi başını dikkatle kaldırdı, sonra da umursamaz bir tavırla odayı taradı. Yeni kimse yoktu

girmişti. Kimse oradan ayrılmamıştı. Viscomtesse Hebert elini Kont'un koluna koydu ve çan sesi gibi çağılayan aktris kahkahasını bir kez *daha* attı. Bu akşam ilk kez aldırıyordu. Herkes hâlâ sohbet ediyordu. Belirgin bir kelime duymadı; konuklar bir arı kovanının vızıltısı olabilirdi.

Eli şimdi titriyordu. Çarşafın sallanmasını engellemek için diğer eliyle destekledi. Sonra inanamayan gözlerle görüntüleri yutkundu, aklının yeniden hizalanmasını istedi ve hızla... şifreyi çözmeye başladı.

İlk çizim bir gözyaşı damlasına ya da belki *de* bir su damlasına benziyordu, ardından bir çizgi - belki de çıkarma işleminin sembolü - ve *E* ve *R* harfleri geliyordu. Sonra küçük şeytan suratı, ardından *R* ve *U* geliyordu. Sonra bir *H harfi*, bir artı işareti ve... Tanrı aşkına, bu bir deniz kabuğu muydu? Bir dilim patates mi?

Ve sonra onu buldu: Bir *kulaktı*.

Burada ne halt ediyorsun? Sonunda deşifre etti.

Bir yudum güneş ışığı kadar parlak bir zevk dalgası onu sardı.

Oh, *çok* sevecen, Lyon.

Bir başka *R* ve *U* harfini küçük bir kuyu çizimi izledi. Bir talibiyle tartıştığında kendini aşağı atmakla tehdit ettiği kuyuya çok benziyordu.

İyi misin?

Bunun altında da küçük Pig & Thistle vardı.

Ama neden? Çok sevilen eski Pennyroyal Green barından bahsetmesi, mesajın göndereni belli etmesini sağlamanın bir yolu muydu?

Nefesini verdi, işte o zaman nefesini tuttuğunu fark etti ve Lyon'un kayboluşundan beri göğsünde olduğunu bilmediği görünmez örsün olduğunu keşfetti. Aldığı bir sonraki nefes, onu savunulamaz, güneş ışığında bir mutlulukla neredeyse havaya uçurdu. Gözleri gerçek bir duygu patlamasıyla alev alev yanıyordu.

Dünya hala Lyon'u içeriyordu. Ha! O *haklıydı*!

Yine de onun Bay Hardesty ya da Le Chat olduğunu *kanıtlamadı*.

Güneş ışığıyla parlayan bu mutluluk dalgasını aynı derecede güçlü bir öfke dalgası izledi. Lanet olası adam! *Neyin* peşindeydi? *Onun* burada ne işi vardı? *Onun* burada ne işi vardı? Birkaç dakika önce onu gözleriyle soyan ve kolu bir viscomtesse tarafından tekrar tekrar hissedilen adam tarafından tehlikeye atılmıştı.

Lyon'un bir çocuğun *eline* çocukça bir kod vermesi ne kadar zekice, değil mi? Zekice, gerçekten.

Neredeydi o?

Endişeyle çocuğun kaçtığı yöne doğru baktı. Bir koridordan aşağıya, evin derinliklerine, belki de mutfığa mı? Temiz bir çocuk değildi. Belki de sokaktan toplanmış ve bir şekilde eve girmenin yolunu bulmuştu. Arsız ve cesur.

Şimdi ne yapması gerekiyordu?

Endişeyle tekrar aşağıya baktı. Notun en altında iki harf daha vardı: Y ve N. Sonra bir yaprak çizimi - meşe yaprağına benziyordu, ama bunun önemli olup olmadığından emin değildi - sonra altında bir ok işareti olan küçük bir yatak çizimi ve onun üzerine *çizilmiş* bir çiçek - *menekşe* -.

Violet, bu o olmalı diye tahmin etti. Yani iyi olup olmadığına dair bir cevap seçecekti - Y ya da N - ve bunu yatağının altına *bırakacaktı*.

Eğer her şey bu kadar ciddi olmasaydı, gülmek isteyecekti.

Lyon şu anda onun zekâsına ve affediciliğine kesinlikle çok güveniyordu, özellikle de bilimsel dürtüleri ya da özverisiyle tanınmadığı düşünülürken.

Kâğıdı hemen yok edip etmeyeceğinden emin değildi ama içgüdüsel olarak kâğıdın izin verdiği kadar düzgün kareler halinde hızla katladı ve korsesinin içine soktu.

Ve Kont, kızın kendisine ne zaman baktığını tam olarak bilme becerisiyle, tam parmaklarını göğüslerinin arasından çıkarırken ona baktı.

O talihsiz pozisyonda donup kaldı.

Ve bir erkek olduğu için bakışları tam parmaklarının olduğu yerde dondu; göz bebekleri ilgiyle parladı. Ama bu onun için sadece bir an sürdü.

Bakışları göğsünden yüzüne doğru uçuyordu, çünkü o da umutsuzca zekiydi.

Ve onun ifadesinde ilginç bir şey gördüğü açıktı. Yine kıpırdamadan durdu. Düşünceli bir şekilde onu inceledi.

Bakışlarını ne kadar uzun tutarsa o kadar şüpheli görünecekti. Lanet olsun. Göğsündeki parmak dalışını tam bir tırmalamaya dönüştüremezdi. Eldivenli parmakları o saçma kışkırtıcı pozisyonda kaldı.

Sonunda olmayan bir kolyeyi düzeltiyormuş gibi yaptı, bir yandan da sessizce huysuz viscomtesse'e *Koluna tekrar dokun! diye* bağırdı.

Kader onu kayırdı.

O küçük el tekrar kalktı, Kont'un koluna çapkınca dokundu ve Kont dikkatini bir kez daha ona çevirmek zorunda kaldığında Violet bu akşam ilk kez kadının parmaklarını ısırma için tuhaf bir istek duymadı.

Violet merdivenleri bulmayı ve gizemli çocuğun peşinden mutfığa dalmayı umarak döndü, tam o sırada bir orkestranın tınları duyulmaya başladı.

Göz ucuyla dirseklerin çellolara ve kemanlara yay kaldırdığını gördü; vals ilk ölçüleri öne doğru süzülüyordu. Odadan bir adım dışarı çıkmaya karar verdi. Aman Tanrım. Merdivenler çok uzakta görünüyordu. Kaygan mermerin gürültülü genişliği boyunca. Durduğu yerden sonsuz, aşılmaz, hummalı bir kâbustan fırlamış gibi görünüyordular. Kalbi boksör şiddetiyle çarpıyordu.

Odaya tekrar bakmak için arkasını döndü. Şaşırtıcı derecede beyaz bir kravat ve keten bir gömlek diğer her şeyi görmesini engelliyordu.

İçlerinde tabii ki Kont vardı.

Nasıl bu kadar hızlı hareket etmişti? Yedi liglik bacaklara sahip olmanın yararlı olduğunu düşündü.

Ve sonra burada olduğu sürece aslında gözetim altında olduğunu fark etti. Vikomtesse ile konuşuyor gibi görünüyordu, gruba dalmıştı.

Muhtemelen hiçbir şeyi kaçırmamıştı.

Onun gerçekte ne gördüğünü ve ne kadarını gördüğünü merak etti. Kader için çok fazla.

Yavaşça yukarı baktı. Adamın gözleri onunkilere dikilmişti, elini uzatmıştı ve ona bir mahkûm gibi dansa kadar eşlik etmeye hazırlanıyordu. İfadesi tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Vals hoşuma gidiyor, Bayan Redmond. İnsana topluluk içinde özel sohbet etme fırsatı veriyor. Bu bana katılırsanız onur duyarım."

Bunun bir öneri olmadığını biliyordu. Bu bir emirdi.

Onun tavizsiz yüz ifadesiyle alaycı bir tezat oluşturan müzik tatlı tatlı ilerliyordu. Mozart'ı tanıdı. "Sussex Waltz." Bir şekilde bu anlamlı görünüyordu.

Onun elini tutmaktan başka ne yapabilirdi? Ve bileğindeki nabzın hızlı atışını hissetmemesini ummaktan başka ne yapabilirdi?

Bölüm 11

Ne var ki, onunla dans etmek uçmak gibi gelirken, kendini küskün bir mahkûm gibi hissetmeye devam etmek zordu ve bunu kesinlikle denedi. Bunu şimdi hatırlıyordu: Adam her ikisinin de yükünü taşıyor gibiydi. Yine teslim olmak ve direnmek arasında kalmıştı ve doğasında isyan etmek olduğu için bunu denedi. Ama odanın öbür ucundan bakışmak başka bir şeydi. Aslında ona dokunurken tüm dikkatinin bu kadar yakınında olmasının ne kadar güçlü olduğunu ve buna yanmadan dayanmanın ne kadar sinir gerektirdiğini unutmuştu.

Ve sonra sorusuna cevap vermek için gizlice kokladı. *Onun kendi sabunu.*

"Elbiseniz çok güzel, Bayan Redmond."

Bu öyle bir iltifat tuzağıydı ki neredeyse tökezliyordu. Sonunda

"Teşekkür ederim," diye akıllıca bir yanıt verebildi. "Ama kaşınıyor gibi görünüyor."

Şeytan!

"Bu ipek. Kaşındırmaz," dedi kısaca.

Ona hafifçe gülümsüyordu ama gülümsemesi pek de hoş değildi. Onun rahatsızlığından zevk alıyordu ve belli ki onu bir tür itirafta bulunması için köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu.

"Benim hatam. Belki de gemide iyi bir böcek vakasına yakalanmışsınızdır ve parmaklarınız bu yüzden korsenizin içindeydi. Gemilerde sürünen şeyler bol miktarda bulunur."

"Bana öyle söylendi. Ama sürünen şeyler beni istila etmedi, teşekkür ederim. Ancak sürünen şeyler tarla faresi deliğini çekici bulabilir," dedi sert bir sesle.

Ama o katlanmış kâğıt parçasını sanki kendi kalbinin üzerinde atan ikinci bir kalpmiş gibi hissediyordu.

Lanet olsun. Gözleri kızın göğsünde parladı ve spekülatif, okşayıcı bir saniye boyunca oyalandı. Tenine değen bir kibrit gibiydi.

Elmacık kemiklerinin üzerinde iki sıcak nokta alevlendi.

Belli bir isteksizlikle gözlerini yavaşça tekrar yukarı kaldırdı. Yüzündeki spekülatif ifadede onu rahatsız eden bir şey vardı. Bir şeyler hayal ediyordu, onun deneyimlerinin ötesinde cinsel şeyler ve bunlar onu da içeriyordu.

Sizi istediğim zaman götürebilirim Bayan Redmond.

Tekrar konuşmadan önce bir an geçti. O zaman kendi soğukkanlılığı çelikten yapılmamıştı.

"İstila edilmediğinizden nasıl emin oluyorsunuz Bayan Redmond? Özellikle herhangi bir yerinizin kaşınması gerekmediğinden emin misiniz?"

Ağzı kasvetliydi, tonu endişeliydi. Gözleri şimdi parlıyordu.

"Düşündüğünüz için teşekkür ederim, ama hayır."

Yine de şimdi bunu hayal ediyordu ve bu, onu ciddi bir şekilde kaşındıran ve parmaklarının korsajını karıştırdığını hayal etmekten biraz nefessiz kalmasına neden olan tuhaf bir etkiye sahipti ve omurganın tabanından kesinlikle daha kadınsı yerlere yayılan serseri bir özlem cızırtısı.

Bu yeniydi. *Yüce Tanrım*. Merdivenlere baktı. Ama o fark etti.

"Bu sonuca vardığım için beni bağışlayın. Bir akşam parmaklarını göğüslerinin arasına sokmuş birini her gün görmüyorum."

Oh, *yeter*. Mükemmel bir yalan üretmenin zamanı gelmişti.

"Bilmeniz gerekiyorsa, korsajımın içine düştüğünü düşündüğüm bir kolyeyi geri almaya çalışıyordum."

"Bu akşam seni ilk gördüğümde kolye takmıyordun," dedi kolayca. Sanki onun kendi tuzağını kurmasını ve sonra da tuzağa düşmesini izleyecek kadar vakti varmış gibi.

"Bu kadar dikkatli olman büyük şans," dedi yumuşak bir sesle. "Çünkü bu demek oluyor ki, ben aşağı inerken düşmüş olmalı."

merdivenlerde, hatta belki de odamda, ve ben not almayı unutmuşum. Akşam yemeği servis edilmeden önce yukarı çıkıp bir bakmalıyım. Belki de hâlâ korsajımda saklanıyordur. Beni avizenin altından geçirirken dikkatli ol. Göğsümde saklı taştan bir ışın çarpıp seni kör edebilir."

Adam şaşırması bir şekilde güldü. Umutsuzca bu sesin tadını çıkardı; elinde değildi. Onu memnun etmek neden bu kadar zevkliydi? Kardeşini tuzağa düşürmek için onu kullanmaktan mutlu olan bu adamı?

Kardeşi, yakınlarda bir yerlerde olabilirdi. Tehlikeli bir şekilde eşit ve tamamen zıt büyüyen iki arzu tarafından bir lades kemiği gibi parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyordu.

"Bir çocukla konuşuyordun." Kayıtsızca söyledi bunu.

Aman Tanrım. Her şeye rağmen görmüştü.

"Sen de öyleydin," diye karşılık verdi.

Anlayışla yavaşça gülümsedi. "Ev sahibeniz hakkında böyle mi konuşuyorsunuz?"

"Benimle aynı *fikirde* olmadığınızı fark ettim." "Marie-Victoire eski bir tanıdık."

Violet homurdandı. "Lütfen. *Ben* bile onun bir tanıdıktan fazlası olduğunu biliyorum."

İşte o zaman onun içinde bir şeylerin sonsuz derecede gevşediğini hissetti, tıpkı birkaç gün önce kamarasında bir anlığına yaptığı gibi. Adam eğleniyor, sohbetin ritmine ayak uyduruyordu ve kadın onun rahatlığının ne anlama geldiğini anladı: geçici bir güven.

Ve her şeye rağmen, o tuhaf his yeniden ortaya çıktı: bu güvene karşı koruyucu hissetti. Bunun nadir ve sahip olmaya değer olduğunu hissetti.

"Pekâlâ," diye izin verdi. "Marie-Victoire gerçekten de bir oyuncuydu. Fransa'da çok aranır ve uğruna savaşıldı. Bana deliler gibi aşık olduğunu söyledi, servetimi kazanmamı bekleyeceğine söz verdi, sonra da *Fortuna* limandan ayrılır ayrılmaz viscomte'la evlendi."

"Her kızın bir ihtimali olmalı, sanırım. Yaralandın mı?"

Dengesini bozmak ve dikkatini kendisinden başka yöne çekmek için tasarlanmış cesur ve hızlı bir soruydu.

Tereddüt etti. "Vikontes dünyada kendine çok iyi bir yer edinmiş bir fırsattır, çoğu zaman tesadüfen, ama sanırım bu beni de tanımlıyor. Ve kesinlikle birden fazla *olasılığı* vardı. Bay Hardesty'nin de bunlardan biri olduğuna inanıyorum."

Bir cevap ve bir cevap değil.

Yine de Violet, Lyon'un o iğrenç, güzel, küçük yaratıkla arkadaşlık ettiğini düşünmekten hoşlanmıyordu.

"Vikontes'i sevmeniz şart değil Bayan Redmond. Ama misafirperverliğinin tadını çıkarın. Bu gece menüde ya da yataklarda böcek yok bunun yolculuğumuzun geri kalanında da geçerli olacağını garanti edemem."

"Beni bu yolculuğa *devam etmekten* vazgeçirmeye mi çalışıyorsunuz, Kaptan?"

"Sizi devam etmeye teşvik edecek bir şey gördünüz mü?" Ve işte danslarının düğüm noktasını buldular.

"Şimdiye kadar ikimiz de Bay Hardesty'nin ilgisini çekmeyi başaramadık. Tabii siz onunla tanıştırılmadıysanız," diye yalan söyledi.

"Olduğu gibi yapmadım. Çünkü Bay Hardesty viscomte aracılığıyla üzüntülerini ilettiler. Bu bir tesadüf değil mi? Ayrıca Vikont ve Vikontes'in küçük çocukları *olmaz*," diye ısrar etti. "Peki çocuk kimdi? Ona baktığımda fırladı gitti."

Ah. Demek çocuk *bu* yüzden kaçmıştı. O mavi bakışa alışık olmayan herkes kaçmak isterdi. En azından küçük çocuğu korkutmamıştı.

Violet garip bir şekilde memnun olmuş ve rahatlamıştı.

Dikkatli davranması gerekiyordu. Bakışlarını onunkilerle aynı seviyede tutmak için kendini zorladı. Sinirlerini yatıştırmak için nefes aldı, nefes verdi. Göğsü yükseldiğinde, köşesi katlanmış kâğıt parçası derisini sıyırdı.

"Bilmiyorum. Mutfaktan gelmiş olabilir. Sanırım beni annesi sandı. Bana anne dedi. Sanırım madam demek istedi."

"*Sana* anne mi dedi?"

Sesi biraz fazla şaşırılmış gibiydi. Ve eğlenmiş.

"Bu neden eğlenceli olsun ki?"

"Anne olmak için yeterince yaşı olduğun kesin." "Fark ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi ters bir ifadeyle.

"Çocukları sever misiniz?" "Onlardan *hoşlanmıyorum.*"

Onu tekrar inceledi, ses tonunu çözmeye çalıştı. Yüzü kasvetli, nazik ve değerlendiriciydi ve nedense bu naziklik, ona kadar hayatının tüm dansları ezbere iken, vücudunun ona dokunan tüm kısımlarının, beline bastırılan o sıcak elin, onu kavrayan elin çok farkında olmasını sağladı. Ve dokunduğu yerler sanki daha önce hiç dokunulmamış gibi aniden yeni hissettirdi. Şaşırtıcı bir an için kendisinin nerede bittiğini ve onun nerede başladığını hissedemedi ama aldırmadı. Violet'ın yetişkin hayatında kontrolü isteyerek teslim ettiği bir an hiç olmamıştı.

Birden bu hissi tanıdı: Denizi ilk gördüğünde hissettiklerine oldukça benziyordu. İçinde pasifliğe dair hiçbir şey barındırmayan o huzur, o vahşi güzellik hissiydi. Sadece sonsuz olasılık.

Kafası karışmış bir çocuk kadar öfkeli ve korkmuş bir şekilde geri çekildi.

"Hiç çocuğunuz var mı?" diye sordu aniden.

Evli olmayan ve bir piç olan bir adama sormak için açık sözlü ve kaba bir soru. Kaba olmak istemişti. İkisini de dünyaya geri döndürmek istemişti.

Yüz hatları tamamen hareketsizleşti. Tıpkı ona vahşi dediği zamanki gibi.

Bunu yaptığı için kendinden nefret ediyordu. Bu da onu sinirlendiriyordu, çünkü daha önce de pişmanlık duymuştu ama daha önce hiç kendinden gerçekten *nefret etmemişti*.

Buna ne dersin? Kont'a atfedebileceği yeni bir his daha. O gerçek bir Pandora'nın nitelikler kutusuydu ve o bunu açmıştı.

Bir süre sonra sessizce, "Bilmiyorum," dedi.

Ne kadar basit bir cevap. Ve *korkunç* bir cevap. Şüphesiz ki çoğu erkek dürüstçe aynı şekilde cevap verirdi.

Sorduğu için üzgündü. Ve her zamanki gibi ona ne diyeceğini bilemiyordu.

"Dikkatsiz davranmadım," diye ekledi.

Aman Tanrım. Onun kendini *açıklamasına* ihtiyacı yoktu. Onu, *dikkatli* olduğu kadınlarla birlikte durumlarda düşünmeyi hiç istemiyordu.

"Tabii ki hayır. Sen sadece bir erkeksin. Gülümseme."

Çok geçti ve gülümsemesi yavaştı. Ama haince değildi. Neredeyse nazikti. Adamın içindeki bir şey, bir kelimeyle, bir gülümsemeyle, bir sessizlikle, kadının onu alt etmeye yönelik her girişimini zahmetsizce tahmin edip savuşturabiliyor gibiydi ve bu çıldırtmalıydı. Ama kızdırmadı.

Bu panikletti ama *kızdırmadı*.

Bir an için yere baktı, onu saran duygulardan kaçmak istiyordu. Sadece adamın karlı kravatıyla karşılaştı. Kafasını boşaltmak için soluğunu içine çektiğinde, Ardmay Kontu'nun kokusu da nefesiyle birlikte geldi. Şaraptan, konyaktan, deniz havasından daha iyiydi. Bir an için nutku tutuldu.

"Bir aile istiyor musun?" diye sordu kravatına.

Adam hemen "Evet," dedi.

Bu, kızın şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu.

"Bu seni neden şaşırsın ki? Diğerlerinin sahip olduğu şeylere sahip olmamalı mıyım?"

"Elbette," dedi çabucak. Ve çok nazikçe, çünkü yüzü anında sertleşti. Kendisine patronluk taslanmasına tahammül edemezdi.

"Fatima ile mi?" Kelimenin hafifçe küçümseyici bir şekilde ortaya çıktığını duyunca şaşırdı.

Dudakları kıvrıldı. Ses tonu hoşuna gitmişti. "Belki. Muhtemelen. Yeterince basit bir şey olmalı. Bir eşe, toprağa, servete ihtiyacım olacak ve sonra kendi hanedanlığımı kuracağım."

Yeterince basit! Redmond kökenleri efsanesini hatırladı. Ve Everseas'lerle olan kan davasının 1066'ya kadar uzandığı iddia ediliyordu. Aileler pek çok şeydi, ama "basit" bunlardan biri değildi.

"Ama siz bir kontsunuz. Büyük bir maç yapman gerekmez mi?"

"Bir kont olmam, istediğimi yapmam gerektiği anlamına gelmez mi?"

"Muhtemelen," dedi bir sonra hüznle.

Kendine engel olamıyormuş gibi yine gülümsüyordu. Gülümsediğinde gözlerinin etrafındaki çizgiler büyüleyici bir şekilde derinleşiyordu. "Bir gün bir aileniz olmasını dört gözle beklemiyor musunuz Bayan Redmond? Size 'anne' diyecek bir yavru?"

Bir an için düşündü. Cevabın zihninde şekillenmesi biraz zaman aldı, çünkü bir aile için bir koca gerekliydi ve bu rolü dolduracak adamı asla hayal edememişti. Babasının onu evlatlıktan reddetmesine neden olmayacak bir adamdı bu.

"Sanırım öyle." Tereddüt etti. Ve birden bunun doğru olduğunu anladı. Sadece neden doğru olduğunu ya da nasıl bildiğini bilmiyordu.

"Sizinki gibi bir aile mi?"

Annesiyle babasını, onların karmaşık ve gizemli evliliklerini, kaşif Miles'la çekici karısı Cynthia'yı ve Redmond ailesinin düzenini nasıl altüst ettiklerini, yaşça kendisine en yakın olan küstah serseri Jonathan'ı ve kayıp Lyon'u, lanet olası Lyon'u düşündü; notu korsajının içinde tenini tırmalıyordu ve şimdi yukarı çıkıp onu bulmaya çalışması gerekiyordu.

Hepsini ne kadar çok seviyordu ve Lyon evdeyken her şeyin eskisi gibi olmasını ne kadar çok istiyordu.

"Hayır," dedi, şaşırmış ama emindi. "Benimki gibi bir şey değil." Kont da şaşırmış görünüyordu.

Tam bir şeyler söyleyecekti ki müzik sona erdi ve başladıkları gibi zarif bir şekilde onu durdurdu.

Çok hızlı bir şekilde parmaklarını ondan çekmeye çalıştı.

Bu, doğal olarak, refleks olarak parmaklarını daha sıkı kavramasına neden oldu. Şüphe ve hatta yalvarış bile olabilecek bir şey bir anlığına gözlerini kararttı. Kadının yüzünü aradı.

Arayın, Lord Flint. Gözlerini ona dikti. Ölçülü olmak için çenesini kaldırdı. Lyon'un hatırı için, en azından anlaşılabilirliği geliştirmeye çalışacaktı.

"Gidip kendimden yararlanmalıyım..." Nazikçe takip etti. Kont'a "su dolabı" demeyecekti. Kendini açıklamasına gerek yoktu. Tanrı aşkına, o bir mahkûm *değildi*.

Parmaklarını ince ve ısrarlı bir şekilde daha çekiştirdi, kaşları şimdi uygunsuzluğu ima etmek için kalkmıştı.

Bu işe yaradı. Sonunda, isteksizce, sanki onu bir daha hiç görmeyeceğini düşünmüş gibi yavaşça elini bıraktı.

Dönerken ve o sonsuz merdivenlere doğru hızla koşmamaya çalışırken onu izlediğini biliyordu.

Yatak odasının kapısını hızla açtı ve bir eliyle Lyon'un notunu bulmak için elbisesini karıştırırken diğer eliyle de kalem ve mürekkep almak için yazı masasına uzandı.

Y harfini daire içine aldı. Üzerine kum serpti. Sonra kendi notunu karalamaya başladı. *Ama* kelimesini ve çekik kaşlı çatık bir yüzü -ona kızgındı- ve bir kalbi -onu seviyordu- ekledi. Ve sonra, zaman kısa olduğu için, bir *W* ve bir artı işareti yazdı ve bir göz çizdi. "NEDEN?"

Bunun üzerine de kum serpti. Yine de onun bu soruyu resimlerle yanıtlayabileceğine dair hiçbir umudu yoktu.

Ve sonra hafif bir sürtünme sesi duydu. Odanın içinde bir yerden.

Dondu kaldı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

İşte yine oldu. Bir hışırtı, giysilerin giysilere sürtünme sesine çok benziyordu.

Basit bir kemirgen olabilir mi? Ya da...

Hayır. Yüce Tanrım. Nefes sesi duyduğunu sandı. Hiç kıpırdamadan durdu. Kendi nefesini tuttu ve bir insanın nefes alıp verişinin en zayıf, en sığ iç çekişini duydu.

Ve sesin yatağın altından fark etti. *Lyon mu?*

Her ihtimale karşı, bir eliyle mektup açacağını tuttu ve parmak uçlarında ona doğru yürüdü.

Kalın halı ayak seslerini susturuyordu. Zekice, yavaşça, sessizce diz çöktü.

...ve tezgahı çekti.

Bir yüz ve iki kocaman korkmuş göz ortaya çıktı.

"AHHHHH!" o ve o pis küçük çocuk birbirlerinin yüzlerine doğru çılgık attılar.

Kadın geriye doğru tökezledi ve çocuk dirseklerinin üzerinde yatağın altından sürünerek çıktı ve dikleşip kaçmaya hazırlandı.

"Tanrım!" dedi ve elini neredeyse tamamen iflas etmiş olan kalbinin üzerine vurdu. "Kimsin sen?" diye sordu, ona doğru yürüdü ve kolunu yakalamak için uzandı.

Geri . "Yatağın altına bak."

Aslında onu yakalamak için hamle yaptı. Sonra da onu kapıdan uzaklaştırmak için koşuşturdu.

Kolayca kaçtı. Kadın hiç eğlenmedi.

"*Kimsin* sen? Seni kim gönderdi?"

"Bay 'ardesty, anne. Ama söylemeyeceksin! *Kimseye* söylemeyeceksin!" Çılgınca görünüyordu. "Sana güvenebileceğimi söyledi."

Violet çaresizdi. "Bay Hardesty şimdi nerede? Bana söylersen sana *bir pound* veririm. Lütfen söyle bana!"

Düşüncesizce verilmiş bir söz. Gözleri küçük kafatasından fırlamıştı. "Hayır, beni öldürecek anne, öldürecek. Ve ben de onunla birlikte denize açılacağım," dedi gururla. "Şimdi burada mutfakta çalışıyorum, ama bir gemide mutfakta çalışmam için bana ALTI şilin verecek!"

Tabii ki çocuk paranın değerini bilecek yaşta değildi. Ona göre altı, elbette birden büyüktü. Öğretmenlik oynayacak zamanı yoktu.

"Yatağın altına bak!" dedi inatla, ondan uzaklaşarak. Ve dönüp kapıdan dışarı fırladı. Mermer koridorda küçük ayak sesleri duydu.

Onun ardından üç koşar adım attı. Ve yatağa doğru iki. Sonra kapıya doğru üç adım daha attı.

Ama oyalanırsa Kont'un onu aramaya geleceğini biliyordu ve kapı ile yatak arasında birkaç saniye çalım attıktan sonra yatağın altına daldı.

Başka bir kâğıt buldu. Onu kavradı, sürükleyerek çıkardı, kalbi mide bulandırıcı bir şekilde çarpıyordu.

Bir gözü yarı açık kapıdaydı hızla kapıyı taradı.

Daha fazla şifreli çizim. Profilden bir adam kafası çizilmişti ve kafanın içinde bir tomar yüne benzeyen bir şey vardı. Yün değil, bir beyin! Sonra *gibi* kelimesi ve Tanrı Merkür'ün sahip olduğu haberci *gibi* kanatlı bir ayak -babasının yatırım grubu sayesinde bu sembolü *biliyordu*- ve ardından sopaya benzeyen bir şey.

Merkür Kulübü gibi düşün.

Babasının yatırım grubunun adı Mercury Club'dı. Ama tam olarak öyle değil. Onun *gibi*.

Le Chat ve bir grup yatırımcıyı mı düşünecekti?

Ve sonra, şaşırtıcı bir şekilde, gerçekten oldukça utanç verici bir şekilde, süslü bir göğüs çizimiyle imzaladı.

Giydikleri korsajı sonradan düşünerek karaladığı belliydi, muhtemelen izleyicilerinin kim olduğunu çok geç hatırlamıştı, çünkü üzerlerine gerçekten meme uçları çizdiğini görebiliyordu.

Bir ok sol göğsü gösteriyordu. Yüce Tanrım.

Erkekler. Yanaklarının ısındığını hissetti.

Bunları anlamadığı kelimeler takip etti: *Sadece 5. 2 kaldı*. Ve son sembol büyük bir kalpti, onu büyük bir *U* takip ediyordu.

Love U.

Sonunda, iki kelime tamamen hecelendi. *Affet beni*.

Onu affetmek mi? Şu anda onu öldürmek istiyordu.

Ayrıca ona sarılmak ve onu sarsmak istiyordu ve Tanrım, ne yapacaktı? *Beyni* zonkluyordu, tıpkı o aptal kâğıttaki kafanın içine çizdiği gibi kocaman, pamuksu ve işe yaramaz hissediyordu. Notun geri kalanından ne anlam çıkaracağını bilmiyordu ve onu deşifre edecek zamanı da yoktu.

Eğer yakında aşığı inmezse, kontun onu aramaya geleceği kesindi.

Bir süre daha tereddüt etti. Sonra, öfke ve sevgi dolu yetersiz mesajını karaladığı notu, şüphesiz o çocuk tarafından toplanmak üzere yatağın altına itti ve aynada saçlarını okşadıktan sonra yemeğe indi.

Bölüm 12

Mercury Club gibi düşün.

Bu da ne demek oluyor?

Yaklaşık bir düzine konuk uzun, ışıltılı bir masada toplanmıştı. Birbiri ardına gelen zengin ve leziz yemekler sessiz uşaklar tarafından getiriliyordu ve o, muhteşem bir yemeğin servis edilmesinin tanıdık ritmiyle sakinleşmiş bir halde bunları izliyordu, çünkü beyni bir girdap gibiydi.

Ve tüm bunlara rağmen Violet acıkmıştı.

Viscomte Hebert'in yanında ve viscomtesse'in tam karşısında bulunan kontun karşısında oturuyordu.

Yemek ilerledikçe Vikontesse'nin biraz somurtmaya başladığı anlaşılıyordu, gerçi somurtmak ona yakışıyordu ve şüphesiz bunu biliyordu. Dudakları mükemmel küçük yastıklar gibiydi, biri diğerinin üzerine oturmak için düzgünce kıvrılıyor, üst dudağında hiç eğilme olmuyordu ve bu Violet'i büyüleyordu. Mum ışığı da ona çok yakışıyordu. Estetik açıdan ona hayran olmamak elde değildi; elbisesi, gözleriyle uyumlu olması için özellikle boyanmış olabilecek bir tonda şeri sateniydi ve zarif küçük elleri, kadeh kadeh şarapları kaldırıp boşaltırken o parlak eldivenlerin içinde parlıyordu.

Violet ona baktıkça ondan daha fazla hoşlanmıyordu.

Vikontesse masanın öbür ucundaki Kont'a kızgınlık ve özlemin zor gizlenen bir bileşimiyle bakarken, Lavay aralıklarla ona iltifatlar ve espriler fısıldıyor, bu da onu neredeyse mevsimsel bir şekilde eritiyordu. Gülümsemeler, somurtmalar, gülümsemeler, somurtmalar. Lavay'ın onu bir geminin yelkenlerini idare eder gibi idare ettiğinden, cazibesıyla ruh halinin rüzgârını yakaladığından şüpheleniyordu.

Ta ki Vikontes karşısındaki Kont'a bir kez daha göz atana ve onun son derece kötü olduğunu hatırlayana kadar

Bir İngiliz kontuyla evlenebilecekken bir Fransız vikontla evlenmenin zamanlamasına üzüldü ve kara kara düşünmeye başladı.

Vikomtesse onu gerçekten *sevmiş* miydi? Ama ne kadar iyi Onu *tanıyor* muydu? Böyle bir kadın aşktan ne anlayabilirdi?

Sevmek mi gerekliydi yoksa sadece aşık olduğuna *inanmak* mı?

Bu cevapların sahibi kim? diye sormak ve çatalını masaya vurmak istedi. *Bilmek istiyorum!* Hayatında çok az şeyden mahrum bırakılmıştı ve birden sorular sivrisinekler gibi ona eziyet etmeye başladı.

İlgisiz ya da kayıtsız Comte Hebert, bu hayalle muzaffer evliliğini aradan çıkardıktan sonra, kendini çok iyi yemeklerine ve misafirleriyle ciddi sohbetlerine verdi ve her yerdeki kocalar gibi karısını görmezden geldi. Onun yerine sevimli İngiliz konuğuna hitap etti.

"Bayan Redmond, şu ana kadar yolculuğunuzdan nasıl keyif aldınız?"

Yorgun, koyu renk gözleri, mükemmel bir *D* harfi gibi yaylanan burnunun köprüsünü neredeyse kucaklıyordu. Hoşuna gitmişti.

"Sanırım deniz yolculukları bana uygun. Denizcilik işleriyle ilgilendiğinizi duydum, Mösyö Viscomte. Le Chat tarafından rahatsız edildiniz mi?"

Korsanın sohbete yumuşak bir giriş yapmasından dolayı kendini tebrik etti ve bir çift mavi gözün anında kendisine sabitlendiğini fark etti.

Le Chat kelimesi masada heyecanlı bir mırıltıya yol açtı.

"*Mais, non.* Ben değilim. Ama *Maria Louisa* soyuldu ve batırıldı. Arkadaşım Mösyö Fontaine bu uğurda tüm parasını kaybetti. Ve bir başka gemi, *Gorgon*, o da bordalandı ve batırıldı."

"Ne korkunç! Mösyö Fontaine, bir çok yatırımcıdan biri miydi?

Maria Lousia?" *Mercury Club'ı düşün.*

"Sanırım öyle," dedi. "İpek taşıyordu. Gitmiş. Puf! Çalındı."

"İpek. Gerçekten çok yazık." Fransızlara özgü bir şekilde, kuşa benzeyen gözlerini hızlı hızlı gezdirerek elbisesini ve dekoltesini hayranlıkla inceleyen viskomte'a gülümsedi. "Diğer yatırımcıların kim olabileceğini biliyor musunuz?"

". Ama Brest'te Bay Musgrove diye biri var ve sanırım bir başka gemisi de yakında Le Havre'dan Brest'e doğru yola çıkacak. *Caridad*."

Brest! Ah. *Şimdi* Göğüsleri anladı! Ve ok, *tekil* olarak. *Brest, göğüsler değil*. Ya da belki... bu bir yön işaretiydi. Belki de Lyon'un Fransa kıyılarındaki bir başka liman olan Brest'e *gideceği* anlamına geliyordu.

Yüce Tanrım! Lyon Brest'e gidiyorsa, *Caridad* tehlikede miydi?

"Belki de Le Chat'in peşinde olduğunuzu ve başına büyük bir ödül konduğunu bilmesi yeterlidir. Belki de alçakça davranışlarına bir son verir."

Buna güvenme, diye düşündü Violet, iştahı aniden azalmıştı.

"On gemi batırdığını duydum!" Kadın konuklardan biri nefes nefese gönüllü oldu. "Bum! Batıyorlar."

Hem heyecanlı hem de kınayıcı mırıldanmalar başladı.

Violet, Lyon'un mesajında ne yazdığını düşündü. *Sadece beş. İki tane kaldı*.

Bu gemilerle ilgili olabilir mi?

Önem verdiği birini o gemilerden birinde kaybetmiş olan Kont'a baktı. Tabağı neredeyse parlatılmıştı.

Elleri aniden üşüdü, eldivenlerinin içinde bile. Gümüş çatalı tabağının yanına koydu ve ellerini ısıtmak için kucağına aldı.

Yine de Earl'ün söz verdiği gibi yemekler güzeldi. Hiçbiri çiğneme yeteneğini zorlamıyordu. Violet sadece birkaç gün içinde *lezzet* iddiasında bulunabilecek yiyecekleri özlemişti. Ve pişmiş bir böceği ısırp ısırmayacağı konusundaki belirsizliği de hiç özlememişti.

Kont'a baktı. Yüz hatları sert ve uzak bir hal almıştı; duruşu sinir bozucu bir şekilde öldürmek üzereydi. Kardeşinin Kont'ta bulduğu düşmana acıyordu, gerçekten acıyordu.

Ona baktı. Mum alevleri, saçma bir şekilde sembolik görünen mavi gözlerine yansıyor.

Kardeşinden gelen o lanet mesaj sayesinde bundan sonra her şeyin sembolik görüneceğinden endişeleniyordu.

"Duyduğuma göre gerçekten çirkinmiş, uzun tüylü saçları varmış, dişleri yokmuş ve nefesi korkunçmuş," diye lezzetli bir şekilde ürperdi biri. "Ve bir küpe!" "*Tam tersine*. Adonis kadar yakışıklı olduğunu duydum ve sesi kadınlardan gelen tüm iradeyi erittiğini ve cesur bir savaşçı olduğunu" söyledi.

Kont nazikçe, "Korsanlıkta yiğitçe bir şey yoktur, madam," dedi. "Ve yiğitçe bir şey de değil."

"Oh, bize biraz romantizm izni verin, Lord Flint!" Ve tüm konuklar kıkırdadı. "Belki de kıskanıyorsunuzdur?" Kirpiklerini kırıştırdı.

Kibarca gülümsedi ve Violet belki de o gülümsemenin ardındaki gergin sabrı, can sıkıntısını ve küçümsemeyi fark eden tek kişinin kendisi olduğunu düşündü. Çok güzel davranıyordu; burada rahatsızdı. Korsanlık hakkında onlardan çok daha fazla şey biliyordu. Muhtemelen çoğu şey hakkında onlardan çok daha fazla şey .

"Siz bir tüccarsınız, Lord Flint." Vikont bunu Kont'a hitaben söylemişti. "Evini Le Havre'da yapan bir başka tüccar olan Bay Musgrove'u tanıyor musunuz?"

". Ve ne yazık ki Bay Hardesty de bu akşam bize katılamadı," diye ekledi Kont.

"Çünkü puro içerken ticaret hakkında uzun, sıkıcı ve çok hoş bir sohbet yapabiliriz, *değil mi?*" Viscomte Violet'e göz kırptı.

Vikomtesse burada Fransızca bir şeyler mırıldandı, çoğu anlaşılmıyordu ama biri "Hardesty" diğeri de "*cochon*" idi.

Ağabeyinin farklı bir görünümü ortaya çıkıyordu. Oysa Lyon bir zamanlar Olivia Eversea'ya o kadar bağlıydı ki. Yine de onun bir erkek *olduğunu* ve buradaki viscomtesse'in çirkin değil, fırsatçı biri *olduğunu* düşündü.

Vikomtesse, "Bugün erken saatlerde toplantımızdan ve konuklarımızdan haberdar edildi, ancak ayrılması gerekiyordu," diye onayladı.

Demek Lyon onun orada olduğunu bu şekilde tahmin etmiş ve kendine akıllı bir haberci bulmuştu.

"Kontumuz Amerika'dan geliyor, *değil mi?*" Kont konuğunun bu büyük unvanına hiç içerlemedi. "Büyük bir yük gemisinin Amerikalı kaptanını tanıyorum. Kölelik yaptığı için tutuklanmıştı."

"Alçakça," dedi Kont kesin bir ifadeyle. "Ancak yasalara rağmen, Britanya'da yasadışı köle ticareti hala gelişiyor. Donanmayı bu tür gemiler konusunda birden fazla kez uyardım. Ne yazık ki, İngiliz donanması onları yakaladığında, alçakların *yüklerini* -insanları- *denize* attıkları biliniyor. Köleliğe göz yummuyorum, efendim. Güney Amerika'daki eyaletlerin bunu yapmasından yakınıyorum. Asla göz yummayacağım. Ve iş noktaya geldiğinde, kendi ülkemde köleliğin sona ermesi için üzerime düşeni yapacağım." Violet çatalını havada tutarak Kont'a baktı. Çizdiği tablo dehşete düşmüştü; topraklarından çalınmış, zincirlenmiş ve sonra da denize atılmış.

"Çok iyi efendim," dedi viskomte yumuşak bir sesle. "Ticarete ortak seçtiğim kişiler konusunda . Sormam gerekiyordu."

"Tamamen anlıyorum efendim." Flint de aynı fikirdeydi.

"Amerika'ya gittiniz mi Bayan Redmond?" Viscomte ona döndü, tavrı anında değişti, sıcak, kapsayıcı, büyüleyici, koyu renk gözleri onu iyice takdir ediyordu.

"İnsan neden Amerika'ya gitmek ister ki Vicente? Amerikalıların çoğunun vahşi olduğunu duymuştum." Viscomtesse, Violet cevap vermeden önce bunu kocasına tatlı bir şekilde söyledi.

Bezelyeler Vikontes'in çatalından kaçarken o da beceriksiz bir bilardo oyuncusu gibi onları dürtüyor ve Violet'e bakıyordu. Şarabın reflekslerine zarar verdiği açıktı.

Kont'un omurgasının, sanki biri tabancanın namlusunu omzuna dayamış gibi sertleştiğini gören tek kişi Violet miydi?

Violet ensesindeki tüylerin tatsız bir şekilde kıpırdadığını hissetti. Çömelmiş pozisyondan kalkmış, saldırıya hazır keskin nişancılar gibi.

Lavay koltuğunda kıpırdandı.

Kont neredeyse fazla nazik bir şekilde, "Mükemmel bir aşçınız var, madam," dedi. "Kuzu eti özellikle çok güzel."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Kontes, sonra bir parça eti şişe geçirdi, tıpkı bir kedi gibi pembe diliyle yalayarak sostan arındırdı ve ağzına götürdü.

Küçük, fesat bir gösteri. Gözlerini uykulu bir şekilde Kont'a dikti.

İzledi, soyut bir şekilde ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Violet onun Leydi Peregrine ile dans ederkenki yüz ifadesini hatırladı.

Onun bu yaratıkla birlikte olduğunu hayal ettiğinde iştahı daha da kaçtı. Büyük çıplak vücudu onunkini kaplıyor-

Elini çatalının etrafında sıkıca kavradı. Konuşmanın, mükemmel yemekleri yeme arzusunu elinden almasına içerlemişti.

"Ve derler ki, bir domuz kulağından ipek kese yapamazsın, bu doğru, *n'est-ce pas?* Bir kere vahşi olan *her zaman* vahşidir. Özellikle de aileleri karışık olanlarda." Vikontesse bunu büyük bir masumiyetle gönüllü olarak söyledi.

Kaşığı parlatmak için dilini kaşığa doladı, sonra da el işine hayranlık duyuyormuş gibi kaşığını önüne kaldırdı.

Violet masanın karşısından kendi yansımasını baş aşağı görebiliyordu.

Çenesi sıkılmıştı. Gözleri yarıklara kadar kısılmıştı. Öfkeli bir beyazdı. Aslında düpedüz tehlikeli görünüyordu.

Kont şaşkınlığa benzer bir ifadeyle karısına baktı.

Kont kibarca sessiz kaldı. *Dayanılmaz* bir sessizlik. Güzel bir aktris/fahişe ile sırf yapabildiği için evlenen ve muhtemelen bundan pişmanlık duyacak olan viscomte'un hatırına, görgü kuralları ve içinde bulunduğu topluluk uğruna tahammül etti.

Ve Violet'in içinden *vahşi* bir şey taşıtı.

Yine de konuşurken biraz çekingen görünmeye özen gösteriyordu.

"O kadar emin olmadığımı söylememe izin verin, Leydi Hebert.

Sanırım birçok

kendi dönüşümünüzün ipek keseye dönüştüğünü söyleyebilirim. *çok* inandırıcı."

Ses tonu o kadar mütevazıydı ki Vikontes'in ağır bir hakarete uğradığını anlaması bir an sürdü.

Dondu kaldı. Aklına hemen tüyleri diken diken olmuş bir kedi geldi. İri gözleri, sanki çatalını önce Violet'in hangi bölgesine saplamak istediğine karar veriyormuş gibi dik dik bakıyordu. Belli ki nutku tutulmuştu.

"Ah, Leydi Hebert," dedi Violet utangaç ve uzlaşmacı bir tavırla. Öne doğru eğilip elini ev sahibesinin eline dokundurdu ve bir özür ya da açıklama bekleyen Vikontesse'nin buzları çözülmeye başladı. Violet stratejik bir an bekledi.

"Peruğunuza ne kadar hayran olduğumu söylemeyi *çok* isterim. Neredeyse gerçek saç gibi görünüyor."

Vikomtesse elini geri çekti. "*Vous êtes une putain grossière!*" diye tısladı.

"*Je crois que le pot appelle le noir de bouilloire,*" diye yanıtladı Violet tatlı tatlı.

Böylece masada resmen bir kargaşa başladı.

Vikomtesse peçetesini yere atıp keskin el hareketleri ve huysuz bir Fransızcayla kocasına itiraz etmeye başlayınca Violet bu fırsatı değerlendirerek sandalyesini geriye kaydırıp ve Vikomtesse'in çatal ve bıçağının menziline çıkıp terasa doğru zarif bir şekilde ilerledi.

Teras o kadar güzeldi ki, o *kadına* ait olmamalıydı, diye düşündü Violet.

Ay, gece yarısı mavisi gökyüzünde bir ışık penceresiydi; bir örümcek ağı bulut ona yapıştı; bir esinti onu yavaş yavaş silkeledi. Yıldızlar, yakın olanlar, uzak olanlar, eski düzenlerinde parlıyor, sayısız görevlerini yerine getiriyorlardı: denizciler için bir harita, şairler için ilham, astrologlar için kahinler, aşıklar için düşüncesizce davranmak için bahaneler.

Ortasında küçük beyaz taş banklarla çevrili bir çeşme vardı ve etrafı asma izli duvarlarla çevriliydi. Banklardan birine yerleşti. Günün sıcaklığı hâlâ üzerindeydi.

Sadece bir ya da iki dakika yalnız kaldı. Onu kimin takip ettiğini gölgenin büyüklüğünden ve gerçekten onu her yerde tanıyabileceğini düşündüğü için tam olarak biliyordu ve sonra korkmaması için hemen ay ışığına çıktı.

Sessiz bir an için onun önünde durdu.

"Bunu neden yaptın?" Sesi gerçekten meraklı geliyordu. Nefes aldı, uzun uzun nefes verdi.

"Sanırım zorbalara karşı hayal ettiğimden daha az toleransım var. Kardeşimin karısı Cynthia bir keresinde bana iyi bir kalbim olduğunu söylemişti. Yapma." Nükteli sözleri savuşturmak için elini kaldırdı. "Bunu duyduğuma o zaman da şimdi senin kadar şaşırmıştım."

Şimdi hafifçe gülüyordu.

"Bana ne dediğini biliyor *musun?*" diye sordu bir süre sonra. Onun diller konusundaki becerisini merak ediyordu.

"Oh, evet. Neyse ki Fransızcam oldukça iyidir. Size kaba bir fahişe dedi. Siz de tencere dibin kara seninki benden kara diyerek karşılık verdiniz."

Violet iç çekti. Gerçekten de, onun söylediklerini tekrarladığını duyduğunda, kendisi bile dehşete düşmüştü. Yine de o anda başka seçeneği yokmuş gibi görünüyordu. Tuhaf bir şekilde buna dayanamamıştı. Bunu yeterince sık yapmıştı. Sürekli birilerini savunuyor gibiydi. Birinin *onu* savunması gerekiyordu.

Yine de bunu yapanın kendisi olmasına oldukça şaşırmıştı ve bunu neden yaptığına bakmaya pek hevesli değildi.

Bir an için sessiz kaldılar.

"Teşekkür ?" diye sordu kuşkuyla.

"Sanırım bir şey değil. Umarım kalıcı sorunlara yol açmamışımdır."

"Korkmayın. Viscomte ne ile evlendiğini biliyor ve onunla... her gece eğleniyor. İş söz konusu olduğunda pratik bir adamdır."

Bir sessizlik, garip olmaktan çok kolay, ama biraz da her ikisinden. Ve ikisi de eğleniyordu. Gölgeyi terasta konuşmak daha kolay görünüyordu, insan kendi gölgesinden biraz daha fazla göründüğünde. Kelimeler burada daha güvenliydi; bir rüyada konuşmak gibiydi.

Sırtını asmalarla çevrili duvara yasladı ve etrafına, çeşmeye, gökyüzüne, Violet'in oturduğu banka baktı. Yasemin ve hanımelinin baş döndürücü, ağır kokularını içine çekti. Büyük ve güçlü bir hayvan gibi, diye düşündü, çevresini inceliyor, savunulabilir bir pozisyona karar veriyordu.

"İçeriden daha çok seviyorum," diye ekledi. "Ben de öyle. Ama genelde dışarıyı içeriden daha çok severim.

Özellikle de bir balo ya da içten içe nezaket gerektiren bir sosyal etkinlik varsa. Yine de nezaket *yeteneğim* var. Doğal olarak gelmiyorlar," diye itiraf etti. "*Denemek* zorundayım."

İtiraf ettiği için ondan hoşlanmıştı.

"Toplar konusunda bana hiçbir zaman gerçekten bir seçenek sunulmadı. O halde, topları tamamen sevmediğimi söyleyemem. Sadece var olan tek şey bu."

"Seni zavallı, zavallı canım."

"Ayrıntılı savunmalar geliştirmeden bir Londra sezonuna katlanabilmeniz için size bile meydan okuyorum. Ağabeyim, Londra'da

Hayvanlar uyum sağlar. Büyüyen kürk mantolar ya da onları dokunulmaz kılan keskin dikenler ve benzerleri. İroninin benim savunmam olduğuna inanıyorum."

"Bu ve kendini kuyulara atmakla tehdit etmek?"

İç çekti. Dünyadaki herkes kuyuyu biliyor muydu? Yine de onun arkadaşlığı ve onayı toplum tarafından durmadan aranıyordu. Tonun sapkınlığı böyleydi.

"Sanırım haklısın," diye kabul etti. "Bitmek bilmeyen balolara ve partilere katılmanın gerektirdiği metanet konusunda. Yine de bir geminin kaptanı, bir kont ve bir erkek olarak yapmak istemediğim şeyleri nadiren yaparım."

Doğal olarak kibir, mevki ve cinsiyetiyle onu alt etmişti, bu yüzden onu kısa bir süreliğine sessizlikle cezalandırmaya karar verdi. Ama sadece kısa bir süreliğine, çünkü adam bunu güler yüzle ve kasıtlı olarak onu kızdırmak için söylemişti. Ve belki de cinsiyet dışında, bu şeylerin her birini *hak* ettiğini biliyordu.

"Hiç aşık oldunuz mu Bayan Redmond?"

Evet. Onu konuşmaya teşvik etmenin bir yolu da buydu. Bu soruyu sormasına sebep olan neydi?

"Aşk *duydum*," dedi nazikçe, tıpkı birinin "Griffin'i *duydum*," diyebileceği gibi. Olasılığını ve nadirliğini kabul ederken, gerçekten *aklı başında* insanların bunu bir efsane olarak göreceğini ima ediyordu.

Yine usulca güldü. Ses çok arkadaşça, çok samimi, çok garip bir şekilde *hak edilmişti*. Gecenin bir parçasıydı.

Ve tüm gece bir okşamaydı. Hava yumuşak bir sıcaklıkla öylesine yoğundu ki, ayakta durup arkasına yaslanabileceğini ve bir afyon bağımlısı gibi gün boyu acımasızca ısıtılan çiçeklerin yaydığı parfümü mutlulukla içine çekebileceğini düşündü.

"...'Vahşi'yi nereden biliyorsun?" diye sordu usulca. Gerçekten meraklıydı.

"Lavay."

"Mmm." Kont bunu kayıtsızca kabul etti. Ve yine sustu. "Çingene bir kızın bana onun adını bağırarak söylediğini biliyor muydun?"

Aylar önce mi? Pennyroyal Green'de fal baktırmaya gitmiştik ve *Lavay* diye bağırdı. Sadece *bağır*dı. Sırasız bir kelime. Sanırım kendini bile korkuttu. Ama kardeşim Jonathan onun bir deli olduğunu düşünüyor."

"Bunu bir Çingene mi söyledi?" dedi hafifçe. Sanki Çingenelerin yaptığı hiçbir şey onu şaşırtmıyor gibiydi. "O gemiye bu yüzden bindiğini *asla* söyleme. Ya da sana su üzerinde uzun bir yolculuk yapacağını söylediğini."

"Pekala o zaman. *Söylemeyeceğim.*"

Gülümsedi. Dişler karanlıkta beyaz bir parıltıydı. Eve döndü. Kadın onun profilini inceleme fırsatı buldu. Gözlerini yüzünün güçlü, tekil çizgilerinde gezdirmek garip, acı verici bir zevkti.

Bana neler oluyor? Kendisine kanatlar verilmiş ama uçma dersleri almasına izin verilmemiş gibi hissediyordu.

Kont bir süre sonra, "O iyi bir adam Lavay," diye izin verdi.

"Bana onu bir kart oyununda kazandığınızı söyledi."

"Sana neden çok derinde oynadığını söyledi mi?" Sanki hikâyeyi daha önce duymuş gibi.

"Onu kahramanca kurtardığınızı söyledi."

"Ailesi savaşta parasını ve topraklarının çoğunu kaybetti. Bildiğiniz gibi devrim sırasında aristokratlara fazla düşkün değillerdi. Biraz çaresizdi ve çok derine oynadı, çünkü annesine ve kız kardeşine bakması, kız kardeşinin çeyizinin olmasını sağlaması gerekiyordu. Onun sayesinde iyi bir evlilik yaptı. İyi bir adam Lavay. Çok iyi bir adam. Kendine bakıyor."

Tencere dibin kara, seninki benden kara diye düşündü ama bunu söylemedi.

Bunu fark etmek onu şaşırttı.

Kont, Lavay hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için balık mı avlıyordu? Lavay'ın davasını onun için bastırıyor ?

Hiçbir şey söylemedi. Şimdilik Lavay hakkında söylemek istediği her şeyi söylemişti.

Flint elini uzatıp asmadan tek bir beyaz yasemin çiçeği kopardı, sonra da sanki renginin gerçekten de aya uyup uymadığını anlamak ya da onu yıldızlarla birlikte gökyüzüne yerleştirmek isteyip istemediğine karar vermek istermiş gibi dalgın dalgın önünde tuttu.

"İnsanlar neden çiçekler gibi değil?" diye merak etti. "Çiçekleri yeterince uzun süre ısıtırsanız harika kokarlar. Eğer onları uzun süre ısıtırsanız insanlar sadece kokar."

"Bayan Redmond'ın derinliği. Bu benim alışkan ekibime karşı bir hakaret mi? Buna izin vermeyeceğim!" diye alay etti. "Erkekler her zaman kokar. Belki de kaşıf kardeşiniz Miles'a sormalısınız. O muhtemelen bu fenomene ışık tutacaktır."

"Muhtemelen," diye kabul etti. Ama o zaman Miles muhtemelen ona deli olduğunu söyleyecek ve onu eve getirecekti. Ailesinin onun inatçı bir evcil hayvan olduğuna inandığı gibi.

"Kardeşiniz Lyon'un Bayan Olivia Eversea'yı gerçekten *sevdiğini* dşnyor musunuz? Ya da onu sevdiğini? Bir tür intikam peşinde olduğunu mu?"

Kont'tan ilginç bir soru. *Bu* yüzden aşk hakkında bilgi edinmek istemişti. Kendini biraz sönük hissetti.

Tereddüt etti, parmaklarını bankın pürüzsüz sıcak taşında gezdirdi ve bu hissin tadını çıkardı. "Daha önce hiç kimseye yüksek sesle söylemediğim bir şeyi itiraf edeceğim."

"Bir adam ldrdn!"

"Beni kışkırtmayın Kaptan. şunu söyleyebilirim ki... Olivia Eversea... bazı konularda son derece *tutkuludur*. Örneğin, kölelik karşıtı bir dernekle ilişkisi var. Bu akşam kölelikten bahsettiniz... Bu konuda hepinizden daha çok şey biliyordur. Bir Eversea'ya göre çok güzel," diye burnunu çekti. "Ama Lyon'un kalbini kırdığından hiç şüphem yok. Onu göndermek için bir şeyler *söyledi*. Öyle yaptığını biliyorum. Sadece şu var... bazen Lyon'a gittiği için o kadar kızıyorum ki Olivia'nın hepimizin kullandığı bir bahane olduğuna inanıyorum... ailenin varisi olmanın ağırlığını taşıyamadığı için gittiğini dşnmektense inanmayı tercih ettiğimiz bir şey. Çok merhametsizce ama işte böyle."

"Sence doğruluk payı var mı?"

"Bilmiyorum. Kim babamın varisi olmak istemez ki?"

Bu nedense onu da gülümsetti. "Ne yazık ki bir oğlunuz ve benzerleriniz olmadı?"

Sanki bunu söylemeye gerek yokmuş gibi başını salladı.

"şey, görüyorsunuz, ailemde Miles, her zaman herkesle ilgilendi ve Jonathan, babamın işine girecek ve ben sadece oradayım, öyle görünüyor. Ama Lyon *varıştı*. Ondan çok şey beklendiğini kabul ediyorum. Ama bir babanın oğlundan beklediği her şey onda vardı. O da bundan zevk alıyor gibiydi. İlgi, en iyisi olmak.

Her şeyi. Çok yakışıklı, çok çekici, çok eğlenceli ve bir o kadar da kibirliydi. Hepimiz onunla gurur duyuyorduk. Ve sonra aşk onu yok etti," dedi karanlık bir sesle.

"Yok edildi'," diye taklit etti kara mizahla. "Ne *kadar* da melodramatik. Yok edildiğini nereden biliyorsunuz? Belki de Lyon oldukça memnundur. Belki de korsanlık denen şeyde aradığını bulmuştur ve tüm bunlar aşk yüzündendir."

Beceriksizce homurdandı.

"Belki de Lyon hakkında böyle düşünmenizin nedeni hiç aşık olmamış olmanızdır, Bayan Redmond."

Sertçe başını kaldırdı. " nereden biliyorsun?" "*Yaptın mı?*"

Sesi o kadar şüpheli çıkıyordu ki, bu onu rahatsız ediyordu. Onun sahiplenici görünmesini tercih ederdi; yanıltıcı olmasını tercih ederdi.

Doğrusu, ona aşk hakkında bazı cevaplar vermediği sürece bu konuyu tartışmamayı tercih ederdi, çünkü bu soru yüzünden gerçekten acı çekiyordu.

"Hayır," dedi, savunmacı görünmemek için biraz çaba sarf ederek. "Ailemi kuşkusuz seviyorum. Sanırım çok özel biriyim. Kendime özgü karakterim ve bana uygun bir eş bulmanın zorluğu konusunda bir tartışma yapılabilir."

"Kendinizi bir eser olarak adlandırmak için ne kadar uzun ve zarif bir yol Bayan Redmond." Dayanılmaz derecede eğleniyordu.

Omuz silktili. "İnsanlar sevmeden de evlenirler. Sevgi, görev, kolaylık ya da talihsizlik yüzünden. Belki de bu kararı aşık olacak kadar mantıksız insanların elinden almak daha akıllıca olur. Belki de aşk bir hastalık ya da sapkınlıktır ve tüm akli başında insanlar bundan kaçınır."

Neredeyse memnun bir şekilde iç geçirdi, bahçe duvarına yaslandı ve çiçeğin sapını parmaklarının arasında yavaşça çevirdi. İleri geri. İleri geri. Bir suçluyu avlayan bir adamdan çok, kendi kendine eğlenen, nadir bir huzurun tadını çıkaran bir adam gibi görünüyordu. Adamın huzuru bir an için kadının huzuru oldu.

"Bazıları erkeklere evcil hayvan ya da hizmetçi gibi davranmanın onları uzak tutmanın *harika* bir yolu olduğunu söyleyebilir," diye düşündü.

Hareketsiz kaldı. Adam ona doğru adım atıp onu yere serdiğinde sersemlemişti.

Kadın neredeyse çaresizce ona baktı.

Gerçek için bir haritası yoktu. Sadece etrafından dolaşma becerisi vardı. Sadece bu adamla konuşurken kelimeler kifayetsiz kalıyordu.

"Bu... seni *korkutuyor*," diye tahmin etti sesi alçak, yavaş ve tuhaftı. Sanki bir aydınlanma yaşıyormuş gibiydi.

"Tencere dibin kara, seninki benden kara," diye cevap verdi, kendi sesi alçak ve gergindi.

Çiçek kendi etrafında dönerken dondu.

Bunu söylediğine anında pişman oldu. Çünkü bir şekilde ondan bir şerit kopardığını ve bunu istemediğini hissetmişti.

Umutsuzca onu incitmek istemişti.

Onu incitmenin onu incitmesi ne kadar da garip.

"Ah, ne saçma," diye düzeltti hızlı, sahte bir soğukkanlılıkla ve her ikisini de gerçek gibi rahatsız edici bir şeyden kurtarmak için küçük bir kahkaha attı. "Fatima'yı seviyorsun, değil mi?"

Dürüstlikle çarpışmalarının etkisinden kurtulması bir anını aldı. Başını hafifçe eğerek bir an sessizlik içinde onu inceledi.

"*Senin* adını da egzotik bulurdu, biliyorsun." Eğleniyor gibiydi.

"Neden öyle dedin?" Sinirlenmişti.

"Onun adını söyleme şeklin. Sanki dudakların bu ismi *egzotikliğinden* dolayı zorlukla oluşturuyormuş gibi söylüyorsun. Ve bunun senin için bir mücadele *olmadığını* kesinlikle biliyorum. Onun ülkesinde çok yaygın bir isim, biliyorsun. Tıpkı sizdeki *Anne* gibi."

Kıpırdandı. Bu rahatsız edici bir gözlemdi. "Oh. Ona aşık mısın?"

Bu soru ortaya çıkmıştı. Bilmek istemiyordu. Oh, bu lanet bir yalandı. Umutsuzca bilmek istiyordu. Hayır, istemiyordu. Böyle bir adam nasıl bir kadını sevmeyi seçerdi? Fatima'yı seçmesinin nedeni doğuştan centilmen olmaması mıydı, yoksa kendisi gibi egzotik görünen biriyle daha rahat hissetmesi mi?

Yoksa korkuyor muydu? Ailesi olmayan, bağları olmayan bu adam. Terk edilmişken neden sevmekten korkmasın ki?

"Sadakatin aşktan çok daha önemli olduğunu düşünüyorum," dedi gayet resmi bir şekilde. "Daha önce hiç bu kadar sadık bir kadın tanımamıştım."

"Sadık. Ne kadar romantik."

"Tencere dibin kara, seninki benden kara," .

Bunu hak ettiğini başının arkasıyla onayladı, sonra sanki karşılıklı tartışan iki avukatmışlar gibi bilgece bir baş sallama ve hafif bir gülümsemeyle başını aşağı indirdi.

"Ve başka yetenekleri de var," diye ekledi, tahmin edilebileceği gibi.

"Oh, evet. *Fatima*'nın 'iş' kelimesinin anlamını bildiğinden eminim."

Sırtışı karanlıkta hızlı, hınzır, çarpık bir hilal gibiydi. *Ondan* memnundu.

Hiçbir şey söylemedi. Çiçeğin adamın parmakları arasında dönmesini izledi, adamın görünüşteki rahatlığı, şimdilik tam olarak durduğu yerde olmaktan mutlu görünen iri bir adamın kaprisleri onu sakinleştirdi.

"Ama biri diğerinin sonucu değil mi?" diye sordu. "Aşk ve sadakat mi? Birini diğerine nasıl *tercih* edebileceğinizi anlayamıyorum."

"Hayır. Mürettebatım bana sadıktır ama iki ya da üç tanesi dışında beni gerçekten *sevdiklerini* sanmıyorum."

Buna güldü ve onun gülümsediğini gördü ve gamzesini görebilmek için daha yakın durmasını diledi.

"Rathskill kesinlikle yapmadı."

"Bu kesinlikle doğru. Ne de olsa varlığınızdansız o sorumlu."

"Ve ben bir davayım."

"Sizin sözleriniz, Bayan Redmond."

"Oysa *siz* Hyde Park'ta bir gezintisiniz."

"Kesinlikle bir evcil hayvan değil," dedi kasvetli bir şekilde.

Onun yanında biraz fazla sık gülümsüyordu, o da onunkinde ve birden kendini o ay kadar havada, yumuşak bir şekilde parlayan hissetti. Tehlikeli, lezzetli bir şekilde demir atmıştı.

Yelpazesini çenesinin altında salladı, çünkü elleri bir şeyler yapmak istiyordu ve göğüslerinin arasında boncuk boncuk terler oluşmaya başlamıştı, elbisesi ipekti ve lekeleri çıkarmak için Abigail'e ihtiyacı yoktu.

"Pekâlâ," dedi bir süre sonra. "Sadakat ve sevginin aynı şey olduğunu şöyle anlıyorum: Hayatını

hem sevgi hem de sadakat nedenleriyle. Ama sadakat bağımlılık anlamına gelir, değil mi? Örneğin, köpekler sadıktır. Aynı zamanda borçluluk anlamına da gelir. Örneğin, *hizmetçiler* sadıktır."

"Aynı zamanda dürüstlük anlamına da gelir. Ve onur. Ve-"

"Kararlılık," tamamladı, sadece biraz ironi yaparak.

"Yani bunları mutlak olarak mı görüyorsunuz Bayan Redmond? Aşk, biri için ölmeye hazır olmak demektir ve sadakat de belki aynı şeydir?"

"Başka türlü nasıl olabilirler?"

Onun sessizliğini yorumlayamadı.

Miles'in onu incelediğini biliyordu ve Miles'in bir şeyleri inceleme şeklinin bu şüpheleniyordu. Bir sonuca varmak için. Belki de içinde bir çeşit hayranlık vardı.

"Kaptan Flint..." diye başladı. "Şunu bilin. Ailem için yapamayacağım hiçbir şey yoktur. Elimden gelse Lyon'u almanıza asla izin vermem. Ve sevdiğim birine zarar veren birini asla affedemem."

"O zaman sevdiğin insanlar şanslı," dedi yumuşak bir sesle ve onu şaşırttı. "Ve sanırım silahlı olmamanız çok iyi bir şey."

Stratejik bir an bekledi.

"Geleneksel silahlarla, her neyse," dedi durgun bir sesle. Bir kedi gibi kayıtsızca banka yaslandı, başını yavaşça arkaya yatırdı, yumuşak havanın çenesinin altında hareket etmesine izin verdi; bu çok lezzetliydi. Geriye doğru uzandığında, daha önce gözlerini diktiği göğüslerinin solgun, pürüzsüz tepelerinin elbisesinin üzerinden davetkâr bir şekilde yükseldiğini, omuzlarının, esmer tenli sadık bir metresin daha egzotik cazibesine alışkın bir erkek için bile baştan çıkarıcı derecede kremsi ve pürüzsüz olduğunu ve damarlarında kan dolaşan hiçbir erkeğin, eline fırsat geçtiğinde gözlerini ona dikmekten kendini alamayacağını biliyordu.

Damarlarında kan vardı. Gözlerinin ziyafet çektiğini biliyordu.

"Süslenirken dikkatli olun Bayan Redmond. Saçınızı karıştırabilirsiniz." Sesi biraz boğuk çıkmıştı.

Eli anında yanağına gitti ve yumuşak bir kahkaha attı.

Yoldan çıkmış bir kilidi bulup kulağının arkasındaki yerine sıkıştırdı ve neredeyse içgüdüsel olarak bankta doğruldu. Bir asker gibi, hayatın kendisi onun talim ustasıymış gibi.

Bunun üzerine gülümsedi. Sonra kendini gölgeli duvardan ayırdı ve yavaş adımlarla yürüyerek kadının yanındaki banka yerleşti.

Nefesi kesildi. Muhtemelen onu baştan çıkarmakla akılsızlık etmişti.

Onun hiçbir şeyi gelişigüzel yaptığını düşünmüyordu. Kendi gücünü, cüssesini ve bunların nasıl kullanılabileceğini çok iyi biliyordu. Kendini dikkatlice kibar bir mesafeye yerleştirdi, ama yine de kalçalarının birbirine değmesini sadece birkaç santim engelliyordu ve adamın büyüklüğü bir şekilde ona tamamen medeni olmadığını hatırlattı ve sadece *almadan* önce ne kadar ayartılmaya tahammül edeceğini merak etti.

Durgun pozunu korumak için biraz cesaret gerekiyordu.

Sonra çabalamaktan vazgeçti ve dinlenmek için ellerini kucağına götürdü.

Ama o sadece öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, ellerini gevşekçe kavuşturdu, yasemin çiçeği hala parmaklarının arasında sallanıyordu.

"Le Chat'i adalete teslim etmek için hiçbir şeyden kaçınmayacağımın nedenlerinin bunlar olduğunu anlıyorsunuzdur. Sadakat. Onur. Borçluluk. Minnettarlık. Kaptan Moreheart'a. Ben de onun ölümünü affedemem."

İçinde ne bir tehdit ne de melodram kırıntısı vardı. Sadece Lyon hakkında konuşmuyor olsaydı heyecan verici görünebilecek sakin, sessiz bir inanç. Ve evet, en ufak bir özür iması.

Çünkü eninde sonunda Le Chat'i adalete teslim edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Ya da bunu yaptığında onun nasıl hissedeceğinden.

Ne kadar sessiz bir an. Yine de korku kollarının arkasını ürpertti. Ve korkunç, acı tatlı bir pişmanlık.

Çiçek kokulu geceyi içine çekti. Lyon için korku, bu koşulların fazlasıyla gerçek olan tehlikesi karşısında kendi yetersizliği için duyduğu korku, bu adamın varlığında hissettiği çelişkili ve tamamen yeni şeyler için duyduğu korku.

Korkunun kök salmasına izin veremezdi. Çenesini biraz yukarı kaldırdı. "Anlıyorum," dedi usulca.

Misafirlerin bulunduğu ışık dikdörtgenine doğru baktı, içlerinden biri çok sinirlenmişti. Lavay içeride özürler diliyor, ilişkileri yumuşatıyor, ustalıkla yaptığı gibi insanları canlarından bezdiriyordu.

"O çocuk sana ne dedi?"

Başını ona doğru salladı. Kalbi anında mide bulandırıcı bir şekilde çarpmaya başladı. "Sana söyledim. Bana anne falan dedi."

Onu sessizce izledi. "Ama bana her şeyi anlatmıyorsunuz Bayan Redmond." Ayrıca özür dileyerek.

Tekrar *acımasız* olmak üzere olduğu için özür diliyordu. Nefes almak aniden zorlaştı.

"Bunu sana söyleten ne?" Hafiflemeye çalıştı.

"Çünkü sen çok..." Derin bir nefes aldı, uzun uzun nefes verdi, kelimeyi arıyordu. "...çok *mutluyum*."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

Çünkü sanki bir yıldız kayması gibi şaşırtıcı ve görkemli bir doğa olayına tanık olmuş gibi konuşmuştu. "Yüzünü görmeliydin." Işıl ışıl parlayan ay işaret etti. "İşte böyle. Işıl ışıl. Bayan Redmond, bunu herkes görebilirdi."

Ondan uzağa, dizlerine baktı. Sonunda titreyerek uzun bir nefes aldı. Gözleri dökülmemiş yaşlarla yanıyordu. Nedeninden tam olarak emin değildi. Ama adamın onun gözlerinin parladığını görebileceğini biliyordu.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Sesi çok yumuşaktı. Hüzünlüydü. Ama tuhaf bir tutkuyla da doluydu.

Hâlâ onu yakından izliyordu ama yine de ona bakamıyordu. "Sana bir mesaj gönderdi, değil mi? O çocuk aracılığıyla?"

Hâlâ cevap vermeye cesaret edemiyordu. Sessizliğinin bir cevapla eşdeğer olduğunu biliyordu ama sesinin henüz kararlı olduğuna güvenmiyordu.

"O senin kardeşin *mi*?" diye sordu usulca. Ona bakmadan. Eve doğru bakıyordu. Elleri hafifçe kenetlenmişti. Çiçek hâlâ parmaklarının arasındaydı.

Eğer hayır derse, eve dönüş yolunu bulması için onu burada bırakabilirdi. Kardeşini bulmak istiyordu. Yine de bir nedenden ötürü hem Kont'a hem de Lyon'a ihanet etmiş gibi hissediyordu.

Birdenbire bu adama bu akşam olan her şeyi anlatmayı arzuladı. Adamın bunu bilip bilmediğini, içindeki bu dürtüyü kendi amaçları için bir araç olarak geliştirip geliştirmediğini merak etti.

İroni çok acımasızdı: Tanıdığı onca insan arasında, kardeşini bulması için güvenebileceği tek kişi nihayet buradaydı. O

her şeyi yapabilecek gibi görünüyordu.

Sonunda doğru olduğunu bildiği şeyi söyledi.

"Sanırım öyle." Yarı fısıltıyla söyledi.

Bir an için düşünceliydi. Dudaklarını birbirine bastırdı. Derin bir nefes aldı ve kısa bir baş sallamasıyla nefesini verdi.

"Bundan sonra nereye gideceğini biliyor musun?"

Lyon'u bir daha görmek istiyorsa bunu ona söylemesi gerektiğini biliyordu. "Sanırım Brest'e gidiyor." Sesi biraz kırılmıştı.

"*Caridad*'ı mı hedef alıyor?" Şimdi daha hızlı, daha yoğun.

"Bilmiyorum." Fısıldadı. "Gerçekten bilmiyorum. Sana yemin ederim. Ve bana bunu nereden bildiğimi sorma, çünkü sana söylemeyeceğim."

Yine kısaca başını salladı. Bir an için sessizce yan yana oturdular. Sonra adam dönüp kadına baktı, kadın da ona.

Sonra Flint öne doğru eğildi. İlk başta onun ayağa kalkmak istediğini düşündü. Onun yerine tereddüt etti. Kalbi neredeyse tam anlamıyla durdu.

Yapacak mıydı, yapmaya niyetli miydi?

Sonra eli yavaşça, belli belirsiz kalktı. Ve hafifçe, yavaşça, o yasemin çiçeğini çenesinin çizgisi boyunca sürükledi.

Sersemlemiş bir halde ona baktı. Bir şekilde bu çiçeği her yerde, teninde hissetti, tıpkı adamın üzerine kor saçtığı gibi. Gözleri, o kadar şiddetli, o kadar yeni bir fiziksel özlemin ağır yükselişine karşı durgun bir şekilde kapanmaya başladı ki, içinden nefes almak neredeyse imkansızdı.

Sizi istediğim zaman götürebilirim Bayan Redmond.

Yüzü büyük ölçüde gölgede kalmıştı ama dudaklarının hafifçe yukarı kalkışını görebiliyordu. Ve sonra elleri tekrar kucağındaydı, çiçek parmaklarının arasında sallanıyordu.

"Dayanamadım," dedi usulca. "Çenen bir yelkenin köşesi gibi temiz ve gururlu bir şekilde yukarı doğru çıkıyordu."

Lyon önündeki ağaçtan düşüp "Ahoy!" diye bağırsa bile konuşamazdı.

Tam bir sessizlik içinde birbirlerini izlediler.

Umutsuzca onun çenesinde çizdiği yolu kendi parmak uçlarıyla tekrar izlemek istedi. Onun hissettiklerini hissetmek için. Çenesinin elmas açılı çizgisi boyunca kendi parmaklarını sürüklemek istedi.

Elinin gerçekten yükseldiğini, kucağından bir santim kadar uzakta durduğunu görünce elini dizine indirdi.

Ona baktı ve birden eldivenli beş parmağı yasemin çiçeğindeki yapraklara benzedi.

"Aklıma gelmişken, Brest'te Bay Hardesty'ye yetişmek istiyorsak ev sahiplerimizle vedalaşıp gemiye dönmeliyiz. Biz yemek yerken *Olivia'nın* demir alıp almadığını görmek ilginç olacak."

Zarifçe ayağa kalktı ve ona yardım etmek için elini uzatmak üzere döndü.

Onu aldı. Adamınki kadınınkini neredeyse saçma bir şekilde sardı. Birden utandı. Neredeyse... utandı.

Hayatı boyunca hiç utangaç hissetmemişti.

Elini bir süre daha tuttu, sanki ona verdiği bu şeye şaşırmış gibiydi. Kaşlarını hafifçe çattı. Sonra neredeyse komik bir hızla bıraktı.

Gözleri iri iri parladı; kadın karanlıkta bunu gördü. Ondan uzaklaştı ve omurgasını dikleştirdi.

Döndü ve eve doğru yürüdü.

Onu takip etti ve omzunun üzerinden çeşmeye bir kez daha baktı.

Bölüm 13

Violet ertesi sabah, kamarasının kapısının şiddetle çalınmasıyla hiç bir saatte uyandırıldı.

bir giysi presinin içinde uyumuş gibi hissederek ranzasından zararsızca yuvarlandı, kollarını geceliğinin içinden geçirdi ve kapıya doğru sendeleyerek ilerledi, kapıyı sadece bir aralık açtı.

"Günaydın Bayan Redmond." Bu Bay Greeber'in dayanılmaz derecede neşeli sesiydi. "Size bir iş verildi! Aşçının yardımcısı olacaksınız!"

Sanki şövalye ilan edilecekmiş gibi konuştu.

Aşçı yardımcısı mı? Son zamanlarda Bay Rathskill'e ait olan pozisyon?

"Ben... Pardon?" Gözlerini ovuşturdu. Kahve ya da çay getirmiş olmasını umarak onun ötesine baktı. Umutla burnunu çekti.

"Rathskill gittiğinde aşçı yardımcımız yoktu ve anne, senin de bir kadın olduğunu düşünürsek-"

Anında uyandı. "Tanrı aşkına, bu *yemek* yapmayı bildiğim anlamına gelmiyor."

"Kaptan senin mükemmel olacağını düşündü anne."

Kaptan düşündü! Dün gece onu savunmaya geldiği için ödülü işe koyulmak mıydı?

Onun kim olduğu umurunda değildi. O bir *Redmond*'dı.

Onun yüz ifadesini okudu. "*Yemek pişirmek* pek söz konusu değil," diye onu rahatlattı. "Bu daha çok hazırlıkla ilgili. Ve kaynatmak. Gerçi Herkül daha süslü olmasını tercih ederdi ama sonuçta bu bir gemi. Çoğunlukla karıştırma, kaynatma, kurtları ve kurtçukları silkeleme, bu tür şeyler. Nelerin yenilebileceğini ve nelerin kenara atılması gerektiğini belirler çünkü böcekler onları ele geçirmiştir. Gerçi biz

Londra'da biraz taze mal var, bu yüzden bir süre böceklerle başımız belaya girmeyebilir."

"Böcekler mi?" Geminin buğday biti silkeleyicisi olmak istemiyordu.

"Yolculuk kısa olduğu için sebzelerimiz de var," dedi neşeyle. "Onları soymamız gerekecek. Çok su içtikleri için kaptan bir inek kesmemizi bile söyleyebilir. Taze sığır eti!" diye sevinçle kutladı.

İnekler mi? Bu, gemide duyduğu alçak sesleri açıklıyordu.

"Ama ben-"

"Ve sormak zorundayım, dikiş dikiyor musunuz?"

"Elbette dikiş dikebilirim!" *Bu* özel beceriyi neden savunduğunu bilmiyordu. Aslında *dikiş dikmek* de istemiyordu. Kirli, kirli denizci pantolonları, gömlekleri ve iç çamaşırlarından oluşan bir yığının ortasında oturduğunu hayal etti.

Böcekler ve pantolonlar arasında bir seçim yapması istense, muhtemelen pantolonu seçerdi.

Parladı. "Evet, o zaman belki yelken de dikebilirsin. Hepimiz *dikiş dikeriz*, Bayan Redmond. Onlara her zaman bakmamız gerekir! Yelkenler çok önemlidir."

Biraz çaresiz hissetmeye başlamıştı.

"Ama ben... genellikle sadece mendillere, çiçeklere ve bu tür şeylere baş harflerini dikerim."

"Kaptana yelkene bir ya da iki çiçek dikmenize izin verip vermeyeceğini soracağım, ya da belki baş harflerini. Böylece sen de . Bir sakıncası olduğunu sanmıyorum. Çiçekler yelkende güzel durabilir," diye neşeyle düşündü. "Gemide bir kadın dokunuşu olması çok hoş."

Violet çaresizce ona baktı.

Taparcasına ona baktı.

Onu tüm vazgeçirmeye hazırlanmak için gözlerini kırıştırdı.

Telaşlanmış görünüyordu. Gerçekten de cesaretini topladığı tek ona bakmaktı. Gerçek bir flörtten önce bocalardı.

"Ben dışarıda bekleyeyim, sen de birazcık kirletmene bir elbise giy ve seni Herkül'ü görmeye götür."

"Bütün elbiselerimi karıştırmaktan çekiniyorum," dedi sıkıntıyla.

"Ah, hiç korkma. Herkül sana bir önlük bulacaktır. et lekeli olsun istemezsiniz! Hepsi çok güzel!" diye güvence verdi.

Onu.

"Bay Greeber, şu anda nereye gidiyoruz?"

"*Fortuna*, Brest' doğru yelken açıyor, değil mi?" Bu söz üzerine yüzü kızardı ve gözlerini tavana, göğüslerinden olabildiğince uzağa dikti. "Sonra da sen ve ben mutfağa gideceğiz."

Kapıyı kapattı, konta lanet okudu ve hangi elbisenin et lekesinden en az zarar göreceğini merak etti.

"Ziss? Bana ziss mi getirdin?" Herkül'ün gözleri inançsızlıkla irileşti.

Onu tepeden tırnağa süzdü, gördüğü şey karşısında yüzü panikle buruştu -ince, solgun, bakımlı, asık suratlı aristokrat bir kadın- ve sonra Greeber'e döndü. "Ne *yapacağım* ben?"

Çaresizlikten iki elini kafatasının iki yanına götürdü ve sanki kafasını koparıp denize atmaya çalışıyormuş gibi başını sağa sola salladı. Geniş gövdesi, kocaman elleri, kısa bacakları ve yakışıklı, son derece Yunanlı bir yüzü olan ufak tefek, sağlam bir adamdı.

"Kaptanın emirleri, Hercules. Bayan Redmond aşçı yardımcısı olacak."

Herkül bir dizi karanlık Yunanca söz söyledi ve sonra teatral bir şekilde iç çekti.

Kabul etmek gerekir ki, bu adamların ne kadar tatsız bulsalar da kaptanın emirlerini ne kadar istekle yerine getirdiklerini görmek inkar edilemeyecek kadar ilginçti.

"Ellerinizi uzatın Bayan Redmond."

Ellerini yavaşça uzattı ve çalışma alanı için bir *L* oluşturan uzun, kalın tepeli masaların üzerine dizilmiş satırlara şüpheyle baktı.

Bağırıp çağırdığı göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede nazik bir şekilde onları kucağına aldı.

Ön yüzlerini inceledi. Sonra onları ters çevirdi ve sırtlarını inceledi. Sanki satın almayı düşündüğü pirzolalarmış gibi. Her birini kaldırdı ve gözlerini kısarak parmak uçlarına baktı.

Greeber kıskançlıkla kıvrandı. "Belki onlar hakkında benim de fikrimi almak istersin?" diye önerdi. Violet'in ellerine bakmak için eğildi.

Herkül ona kaşlarını çattı ve bir eliyle onu uzaklaştırdı.

Sonra da Violet'in ellerini ona doğru savurdu. "İşe yaramaz! Yumuşak, tereyağı gibi, çocuk gibi, esnek, esnek çocuk gibi! Zeez'in elleri *işe yaramaz*."

"Esnek, sup..." Greeber sersemlemiş bir sesle devam etti. "Belki benim de bir göz atmamı istersiniz, Bayan Redmond?" Ellerini umutla onunkilere doğru uzattı.

Violet ellerini gizlice arkasına koydu ve her iki adama da ihtiyatla baktı.

"Onlar bir hanımefendinin elleri, Bay Herkül," dedi ona buz gibi bir sesle. Kızın kaşları havaya kalktı, onunkiler de öyle. Hayatında gördüğü en siyah, en kalın kaşlara sahipti ve burnu görkemli bir patatesti,ve onun uzun Kibirli ağız oldu döndü aşıağı içinde a

fevkalade kötü niyetli kaşlarını çattı.

Küçümseyerek birbirlerinin ölçüsünü aldılar.

"Öyle mi? Senin o ellerin ne yapabilir ki? Çırpınan hayranlar mı?" Başparmaklarını kilitledi ve parmaklarını taklit ederek çenesinin altında oynattı. "Hizmetkârları çağırmak için zilleri mi çekersin?" Bunu da taklit ederek havaya doğru büyük bir çekiş yaptı.

"Evet," diye sakince kabul etti. "Yapabilecekleri tek şey bu." Adam durakladı. Sonra gözlerini ona dikti.

Lanet olsun. Umduğundan daha zekiymiş.

"Herkes bir gemide çalışır, yoksa fazladan balast olursunuz ve sizi kenara atarız," diye kurnazca yalan söyledi.

Birbirlerine yine buz gibi baktılar. Onu görebilmek için başını yukarı kaldırması gerekti, kasketi kaygan ve terli yüzeyde tutunamadığı için kel kafasının üzerinden geriye doğru kayıyordu.

Greeber endişeli görünüyordu, bakışları birinden diğerine gidip geliyordu.

"Evet! Çok iyi o zaman! Ben kabayım! Kaba!" Herkül sonunda özür dilemeden kabul etti. "Ben meşgul bir adamım ve mürettebatı beslemem gerekiyor ve tecrübesiz bir prensesi şımartmak istemiyorum. Rathskill, sakarlık yaptı, neredeyse uzuvlarını koparıyordu, çorbayı döktü ve şimdi de sen! Yumuşak beyaz parmaklarını bir satırla koparacağın kesin, adamlar onları çorbanın içinde bulacak ve *şikâyet* edecekler!" Greeber'e doğru döndü. "Sen!" diye umutla yalvardı. "Patates soyabilirsin! Yardım edecek misin?"

Sesi o kadar çaresiz geliyordu ki Violet neredeyse ona acıyacaktı.

"Ben levazım subayının yardımcısıyım, Herc. Özür dilerim. Hadi, kıza bir şans ver. Kaptanın emri, Herkül, ve Kaptan Flint aptal değil."

Kurnaz bir *piç* olduğu kesin ama aptal değil, diye düşündü Violet ekşiyerek, adamla ilgili daha önce çelişen, dağınık duygularının hepsi bir anda tek bir duyguda toplanmıştı: kızgınlık.

Greeber içtenlikle, "Doğrusu, bana kalsa Bayan Redmond, sizi bütün gün bir kucakta taşır ve tatlı etlerle beslerdim," dedi. Çillerinin her biri ciddiyetle parlıyordu.

Aman Tanrım. Greeber'ın boş zamanlarında ne okuduğunu ya da kiminle konuştuğunu merak ediyordu.

"Teşekkür , Bay Greeber."

"Ama kaptanın emirleri."

"Peki ya kaptan size pruvanın üzerinden dalmanızı emrettiyse?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"O zaman , değil mi?" dedi neşeyle. "Şimdi gidiyorum, çünkü görevlerimi aksattığım için kulaklarımı yakıyor! İyi şanslar! Umarım sizi cerrahta görmem, Bayan Redmond."

Ve gitti de.

Violet ve Hercules birbirlerine huysuz bir sessizlik içinde bakakaldılar.

Elleri hâlâ arkasında, sanki Herkül onları ele geçirip kendisinden izinsiz bir şeyler yapmak için kullanmaya başlayacakmış gibi kenetlenmiş olan Violet etrafına bakındı. Kadırgada uzun bir soba, kalın tepeli, demir ayaklı büyük bir masa vardı; masanın üzerinde patates, sebze ve hayvan parçaları ile kaya bisküvilerinin tüketilmek üzere hazırlandığına şüphe yoktu. Mutfak sıcak ve kapalıydı ve yılların denizci yemeklerinin kokusunu taşıyordu. Korkunç bir koku değildi. Sadece kesin ve her şeye gücü yeten bir kokuydu.

Tahıl çuvalları arkada her birine sarhoşça yaslanmıştı; muhtemelen ikiye bölünmüş varillerde patates ve soğan vardı. Birkaç fıçı daha vardı. Üzerlerindeki büyük siyah harflere göre birinin adı "sığır eti", diğerinki ise "lahana" idi. Ocağın üzerinde bir şeyler kaynatmak için kocaman tencereler duruyordu. Her yemeğin bir kapta geldiğine bakılırsa, her yemeğin kaynatıldığından şüpheleniyordu.

Büyük bir mülkün idaresi hakkında az çok bir şeyler biliyordu, zira annesi ona hizmetkârların sıralanması ve malzeme satın alınması konusunda ders vermişti. Ancak yemekler genellikle sihirli bir şekilde, huysuz aşçıları tarafından hazırlanıyordu - hepsi de huysuz muydu? Belki de ocak başında geçirdikleri onca zamanın -ya da ocak ateşinin- bir sonucu olarak huyları değişmiş ve uşaklar tarafından doğmuşlardı.

Nereden başlayacağını bilemezdi. "Bu çok güzel bir soba," diye cüret etti.

Sobalar hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyordu. Ancak insanlar, makineler ve kendine has özellikler hakkında bir şeyler biliyordu. Ve bu, kesinlikle, kendine özgü bir adamdı.

Ona ihtiyatla baktı. "Çok güzel bir soba. Lamb & Nicholson. Üç gözlü! Et ve patatesleri ayrı ayrı haşlayabiliyor."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun!"

Bunun neden bir avantaj olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Onun coşkusunu onayladı. Teni asabi olmaktan daha soluk bir dereceye kadar soldu. "Ve su damıtabiliyor. Her seferinde dört galon!"

"Daha iyisi!" diye teşvik etti.

Bir süre daha baktı, kaşları çatılmıştı.

Bir fıçıya uzandı, korkunç derecede nemli bir ses çıkaran bir şey çıkardı, daha küçük parçalara ayırmak için güçlü bir vuruş yaptı. Güveç için et.

Sıçrarken yüzünü buruşturdu.

"Adın gerçekten Herkül mü?" diye sordu çekingen bir tavırla.

"Hayır, bana Herkül derler çünkü onlar zeki, ben ise küçüğüm," dedi kesin bir ifadeyle. "Küçük ve korkutucu." Ona sıırttı. Görünüşe bakılırsa, denizciler için alışılmadık bir şekilde, üst sıradaki bir dişi dışında tüm dişleri yerindeydi. "Kıbrıs'taki karımın hiçbir şikâyeti yok," dedi tamamen yoksun bir şekilde. "Sana neden Menekşe diyorlar? Çiçek gibi küçük değilsin."

Belli ki Herkül'ün onu etkilemek gibi bir derdi yoktu.

"Çünkü harika kokuyorum."

Satırı vuruşunun ortasında havada asılı kaldı. Ve ona baktı. Sonra gürleyerek güldü. "Soy o zaman, çiçeğim!" Etle nemlendirilmiş eliyle patates ve soğan kutularını işaret etti. "Soy!"

Herkül, kadının henüz kıpırdamadığını fark edene kadar etten birkaç parça daha koparmıştı.

Satır tekrar havada asılı kaldı, doğramanın ortasında.

"Sen... patates soymayı *biliyor* musun?" O kadar tereddütle söyledi ki. Zayıfça. Sanki cevaptan korkuyormuş, buna dayanamayacakmış gibi.

"Hayır," diye itiraf etti.

Güç için bir dizi Yunanca dua, lakap ya da ailesine yönelik hakaretler mırıldandı ve sonra dramatik bir şekilde iç çekti.

"böyle."

Çöp kutusundan bir patates aldı, bir eline sıkıştırdı, diğer eline küçük keskin bir bıçak soktu, sonra kısırağa binmeye hazırlanan bir aygır gibi arkasına geçti ve farkında olmadan ellerini kendi elleriyle kapattı.

Ve saniyeler sonra mutfağa geldiğinde Kont'un gördüğü şey buydu.

Violet ve Herkül donup kaldı. Yunan kasıkları Violet'in kışına bastırmaya devam etti ve sıcak parmakları Violet'in üzerinde kaldı.

Üçü de şaşkın bir an birbirlerine baktı.

"Hayvani bir şey değil," diye kontu rahatlatmak için acele etti Violet, sesi zayıftı.

"Bana patates soyamayan bir genç kız göndermişsin," diye bir ses geldi arkasından.

Oh, Tanrı aşkına. Herkül kesinlikle bir şikayeti nasıl besleyeceğini biliyordu.

"Ve sen de... kızgınlıkla ona arkadan saldırmaya karar verdin, ama dövüşün adil olması için önce onu silahlandırdın, öyle mi?" diye tahmin etti Kont.

Onu sadece birkaç gündür tanıyordu ama o soğuk, sabit sesi ve dik omurgasını hoşnutsuzluk olarak tanıdı.

Herkül de öyle.

"Ona nasıl soyulacağını gösteriyorum," dedi savunmacı bir tavırla.

"Ellerim onunkilerin üzerinde. İşte böyle."

Sadece elleriniz değil, derdi Violet ve Kont'un aklından *geçenin* bu olduğunu bilirdi.

"Bu çok uygun bir yöntem," diye savundu Violet. Herkül'ün hâlâ kıcına bastırıldığını fark etti. Earl ve Herkül arasında, şu anda bıçağa sahip olduğu için Herkül'ün tarafını tutmaya karar vermişti ve ne de olsa Earl, onu Herkül'e göndermekten sorumluydu. *Çalışmak* için. Lanet olası adam.

"Yaşayabilir mi?" Kelimenin sesini *akrep* gibi çıkardı.

Kont elini uzattı. "Patatesi bana ver. Ve bıçağı." "Kendinize zahmet etmeyin Kaptan." Herkül elini uzattı.

Bıçağı eline aldı, sıkıntılı görünüyordu; Violet patatesi bıraktı.

Bıçağı ve patatesi eline aldı.

"Kesinlikle yapmamalıyım," diye anlaşılmas bir ses tonuyla onayladı. Aşçı ve Violet ona dikkatle baktılar.

"Şimdi... ona tekrar nasıl gösterecektik? Ben şöyle duracağım... yani?"

Herkül kenara çekildi ve Kont onun arkasındaki yerini aldı.

Sessiz bir süre öylece durdu.

Bunu tuhaf bir sessizlik izledi.

"Harika koktuğunu söylüyor," diye gönüllü oldu Herkül. "Ama ben onu koklamadım." Sanki Kont'u bunu yapmaya teşvik edencesine söylemişti bunu.

Kontun yüzünü görebilmeyi diledi. Çünkü onun nefes alışını hissedebiliyordu. Göğsünün sırtına yaslanışını, deniz gibi sükûnetini hissedebiliyordu. Ve gözlerini kapatmak istedi.

Sanki bir rüyadaymış gibi, adamın kollarının yavaşça, geri dönülmez bir şekilde arkasından dolanışını izledi. Kolları şaşırtıcı derecede sertti, güçleri rahatsız edici derecede belirgindi. Daha birkaç gün önce koluna dolanan parmaklarının nasıl bir pranga gibi görüldüğünü hatırladı.

Ama çok *dikkatliydi*. Çok nazikti. Bu çok saçmaydı ve yıkıcıydı. Kendini kırılgan -kesinlikle kırılgan *değildi*- ve korunmuş hissediyordu. Ailesinin onu dizginleyerek koruduğu gibi değil, sağlam binaların koruduğu gibi. Parmakları uzun ve şaşırtıcı derecede zarifti. Vücudunun sıcaklığı, suyun toprağa battığı gibi ona batmak istemesine neden oldu ve sanki istemeden uyuşturulmuş gibi bu hisle savaştı.

Herkes için rahat olacağından biraz daha uzun süre sessiz kaldı. Konuştuğunda, beş yumuşak kelime saçlarını dalgalandırdı.

"Patatesi *alın*, Bayan Redmond."

Kelimelerin göğsünde titreştiğini hissedebiliyordu.

"Oh." Yavaşça parmaklarının arasından aldı. Adamın elinden çoktan ısınmıştı.

Tamamen hareketsiz bir Herkül tüm bunları kocaman, büyülenmiş gözlerle izledi.

Kont hafifçe, "Şimdi bıçağı al," dedi. Çok yumuşakça.

Bir anlık tereddütten sonra, kısa ve keskin bıçağı adamın parmaklarının arasından kaydırıldı.

"Dikkatli ol, şimdi." Uyarı bıçakla ilgili olmaktan çok kendisine yönelik bir not gibiydi, çünkü o anda çıplak eli yavaşça onunkini sardı ve tamamen içine aldı.

Sanki daha önce hiç el görmemiş gibi hayretle baktı. Adamın dokunduğu yerden yayılan ısı nehirleri bacaklarını titretti. Önce kolları, sonra da elleri tarafından çevrelenmişken, şimdi onun tüm vücudu tarafından çevrelenmenin, ele geçirilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmemek imkânsızdı.

Sonunda neler olduğunu anlamıştı: Daha fazla satranç.

Kraliçeler ve şövalyeler yerine, ilk andan itibaren yasemin çiçekleri ve patatesleri konuşlandırmışlar ve gece yarısı örtülü teras bahçelerinde düşük yakalı elbiseler giymişlerdi.

Bu işte nasıl kazanılır?

"Bıçağı kendinden uzağa it, böyle." Bunları söylerken kelimelerden çok nefes alıyordu. Kulağına bu kadar yakın olan sözleri, sanki tamamen başka bir talimat vermiş gibi tüylerini diken diken etti.

Yavaşça elini kendi eliyle yönlendirdi ve birlikte hassas, kıvrımlı, doku inceliğinde bir kabuk şeridini soydular.

Violet, adamın onu ilk fırsatta çırılçıplak soyacağı yavaş ve amansız kesinliğin kendisine gösterildiğini hissetti.

Seni istediğim zaman götürebilirim.

Ama o zaman neden onu bahçede öpmemişti?

Herkes, saçma bir şekilde, uzun ve sessiz bir süre boyunca bu kabuğa hayran kaldı. Herkül onu görmek için parmak uçlarında durdu.

Flint boğazını temizledi. Aniden doğruldu. Uyurgezerlikten uyanmış gibi gözlerini kırıştırarak kadının arkasından çıktı ve kendini patateslerin arasında bulduğuna şaşırıldı.

Ona baktığında, garip bir şekilde, hafifçe suçluydu. Dikkatle değerlendiriyordu.

"Herkes kendini *gerekli* hissetmeli, Bayan Redmond," dedi sonunda. Yumuşakça. Aniden başını salladı ve sonra dönerek mutfağı terk etti.

Herkül döndü ve Violet'e baktı. Dudaklarını spekülatif bir şekilde birbirine bastırdı; heybetli kaşları çatıldı. Sonra omuz silkti.

"Şimdi sen yap, *ben* de izleyeyim," diye emretti.

Elleri titriyordu -kontun varlığı afyon gibi etkisini gösteriyordu- ama Herkül'ün pırıl pırıl, dikkatli bakışları altında kendi başına bir şerit koparmayı başardı.

İçini çekti ve arkasını döndü. "Her şeyi yapmaya çalış. Kendini kesersen, yemeğin içinde kanama olmasın."

Violet zahmetli bir şekilde bir patatesi soyduktan sonra bitirdiğini ilan ederken, Herkül yine bir şeyleri kesmeye ve öğütmek için tahıl ölçmeye koyuldu. Herkül onu incelemek için ısrar etti. Büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı.

"Gördün mü, kabuğundan çok patates alıyorsun! Şu daracık şeye *bak!*" Dar ve üzgün bir patatesi havaya kaldırdı. "Bıçaktan korkma!"

"Yerinde olsam beni bıçaktan korkmamaya teşvik etmezdim," dedi karanlık bir sesle. Bırakın patates için eleştirilmeyi, eleştirilmeye bile alışık değildi.

Sadece o tüylü kaşlarını kaldırdı. "Tekrar dene."

İşine döndü ve şarkı söylemeye başladı. Tanrı yardımcısı olsun, tanıdığı bir melodiydi bu, belki de dünyanın en yaygın şarkısı. Colin Eversea'nın idam sehпасından kaçışını anlatan şarkı.

Colin Eversea'yı bir daha göremeyeceğinizi düşünüyorsanız...

Sonuçta Violet bir Redmond'dı ve tıpkı ağabeyi Miles gibi, nakışları ya da tımarından başka bir şeyde nadiren rastlanan bir hassasiyet ve detay saygısına sahipti ve Tanrı yardımcısı olsun, her şeyde en iyisi olmak istiyordu. İkinci patatesinin derisi temiz ve acımasızca yüzülmüştü.

Herkül sanki içeri girmenin bir yolunu arıyormuş gibi onu eleştirel bir tavırla ellerinin arasında evirip çevirdi.

"Bu çok güzel bir şey," dedi mutlulukla. "Şimdi daha hızlı gitmelisin. Bir sürü adamı yahniyle beslememiz gerekiyor."

Yavaş yavaş patates soymaya zorlanmanın yarattığı şok, yerini çabanın ritminden duyduğu tuhaf, isteksiz bir memnuniyete bıraktı. Çıplak patatesler üst üste yığıldı, Herkül onları pişirilebilir, yenilebilir porsiyonlara ayırdı ve kadın bu işe yaptığı katkıdan o kadar gülünç bir memnuniyet duydu ki sohbet etmeye cesaret etti.

Doğal olarak aklında belirli bir konu vardı. "Kont için çalışmaya nasıl başladın?"

"Oh, beni hapisten aldı." *Whack!*

"Hapishane! Ne yaptın sen?" *Lütfen birini satırla öldürdüğünü söyleme.*

"*İkimiz* de hapisteydik. Türkiye'de. Sonra biz" satırı sallayarak muhtemelen kılıç, bıçak ya da satırların kullanıldığı bir tür kavgayı tasvir etti- "kaçtık. Benim bacağım sakattı, değil mi?"

Yüce Tanrım. Kontun hayat hikayesi Ulysses'inkine açıkça rakipti.

Sorduğunda kelimeleri güçlkle çıkarabildi. "Çok iyi. Kötü bir bacak. Ama ikiniz de hapishanede ne yapıyordunuz?"

"Korsanlar tarafından ele geçirilen bir gemide görev yapıyoruz. Bütün kargoyu aldılar ve adamları hapse attılar. Fidyeye almayı umuyorlar ama ikimiz de zavallı piçleriz, Flint ve ben, bu yüzden mürettebatın geri kalanını bırakıyorlar; orada çürüyoruz. Ben, çok iyi yürüyemiyorum. Bacağımdan vuruldum. Kaptan mı? Yaralı ama o kadar da kötü değil. Her an kaçabilir. Gardiyanlar, aptallar, tembeller, saldırganlar. Pah! Flint'le boy ölçüşemezler. Ama o beni bırakmazdı. Bir yıl boyunca, neredeyse?"

"*Parmaklıklar* ardında mı? Bir yıl hapiste mi kaldınız? Ve o seni bırakmadı."

Denizlerde özgürce dolaşan o hayattan daha büyük adamı taştan yapılmış bir hücreye hapsedilmiş olarak hayal edemiyordu.

"Çok az parmaklık var. Çoğunlukla duvarlar. Bu büyüklükte bir pencere." Neşeyle kollarıyla iki metrelik bir kare gibi bir şey şekillendirmek için durakladı. "Ama avluda yürümemize izin veriyorlar. Günde bir kez güneşi görüyoruz. Kendi silahlarımızı yaptık, evet, duvardan düşen taş parçalarından? Her gece onları keskinleştiriyoruz." Örnek vermek için elindeki satırla tekrar işaret etti. "Duvara karşı. Öldürmek için iyi olana kadar. Ve sonunda bir gece duvarı aşarız. Ellerimizle, ayaklarımızla ve silahlarımızla saldırırız. Sadece iki muhafızı öldürün."

Kendini yine sersemlemiş hissetti. "Sadece iki kişi mi?" diye alaycı bir şekilde tekrarladı. *Erkekler.*

Ve bu adam kardeşinin peşinde olan adamdı. Diğer adamların duvar gördüğü yerde o açıkça fırsat görüyordu.

Herkül ironiyi fark etmemişti. "Kaptan Flint, savaşabileceğimi biliyordu, yemek yapabileceğimi biliyordu ve onu her yerde takip edeceğimi biliyordu. Ve bu yüzden buradayım."

Bir şeylerin kurtarılmasına yardım edemez. Kimse onu kurtarmadığı için mi? Sonra yine, onu savunmak için atladı.

Yine yapardı.

Ama ya ona saldıran Lyon'sa?

Aman Tanrım. İçinde bulunduğu koşulların mensesi karşısında dehşete düşerek gözlerini bir anlığına kapattı. İşler nasıl bu noktaya gelmişti?

"Hapishanede ne *yaptın*?" Sussex'te hapsedilmek gibi bir şey olup olmadığını merak etti.

"Oh, o kitap okurdu. Ve onları okudu ve okudu. Mahkumlar, gelip gidiyorlar, değil mi? Bazıları nazikçe yakalanır, sonra fidye karşılığı serbest bırakılır. Arkalarında kitap bırakılır. Flint, onları bana okudu. Onları yemek gibi yutar, kelimeleri. Bilgili bir adam oldu. *Ben* İngilizce öğreniyorum. O birçok dil öğrendi, kaptanımız. Birçok ülkede. Çoğunlukla çok yaramaz kelimeler." Abartılı bir şekilde göz kırptı. "Denizciler için en yararlı olanlar onlar."

Violet bundan zerre kadar şüphe duymuyordu.

"Bu gece yemek yemek istiyorsanız soyunun Bayan Redmond," dedi birdenbire, sertçe. "Ve size teşekkür ederim," diye ekledi sertçe.

Bunun Herkül için bir imtiyaz teşkil etmesi gerektiğini biliyordu. "Rica ederim," dedi soğukkanlılıkla.

Herkül aniden et parçalarını topladı ve kaynatmak için bir tencerenin içine attı.

Herkes kendini gerekli hissetmelidir.

Ve annesinin uzak durmak için karşıdan karşıya geçeceği türden bir adamın yanında çalışırken, Flint'in onun neye ihtiyacı olduğunu kendisinden iyi anlaması ve bunu ona vermenin bir yolunu bulması onu saçma bir şekilde etkilemiş ve son derece memnun etmişti. Tam da bu şekilde Lavay'ı kurtarmış, bir ikinci kaptan kazanmış, Herkül'ü kurtarmış ve artık huysuz da olsa ömürlük bir aşçıya sahip olmuştu.

Birinin neden onu takip etmek istediğini anlamaya başlamıştı.
Adam umutsuzca, tehlikeli bir şekilde, çok zekiydi.
daha hiç bakılmadığı bir şekilde baktı. Ve vücudundaki sıcaklık
göğsünde bir sıcaklığa dönüştü.

Bölüm 14

Flint o gece yemeğini adamlarla birlikte yemekhanede yemeye karar vermişti -Bayan Redmond gemiye çıktığı andan itibaren yaptığı gibi yemeğini kamarasında yemişti- ve mürettebatı iskambil oyununa dalmış bir halde geride bırakarak dışarı çıktığında yıldızlar göz kırpmaya başlamıştı ve leylak rengi bulutlar yükselen ayın yüzeyinde bir cilacı tayfası gibi geziniyordu.

Onu geminin küpeştesine yaslanırken gördü. Neredeyse onu bekliyordu.

Bir tutam saç rüzgârda dudaklarına doğru neşeyle savruluyordu, tıpkı ailesinden kaçtığı gibi saçından da kaçmıştı. Kendini saçlarının geri kalanının da kaçmasını isterken buldu.

İki adımda onun önündeydi. Neredeyse öfkeyle, saç telini parmaklarının arasında yakaladı. Durdurdu. İpeği kavradığında ipek gibi kayıyordu. Tutması gerekenden daha uzun süre tuttu, tutmamak için çaresizdi. Küçük, yoğun hazzın büyüüne kapılmıştı.

"Biri kaçtı Bayan Redmond," diye usulca takıldı.

Gözleri gölgede kalmıştı. Ama ağzının hafifçe kıvrıldığını görebiliyordu. Ve denizin gürültüsünden bile onun nefes alışını duyabiliyordu.

Bu da kalbinin şimdi daha hızlı attığı anlamına geliyordu. Bunun sebebi olmak hoşuna gitmişti.

Yavaşça elini kaldırıp ondan bir tutam aldı. Ellerinin arkasının dayanılmaz derecede yumuşak olduğunu biliyordu, çünkü bugün Patates Olayı sırasında onları kendi sert elleriyle kaplamıştı. Onun *her yerinin* son derece yumuşak olduğunu, pürüzsüz soluk teninin korunaklı, ayrıcalıklı hayatının simgesi olduğunu hissetti. Kendisinininkiyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Ona tekrar dokunmak istedi.

Muhtemelen
yapabilir.

Muhtemelen
yapmamalı.

Havada asılı duran parmakları arasındaki o ısıtıcı kılcal boşluktan kıvılcımlar çıkmamasına şaşırırdı.

Ve sonunda tenini hiç fırçalamadan saç telini aldı.

Hayal kırıklığı o kadar gülünç derecede şiddetliydi ki, kısa süreliğine tüm düşünceleri aklından uzaklaştırdı.

Başını eğdi ve yavaşça kulağının arkasına doğru düzeltti, bu hareket ona neredeyse dayanılmaz derecede şehvetli geldi. Kendi kendine bunun sadece özünde bir kadın hareketi olduğu için olduğunu, kendini bir kadın vücudunun zevklerine bırakmayalı çok uzun zaman geçtiğini söyledi. Kadının temizliğinin kibir mi yoksa kaotik bir dünyaya düzen getirme yöntemi mi olduğunu merak etti. Belki de temizlik Bayan Redmond'un ailesinde sahip olduğu tek gerçek kontroldü. Belki de bu yüzden zaman zaman kendini kavanoza hapsolmuş bir ateşböceği gibi oradan oraya savuruyor ve sonuçta kendini vahşi bir kontla açık denizlerde buluyordu.

Hayatında hiçbir kadını bu kadar *merak etmemişti*. Elbette bu sağlıklı değildi.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda, saçlarını yerine koyduktan sonra. Soğukkanlı bir şekilde eğlenmeye çalışmıştı. Ama adam onun sesindeki titremeye değer verdi.

Denizde yeterince zaman geçirmenin onu ilginç şekillerde çözebileceğini düşündü. Saç telinden başlayarak aşağıya doğru.

Bunu kıskırtmanın ne kadar akıllıca olduğunu düşündü. Elbette bilgeliğin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

"Bu akşam patateslerimden her zamankinden daha çok keyif aldım," diye şeytanca gönüllü oldu.

"Bunun beni ne kadar memnun ettiğini anlatamam, Kaptan."

Adam gülümsedi. O da ona gülümsedi. İkisinin de daha güvenli buldukları için mi karanlıkta sohbet ettiklerini merak etti. Karanlıkta ifadeleri net olarak görmek zordu ve bu yüzden onları istedikleri gibi yorumlayabiliyorlardı.

"Çalışmanın anlamını öğrenmem gerektiğini mi düşündünüz, Yüzbaşı? Bu yüzden patatesler."

İyi voleydi!

"Sana çalışmanın ne demek olduğunu öğretmekten büyük keyif alırım." Sesi hızlı ve alçaktı ve anlamı açıktı.

Nefesi duyulabilir bir şekilde kesildi. Onu sinirlendirmişti.

Kendi kendine sinirlenmişti.

Sinirli, huzursuz ve şaşkın bir halde arkasını dönüp denize baktı. Ellerini küpeştenin üzerine koydu, her zamanki gibi gemisine dokunarak sakinleşti. Orada biriken nemde dalgınca bir parmağını gezdirmeye başladı.

"Bayan Redmond, bir gemiye kaptanlık etmek sürekli strateji uygulamaktan başka bir şey değildir. Bu konuda çok başarılı olduğumu bilmelisiniz."

Onun belli belirsiz gülümsemesini görmek yerine hissetti. Hem imayı hem de uyarıyı anlamıştı.

"Patatesler strateji miydi?"

"Karmaşık bir şey aslında. Herkül daha fazla baharat ve kadırgada daha fazla yardım istedi. Şu anda ona her ikisini de vermeye gücüm yetmez. Şimdiye kadar Herkül'ü mutsuz etmenin ne kadar akılsızca olacağını anlamışsınızdır. Rutinde değişiklik hoşuna diye düşündüm. Anladığım kadarıyla sıkılmış bir Violet Redmond ortalığı kasıp kavurabilir ve seni bu gemiye getirmesi için rüşvet verdiği aşçı yamağının yerine geçmenin oldukça şiirsel olduğunu düşündüm. Ve bilirim Bayan Redmond, bu kadar çok kişinin arasında olmanın nasıl bir şey olduğunu... ama asla ait hissetmemenin. Bu yüzden benim çözümüm."

"Zekice," diye onayladı bir an sonra usulca. Hiçbirine itiraz etmedi. Sesi kesinlikle samimi geliyordu. Ve oldukça şaşırmıştı.

Neden gereksiz yere gururu okşanmıştı ki?

"Teşekkür ederim," dedi nazikçe. Sesi şaşırmış gibiydi. Ve hiç alışık olmadığı kadar alçakgönüllüydü.

Ama sonra sanki geç duymuş gibi hızlıca söyledi: "'Param yetmiyor' mu?"

Kısa bir kahkaha attı. İçinde çok az mizah barındırıyordu. "Herkes Redmond değildir. Servetim her zaman ya ticarete ya da lütfâ bağlı olmuştur. Kral beni keşfetti diyebiliriz,

servetler *arasında*. Unvan benim; geleceğim, gelirim, istediğim her şey tamamen Le Chat'i ele geçirmeme bağlı."

Bir çeşit uyarı daha. Bir an için onun bunu sindirmesine izin verdi.

O zaman da yüzünü aniden denize döndü.

Dirseği neredeyse onunkine değiyordu. Hayatında hiç bir kadının dirseğinin bu kadar güçlü bir şekilde farkında olmamıştı, kendi dirseğinden bahsetmiyorum bile. Ona dokunmak, dokunmamaktan daha mantıklı gelmeye başlamıştı. Emin olmak için tehlikeli bir mantık.

Bir an için dalgındı. Adam onun *düşündüğüne* dair tatsız bir şüpheye kapıldı.

"Hazır strateji konusuna girmişken, Kaptan Flint... Bir şeyi merak ediyorum. Le Chat tarafından soyulan ve batırılan bu gemiler, onları kullanan tüccarlara mı aitti ve onlar tarafından mı finanse ediliyordu? Yoksa yolculukları başka bir kişi ya da kişiler tarafından mı finanse edildi? Belki de bir grup?"

"Neden sen-"

Ve sonra ellerinin parmaklığı biraz fazla sıkı kavradığını fark etti.

"Benim bir şey biliyorsun," dedi sertçe. Bir tereddüt. "Olabilir."

"Ve bana bildiklerini anlatmazsan seni denize atabilirim."

"Beni denize atmaya niyetin olsaydı bunu çoktan yapardın." Sıkılmış kayıtsızlığın takdire şayan bir taklidi.

"Stratejik olarak ne gerekiyorsa yapacağım Bayan Redmond. Beni deneyin."

Bunun doğru olup olmadığına karar vermeye çalışarak ona döndü.

"Pekala. Kaptan, eğer haftanın geri kalanında kamaranızı benimle değiştirirseniz, size söyleyeceğim. Siz Seçkin Misafir Kamarasında uyurken."

Pazarlık mı yapıyordu?

"Eğer şikayet etmeden, bıçağına bir uzvunu kaptırmadan ya da Herkül'e öfkelenmeden patates soyarsan, üçüncü akşam benim odamda yatmana izin vereceğim. Ben Vole-Distinguished Guest Cabin'de uyuyacağım. *Bir* akşam," diye hemen karşı çıktı. Ne de o bir tüccardı.

"Tamamdır," dedi basitçe.

"O zaman bana bildiklerini anlat."

"Bildiklerimden ziyade *şüphelendiklerim* var. Babam çok seçkin bir yatırım grubu olan Mercury Club'ın başkanıdır. Üyelik konusunda oldukça seçicidirler; sadece çok zengin, çok zeki adamlar davet edilir ve üyelik için tüm kulüp tarafından onaylanmaları gerekir. Siz de bir tüccar olduğunuza göre, tüm grupların gemileri finanse ettiğini ve sonra da istedikleri gibi yeniden yatırım yapmak ya da dağıtmak üzere kardan pay aldıklarını biliyorsunuzdur."

Kısa bir süre başını salladı. "Peki ne öneriyorsun?"

"Bay Hardesty'nin yasal bir tüccar olduğu iddia ediliyor. Kont Hebert onunla iş yapmaya tamamen niyetliydi, geçmişte onunla iş yapmıştı. Öyleyse Le Chat olarak amacı ne olabilir? Ve çaldığı mallara ne olacak?"

"Korsanlığın nedeni her zaman açgözlülük ve fırsattır. Sebep ne olursa olsun Bayan Redmond, Le Chat'in -kardeşinizin- yaptığı şey yanlış."

Bir vuruşluk sessizlik. "Öyle sürece." Dili tutulmuştu.

"*Nasıl* olur da..." Durdu. Sabrının, kopma noktasına doğru yıpranmış bir halat gibi inlediğini *duyabiliyordu*. "Bu nasıl doğru?"

"Lyon *sadece* bir suçlu değil. Kardeşimi *tanıyorum*."

"Ya da onu tanıyordunuz. Ne de olsa aile ocağını terk etti, değil mi ve siz *bunu* yapacağını bilmiyordunuz."

Kıpırdamadan durdu.

Kaba olmak istememişti. Üzgün değildi.

Çok da üzgün değildi.

Açıklamaya çalışmak zorunda kaldı. "İsterseniz, yaşlanmış bir deniz kaptanının kılıcın ucuyla denize indirildiğini ve neredeyse kesin bir ölüme gönderildiğini hayal edin. Sonra da bana bunun ne kadar *doğru* olabileceğini söyleyin."

Huzursuzca yer değiştirdi.

"Belki de Le Chat fakirlere vermek için zenginlerden çalışıyordur?" diye umutsuzca önerdi.

"Le Chat'in *Robin Hood* olduğunu mu ima ediyorsunuz? Yüce Tanrım, Bayan Redmond."

"Peki bu korsanlıkların kaçının yalnızca Le Chat'e atfedilebileceğini nereden biliyoruz?"

"Bilmiyoruz," dedi sabırsızlıkla. "Herkes için önemli olan gemilerin *soyulması* ve *batırılması* gibi görünüyor. Ama Kaptan Moreheart'ın *Steadfast*'ın sahibi olduğunu biliyorum. Bir grup yatırımcıdan biri olup olmadığını söyleyemem. Diğer gemiler için de konuşamam."

"Batan diğer gemiler hakkında nasıl bilgi edinebiliriz?" diye ısrarla sordu. "Ne taşıyorlardı, yolculukları nasıl finanse edildi? *Merak* etmiyor musunuz Kaptan Flint?"

Bir *ot kadar* azimliydi.

Sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Uzun süredir acı çeken bir iç çekti ve bir parmağını ön güvertenin küpeştesinde biriken neme dalgınca sürterek bir şeklin izini sürdürdü. Başını arkaya eğdi, rehberlik arıyordu. Orion'u gördü. Sirius'u gördü. Eski dostlar ve işbirlikçiler, o ve yıldızlar, sekstantı ve haritaları. Ama yıldızlar güzelliklerinden ve yeryüzündeki rotasının haritasını çıkarmadaki bitmek tükenmek bilmeyen yardımlarından başka bir şey sunmadılar.

Hiçbiri bu lanet kadın hakkında ne yapması gerektiğine dair bir ipucu vermedi.

Görevi birkaç gün önce çok *basitti*. Ve şimdi, bir fanteziye kapıldığından ve kızın kardeşi konusunda ciddi bir hayal kırıklığına uğrayacağından şüphelenmesine rağmen... onu henüz hayal kırıklığına uğratmak istemediğini fark etti. Onun umudunu karartan kişi olmak istemiyordu. Hayranlık duyuyordu. Ona imreniyordu.

Bir an için çaresizce onun yüzünü mutlulukla parlatan kişi olmak istedi.

"Brest'te Bay Musgrove ile konuşacağız ve gemiler hakkında neler öğrenebileceğimizi görmek için rıhtımlarda araştırma yapacağız."

"Ve onu sorgulamak için size eşlik edebilir miyim?"

"Evet." Bunu bir süre sonra kısık sesle söyledi. Ona bakmadan.

Ama ondan yayılan zevki ve zaferi hissedebiliyordu. *Onu mutlu ettim*.

Garip bir şekilde, bunun onu savunulamayacak kadar mutlu ettiğinin farkına varmak da onu sinirli yapıyordu.

Saç tutamı yine çözülmüştü. Başının etrafında neşeyle savruluyordu, özgür olmanın verdiği hazla.

"Anlaşmamızı unutmayacaksın değil mi?" Uyumlu bir aşçı yamağı olduğu takdirde iki gece sonra onun çok daha rahat yatağında uyuyacağını kastediyordu.

Onu yatağında, yastıklarının üzerinde her bir saç teli sallanırken hayal etti.

"Nasıl unutabilirim ki?" Kısaca söyledi.

Sonra aşağıya baktı. Ve birdenbire parmaklıktaki nemde neyin izini sürdüğünü fark etti: Violet Redmond'un temiz, lirik profili.

Telaşla baktı. Sonra hemen neredeyse çılgınca silerek temizledi.

"İyi geceler Bayan Redmond. Artık aşağıya inseniz iyi olur."

Bu kadar ani bir şekilde kovulduğu için ürktüğü belliydi. "İyi geceler Kaptan."

Onun gidişini izledi, omurgası bir askerinki kadar dikti, giderken kaçınılmaz olarak saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Bölüm 15

Şimdiye kadar yaptığı en tuhaf pazarlıktı ama üç gün patates soyma işini uzuvlarını ya da öfkesini kaybetmeden atlatmış ve iki gece daha tarla faresi deliğindeki topaklı küçük şiltede dönüp durmuştu.

İki gün boyunca Kont şaşırtıcı bir şekilde ortalıkta görünmemişti. En azından *o etraftayken*.

Geçen gece sabrı taşmak üzereyken onu terk ettiğini biliyordu. Ama Lyon'la ilgili bir imtiyaz kazanmaktan duyduğu mutluluğun içine bir diken gibi gömülmüş olan şey, Kont'u kendinden uzaklaştırdığı endişesiydi. Belki de onu sıkıyordu.

Kendini anlaşılmasa bir şekilde sönük hissetse de rahat bir yatağa ve düzinelerce kayıtsızca temiz Seçkin Konuk gibi değil, temiz bir Kont gibi kokan bir odaya hazır. Bu yüzden üçüncü akşam geldiğinde, kaptanın kamarasının kapısını geçici olarak açtı. Ve bekledi.

Sonra cevap gelmeyince düğmeyi çevirdi.

İçeri süzüldü ve kapıyı kapattı. Geceliğinin içine girdi, saçlarını çözdü ve Rapunzel gibi sırtından aşağı dökülmeleri için başını kuvvetlice salladı. Saçlarını ikiye ayırdı ve Earl'ün aynasında kendini seyrederek, ellerinden su gibi akıp parlayana kadar her iki tarafını da elli taradı.

Yatağın yanındaki küçük masanın üzerine tünemiş lambayı yaktı, lamba titreşerek canlandı ve bir ateşböceği kadar etkili bir şekilde aydınlattı. Uyumak için söndürmeden önce biraz okuyabileceğini düşündü.

Miles'in kitabı uyku getirme konusunda genellikle işe yarardı.

Kitaplığa doğru ilerledi. Kontun okuduğu İngilizce dilbilgisi kitapları da buradaydı. Gizlice bir tanesini indirdi ve sanki onun kalbine bakıyormuş gibi tuhaf, sinsi bir şefkatle karıştırdı. Kenarlarda kendisine notlar vardı, ilk başta çok dikkatli, beceriksiz bir elle yazılmıştı ve kadın bunu anlaşılmasa bir şekilde dokunaklı bulmuştu. Sonra daha cesur, daha özgür, devam ettikçe daha emin.

Ve işte Poseidon gibi denizden tamamen kibirli bir şekilde çıkmadığının kanıtı. Kendini tamamen iradesiyle dönüştürmüştü.

Biraz okuyabildiği İspanyolca kitapların sırtlarında parmağını gezdirdi. *Don Kişot*'u tanıdı. Bu kitabın varlığı ironikti: Kont yel değirmenlerini devirecek biri değildi, oysa Lyon'un erdemine ve masumiyetine olan inancının açıkça böyle olduğunu düşünüyordu. Akıcı bir şekilde okuyabildiği birkaç Fransızca kitap vardı: *Le Roman de la Rose*. Gerçekten mi Flint? Romantik olmadığını ısrarla savunduğu için bu onu eğlendirmişti. Yine de bir aksiyon kitabı olduğu kesindi. Diğer kitapların sırtlarında Arapça ya da Yunanca bir dil kabartması vardı ve harfler ona daha çok hiyeroglif gibi görüldüğü için anlamayı hiç ummuyordu.

Gerçekten de her yerde bulunmuştu. Bir yere, bir şeye *ait* olmak istemesine şaşmamalı.

Sonunda kardeşi Miles'in Lacao hakkındaki kitabını aldı ve yatağına götürdü. Kont gibi kokan battaniyeyi çekti, belki de ona sarınmış olabilirdi. Sabun ve insan. Başı dönmüş bir an için yanağını dizlerine dayadı ve nefes nefese bunun tam olarak nasıl bir şey olacağını merak etti.

Kitap dizlerinin üzerinden devrildi ve Flint sanki okuduğu yeri işaretlemiş gibi sayfalar bir noktada çok az aralık bıraktı. Belki de bellerinden yukarısını giysi olarak kullanmayan kadınlarla ilgili anekdotları okuyordu?

Merakla parmaklarını boşluğa soktu. Ve bir yasemin çiçeği kucağına yuvarlandı.

Sanki gökyüzünden bir yıldız düşmüş gibi şaşkın şaşkın ona baktı.

Çürük krem rengi yaprakları, gece korkuluğunun bembeyaz görüntüsü karşısında parlıyor gibiydi.

Yavaşça, yavaşça kitabı yatağın üzerine bıraktı. Çürük krem çiçeğini, bir periyi yakalamış titreyen iki parmağının arasına aldı.

Dürtüsüne yenik düşerek gözlerini kapadı ve çenesinin çizgisi boyunca usulca çizdi. Sanki onu ezberlemeye çalışıyormuş gibi yapmıştı bunu.

Bunun farkına varması göğsüne tatlı bir tekme gibi geldi, tıpkı çok sıkı sarılmış bir çiçeğin patlayarak açılması gibi.

Aman Tanrım. Bu adam sadece kendisi için çok önemli olan şeyleri saklayan biriydi.

Ve o an, yine, denize ilk bakışı gibiydi. Sonsuz, ürkütücü, görkemli, çok belirsiz.

Ve sonra kulübeye doğru ilerleyen kusursuz ayak seslerini duydu.

Birden dik oturdu. *Lanet olsun!*

Kitabı kaptı, çiçeği sayfaların arasına sıkıştırdı, çılgınca yatakla kitaplık arasındaki mesafeyi ölçtü ve sonunda ikisini de yatağın altına itmeye karar verdi ve battaniyeleri çenesine kadar çekti.

Kapı açılıp da Kaptan Flint içeri girdiğinde yarı karanlıkta donakaldı, bir eliyle gömleğinin düğmelerini çözerken diğer eliyle de küçük bir masanın üzerine yanan bir fener bırakmıştı bile. Gömleğini çekip çıkardı ve başının üzerinden sandalyesinin arkasına fırlattı, sonra aynanın önünde durdu.

Aman Tanrım.

Karnındaki kas bantları istemsizce gerildi, onun çiğ erkek güzelliğine dayanmak için hazırlandı. Daha önce hayranlıkla baktığı o geniş omuzlar gerçekten de dar ve sert bir bele doğru iniyordu. Hafifçe döndü, gömleğini silkeleyip sandalyeye daha dikkatli bir şekilde yerleştirmeye karar verdi ve büyüleyici bir dizi kas, sırtındaki derinin altından zarif bir şekilde kayd; bu deri acı verici bir şekilde kahverengi ve pürüzsüzdü, yer yer parıldıyordu ve diğer yerlerde yara izleriyle haritalanmıştı - burada dar, beyaz, düz bir kesik vardı - Lavay'ı iskambilde kazandığı zamandan mı? - ve bir tane daha, yuvarlak, beyaz ve kabarık, sırtının beline yakın bir yerinde; açıkça dikilerek kapatılmıştı; düzensizdi, kenarları büzülmüştü. Hapishane kaçışından mı? O

Viscomte'un partisinde korsanlık romantizmi üzerine kıkırdayan kadını düşündü.

Şiddette romantizm yoktu.

Onun için bilinçsiz kaba bir güzellik olan şey, onun için sadece bir zırttı, sahip olduğu ve Kaptan Flint olmanın günlük işlerini yapmak için kullandığı faydacı bir kıyafet. Onu tehlikenin içine fırlattı; onunla vals yaptı, gemiyi onunla yönlendirdi, onunla hayat kurtardı.

metresiyle sevişti.

Bu düşünceden şiddetle uzaklaştı.

Bir kitabın içine yasemin çiçeği sıkıştırmıştı.

Savunmasız bir adam bunu yapabiliirdi. Ama şimdi karşısında duran yarı çıplak bir savaşçıydı.

Ellerini yüzüne götürdü, yanaklarını sıcak buldu ve tekrar aşağı indirdi. Tüm vücudu vahşi bir farkındalıkla, özlemle şarkı söylüyordu. Kendini bir kez daha ona karşı eşit hissetmiyordu. Bu, eşit hissetmeye çalışmaktan hoşlanmayacağı anlamına gelmiyordu.

"O bir V."

Bunu düşünmek istemişti. Düşünmek yerine mırıldandığını çok geç fark etti.

Bölüm 16

Flint komik bir şekilde hareketsiz kaldı. Kelimeler yarı karanlıkta yankılandı, saçma sapan bir non sequitur, sanki isteyerek rüzgârı kırmış gibi kesin bir şekilde kabul edilmeyi talep ediyordu.

Lütfen görmezden gelin, lütfen görmezden gelin, lütfen görmezden gelin.

Çok ama çok yavaş döndü. Battaniyeyi tek yumruğuyla göğsüne kadar çekmiş, beyaz geceliği bir omzundan kaymış olan kadına baktı. Hava çıplak olan tenini serinletiyordu. Geri kalanı kesinlikle alışılmadık derecede sıcaktı.

"BİR V MI?" Adam onu ciddiyletme inceledi. Hiç şaşırmış gibi görünmüyordu.

Ve birdenbire onun ortaya çıkışının planlı olup olmadığını merak etti.

Göğsü muhteşemdi. Kesin kaslardan oluşan düzgün bölümler halinde çizilmişti ve bir parmağın onları bir pusula gibi izlemesi için yalvarıyordu. Hafif kürklüydü, koyu renkli bir iz pantolonunun içinde kaybolmak üzere bir dikiş oluşturunuyordu.

Gözleri bu kadar meşgulken ne düşünebiliyor ne de konuşabiliyordu.

"Siz konuşmaktan tam cümleler kurmaktan vazgeçtiniz mi, Bayan

Redmond? Lütfen doğru olmadığını söyleyin. Bu dünya için ne büyük bir kayıp olur." Bekledi, kaşları acımasızca kalkıktı.

"Bir V," diye tekrarlardı belli belirsiz, şimdi biraz sinirli bir şekilde. "Bu şekil..."

Bu cümleyi bitiremedi. İyi bir yere götürmeyebilirdi. Ya da kesinlikle *rahat* bir yere.

"Senin şeklin," diye itiraf etti, boyun . Adamın şaşkın kaşları daha da çatıldı.

O da doğrulup battaniyeyi bıraktı. Battaniye kucağına yuvarlandı ve hevesli, arsız gözleri kadının hemen ortaya çıkan kısımlarına odaklandı. Lamba ışığı muhtemelen geceliğini neredeyse şeffaf hale getiriyor ya da onu kışkırtıcı gölgeler içinde bırakıyordu.

Hıncırca, tehlikeli bir şekilde mutluydu.

Tek parmağıyla, yavaşça, abartılı bir sabırla, omuzlarının geniş rafından başlayarak havada geniş bir V çizdi - soldaki yavaşça, yavaşça kas, altın rengi deri ve yara iziyle çizilmiş o sert dar atığa doğru eğildi, sağ omzu olan sert yuvarlak harikaya doğru yukarı doğru çekti.

Belki de dünyanın en *görkemli* V.

Flint donup kalmıştı. Sanki aralarındaki havada parıldayan kendisini görebiliyordu.

Sonra başını geri çekti ve sırtı ona dönük bir şekilde yatağa sertçe oturdu. Gece boğucu olduğu için yüzü sıcacıktı. Botlarını çıkarması, *bir şeyler* üzerinde çalışmaya başlaması o anda önemli göründü. Becerikli elleri birden kendini kocaman ve beceriksiz hissetti; çekiştirdi; yapıştı. Çabalamaktan vazgeçti ve ellerini uyluklarının üzerine koydu.

Neden soyunuyordu? Gitmesi gerekiyordu.

Kamarasında uyuma sırasının onda olduğunu unutmuştu. Yoksa unutmuş muydu?

Sessizlik çöktü, kelebek yumuşaklığında, garip bir şekilde tedirgin.

Ona bakmak için döndü. Lamba ışığında teni yarı altın rengindeydi ve bu kafa karıştırıcıydı: yumuşak, egzotik ve... son *derece* yumuşak görünüyordu. Karıştırmak için *yaratılmıştı*.

"Bu sonuca nasıl vardın?" diye rahatça sormayı başardı.

"Tüm İngiliz genç hanımlara resim çizmeyi ve çizim yaparken dünyayı şekillerle görmeyi öğretiriz. Gövdenizin V şeklinde olduğunu fark ettim." Tek omzuyla omuz silkti.

Nedense tek omuzlu omuz silkme hareketi onu rahatsız etmişti.

"Bana bir sanat eseri olduğumu mu söylemeye çalışıyorsunuz, Bayan Redmond?"

Dikkatini tekrar botlarına verdi. Güzel yapılmışlardı ve onlara özenle bakıyordu, çünkü güzel yapılmış ve kullanışlı olan her şeye değer veriyor ve saygı duyuyordu. Yine de gemilerin güvertelerinde, yabancı topraklarda, balo salonlarında attığı sayısız adımdan dolayı ayak parmakları hâlâ buruşuktu. Bu kırıksıklıkları sayabilseydi, belki de geldiği mesafeyi ölçebilirdi, tıpkı bir ağacın yaşının halkalarını sayarak .

Ama bu... neden bu an ona daha önce hiç geçmediği bir arazi gibi geliyordu?

O sadece bir kadın, demişti Lavay.

Hiçbir karşılık gelmeyince başını sertçe kaldırdı. Ölümcül bir felçten başka hiçbir şeyin onun zekice bir cevap vermesini engelleyemeyeceğinden emindi.

Gözlerini dikti. Violet... Aman Tanrım, *kızarıyor* muydu?

Eğer öyleyse, belli ki bu ilk seferiydi, çünkü bu konuda biraz tecrübesi olsaydı, bunu güzel bir şekilde yapmayı başarırdı. Bu haliyle alnına kadar lekelenmişti ve kaşları o kadar güçlü çatılmıştı ki alnında iki belirgin yarık oluşmuştu. Yeniden mükemmel bir hale getirmek için parmaklarını kaşlarına götürmedi bile.

Ve *bu* o kadar rahatsız ediciydi ki neredeyse onun yerine yapmak için uzanacaktı.

Hayır, güzel değil. Ama kesinlikle büyüleyici.

Sonunda lanet olası botunu sessizlik içinde çıkardı. Kamaranın zeminine *çarptığında* ikisi de saçma bir şekilde başladı. Diğerinin üzerinde çalışmaya başladı ama o da zorlanıyordu. Durdu. Tanrı aşkına, o bir *konttu*. Belki de hayatı boyunca kendisi için yaptığı şeyleri yapmasına yardım etmesi için bir uşak tutmalıydı.

Başını kaldırıp ona baktı. "Yüzün kızarıyor," dedi sonunda kabaca.

"Saçmalık," diye açıkladı. Allık neredeyse anında geri çekildi, çünkü sanki bir emirle. Alnı sihirli bir şekilde düzleşti.

Böylece her ikisinin de soğukkanlılığı yerine geldi ve kadın konuştuğunda, o soğuk Menekşe sesiyle konuşuyordu.

"Sadece bir kız her zamanki eğlencelerinden mahrum kaldığında içgüdüsel olarak eğlence arayışına girer, ayrıntılar daha belirgin hale gelebilir. Daha dikkat çekici." Yine bir omzunu kaldırdı, Galya'ya özgü bir jest, bir umursamazlık denemesi. Yine. Ve Lavay'ı o kadar andırıyordu ki Asher saçma bir şekilde kaskatı kesildiğini hissetti. Mantıksız bir şekilde, ilk arkadaşının etkisinin onun üzerinde damgalandığını görmekten hoşlanmıyordu. Diğer adamın ellerini onun üzerinde görmek gibi bir şeydi bu.

"Anlıyorum," dedi düşünceli bir ifadeyle. "O zaman çok iyi bir ressam mısınız, Bayan Redmond?"

"Hayır," dedi hemen.

Onu rahatsız etmek istiyordu. "Belki de sana sanatının doruklarında ilham veririm. Benim V gücüm... olduğu gibi."

"Yerinizde olsam bu umudu beslememeliydim," dedi hemen.

Gülümsedi, keyif alıyordu, voleybol bölgesinde daha rahattı.

Ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan kendini yatağa geri attı, çıplak sırtı battaniyenin tatmin edici çiziklerine bastırdı, yatak vücuduna siren şarkısı söylüyordu. Ona botlarının yaptığı gibi, hiçbir insanın yapmadığı gibi uyuyordu: ağırlığının ve yorgunluğunun samimi bilgisiyle, bunu isteyerek üzerine alıyordu. *Gözlerini kapat*, diye şarkı söylüyordu. *Bana teslim ol*.

Kışkırtıcıydı ve bu bir provokasyondur. Günlerdir alay eden bu kızın belli belirsiz hışkırtısını duydu ve farkındalıkla gerildi.

Ama vücudu garip bir şekilde uyanıktı; bir kızın onu incelediğini bildiği için hatlarını, ihtiyaçlarını ve sıcaklığını bir şekilde daha keskin hissediyordu... her şeyini... şekiller açısından.

Ve kız ondan sadece birkaç santim uzaktaydı.

Birkaç şaşırtmaca *düşünebilirdi*.

Gitmesi gerek.

"Bir Türk hapishanesindeyken, hücre arkadaşım tek kelime İngilizce bilmiyordu, ben de zaman geçirmek için ona İngilizce kelimeler öğrettim. Burnumu, gözlerimi ve benzeri şeyleri işaret ettim. Onlar için İngilizce kelimeler söyledim. O da aynısını kendi burnu ve gözleri için yaptı. Bana burnunun Türkçe'de ne olduğunu söyledi." Burnunu işaret etti.

Onun hızlı gülümsemesini görmekten ziyade hissetti. Her türlü makul ölçünün ötesinde memnun olmuştu.

"Cümlelerine 'Ben bir Türk hapishanesindeyken' diye başlayan tanıdığım tek kişi sensin."

Kendi kendine tekrar gülümsedi. "*Senin güzel bir yanıgın var*," diye mırıldandı.

"Bu ne biçim bir Türk hakaretiydi böyle?"

"Hakaret değil. Güzel bir burnunuz var demek."

Kızın eli sanki ilk kez keşfediyormuş gibi burnuna gittiğinde başını kaldırıp baktı, sonra hemen bıraktı. Onun düşüncelerini neredeyse duyabiliyordu: *Tabii ki* çok güzel bir burnu vardı. Violet'in tüm

Hem birlikte hem de ayrı ayrı düşünöldüğünde parçalar çok güzeldi ve o da bunu biliyordu.

İkisi de kesinlikle adil güven oranlarından çok daha fazlasına sahipti. Bu da onu tekrar gülümsetti.

Başı yastığıyla buluşana kadar geriye doğru eğildi. Kaldırdı ve porselen çay fincanı gibi nazikçe yerleştirdi.

Her türlü görüntüsüyle bir iç çekti.

Belki de iki gergin insanın hiç yan yana yatmadığını düşündü.

Ne kadar ileri gitmeye niyetli olduğunu ve bunun nasıl merak ediyordu.

"Yuvarlak yara izini nereden aldın?" diye sordu aniden. Tam olarak onun bir sonraki söyleyeceği şeyi beklemiyordu.

"Vuruldu," dedi basitçe.

Sanki az önce vurulmuş gibi nefesini sertçe içine çekti.

Pişmanlığı biliyordu. Bu kadar kolay söylenebilecek korkunç bir şeydi. "Hindistan'da bir ticaret görevinde pusuya düşüröldüm."

Sessizdi. "Çok acıdı mı?" Sesi tuhaftı. Sanki bir irade gücüyle sesini dengeliyordu.

İki tarafın da birbirine bakmadığı dikey bir konuşma yapmak komikti.

"Kası delip geçti ve biraz kanadı ama yeterince hızlı kaçtım. Yani hayati organlarım zarar görmedi. Canım yandı. Ama bu komik bir şey. Şiddeti sizi yere seriyor. Ama *gerçek* acı başlamadan önce bir uyuşukluk, bir şaşkınlık anı yaşıyorsunuz."

Bu onun sorularının sonu gibi görünüyordu.

Ama onunkilerin değil.

Aşağıya bakmak için dirseğinin üzerine çıktı. "Sadece açılar mı?" diye fısıldadı.

Bir tereddüt. Çıplak göğsü ona sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Kadın ona bakmıyordu; gözleri tavandaydı. Büyölenmiş bir halde, nefes alıp verişini hızlandıkça göğüslerinin yükselip alçalmasını, yükselip alçalmasını izledi. Geceliğinin üzerinden meme uçlarının gölgelerini görebiliyordu.

Sonra cevap olarak yastıkta bir hışırtı: başını ileri geri salladı. *Hayır.* Adamın ne sorduğunu anlamıştı.

Kızın bir konuyu bu kadar iyi takip edebilmesi onu eğlendiriyordu. Ama belki de bu akşamın bir teması vardı.

Şeylerin şekli.

"Başka?" diye sordu usulca.

Bir dalga gemiyi neredeyse şefkatle kaldırıp salladı, onları yumuşatıcı bir elin bir beşiği salladığı salladı ve ahşaplar iç çekti.

"Kıvrımlar." Kaba bir itiraf.

"Kıvrımlar mı?" Neredeyse fısıltıyla şaşkınlık numarası yaptı. "Anladığımdan emin değilim."

Dondu kaldı, gözlerini tavana dikti, kararlı bir şekilde ondan *uzaklaştı*, nefesini tutmuş gibiydi. Düşünüyordu.

Violet Redmond *düşündüğü* zaman her zaman tehlikelidir.

Sonunda teslim olarak uzun bir nefes verdi ve yavaşça vücudunu ona doğru yuvarladı. Koyu renk saçları onunla birlikte öne doğru dökülürken, göğsünün ortasında tuhaf, tatlı bir acı hissetti. Belki de bildiği en basit ve derin tensel zevk sarsıntısıydı bu.

Sonunda tüm o saçların serbest kaldığını görmek muhteşemdi. Ellerini içinde dolaştırmak istedi.

"Örneğin..." Eli yavaşça yukarı kalktı ve adamın koltuk altındaki karanlık ve yünlü çukuru işaret etti. "...burası."

Parmağı etinden sadece yarım santim uzakta, yavaşça, yavaşça hatlarını çizmeye başladı: tendon ve kas, çukurun derinliğini gösteriyor. Niyetli mavi gözlerle onu izlerken, dudakları hafifçe aralandı, yüzünde yarı çekilmiş bir saç perdesi vardı, uçları göğüslerinin üst kısımlarına değiyordu.

Dondu kaldı.

Adamın teni, parmağının ucu bir mum gibi yanıyormuşçasına emin bir şekilde havada izlediği yol boyunca ısındı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu; karnındaki kas şeritleri şehvetli bir beklentiyle gerildi ve kasıkları uğursuzca gerildi.

Ona *dokunmuyordu* bile.

Ona ne olduğunu tam olarak biliyordu. Artık kendi nefesi de sığ geliyordu. Bu işte tamamen yeniydi ama korkak değildi; onun kontrolünü sınavarak kendi gücünün sınırlarını test ediyordu.

Ve baştan çıkarma sularında biraz daha derine, daha derine inmek. Nerede duracaktı? Bayan Redmond için her şey bir güç testiydi. Bu muhtemelen onun çöküşü olacaktı.

Onu durdurduğunda duracaktı. Onu durdurmalıydı. "Başka nerede?" diye fısıldadı. Onu teşvik ediyordu.

"...ve...burada..." Sesi çok yumuşaktı. Dudaklarını izledi, sözlerinden orantısız bir şekilde büyülenmişti.

Adamın omzunun altın sarısı sert kıvrımını işaret etti.

Ve havada, parmağı onun tenine dokunmaya ramak kala, omzunun, pazularının arazisini takip etti. Yavaşça, yavaşça. Ve Tanrı yardımcısı olsun, kollarındaki tüm tüyler diken diken oldu.

büyüyen kabarıklığına uyum sağlamak için yer değiştirdi.

Şimdi aklına bir kelime geldi, beklenmedik, bir nefes kadar doğal ve onu korkuttu.

Nefes kesici.

Violet Redmond'ın duygusallığını keşfetmesini izlemek için kullanılabilecek tek kelime buydu.

"...ve burada..." Elleri işkenceli bir belirsizlikle havada asılı kaldı, sonra aşağıya, aşağıya, beline doğru süzüldü, o zorlanan sakin üzerinde durdu.

Ve o biliyordu.

Tanrı yardımcısı olsun, artık neredeyse titriyordu. Yuvarlak beyaz yara izinin bir kısmının görüldüğü sırtında ter damlaları oluşmuştu. Yanan kibrit parmağı yara izinin üzerinde geziniyor ve yavaşça daire çiziyordu.

Sonra durdu.

baktılar. Nefesi artık boğuk çıkıyordu.

Sonra eli yanına düştü ve sanki bir silahı kınına geri sokuyormuş gibi kalçasına bastırdı.

Bedeniyle arasındaki mesafeden dolayı anında pişmanlık duydu. Bir an düşünür gibi yaptı.

"Sanırım şimdi anlıyorum," dedi konuşarak, düşünerek. Çok yumuşak bir şekilde. "Eğriler. Peki o zaman, sizin tanımınıza göre... *bu...* bir eğri olabilir mi?"

Bir parmak ucunu dudaklarına götürdü, eğer isterse başını çevirmesine izin kadar yavaştı. Perçinlenmiş bir şekilde izledi, gözleri neredeyse burnunun köprüsünde kesişiyordu.

Utangaç değildi. Acemi bir delikanlı değildi.

Ona dokunmaya niyetliydi.

Benimle oyun oynamayın, Bayan Redmond.

Parmağı onun dudaklarına kondu. Ve sanki eve giden yolu bulmuş gibi, saygıyla, biraz titreyerek dudakların çizgisini takip etti ve onları zaten tanıdığını hissettiğini fark ederek şaşırdı. Alt dudak tam bir kıvrım, zarif ve şehvetli, hayal edilemeyecek kadar yumuşak, o kadar narindi ki tutkulu bir öpücüğün onu bir çiçeğin yaprağı gibi koparacağını düşünebilirdi. Üst dudak bir kalp gibi lirik bir şekilde kıvrılıyordu.

Kendini büyülemeyi beklemiyordu. Kalbinin attığı yerde bir sızı, sinir bozucu bir özlem ve kasıklarında o çok tanıdık zonklama hissetmeyi. Bir şarkının nakaratı gibi onun adını fısıldamak istemeyi.

Yine de günlerdir yavaş bir afyon dumanı gibi kan dolaşımına giriyordu.

Parmak ucunu dudaklarının ortasına koydu. Ve kaşlarını kaldırarak ona bir soru sorduğunu hatırlattı.

"Yeth," diye fısıldadı sonunda.

Parmağının ucunda onun hızlanan nefesini hissedebiliyordu. Açıkça konuşabilmesi için parmağını çekti.

"o?"

Boğazını temizledi. "E-evet," diye açıklığa kavuşturdu. Sesi boşuktu. "Bir eğri."

"Ah, çok iyi," dedi şimdi yumuşak bir sesle. "Çok iyi. Basit bir adam olabilirim, Bayan Redmond, ama şimdi bu kavramı kavradığıma inanıyorum. Ama emin olmak için soruyorum... bu bir... eğri... olabilir mi?"

Parmağını o düşünölemeyecek kadar saten boğazdan aşağıya doğru çekti, hafifçe, hafifçe, yavaşça, yavaşça, ardından tüylerinin diken diken oluşunu derin bir zevkle izledi.

"...burada mı?"

Geceliğinin altında, teni kadar yumuşak ve ince olan göğüs ucunun koyu gölgesi, göğsünün kalkık kıvrımının ucundaydı. Parmağının ilerleyişini yavaşlatmadan, dantel kenarını yakaladı

ve göğsü, güzel, dolgun göğsü gözlerinin önünde çıplak kalana kadar aşağı, aşağı, aşağı sürükledi.

Nefesi titriyordu. Kadın soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama adam onun göğüs kafesinin yukarı sıçradığını, sonra hızla yükselip alçaldığını hissetti.

Gözleri büyüdü. Artık korkuyordu. Ve en az onun kadar büyülenmişti.

Ve çok ama çok tahrik olduğunu biliyordu.

Parmağını yavaşça, göğsünün düşünölemeyecek kadar yumuşak, savunmasız, kavisli boyunca yavaşça çekti, bir iniltiyi bastırdı, kafasında, kasıklarında kan çarpıyordu, vücudundaki olağanüstü, acı verici kargaşa parmağının kesin hedefiyle tam bir çelişki içindeydi.

Ona burada dokunan ilk erkeğin o olduğunu bilmek dayanılmaz derecede erotikti.

Ucunu kızın uyarılmış meme ucunun dantelli ucunda durdurdu... ve yavaş, tembel bir daire çizdi.

Başı keskin bir şekilde geriye eğildi; dişleri zevkten nefesi kesilirken dudağına gömüldü.

Ve onun bunu ilk kez *deneyimlediğini* görmek o kadar erotikti ki, kendi inlemesini durdurmak için dudağının içini ısırdı. Parmağını başladığı gibi rahatça çekti ama şimdi elleri titriyordu.

Ona baktı, gözleri kocaman ve karanlıktı, dudakları usulca ayrılmıştı.

Onu, kendisini korkutan bir acıyla istiyordu. Birdenbire yine belli belirsiz bir şekilde öfkelenildi.

Yeter. Oyunlara bir son vermenin zamanı gelmişti. Kız gittiğinden beri dengesinin bozulduğunu hissediyordu ve henüz dengesini yeniden kazanmanın bir yolunu bulamamıştı. Gücünü yeniden kazanmanın en kesin ve en hızlı yolunu biliyordu. Onun da diğerleri gibi bir kadın olduğunu kendine kanıtlamak.

Tek yapması gereken onu öpmekti.

Yavaşça, zarıfçe onun üzerine eğildi; bunu hayatında daha önce onlarca kez yapmıştı. Dudakları aşağı indiğinde, onun şehvetli bir şekilde kararmış gözlerinin genişlediğini ve dudaklarının şaşkınlıkla ayrıldığını gördü.

Dudakları onunkilere dokundu. Onlara doğru battı. Dudakları ısı, ipek ve verimin bir mucizesiydi.

Aman Tanrım. Bu bir hataydı.

Öpücük omurgası boyunca bir şimşek gibi çaktı ve ciğerlerini aynı anda hem panik hem de sevinçle doldurdu. Sanki kendi isteğiyle kendini direktten güverteye doğru geriye doğru fırlatmış ve sadece uçuştan zevk almakla kalmayıp düşüşten yara almadan kurtulmuştu.

Keskin bir nefes aldı ve kendisi gibi şekillendirilmiş boşluğa doğru eğildi ve ellerini başının altında kavuşturdu, umursamaz görünmeyi umuyordu ama aslında onları hapsediyordu. Birden ne yapabileceklerinden korktu: Yağma. Okşamak. Keşfet. Yüce Tanrım, *al, al, al.*

Vücudunu hareketsiz tuttu. Kalbi göğüs kemiğine acı veren darbeler indiriyordu. Kanı yoğun, sıcak bir likör gibiydi. Zihni işe yaramaz bir karmaşaydı.

Onun yanında sertçe nefes aldığını duyabiliyordu. Parmaklarının dudaklarında olduğunun farkındaydı. Sanki öpüldüğünü kendine kanıtlamak istercesine onlara dokunuyordu.

Onun nefesini dinledi, denizin aralıksız iç çekişine kontrpuan oluşturan düzensiz ritmini, ama nedense ona bakmak istemedi. Onun yerine gözlerini kapattı ve yastığın üzerinde gölgelenmiş koyu renk saçlarını, kirpiklerinin yanaklarına çarparak titreyişini gördü; dudaklarının şeklini ve dokusunu, onunkine doğru açıldığını, nefesinin onunkine karıştığını hayal etti.

Şimdiye kadar aldığı tüm diğer öpücüklerle bunun arasındaki farkı anlamaya çalıştı ama başaramadı.

Sarsılmıştı.

Kontrol duygusunu geri kazanmak için yeterince basit bir şey olacaktı: Tek yapması gereken onun üzerine yuvarlanmak, geceliğini sıyırmak, ellerini ve ağzını onun göğüsleriyle doldurmak, o daha nefes almaya bile vakit bulamadan ellerini şüphesiz ipeksi kıcının altına sokmak, onları ayırmak için kararlı bir dizini onunkilerin arasına sokmak ve sert gövdesini onunkinin üzerine bastırmak ve ona bacaklarını beline dolamaktan ve tırnaklarını omuzlarına batırmaktan başka seçenek bırakmamaktı çünkü *Tanrım*, rahat, ıslak...

Top ateşinden kaçır gibi kendini yataktan attı ve kaskatı kesilmiş, hareketsiz bir şekilde durup ona baktı. Adamın yüzü vahşileşmiş olmalıydı, çünkü kadının yüzü önce belirsizleşti, sonra da esrarengizleşti. Birdenbire acı verici bir şekilde insan, genç ve *yeni*di.

Daha az arzu edilir değil, ama çok daha korkutucu.

Gözleri adamın kasıklarındaki görkemli çıkıntıya kaymış, orada mıknatıslanmıştı.

Ve sonra sanki yanlışlıkla bir güneş tutulmasına bakmış gibi tekrar odanın diğer tarafına sıçradılar.

Gülmesi lazım.

Bir kolunu körlemesine arkasına itti, sandalyenin bıraktığı gömleği bulup aldı ve kollarını içine soktu, gelişigüzel ilikledi, yarısını pantolonunun içine soktu. Eğildi ve kaçan suçluları yakalar gibi botlarını üstlerinden yakaladı.

Ve kendini vole deliğinde uyumaya bıraktı, kapıyı gereğinden fazla sert kapattı, sanki odadaki tüm istenmeyen duyguları arkasına hapsediyormuş gibi.

Violet tamamen hareketsiz yatıyordu. Nefes alıp vermesi dışında, o da yakın zamanda durulmayacaktı. Geceliği darmadağınık duruyordu ama battaniyeleri olduğu yerde bıraktı. Adamın dokunuşu teninde oyalanırken başka hiçbir şeyin ona dokunmasını istemiyordu. Yeni yanmış bir kömür gibi her yeri parlıyor gibiydi.

Elini göğsüne götürdü ve onun hissettiklerini hissetmek için göğsüne dokundu. Ve sonra onun nasıl *hissettiğini* hatırladı. Sert dudaklarını, nefesini, onunkinin yakınında gezinen bedeninin sıcaklığını. *Öfkeye* varan bir özlemle zayıf düşmüştü: tatmin olmak istiyordu. Bir ateş yakılmıştı. Hayatında hiçbir şeyden mahrum kalmamış olan o, daha fazlasını istiyordu.

Bir kontu öptüm. Duygular ve hisler kaleydoskop gibiydi; sadece bir tanesine tutunamıyor gibiydi. Sevinç ve korku, vahşi arzu ve şaşkınlık sırayla ona eşlik ediyordu. Pragmatizm dikkat çekmek için toplanmıştı. Pragmatizmin korkaklık kılığına büründüğünden şüpheleniyordu, çünkü şöyle diyordu: *Daha fazlası olmamalı. Mesafenî koru.*

O da akli başına gelmiş gibi kaçtı. Belki de oyun şimdi sona erecekti. Belki de Kont muhteşem ereksiyonuyla odadan kaçmıştı -Lady Peregrine haklıydı

Çünkü artık ona dokunduğu için bir daha ona dokunma fikrine katlanamıyordu.

Buna inanmadı. Ve
uyumadı.

Bölüm 17

Violet şafak sökmeden yataktan kalktı, çünkü doğal olarak uyku bir türlü gelmiyordu.

Görevini yerine getirerek işe *koyulmalıydı*. Herkül kayıp olabilirdi ama patatesler mevcuttu. Bunun yerine güverteye çıktı ve günü göz kamaştıracak kadar açık ve rüzgârlı buldu. Rüzgârın, güvertenin gıcirtısının, yelken ve kanat çırpışlarının altında gürleyen Kont'un sesini duyduğunda, ne yaptığını anlamadan içgüdüsel olarak ona doğru ilerledi.

Sonra onu uzaktan izlemek için durdu.

Başını eğmiş, çılgınca el kol hareketleri yapan Herkül'ü dinliyordu. Bu, büyük bir ağacın etrafında vızıldayan bir sinek kuşunu izlemeye benziyordu. Ondan şikâyet mi ediyordu? Yoksa ona iltifat mı ediyordu? Herkül için bunu bilmek zordu.

Kont onun varlığını fark ettiği anda anlamıştı. Dönmedi. Gözlerini Herkül'den hiç ayırmadı.

Ama vücudu neredeyse fark edilmeyecek şekilde gerildi, sanki tüm hücreleri ona uyumlanmıştı.

Herkül sonunda Yunanca bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı, ama değişiklik olsun diye neşeli görünüyordu. Belki de yeni asistanı için kaptana teşekkür ediyordu. Sadece umut edebilirdi. Onu görmemişti; şüphesiz onu kadırgada da bulamayınca aramaya çıkacaktı.

Flint döndü ve bir an için onu değerlendirme mesafesinden inceledi.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece izledi. Saçlarından bir tutam rüzgârdan ağzına doğru savruldu ve yapıştı. Lanet rüzgâr bir kızı sonsuza dek karıştırır.

Eğer gizli bir bakire ahlaksızlığı hissetmeyi düşündüyse bile, onu ilk gördüğünde bu hissi tamamen yok oldu.

Ne kadar iyi uyuduğunu merak ederek onu izledi. Rüzgâr saçlarını yakalayıp savuruyor, onu kısa sürelğine bir mayıs direğine dönüştürüyordu. Onunla ilgili başka hiçbir şey en ufak bir tuhaflık taşımıyordu. Gömleği boğazına kadar açık, kolları sıvalı, sert ön kolları, sert kalçaları ve uzun bacakları parlak çizmelerinin içine dökülmüştü. Onun kendisine gelmesini istiyordu ve gelmesinden korkuyordu; daha önce hiç bu kadar dehşet ve heyecanı aynı anda hissetmemişti.

Ona doğru kararlı adımlarla yürüdü ve durup yere baktı. Kadın görüşünü açmak için saçlarını karıştırdı.

Sözsüzce, neredeyse kayıtsızca, kızın dirseğini kavradı, onu çevirdi ve güvertede gezdirdi. Sanki onu nereye götürmek isterse oraya huzur içinde geleceğinden emindi. Onu, ne güverteden ne de armanın tepesinden görülebileceğini açıkça bildiği bir köşeye, sandalların ve uzun teknelerin bulunduğu köşeye doğru yönlendirdi.

Etkileyici bir amaca yönelik.

Gökyüzünü, denizi, güneşi, güverteyi için adamın durduğunu -daha doğrusu üzerine çıktığını- fark etti ve ona iki seçenek bıraktı: Gömleğinin iki düğmesinin açıkta bıraktığı altın rengi tenine ve kıvrık bakır saçlarına bakmak. Ya da yüzüne bakmak.

Adamın yüzüne bakması belki de olması gerekenden iki saniye daha uzun sürdü.

Mavi gözleri şaşırtıcı derecede canlı görünüyordu, belki de aniden tek ışık kaynağı oldukları için. Vücudu bir demirci ocağı gibi ısı yayıyordu.

Birkaç dakika içinde bunu hissetti - *onu* hissetti - teninin yerinde düşük bir ateş *gibi*.

Titreyerek uzun bir nefes aldı.

Arkalarında yelkenler şakladı, bir martı çığlık attı, mürettebattan biri yukarıdan aşağıdaki birine iğrenç bir kelime bağırdı. Ne kadar süre donup kaldıklarını söyleyemezdi; muhtemelen sadece saniyeler. Muhtemelen sonsuza kadar.

Ama adamın elleri havaya kalktığı anda irkildi. Onları dikkatle inceledi, çarpan kalbi kulaklarında kan çınlamasına neden oluyordu. Parmakları günün parıldayan sıcağında biraz titriyor gibiydi.

Ama parmaklarının arkasını boğazının dibine dayadığında sabit duruyordu. Yüzünde şaşkınlık ve kafa karıştırıcı bir şekilde yalvarma gibi bir şey titreşti. Sanki karşılaşmasını ya da kendi duygularını test ediyordu. Her seferinde onlar tarafından şaşırtıldı. Nefes verdi.

Ancak o zaman adamın nefesini tuttuğunu fark etti. Ve ancak o zaman kendisinininkinin de tutulduğunu fark etti.

Elleri yavaşça yukarı doğru hareket etti, dokunuşu o kadar narindi ki, neredeyse tenine üflenen bir nefesten ayırt edilemezdi. Ve işte böyle, bir hocanın bir kobrayı sepetinden çıkarması kadar kesin bir şekilde, damarlarında bir şey durgun bir şekilde çözüldü. Dün gece onu uyandırmıştı.

Onun elleriyle yeniden hayata çağrıldı.

Eğer bu şeye bir isim vermek zorunda kalsaydı, ona şöyle derdi
Açlık.

Vücudundaki her şey diken diken olmuş gibiydi; ensesindeki ince tüyler, kollarındaki tüyler, göğüs uçları. Nefes almak lezzetli bir mücadeleye dönüştü. Göz kapakları aniden havada kalamayacak kadar ağırlaşmıştı. Boğazında sıçrayan nabızla karşılaştığında parmaklarını yavaşlatarak tadını çıkardı ve sonra parmakları saçlarının arasından geçerek teninde kıvılcımlar saçtı ve vücudunun şaşırtıcı yerlerinde küçük şenlik ateşleri yaktı ve durgun, akıcı bir hareketle başını geriye doğru eğdi ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı.

Öpücük keşif amaçlıydı. Adamın ağzı onunkine değdi, hafifçe dürttü, dudakları aralanana ve onunkine yapışana kadar dudaklarını ayırmaya çalıştı. Çok güzeldi. Çok güzeldi. Bir dizi enfes zıtlık döndürdü: adamın nefesi, sert dudakları ve ağzının ılık, nemli kadifesi.

Ve dili nazikçe onunkine dokunduğunda bir *arzu şimşeği* kadının içinden geçti. Acı kadar tüketen bir güç, ama tam tersi.

Gerçekten inledi.

İşte o zaman öpücüğü aniden kesti.

Elleri kızın saçlarında sıkıca dolanmaya devam etti. Onun öpücük bulutlarıyla kaplı olduğuna şüphe olmayan gözlerine baktı. Kadın dalgınca düşündü,

Bir kez daha elleri titriyordu ama bunun nedeni kesinlikle dünyanın kendisinin dönmeye başlamış olmasıydı.

"Menekşe." Sanki yeni, muhtemelen Türkçe bir kelime deniyormuş gibi mırıldandı. Kız bu sözcükte tuhaf bir pişmanlık sezdi. Bir uyarı iması.

Sonra içini çekti ve kısa, karanlık bir kahkaha attı. "Ah, Violet."

Saçlarını geriye doğru çekti ve ağzı sertçe aşağı indi.

Sıcak ve açık bir şekilde onunkinin üzerine indi. Kendi utanmaz rahatlama iniltisinin adamın ağzında titreştiğini hissetti. *Tanrım*. Dengeyi sağlamak için parmaklarını gömleğinin kaba ketenine soktu, teni sıcak, teri ve deniz spreyi nemli buldu. Uyuşturucu ve karmaşık, çok yeni, çok erkek, ağzının dokuları sonsuz, kendini onun dudaklarını, dilini, ağzını, herhangi bir Redmond'un yapacağı gibi alırken buldu - sanki bu zevke tamamen hakkı varmış gibi

-Sadece onun yapabileceği şekilde, pervasızca. Dudakları oynuyor, yapışıyor, kayıyor, ısırıyor; dilleri birbirine dolanıyor, dişleri çarpışıyordu. Öpücükler asla yeterince derin görünmüyordu.

Kulağa iğrenç bir yabancı kelime gibi gelen bir inilti çıkardı ve ellerini kızın kışının altına sokup onu pantolonunun içinden zorlanan sert sikine doğru kaldırdı ve *Tanrım* bu enfesti. Dudaklarını kulağından boğazına doğru sürüklerken vücudunu ritmik bir şekilde ona yasladı, elleri sırtında sert ve sıcak bir şekilde gezindi. Ellerini adamın saçlarından geçirdi, saçlarını nemli ve sıcak, bir erkeğinki kadar ipeksi buldu. Adamın sıcak ağzı, dudakları, dili, dişleri boğazını acımasızca dağlıyor, kalbi vücudundan dışarı fırlamakla tehdit ediyordu; kadın bunu desteklemek için kamburunu çıkardı. Dudaklarını aşağı, aşağı kaydırmak için çömeldi, dilini göğüslerinin arasındaki gölgeye daldırdı, burada diliyle bir boncuk terini durdurdu. Sonra eliyle kadının korsajını çekti ve meme ucunu ağzına alıp emdi.

Nefes nefese kaldı ve adamın başını sıkıca kavradı. Sonra hızla döndü ve onu sertçe duvara, köşeye yasladı. Artık her şey bir bulanıklıktı, bedenlerin durgun bir boğuşması. Kadın adamın göz kapağını öpmüş olabilir. Şakağını öpmüştü. Köprücük kemiğini yaladı, dudakları dudaklarını geri almadan önce tuzun ve tenin tadını aldı. Onu ısırmak istedi. O . Yine sessizce inledi, çaresiz bir ses,

Çünkü ne istediğini bilmiyordu ve bu hislerin saldırısından, öldürücü bir ateşe yakalanmış gibi titriyor, hem seviyor hem de korkuyordu. Dizleri bükülebilirdi ama adamın elleri onu sımsıkı tutuyordu ve adamın ereksiyonu o kadar sertti ki, vücudunu ona doğru bastırırken bile canı yanıyordu, istiyordu, istiyordu.

Eteğini yukarı çekmeye başladı ve Tanrı yardımcısı olsun, bir şekilde pantolonunun iki düğmesini açmıştı. "Seni istiyorum." Sesi kızın kulağında boğuklaşmıştı.

"Ben..." Sesi onu şoke etti; dudaklarına karşı çiğ, titrek bir kabuk. Adamın ağzı bir öpücük daha alarak cümlesini durdurdu, ki bu iyiydi çünkü cümleyi nasıl tamamlamaya niyetlendiğini hatırlayamıyordu. Bir elini kalçasının altına kaydırды, kalçasını ona yaslamak için kaldırdı. "Ben sadece..."

Bunu .

İstediğim tek şey doğruydu.

Ama o *ne* istiyordu?

Ve aniden onu itecek gücü ya da korkuyu kendinde buldu, ama parmakları sanki bir gemi enkazıymış ve onu bırakırsa boğulma tehlikesi varmış gibi gömleğinin içinde kıvrılmış kaldı. Vücudu düzensiz nefeslerle sallanıyordu.

Aşağı baktı ve botlarının cilalı parmaklarında kendi bulanık yansımasını gördü.

Yukarı baktı ve adamın kendisine baktığını gördü. Sonra ellerini kavradı ve aşağıya, aşağıya, aşağıya, gömleğinin terden nemlenmiş keteninin üzerine sürükledi, elleri gömleğinin düğmelerinin tümsekli sırasını, dar belinin çelik bantlı kaslarını sıyırdı.

sert çıkıntısına. Ve avuçlarını oraya bastırdı.

Başı geriye fırladı, şok olmuştu. Eli refleks olarak sarsıldı ve kendini kurtarmak için mücadele etti.

Onu sıkıca tuttu. Onu dikkatle izledi, gözleri kısılmıştı, çenesi gergindi, sert nefesler onu sarsıyordu.

Acımasız hissediyordu. Ve o kadar yabancı, erkek ve muazzamdı ki, ne kadar tehlikeli bir şekilde derinlerde olduğunu fark etti. Yüzüne çarpan soğuk bir dalga kadar ayıltıcıydı.

Ellerini tekrar çılgınca çekiştirdi.

Onu bırakmayı reddetti. "Bana bak," diye sertçe emretti.

O yaptı. Yüzü alev alev yanıyordu şimdi. Bu öpücüğün, onu hissetmenin, ona yapmak istediklerinin, onun ezici erkekliğinin sonuçları neredeyse pantolonundan eline kadar yanıyordu. Göğsü kısa, neredeyse öfkeli nefeslerle sallanıyordu. Arkalarında deniz durmaksızın kabarıyor, onlarla alay ediyordu.

Öne doğru eğildi; alnı onunkine değdi. Teni şaşırtıcı derecede sıcaktı. Ve sonra ağzı, nefesi kulağındaydı, boynundaki ince tüyleri yeniden kıpırdattı, boğazındaki tüyleri diken diken etti, gözlerini kapadı. *Yardım edin*, diye düşündü boş yere, hiç kimseye ve herkese hitap etmeden. Kendi nefesinin göğsüne çarpışını duydu.

Konuştı, sesi boğuktu, o kadar yumuşaktı ki neredeyse bir okşamaydı. Ama sözcükleri bir tehdit gibi ölçülü bir şekilde sıraladı.

"Benimle *oyun* oynayamazsınız, Bayan Redmond." Başını geriye doğru attı.

Mavi parıltı mavi parıltıyla buluştu.

Bunun bir uyarı olduğunu biliyordu. O bir evcil hayvan değildi. O bir hizmetçi değildi. Sabırlı değildi. Onu tuzağa düşüren -ve şimdi anladığına göre onu koruyan ve çok az gerçek sonuçla dilediği gibi kaprisli davranmasına ve bu nazlı bakire dansına katılmasına izin veren- toplumsal kuralların kendisi için geçerli olmadığını açıkça belirtiyordu.

Kendisine verilen büyük unvana rağmen, kendi kuralları vardı ve onunkileri hiç umursamıyordu.

Seni almayacağımı sana düşündüren ne? demişti.

Yüce Tanrım. Yapmak üzereydi. Ona izin vermek üzereydi.

Kardeşinin karısı Cynthia bir keresinde bir talibini etkilemek için usta bir nişancı gibi davranmıştı. Sonuç olarak, gülünç bir şekilde Davut heykelinin bir kopyasını tüfekte sakatlamış ve neredeyse savrulan mermer penisle bir adamı öldürüyordu.

Violet'in eline mecazi anlamda kendi tüfeği verilmişti: kendi tutkulu doğası serbest bırakılmıştı. Artık arzusunun ruhu kadar pervasız ve Ardmay Kontu'nunkine tamamen eşit olduğunu biliyordu ve eğer dikkatli olmazsa, kesinlikle birilerinin canı yanacaktı.

mermer penis, daha sonra bazı mezar eşdeğer ve metaforik bir şekilde.

Asla boyun eğemezdi. O bile bu yolun yıkım olduğunu biliyordu. Ama şimdi neyi kaçırdığını bildiği ve bunu asla bilemeyeceği gerçeği, zalimliğin zirvesi gibi görünüyordu. Hayatında çok az şeyden mahrum bırakılmıştı.

Bu küçük yolculukta çok şey öğreniyordu.

Yavaşça ellerini kaldırdı ve onunkileri serbest bıraktı. Avuç içleri şimdi ona bastırmaktan sıcaktı; adam ellerini yakıyor gibiydi. Adam bir an öncesine göre daha az sert ya da zorlu değildi.

Kendi hayallerini gerçekleştirebilmek için kardeşini darağacına göndermek isteyen adamdan aşığı kalır yanı yoktu.

Sahte bir rahatlıkla ellerini çekti. Ama elleri tekrar sikinin üzerine kaydığına, adam bir nefes aldı, istemsiz bir zevk sesiydi bu. Ve her şeye rağmen vücudu arzuya arzuyla karşılık vererek vahşice sıçradı.

Farklı görünüp görünmediklerini anlamak için bıraktığı ellerini incelemek istedi, çünkü Tanrı aşkına, kıyafetlerin içinden de olsa ereksiyon halindeki bir penise dokunmuştu ve küçük çocuksu bir yanı heyecanlandı ve birilerine hava atabilmeyi diledi.

Bunun yerine onları yanlarına bıraktı ve başını sancağa çevirerek o sonsuz, kişiliksiz, ezici mavi okyanusta sükûnet aradı. Kendini kaybolmuş hissetti. Hayatında ilk kez tamamen yalnızdı. Hiç kimse, ne Miles, ne hain Lyon, hiç kimse ona yardım edemezdi. Güvenebileceği tek şey kendi tavsiyeleri idi ve bunun da ne kadar değerli olduğunu çok iyi biliyordu.

Flint bir parmağını çenesinin altından geçirdi ve yüzünü sertçe kendisine doğru çevirdi.

Onun delici bakışlarını, mağrur atalarından herhangi birinin alkışlamasına neden olacak soğukkanlı bir gururla karşıladı.

"Yeter. İşte *bu* oyunun kuralları Bayan Redmond. Planlarım tamamen aynı kalacak. Görevimde hiçbir değişiklik yok. Beni bundan vazgeçiremeyeceksiniz. Bunu ya yaparız ya da yapmayız. Kararınızı verin."

Yap şunu. Yüzü kavruluyordu.

Onun planları.

Kardeşini yakalayıp adalete teslim etmek ve neredeyse kesin bir idam. Sadık Fatima ile evlen. Amerika'da yaşa.

Ve akıl sağlığı bir tokat şiddetiyle geri d6nd6. şoktan uyuşmuş bir halde ona baktı. Bir an için konuşamadı. V6cudu h6l6 çalkantı içindeydi.

Geri kalanı ağır yaralıydı. Neden olduğundan emin değildi.

Ve kelimeler . "şeytana gidebileceğinize karar verdim, Lord Flint."

Y6z6 bir an için tuhaf bir şekilde karardı. Biri onu incittiğini d6ř6nebilirdi.

Sonra ağzının kenarı pişmanlık dolu, yarım bir g6l6msemeye d6n6řt6. Sahte bir sempati ile gıdaktadı ve başını yavaşça sağa sola salladı.

Çenesini ondan uzaklaştırdı.

Onu bir s6re daha inceledi. Sonra başıyla kısa ve soğuk bir selam verdi, topuklarının 6zerinde d6nd6 ve g6vertede ilerlemeye başladı.

Onun gidişini izledi. Ve geri çekilen k6rek kemikleri arasına fırlatabileceği hiçbir şey olmadığı için şanslı olsa bile, kendini yoksun hissetti, sanki onu bir ağla sarmış gibi peşinden çekildi.

O zaman titrediğini fark etti.

Patlama. Kanlı g6zyaşları. Parmak eklemleriyle 6fkeyle onlara vurdu. Ama onun uzaklaşmasını izlerken bile birkaç şeyi kesin olarak biliyordu:

Titreyen hiç kimse etkilenmedi.

Ve Kaptan Flint ona dokunduğunda gerçekten de titremişti.

Ve Kaptan Flint, ağabeyinin kitabının bir kopyasına yasemin çiçeği bastırmıştı.

Ve onun y6z6ndeki o titreşimin ne olduğunu biliyordu: huşu.

Oh, Kaptan. Sevgili kontum. Sanırım seninle oynayabilirim.

O zaman onun da kendisi kadar korktuğunu tamamen fark etti. Ama her nasılsa, yenilmez g6r6nen bir adam 6zerinde bu t6r bir g6ce sahip olduğunu bilmek onu hiç korkmamış olmasından daha fazla korkuttu.

Bölüm 18

Üç gün sonra geminin çanı çaldı ve Brest'e girmelerini kolaylaştıran yumuşak huylu, olağanüstü mavi körfeze vardıklarını duyurdu.

Olivia diğer ticaret gemilerinin arasına demirlemişti. Neşeli, esrarengiz ve şık görünüyordu... tabii ki dört topu dışında.

Le Havre'dan yola çıktıktan sonra Brest'e varması gereken *Caridad*'ı hiçbir yerde göremediler.

Önceki üç gün boyunca Violet, zamanının neredeyse tamamını mutfakta geçirerek Herkül'ü hayrete düşürmüştü. Kadının mutfağı tertemiz yapmasını ağzı açık bir şekilde izledi. Tahıl öğütüyordu. Önüne soyması ve doğraması için konulan her şeyi soyuyor ve doğruyordu. Yelkenleri dikti. Kendini ruhundan dışa doğru öylesine tüketmeyi umuyordu ki uyku kapkara, rüyasız bir kaçış olacaktı.

Anlaşılan vücudu uykuyu, Ardmay Kontu'nu istediğinden daha az istiyordu.

Onu yatıştırıcı rüyalarla mutlu etmek yerine, kızgınlık ve arzu ateşi içinde dönüp durmayı seçti.

Kendi kendine, mutfakta *saklanmadığını* söyledi.

Hayatında hiçbir şeyden saklanmamıştı.

Tabii ki Ardmay Kontu'nu görür görmez bunun doğru olmadığını anladı.

Onu görünce nefesi kesildi.

Ama itiraf etmeliydi *ki*, son birkaç gün içinde biraz... *itibarsız* görünmeye başlamıştı, diye karar verdi eleştirel bir şaşkınlıkla. Yüzü genellikle titizlikle pürüzsüzken, çenesinin altında küçük bir sıra bıyık bırakmıştı. Gözlerinin altından mavi yorgunluk lekeleri yayılıyordu. Belki de geceleri içmeye başlamıştı.

Adam ona uzun uzun ifadesiz bir bakış attı. Dizleri onu ayakta tutmak için mücadele ederken, cesurca ve soğukkanlılıkla bu bakışı karşıladı.

Belli ki kendisine açıkça şeytana gitmesini söyleyen birine karşı kelimeleri boşa harcamaması gerektiğine karar vermişti. Çünkü hiçbir şey söylemedi. Gemiler suya indirilirken sadece mürettebatla konuştu ve sadece emir verdi: Lavay, Greeber ve Cocoran'la birlikte kürek çekerek *Olivia*'ya gidecek ve Hardesty'nin gemide olup olmadığını ya da *Olivia* veya mürettebatı hakkında ilgi çekici başka bir şey bulup bulamayacaklarını öğrenecekti; sonra da mümkünse, Le Chat'in şimdiye kadar yağmaladığı gemilerin sahipleri veya mürettebatı hakkında bir şey öğrenip öğrenemeyeceklerini görmek için rıhtımdaki denizcileri sorgulayacaklardı.

O ve Bayan Redmond söz verdikleri gibi Bay Musgrove'u ziyaret edeceklerdi.

Rıhtım kenarındaki gürültülü handan tüccara haberci aracılığıyla vardıklarını ve ziyaretlerinin amacını bildirdiler. Tüccar bir saat içinde onları Brest'in güzel ve kalabalık sokaklarından geçirip Londra'daki sıradan bir şehir evinin iki katı büyüklüğündeki pembe taştan bir villaya götürmek üzere kendi arabasını gönderdi. Verdiği cevaba göre bir kont için en azından bunu yapabiliirdi.

Ve ne kadar soğuk, sessiz, ancak merhametli bir şekilde kısa bir yolculuktu bu. Violet ve Kont karşılıklı oturdular ve kibar, dilsiz turistler gibi koltuklarına bitişik pencerelerden şehrin bir kısmının geçip gitmesini izlediler.

Bay Musgrove onları kapıda karşıladı ve içeri davet etti. "Size ikram etmek üzere olduğum şarabın kalitesizliği için özür dilerim, Kaptan Flint. Fentonı getirmesi için gönderdim. Le Chat, *Caridad*'ı Biscay Körfezi'nde batırdı ve daha iki gün önce beklediğim güzelim şeri şarabını çaldı. Anladığım kadarıyla son zamanlarda kont unvanı almışsınız. Bağışlayın beni. Kendi trajedilerimden yakınmadan önce sizi tebrik etmeme ve selamlamama izin verin. Sosyal incelikleri çok iyi biliyorum ama travmatik, travmatik bir hayat yaşadım. gerçekten de zaman."

Caridad'ı kurtarmak için çok geç kalmışlardı. Haberin şoku midesine inmişti.

Bunu tuhaf bir heyecan izledi, tuhaftı çünkü bu konudaki duyguları kesinlikle karıştıktı: Brest ve *Caridad* konusunda gerçekten de haklıydı.

Kont'a yan gözle baktı. Parmakları kıpırdadı, sonra sertçe uyluklarına yaslandı. Profili granit gibi sertti.

Kızgınlık, muhtemelen çok geç vardığı için nasıl hissettiğini tarif etmek için yeterince ileri gitmedi.

Musgrove fark etmedi. "Peki bu genç bayan kim?" Gecikmeli olarak ona döndü. Bugün herkes için ikinci planda kalmaya mahkûm, diye düşündü sinirli bir şekilde.

"Velinimetim, Bayan Violet Redmond." Kont'tan beş tane kısık sesle, vurgusuz kelime.

Ward? Pekala. O zaman onun koğuşuydu. Reverans yaptı.

"Ah, sizin koğuş mu?" Bay Musgrove'un onun hakkında herhangi bir merak hissetmeyecek kadar dalgın olduğu belliydi ve Redmond ismi ona özel bir şey çağrıştırmıyordu. "Memnun oldum, canım."

Bay Musgrove'un zarif bir şekilde dikilmiş ceketinin düğmeleri onu kapalı tutmak için zorlanıyordu. Violet, Bay Musgrove selam verdiğinde, tabanca kurşunu gibi fırlayıp gözünü çıkarmasın diye temkinli bir şekilde geri çekildi. Ama o göbeğini başarısının bir ödülü gibi önünde taşıyordu; kasıla kasıla yürüyordu.

Onu takip ettiler.

Anlaşıldığı kadarıyla oldukça uzun bir yol. Ev büyüktü.

Görünüşe bakılırsa, evi giyotinden kaçan Fransız aristokratlardan satın alındığı şüphesiz olan parçalarla döşenmiş olduğundan, zevk sahibi ya da kopyacıydı. Bakışları her yerde yaldızlara ve onu taşıyamayacak kadar cılız masa ve sandalyelerin hayali bir şekilde döndürülmüş ayaklarına takıldı. *Onlar* da birer ödüldü.

Ama Bay Musgrove'un teni sağlıklı bir kiraz rengindeydi ve Hades'teki bir demirci gibi terliyordu. Ritmik aralıklarla narin bir mendille alnından aşağı akan suları temizliyordu.

Brest'te hava çok sıcak değildi. Belli ki sinirleri gerilmişti. Kont soğuk bir ifadeyle, "Kaybınız yıkıcı, Bay Musgrove," dedi.

"Ben de öyle derdim Lord Flint! Öyle demeliyim! Beş bin pound değerinde kargo, kolayca! O piç Le Chat'i giyotinle idam etmek isterdim. Bu onun ele geçirip batırdığı ikinci gemim. Kendimi zulme uğramış hissediyorum," diye inledi. "Zulüm! Oturmamın bir sakıncası var mı?"

Endişeli bir gıcırta çıkaran yüksek arkalıklı bir sandalyeye çöktü ve ayaklarını pelüş kırmızı bir taburenin üzerine kaldırdı. Violet onun küçük

İnce dikişli ayakkabılarının üst kısımları ayaklarını şişiriyordu.

"Teşekkür ederim, Fenton," dedi, bir şişe ve iki bardak daha getirdikten sonra tekrar dışarı süzülen, kedi gibi sessiz, peruklu, göz kamaştırıcı bir şekilde canlı giyimli uşağa.

Kont ve Violet ev sahiplerinden biraz daha nazikçe yerlerine oturdular, çünkü Bay Musgrove en sağlam sandalyeyi almış, onları cılız saten kaplı sandalyelere bırakmıştı.

Onlara baktı, gürleyen ifadesi ve iç karmaşası, vaat edilen misafirperverliği sağlama ihtiyacıyla belirgin bir şekilde çelişiyordu.

Sonunda yüzünde beliren gülümsemenin hastalıklı olduğu anlaşılıyordu.

"*Caridad*"ı batıranın Le Chat olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?" Kont'un sesi şaşırtıcı derecede sakindi.

"Duyduğuma göre, *Caridad*'ın mürettebatını, kendisi ve mürettebatı benimkini fena halde bozguna uğrattıktan sonra teknelere indirmiş. Kılıç ve tabanca kullanmışlar. Kanlı bir maske takıyormuş, biliyor muydun?" Baş ve işaret parmaklarıyla daireler çizdi ve gözlerine doğru tuttu.

"Kılık değiştirerek mi? Aptalca, değil mi? Korsanlar!" Başını şiddetli bir inançsızlıkla salladı, bu da saçlarının ve gıdılarının büyüleyici bir şekilde sallanmasına neden oldu. "Ama adamlarım gemiyle kıyıya ulaşmayı , kavrulmuş, açlıktan ölmek üzereydiler ve korkudan pantolonlarına işemişlerdi. Ama hikayeyi anlatacak kadar yaşadılar. Le Chat'in *kellesini* istiyorum! Siz de yakın zamanda bir kayıp yaşadınız, değil mi Lord Flint? Le Chat sayesinde mi? Kaptan Moreheart'la birlikte miydiniz?"

İlişkili. Kont bir yudum alırken bunu düşünüyor gibiydi limanının.

Violet onun ellerini izledi. *Bana dokunduğunda titriyorlar*, diye düşündü. Bu güçlü adamın güçlü elleri.

Parmak uçlarının boğazını sıyırdığını hayal etti.

Duyguların şok edici saldırısına karşı gözleri yarı kapalı. Elleri artık sabitti.

Onunki artık öyle değildi. Bardağını dikkatlice yere bıraktı.

"Evet. *Steadfast* battı. Le Chat'e atfedildi. Mürettebat henüz bulunamadı."

Musgrove gıdıkladı, başını salladı. "Moreheart da çok iyi bir adamdı. Özür dilerim Bayan Redmond. 'Lanet' için. Tanrım, bir kez daha özür dilerim. Moreheart ile iş yaptım, o yüzden biliyorum. O zaman bu işi bitirmeye kararlı olduğumuz konusunda birleştik.

ve size en iyisini diliyorum Lord Flint, çünkü anladığım kadarıyla bu iş için biçilmiş kaftansınız. Le Chat'in kellesini geri almaya."

O kadehini kaldırdı, Kont da kendi kadehini kaldırdı ama Violet şarabını kayıtsızca yudumladı, kardeşinin başının kesilmesine kadeh kaldırmak istemiyordu.

"Mürettebatınızdan biriyle olay hakkında konuşmanız mümkün mü Bay Musgrove? Hâlâ limanda olup ya da başka gemilere geçip geçmediklerini biliyor musunuz? Kaptanının kim olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Kontun bir aşçı yardımcısına ihtiyacı olabilir," dedi Violet tatlı bir sesle. "Eğer müsait biri varsa."

"Ama şu anda sahip olduğum kişi, *çalışma* kavramını yeni öğrenmiş olsa bile o kadar ucuza çalışıyor ve kendini işe o kadar adanmış ki artık güverteyi neredeyse hiç görmüyor," diye cevap verdi kont yumuşak bir sesle. Hâlâ ona bakmıyordu.

En azından onun güvertede olmadığını farkındaydı.

Değer vermek için acınası bir şey. Yine de.

Bay Musgrove kendi dertlerine o kadar dalmıştı ki onlarınkini umursamıyor ya da herhangi bir oyunu fark etmiyordu.

"Mürettebata ne olduğunu bilmiyorum efendim. Muhtemelen dört bir yana dağıldılar ve şu anda Ekvador'a doğru yola çıkmış olabilirler. İsimlerini bile hatırlayamıyorum. Size iyi şanslar ve Tanrı yardımcınız olsun. Keşke daha erken gelseydiniz." Bu duyguda en ufak bir suçlama yoktu. Acı bir hüznün vardı.

"Ben de öyle Bay Musgrove."

Kont saatini çıkardı ve zamanı gözden geçirdikten sonra ceketinin cebine geri koydu. "Merak ediyorum, adamlarınızdan herhangi biri korsanın gemisine bakabildi mi? Le Chat hakkında bildiklerimizin çoğu kulaktan dolma."

Musgrove başını salladı ve şarabın tadı karşısında irkildi. Violet bunun tamamen kabul edilebilir olduğunu düşündü, yine de içmek istem. Şimdi, eğer şampanya ya da şeri olsaydı...

"Elbette geceydi; Biscay Körfezi'nde olduğu için sis vardı. Kimse kesin bir şey söyleyemezdi. Her şey çok çabuk oldu. Çok profesyonelce," dedi . Ve içkisinin kalanını yuttu.

Şarap içti, yüzünü buruşturdu ve kadehi muhtemelen kendisinden yüz yıl daha eski olan masaya oldukça sert bir şekilde vurdu.

Sonra onlara zayıf bir gülümseme daha verdi. Ve iç çekti.

"Bay Musgrove..." Violet tereddütle başladı. "*Steadfast*"tan Kaptan Moreheart ile iş yaptığınızı söylemiştiniz."

Kont neredeyse belli belirsiz gerildi.

"Evet, Bayan Redmond." Musgrove onu ilk kez yakından inceledi, keskin kahverengi gözleri saç stilinden terliklerine kadar her şeyi açıkça onaylıyordu. Kadının diğer kadınsı özelliklerine şehvetle bakmaktan ziyade, tüccar kalbiyle tüm bunların değerini hesapladığına şüphe yoktu.

"Bir yatırım grubunun parçası mıydınız? Babam öyledir ve genellikle bu tür girişimleri finanse etmeyi sever," dedi neşeyle.

"Öyle mi? Şu anda iki gemi eksikim var ama sermayem tamamen tükenmiş değil. Baban ve ben konuşmak isteyebiliriz, canım." Belli ki onun kadınsı kafasını işle meşgul etmesini sevimli buluyordu.

Hevesli bir öğrenci gibi öne doğru eğildi. "Kazancınızı nereye yatırılıyorsunuz?" diye sordu neredeyse nefes nefese. Kendi performansının tadını çıkarıyordu.

Bay Musgrove biraz daha şarap doldurdu. Arkasında bir saat sarkacı sallanıyordu. Bir kere, iki kere.

Sadece üç kez, ama bu onu resmen yanıtını geciktirdiğine ikna etmek için yeterliydi.

"Elbette daha fazla yüke, Bayan Redmond." Tekrar gülümsedi. "Daha fazla şarap mı?"

"Hayır, teşekkür."

Bay Musgrove'un tereddütünü fark edip etmediğini anlamak için Kont'a baktı.

Sordu. Ve bunu kendi sorularından biriyle takip edecek kadar zekiydi.

"*Caridad* mallarını Brest'te teslim ettikten sonra gidiyordu?" diye sordu.

"Onu Cádiz'e şeri satın almak için göndermeyi planlamıştım, biliyorsunuz. Amontillado. Muhteşem bir şey. Yatırımcılarımızdan bir diğeri onun yerine La Rochelle'den bir gemi gönderecek. *Prosperar*."

"Genellikle ne tür kargolara yatırım yaparsınız?" diye sordu. Mükemmel bir soruydu.

"Değişir, canım." Violet'e Isaiah Redmond'ı anımsatan bir bakış fırlattı. Disiplinli ve hoşgörülü. Son bir haftadır bu bakışları *hiç* özlemediğini fark etti. "Sanırım en yeni ipeklilerle ilgileniyorsun ve bu yüzden soruyorsun?"

"Elbette," karar verdi. Küçük bir kahkaha attı ve utanmış gibi yaparak gözlerini indirdi.

Büyülenmiş bir şekilde, yardımseverce gülümsedi.

En azından Kont sonunda ona bakıyordu. Bakışları kesinlikle şaşkıncı ama yine de ona bakıyordu.

Konuştı. "Merak ediyorum Bay Musgrove. Bay Hardesty limandayken onunla konuştunuz mu? Onunla Le Havre'da yemek yiyecektik ama ne yazık ki birbirimizi kaçırdık ve görüşmemiz gereken işler var."

"Ah, Hardesty." Musgrove sandalyesinde arkasına yaslandı. "Görünüşe göre Hardesty'yi görmek istiyorsan tek yapman gereken en iyi arkadaşının karısını aramak, o da yatakta onun yanında olacak." Zengin bir şekilde kıkırdadı, sonra Violet'i hatırlayınca irkildi. "Aman Tanrım, affedersiniz Bayan Redmond. İnsan beş bin pound ve bir gemi kaybedince ne dediğine dikkat etmekte zorlanıyor! Bu bir şok," diye mırıldandı. "Bir şok." Ter boncukları daha da çoğalırken elini alına götürdü. "Hardesty ve onun aşk dolu fetihleri hakkında da söylentiler var. Affınıza sığınıyorum Bayan Redmond. Ama onun için ağlayan ve giysilerini yırtan kadınlar duydum. Hardesty'nin *arkadaşı mısınız*, Yüzbaşı Flint?" Sanki bu pek mümkün değilmiş gibi söyledi.

"Tanıdık. Le Havre'da Comte Hebert ile yemek yedim ve Bay Hardesty ile belirli bir ticaret konusunu görüşmeyi umuyorduk, ancak üzüntülerini ilettiler. Başka bir şeyle meşguldü. Viscomte'un mesajını limanda kendisine iletmeyi umuyordum."

"Barları deneyin. Ya da *Olivia'ya* doğru kürek çek. Birileri onun nereye gittiğini biliyordur. Onunla sadece bir kez karşılaştım. Hiçbir şeytanın onun gibi bir görünüşe sahip olmasına izin verilmemeli. Kalp kırmaktan başka ne seçeneği var? Hangi erkeğin karısı ya da kızı güvende? Kadınlar sadece kadınlardır sonuçta . affınıza sığınarak, Bayan

Redmond. Tekrar. İş ticarete geldiğinde kesinlikle değerli bir rakip. *Olivia'da* dört silah var. Hızlı bir gemi. Le Chat'i geride bırakacağı kesin."

Kont alaycı bir tavırla, "Gerçekten de çok hızlı," dedi.

Ve Violet "o "nun kendisini de kapsadığını biliyordu ve gururu mu okşansın yoksa huzursuz mu olsun, emin değildi.

Musgrove'un arabasıyla yola çıktıklarında Kont kunduz şapkasını kafasına indirdi.

Bu, onun düşündüğünden daha öfkeli olduğuna dair ilk ipucuydu.

Bir sonraki hemen geldi.

"Bana söylemediğiniz ne var Bayan Redmond? Başka ne biliyorsunuz? *Aptal* yerine konulmaktan hiç hoşlanmıyorum."

Adamın öfkesi karşısında nutku tutulmuştu.

Ah, demek ki sessizlikten çok, şimdi kopan bir fırtına vardı. O kadar soğuk ve öfkeliydi ki, sanki iki kat büyümüş gibiydi.

"Konuş, yoksa seni burada limanda bırakırım.

Şimdi."

"Hadi ama Lord Flint. Bana mı kırgınsınız, yoksa buraya zamanında gelemediğiniz için mi?"

Aman Tanrım. Neden, neden, *neden* onunla alay ediyordu? Asla, asla kendine yardım edemezdi.

Bu *hiç* hoşuna gitmedi. Gözleri kısıldı. Vahşi bir hırıltıya benzeyen bir ses çıkardı.

"Benden herhangi bir şekilde yardımcı olabilecek şey sakladıysanız..." Tehdidi havada bıraktı.

Yeterli. Öfke bir hoşgörüydü. *Kimse* bir Redmond'la bu şekilde konuşamazdı.

"Sana *tüm bildiklerimi* anlatıyorum, seni lanet olası kibirli adam ve bunu yaptığım için *minnettar* olmalısın. Ailem üzerine yemin ki - bu uyar mı? *Caridad*'ın batırılmasından mutlu değilim. Ya da kardeşimin bu işe karışmış olabileceğini düşünmek. Ama Brest konusunda *haklıydım*. Sadece bunun bile dürüstlüğü hakkında bir şeyler söylemesi gerekmez mi?"

Ayrıca Lord Flint, daha önce de söylediğim gibi, kardeşimi tanıyorum. Ve bu sizin istediğiniz kadar basit *değil*. Ona kargoyu sorduğumda Musgrove'un sesindeki tereddütü *duydunuz*, değil mi? Bir şeyler saklıyor!"

O zaman adamın bir noktada onun sözlerini gerçekten dinlemeyi bıraktığını ve sadece onu izlemeye başladığını fark etti. Düşünceleri açıkça bölünmüştü.

"Öyle *değil* ?" diye sordu, biraz daha zayıf bir sesle. *Lanet* olası *mavi gözler*. Adam hâlâ onu inceliyordu. "Bayan Redmond?"

"Ne oldu?" diye tersledi.

"Korkunç görünüyorsun." Sesi acımasızca soğuk ve sansürcüydü. Sanki adam ona vurmuş gibi geri çekildi.

İlk düşüncesi, "Bu *imkânsız*," oldu. Ne de olsa o Violet Redmond'dı.

Parmaklarıyla onun kusurlarını sıralamaya başladı. "Gözlerinin altında koyu gölgeler var. Ki onlar da kırmızı bu arada. Solgun görünüyorsun. Neredeyse bitkin. Sanki *günlerdir uyumamışsın* gibi. Bunun nedenini merak ediyorum. Zihninizi bir şey kemiriyor olabilir mi?"

Kadın öfkeyle açılmış gözlerle ona baktı. "Ama saçların *mükemmel*," diye bitirdi sözlerini küçümseyerek. *Alçak herif!*

"Eğer ima ettiğiniz *buysa*, Le Chat ile ilgili olarak size söylemediğim bir şey yüzünden vicdanım bana azap çektirmiyor." Sözleri gergindi.

"Öyle olmadığını biliyorum. İma ettiğim şey bu *değil*."

Bu onu kısa bir süre için durdurdu. Kaşlarını çatmaya başladı. Sonra hemen durdu, parmaklarını alnında gezdirdi.

"Tam olarak parlak bir sağlık tablosu değilsiniz Kaptan. Solgun tenler, koyu gölgeler ve benzerlerinden bahsediyoruz. Aslında oldukça... oldukça... *itibarsız* görünüyorsunuz."

Sahte bir dehşetle ağzı açık kaldı. "*Kesinlikle* itibarsız *değil*!"

"Ondan daha *kötü*." Yine de *vahşice* demeye dili varmadı. Sesi korkutucu derecede yumuşaktı.

"Ah, ama *benim* sorunum ne biliyor musun, Violet?" Çok ironik. "Çünkü *ben* biliyorum. İşte sorunum: Ben *Fortuna*'nın kaptanıyım. Adamlarıma ve şimdi de *İngiltere* Kralı'na karşı büyük bir sorumluluğum var. Servetim azalıyor. İtibarım ve tüm geleceğim bu korsanı ödül için yakalamadaki başarıma bağlı. Ve yine de..."

Ve yavaşça ona doğru eğildi, yavaşça, güvenle, elleri dizlerinin üzerinde gelişigüzel katlanmıştı, şapkası birinden sarkıyordu. Adam ne kadar öne eğilirse *kadın* da o kadar arkaya eğiliyordu, ta ki kadın landau' kuşkusuz çok rahat olan koltuğuna yaslanana kadar.

Her heceyi ağır, yorgun ve alaycı bir şekilde düşürdü. "...ve yine de seni istediğim için geceleri uyuyamıyorum."

Daha önce hiçbir avukat bir suçlamayı bu kadar korkunç bir şekilde dile getirmemişti. Ve yine de bir tür umutsuz alaycılıkla aşılanmıştı.

Nefesi küçük bir şok onu terk etti.

Ona baktı. Ve sonra ellerini istemsizce gözlerine , tıpkı bir çocuk gibi, kendi hayal kırıklığından ve onun yüzünde gördüğü yorgun ama vahşi, alaycı ve çok kararlı arzudan saklanmak istiyordu.

Çünkü onun iradesinin kendininkinden daha güçlü olduğundan korkuyordu ve bunu kabul etmek onun için gerçekten bir tavizdi.

Sonra ellerini gözlerinden çekti, böylece sahte kayıtsızlığını düzgün bir şekilde gösterebilecekti.

"Beni istemediğini söyle," dedi o anda. Hızlı ve alçak bir talep.

Elleri birbirini aradı ve buldu, kucağında disiplinli bir dayanışma içinde sıkıca birbirine katlanmıştı. *Hayır: ona dokunmayacaksın.*

Daha da öne kaydı ve alçak sesle, sert, ikna edici bir telaşla konuştu. "Bana her gece uyanık yatarken vücudunda ellerimden başka bir şey hayal etmediğini söyle. Ve göğüslerindeki ağzımı. Ve sikim içinde, Violet."

Dudakları şok olmuş bir "*oh*" ile aralandı. Vücudunu bir sıcaklık kapladı.

Ona ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ne de olsa onun kollarında neredeyse *vahşileşmişti*. Onun ne istediğini ve ne kadar çılgınca karşılık verdiğini biliyordu.

"Senin *sikini* tam olarak bu terimlerle düşünmüyorum," dedi sıkıca. Hayatında hiç böyle bir kelimeyi yüksek sesle söylememişti. Umutsuzca kaba ve erotikti ve dolu bir silahı sallamak kadar heyecan vericiydi. Yine de silahı ona o vermişti.

Tabiri caizse.

Bu *onu* şok etmek için istenen etkiyi yarattı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir an için onu fırlatmıştı. O zaman görüldüğü kadar dayanıklı değildi. Savunmasız değildi. Onun üzerindeki gücünü bir kez daha hatırladı. Bu, onu şaşırtan ve ona eziyet eden bir güçtü ve sapkın bir şekilde onu korumak istemesine neden oluyordu. Onu her zaman korumak istediği gibi.

Seni bu şekilde istemiyorum, diye düşündü umutsuzca. Ama onu nasıl istediğini bilmiyordu.

"Peki o zaman," diye usulca, dalgın dalgın konuştu. "Neden yalnızken benim hangi *parçalarımı* düşündüğünü benimle paylaşmıyorsun? Bunu öğretici bulabilirim. Hatta onları senin zevkin için kullanabilirim. Zevk hakkında çok ama çok şey biliyorum Violet. Ve maceradan hoşlandığını biliyorum."

Şimdiye kadar onunla oynamamayı öğrenmiş olman gerekirdi, dedi vicdanı ona, başını yorgunca sallayarak.

Artık kendi nefesini duyabiliyordu, sıkı ve öfkeyle kesik kesik. Ve açıkçası, vahşi bir *istek*.

Bundan zevk alıyordu. Aynı zamanda açıkça cehennemdeydi. Yine de son derece uyumlu biriydi ve hayatı boyunca pek çok kez cehennemden bir tür cennet yaratmayı başarmıştı.

Bu işte yeniydi.

Ona küçük, sıkı bir gülümseme verdi.

"Devam et, Violet. Beni istemediğini söyle. Beni buna inandır."

"Haksızlık," mırıldandı.

"Adaletsiz mi?" Sesi gerçekten şaşırmış gibiydi, neredeyse sadece bu soluk kelimeyi bulabildiği için hayal kırıklığına uğramıştı. "*Adil* mi? 'Adil' kelimesinin bunlarla ne alakası var?" Parmak eklemleri bembeyazdı, şapkasının kenarını sıkan elleri o kadar sertti ki.

Bunlardan herhangi biri. Anlamı arzu. Korsanlar. Azalan serveti. Lyon'la daha fazla karşı karşıya gelemeyecekleri gerçeği.

Redmond'un kaderi.

"Bu benim suçum değil" diye umutsuzca konuşmaya çalıştı.
Ben de acı çekiyorum. "Tıpkı. Cehennem gibi," diye eşit bir şekilde karşı çıktı.

Evet. O zaman kulağa *Amerikalı* gibi geliyordu. Ve pek de cesur değildi. Yine de haklı olduğu bir nokta vardı. Bu *biraz* da onun hatasıydı. Başından beri kur yapmayı tercih etmişti.

"Senden tek istediğim gözlerimin içine bakıp bunu söylemen Violet. Ve beni buna inandırman."

Piç kurusu.

Cesaretle onun gözlerinin içine baktı. Gözlerini çevreleyen gölgeleri ve çizgileri derinleştiren yorgunluğu tekrar gördüğünde kalbinin sıkıştığını hissetti. Yüzü, eşit oranda hayal kırıklığı ve asla itiraf etmeyeceği bir şey olduğunu bildiği duygularla gergindi, her ikisi için de korkutucu ve şaşırtıcı derecede yeni olan ve kitaptaki yasemin çiçeğini neden sakladığıyla büyük bir ilgisi olan bir şey.

Ancak arzuyu anlamak çok daha kolaydı ve bu yüzden ona arzu adını verdiler.

Onun duruşuna uyarak biraz öne eğildi. "Ben. İstemiyorum. Seni istemiyorum."

Nehirler, onun bu cümleyi kurmasından daha kolay bir şekilde yokuş yukarı akmıştı.

Bunu yaptıktan sonra kendini tamamen tükenmiş hissetti. Bunu söyleyerek kazanmıştı. *İçimde daha fazla yalan kalmadı*, diye düşündü. *Eğer tekrar söylememi isterse, yapamam. Beni şimdi alabilirdi.* Uzuvarı zayıflamıştı.

Gözlerini kırıştırdı.

Ve gözlerinin önünde, içindeki vahşet yavaş yavaş söndü. Parmak eklemlerine kan geri döndü. Eli şapkasının üzerinden gevşedi. Şapkasını özenle yanındaki koltuğa bıraktı. Ve sessizce onu inceledi.

Başka bir şey yapamayacak kadar bitkin bir halde, çaresizce, sözsüzce ona baktı.

Sonra arkasına yaslandı ve düşünceli bakışlarını vagonun penceresinden dışarı aktardı.

Ve hana giden yolun geri kalanında sessizdi.

Düşüncelere dalmanın ona da en az... kadar yakıştığını fark etmekten kendini alamadı.

Yaptığı diğer her şey.

Lavay, Kont'un tam tersiydi. Onu kolayca buldular, çünkü saçları hanın dumanla dolu karanlık ortamında cilalı bir altın gibi parlıyordu. Uzun bacaklarını uzatmış uzanıyor, işgal ettiği yaralı masayı ve sağlam, hırpalanmış sandalyeyi bir taht gibi göstermeyi başarıyordu. Elinde bir bardak bira vardı ve bardağı ona getiren barmen sanki kucağına oturmak üzereymiş gibi üzerine eğilmişti. Etrafındaki masalarda oturan adamların asık suratlı, küskün hallerinden ve bardaklarının durumundan -neredeyse boştu-Lavay'la gereğinden uzun süre oyalandığı anlaşılıyordu.

"Ah! Oturun dostlarım, oturun," diye neşeyle selamladı onları. "Polly her birinize birer bira getirecek, değil mi canım?"

Polly, Lavay'ın arkadaşlarına bakmak için belirgin bir isteksizlikle doğruldu. Göğsü korsesinin içinde tektonik bir şekilde kıpırdadı ve hareket etmeyi bıraktıktan sonra bir süre daha titremeye devam etti. Beyaz şapkasının kenarlarının altından tirbuşon şeklinde kızıl saçlar fışkırıyordu ve Violet'inkinden bile daha açık teninin üzerinde gerçek bir çil galaksisi vardı; kaşları ve kirpikleri neredeyse görünmeyecek kadar açık renkliydi.

İri yarı, gürleyen kontun ölçüsünü hızlıca aldı. Yuvarlak yüzü takdirle komik bir şekilde doldu.

"Size istediğiniz her şeyi getireceğim, mösyö," diye mırıldanarak söz verdi. "*Ma grandpère* Ned, Brest'in en iyi şarabını yapar."

Kadının eli, sanki bir örnek vermek istercesine kendi göğsüne gitti ve Kont gözleriyle onu takip etti.

Violet, Polly'ye soğukkanlılıkla, "Ben bir viski alacağım," dedi. "Ve yedi pint bira."

Üç çift göz şaşkınlık içinde ona döndü.

Çünkü sinirlerimi ve öfkemi yatıştırmaya başlamak için bile bu gerekiyor.

Ama sinirlerinin ve öfkesinin altında bir şey farkındalığını artırdı. Kaşlarını çatmaya başladı. Barmen kızın adı *Polly*'ydi. Ve onun

Büyükbaba *Ned* mi? Polly, Ned Hawthorne'un kızının adıydı. Pig & Thistle'da müşterilere hizmet ediyordu ve Colin Eversea'nın evliliğinden bu yana hep huysuz olmuştu.

Ned Hawthorne, Pennyroyal Green'deki Pig & Thistle barının sahibiydi! *Polly* ve *Ned* pek Fransız isimleri değillerdi.

"Bir bardak koyu bira getir Polly, *merci*," dedi Earl, hiç utanmadan, barmen kızın göğsünün görüntüsünden, bir doğa harikasına hayran kalınabileceği gibi açıkça zevk alıyordu. Belli ki buna alışkındı. "Arkadaşımız da viski hakkında şaka yapıyordu. Bir light bira alacak."

Diğer eliyle Violet için bir sandalye çekti ve ona bakmadan oturmasını işaret etti.

Lavay, Kont'un yanındaki sandalyeye oturabilmesi için bacaklarını açmaya tenezzül etti.

Polly ve *Ned*. Omurgası alametlerden neredeyse sızlıyordu. Artık nefes nefese kalan Violet başını eğdi ve gizlice odayı taradı. Etrafında içki içen denizciler vardı: yıpranmış kıllı yüzlerinden, düğümlü boyun bezlerinden, çizgili ya da kirli keten gömleklerin kirli, kıvrık kollarından belliydi. Konta çok benzeyen şık giyimli bir grup adam, limandan ayrılan gemilere binmek için beklerken biralarını yudumluyor gibiydi. Sayısız dil ve aksan yükselip alçalıyordu.

Ve tabii ki Lyon'u hiçbir yerde göremedi.

Yorgun bir hayal kırıklığıyla gözlerini kapattı. Lyon'un şifreli notu sayesinde artık her yerde alamet görmeye mahkûm olduğu açıktı. Genelde sürprizler *yaratmaya* alışkındı ama sinirleri bunlara tekrar tekrar katlanmaya henüz alışmamıştı.

Gözlerini tekrar açmak şaşırtıcı derecede zor oldu. Yorgunluk iradesiyle güreşiyordu. *Çeşitlilik istiyordun*, diye düşündü alaycı bir şekilde.

Onları tekrar açtı. Ve Kont'un gözlerinin yüzünden fırladığını gördü. Onu izliyordu.

Belki de onun ne aradığını merak ederek odaya bakmak için döndüğünde, dizi kayarak masanın altındaki kadının dizine sürtündü.

Çıplak kalçasına bir parmağını sokmuş da olabilirdi, öyle bir his uyandırmıştı. Violet dizlerinin özlemle masanın altından ayrılmaya başladığını hissetti.

Büyük bir çabayla ellerini kapattı.

Kirli dövüşmeye çok istekliydi. Lavay bunu Kont hakkında söylemişti. Dizinin fırçalanmasının bir kaza olduğundan ne kadar şüpheliyse, onun üzerindeki etkisinin masum olduğundan da o kadar şüpheliydi.

Kontun kaşlarından biri, kadının sabit ve suçlayıcı bakışlarının kendisini çerçevelediğini fark ettiğinde sahte bir şaşkınlıkla seğirdi. Kafasını tekrar rahatça çevirdi ve Polly'nin birasıyla kalabalığın arasından ilerlediğini görünce gözle görülür bir şekilde rahatlamış görünüyordu.

Lavay ise arkadaşlarının ruh hallerinden hiç etkilenmemiş görünüyordu ama o zaman da biraya çoktan başlamıştı. "Size Corcoran ve Greeber ile birlikte *Olivia*'ya doğru kürek çektiğimi söylemeliyim. Bizi birkaç kibar ve oldukça ağzı sıkı mürettebat karşıladı; hepsinin de *iri* yarı, iyi konuşan ve silahlarla dolu olduğunu söylemeliyim. Kendi mürettebatımızı gururlandırıyorlardı, Kaptan. Hayır, Bay Hardesty gemide değildi. Kıyıdaıydı. Hayır, nereye gittiğini bilmiyorlardı. Çok önemli bir tüccar olduğu için muhtemelen Le Havre'da bir toplantıdaydı. Ve ikinci derece kanıtlarla gemiyi aramayı talep edemeyeceğimiz için... doğal olarak tekrar kürek çektik. *AMA...*"

Arkasına yaslandı, parmaklarını şıkırdattı ve kesinlikle kendinden memnun görünüyordu.

"*Ne?*" Flint'in hiç merak edecek hali yoktu.

"...Bay Hardesty'yi bu akşam *Fortuna*'da ben, Kaptan Flint ve Kaptan Flint'in köpeği Violet Redmond ile birlikte yemek yemesi için davet etmeden önce değil."

"*Doxie?*" Violet boğuldu.

Kont dikkatle ona bakmadı.

Lavay hafifçe şaşırmış görünüyordu. "Elbette Bayan Redmond. Kontun eşi olmayı kabul etmemiş miydiniz-"

"Mükemmel," diye araya girdi Kont yumuşak bir sesle. "Lavay, kardeşinizin benim gibiler tarafından kirletilmenize karşı çıkacağı konusunda daha önce anlaştığımızı biliyor, Bayan Redmond,

Bu da seni çok etkili bir yem yapar. Bu yüzden onun stratejisi. Bunu takdir ediyorum."

Kirletilmiş kelimesinden biraz fazla kötü, karanlık bir zevk aldı. Gözleriyle onu uyardı, ama nazıkçe değil, kendini toparlaması için. Lavay aptal değildi ve o soğuk gri gözleriyle onu inceliyordu ve kendisi ve hoşlanmadığı kont hakkında sonuçlar çıkaracaktı.

Lyon'u bir tuzağa çekeceklerdi, onu yem olarak kullanacaklardı. Elleri buza dönüştü.

"Bizimle devam etmeniznin amacı da bu, değil mi? Yem olmayı kabul ettin mi?" dedi Kont dayanılmaz bir sakinlikle.

Lavay'ın söyleyecek daha çok şeyi vardı. "Dixie Violet Redmond'un ilk başta kontun ilgisine boyun eğmekte *çok* isteksiz olduğunu, ama kontun aslında her seferinde biraz savaşmayı tercih ettiğini, bu yüzden bunu bir kazanç olarak gördüğünü de söyleyebilirdim. Ve eğer biraz ateşli bir kadın *arkadaşa* ihtiyaç duyarsa onu Bay Hardesty ile paylaşmaktan mutluluk duyacağını söyledi." Lavay kendisiyle gurur duyuyordu.

"Aman Tanrım. *Çok* iyi iş çıkardın Lavay," diye hayranlıkla onayladı Kont.

Violet planın parlaklığı karşısında dehşete düşmüştü. "Ama... Bunu duymak Lyon'u *öldürecek*. Bunu duymaya *dayanamayacak*. *Seni...* öldürmeye kararlı olacak."

"Mesele de bu zaten," dedi Lavay biraz fazla mutlu ve kana susamış bir şekilde. "Ama elimizden gelse öldürmeyeceğiz. O zaman sadece onu yakalayacağız."

Barmen kızı uzun zamandır görmediği bir arkadaşı gibi selamlamak için döndüğünde Kont'un dizi yine hafifçe onunkine doğru kaydı.

Violet bu kez elini ondan çekmekte hiç zorlanmadı. O anda ona dokunduğu için dehşete düşmüştü.

Tanrı aşkına neyle *düşünüyordu*? Beyniyle düşünmüyordu.

Elbette bu adamlar Lyon'u yakalama niyetlerinde son derece ciddiydiler. Kontun daha önce landau'da söylediği gibi, tüm geleceği onun adalete teslim edilmesine bağlıydı. İngiltere'de "adalet" çoğu zaman "ölene kadar boynundan asmak" ile eş anlamlıydı. Violet sessizliğe gömüldü. Kardeşini bir ipin ucunda dans ederken ya da bir tabancanın ucunda çaresiz bir şekilde hayal etmek gibisi yoktu.

arzu.

Barmen Polly aniden sekiz kola sahip olmuş gibiydi ve her biri köpüren bir bira bardağı taşıyordu. Çömelerek onlarinkini masaya bırakmaya başladı.

"İşte mösyö, istediğiniz güzel karanlık ve umarım hoşunuza gider ve *mademois* için - Ah!"

Hafif bir biranın tamamını Violet'in korsajından aşağı döktü.

Violet'in nefesi kesildi ve geriye doğru fırladı, sandalyesini devirdi, ayağa fırladı ve artık boş olan testiye kaval kemikleri boyunca yuvarlayarak bir çınlamayla yere düşürdü.

Kollarını iki yana açmış, sırlıklam olmuş bedenine bakıyordu. Ale onu neredeyse yapıştırmıştı.

Violet barmen kıza saf kötülükle baktı.

Adamlar temkinli bir şekilde ayakta durmaya başladı.

Polly teselli edilemez bir şekilde gevezelik etmeye başladı. "*Mon dieu*, mademoiselle, ben çok, çok sakarım! *Dehşete düştüm!* Siz-"

Önsöze gerek duymadan Violet'in kolunu şaşırtıcı derecede güçlü elleriyle kavradı ve onu kıkırdayan, süzen kalabalığın arasından bara doğru sürükledi. Bir bez parçasını kaptığı gibi Violet'in üstünü başını ovalamaya ve ona aksanlı olmayan, boğuk ve son derece aristokrat bir İngilizceyle hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Sessiz olun. Çabuk olun. Kısa cevaplar. Sen Kont'un Dixie'si misin, değil misin?"

Violet'in kalbi durdu.

"*Çabuk ol!* Evet mi, hayır mı?" "Hayır. Sen-"

"Evet. Tanrı aşkına, onun adını söyleme," diye tısladı.

"Adın gerçekten Polly mi?" Zeki Lyon!

"Soruları *ben* soruyorum. Kontla gönüllü olarak mı birliktesiniz?" "Bu ipek. Dikkatli ol. Evet."

Polly ovalama işini biraz daha az gayretle yapmaya başladı. "Neden?"

"Lyon'u bulmaya çalışmak için. Kont onu yakalamak istiyor. Ben de onu bulmak istiyorum. Ben yem olacağım."

Polly elbisesinin üstünden geçti. "Gerçekten iyi ve güvende misin?"

Sorular ve cevaplar hızlı, nefes nefese ve kesik kesikti.

"Kont bana zarar vermez. O iyi bir adamdır. Kral tarafından Le Chat'i yakalamakla görevlendirildi."

İrademi sınavacak, rüyalarım girecek, bana patates soyduracak, sadece bir bakışıyla dokunuşunu arzulamamı sağlayacak, ama hayır. Bana zarar vermeyecek.

Ve neden şu anda bile kendimi o piç için bir hain gibi hissediyorum?

Polly bir kez daha sildi, pes etti ve paçavrayı barın üzerine fırlattı.

"İki pint ze dark and light daha," diye bağırdı.

Violet elini Polly'nin koluna koydu. "Lyon ne *halt* ediyor? Bunu neden yapıyor? *Lütfen* ona eve gelmesini söyle. Neden onu göremiyorum? Lütfen. *Lütfen* söyle bana."

"Yapacak daha çok işi var," dedi Polly kısaca. "Şimdi sus. Sus."

"nereye gidiyor? 'İki tane daha' ne demek? En *azından* bunu söyle! Gemiler mi?"

"Yeter." Polly'nin dudakları kenetlendi. "İşimiz bitti. Git otur. Sana bir bira daha getireceğim. Bu konuda hiçbir şey söyleme."

Violet nemli, sersemlemiş, mutlu, öfkeli ve hâlâ saçma bir şekilde kışkırtıcı bir şekilde üzerine yapışan korsesine bakan içkicileri hiç masaya geri döndü.

Sandalyesi düzeltilmişti; hâlâ sersemlemiş bir halde oturuyordu. Kontun gözlerinin kendisine dikildiğini hissetti. Onlara karşılık vermedi.

Lavay ve Kont'a, sarı saçlarını kulaklarının arkasına atmış, iri kemikli, tombul bir adam da . Siyah ceket, kolundaki yırtık dışında iyi dikilmişti. Sanki yakın zamanda bir bıçak ya da kılıç savaşına katılmış gibiydi. Kucağında hırpalanmış bir kunduz şapkası oturuyordu.

"Bayan Redmond, bu Kaptan William Gullickson, son zamanlarda *Caridad*'da çalışıyordu. Lavay bu öğleden sonra onunla tanıştı ve burada bize katılması için davet etti."

Ah. Kurtarmak için çok geç kaldıkları geminin kaptanı.

Gullickson yarı ayağa kalktı ve ona garip bir şekilde başıyla selam verdi. "Memnun oldum, Bayan Redmond."

Sesi içki ve sigaradan pürüzlenmişti ama aksanı uzak geçmişinde bir yerlerde resmi bir İngilizce eğitimi aldığını ima ediyordu. O kaygan

bir elini bilinçsizce saçlarında gezdirdi. Saçları kirliydi. Tırnakları kirliydi. Çok derin nefes almamaya dikkat ediyordu, çünkü adamın kayıtsızca banyo yaptığından emindi.

"Bunun bir... *hanımefendinin*... duyması gereken bir konuşma olup olmadığından emin değilim." Violet'e baktı, sonra neredeyse utangaç bir şekilde gözlerini kaçırdı. Çok uzun zamandır denizdeydi, onunki kadar zarif bir ortamda kendini rahat hissedemeyecek kadar kabalaşmıştı.

Polly ortaya çıktı ve masanın üzerine iki bira koydu. "Talihsizliğimden dolayı ücret talep etmiyoruz, mösyö."

Konta göz kırptı ve Violet'i tamamen görmezden geldi.

Kont, Yüzbaşı Gullickson'a, "Bayan Redmond sağlam bir bünyeye sahiptir," diye güvence verdi. "Ondan önce konuşabilirsiniz."

Korsesinin hâlâ nemli olduğunu fark etti ve bununla birlikte titredi. Aşağı baktı ve meme uçlarının uyanık olduğunu ve doğrudan Kont'a baktığını gördü.

Adam onun bakışlarını takip etti. Elinde tuttuğu bira fincanının parmak eklemleri hemen bembeyaz kesildi. Gözlerini dikti. Alaycı bir tavırla ona kadeh kaldırdı, başını hafifçe salladı, birayı kaldırdı ve uzun, uyuşturan bir yudumda çoğunu içti.

Onun boğazının hareketini izledi. Sonra gözlerini zorla kucağına dikti. Nefes aldı, nefes verdi. Lyon şimdilik Kont ve Lavay'a karşı güvendedeydi.

Yapacak daha çok işi var. Ama Lyon ne iş yapıyordu? Şu anda hayatındaki tüm erkeklerden yürekten bıkmıştı.

"Nasıl olduğunu bilmek ister misin?" Gullickson başladı. "Le Chat ile. Sis in içinde geldiler, bu yüzden gemisini göremedik. Bizi şaşırttılar. Kedi gibi sessiz bir şekilde yanlardan geldiler. Le Chat, gerçekten." Başını acı acı salladı. "Sonradan gördüğümüz kadarıyla fırlatılarak geldiler. Neredeyse kılıç ya da tabanca çekmeden etrafımızı sardılar ve sonra şeytanlar gibi dövüştüler. Kılıçlar. Tabancalar daha sonra, bizi teknelere zorla bindirdiklerinde kullanılacaktı. *Şerefli*." Kısa bir kahkaha attı ve aniden yere tükürdü ve Violet sıçradı.

"Hepsi maskeli. Sanki bir kâbustan çıkmış gibiydiler." Başını kaldırıp sempati bekledi ve Lavay ile Flint'ten baş sallama şeklinde sempati gördü. "Ama o bir *beyefendiydi*. Hayır.

"Bunu gizlemenin bir yolu var mı?" Yine o çirkin kahkahalardan biri. "Bunu asla unutmayacağım. 'Bu herkesin iyiliği için, Kaptan Gullickson' dedi." Gullickson saçma bir şekilde zarif bir ses tonunu taklit etti. "*Bu* nasıl doğru olabilir, sorarım size? Gemileri soymak ve batırmak mı? *Benim* olduğunu nereden biliyordu? Sonra silah seslerini duydum ve *Caridad*... kendi gözlerimle batışını izledim. O zamandan beri içiyorum."

Birasını boşaltıp bir tane daha almak için masaya vurdu ve başını boş yere eğerek barmene baktı. Flint ona bir tane daha almaya hevesli görünmüyordu. Violet, kaptanın *Caridad* batmadan çok önce içmeye başladığından ve içmeye devam etmek için bahane bulmaktan hoşlandığından şüpheleniyordu.

"Le Chat'in neye benzediğini gördün mü?" Flint soğukkanlılıkla sordu. "Herhangi bir detay yardımcı olacaktır."

"Hayır. Karanlıktı. Sisliydi. Uzun boyluydu, neredeyse sizin kadar, Lord Flint. Zayıftı. Saçları koyu renkti. Gördüm. Uzun değildi. Temiz traşlı. Tam bir *züppe*. Gülünç maskesi dışında."

Lyon'u maske takarken hayal etmekte hâlâ zorlanıyordu. Jonathan'ın nasıl güleceğini.

"Küpeler? Dövmeler? Yara izleri?"

Papağanlar mı? Violet, Jonathan'ın neşe krizini hatırlayarak sormak istedi. Omuz silkti. "Bunların görmedim. Ama dediğim gibi karanlıktı. Sadece gemi lambalarıyla aydınlatılır."

"Seni fırlatmaya nasıl soktu?" Lavay sordu.

"Bir mürettebata yükümüzü hemen boşalttırdı. Sonra da bizi kılıç ve tabanca doğrultarak gemiden indirdiler. Herhangi birimiz *yuh* deseydik bizi vuracağından hiç şüphem yoktu. Pusulasız, kanlı elmalar gibi sallanıp durduk. Brest'e doğru yol alan *Lilibeth* tarafından yakalandı, yoksa hepimiz yok olacaktık."

Kont'un uzun parmakları artık boş olan kadehinin kenarına vurdu. "Le Chat hakkında şimdiye kadar duyduğumuz diğer tüm anlatılara uyuyor. Gereksiz yere acımasız değil, çirkin değil, kibar ve her şeyi çalıp sonra da gemileri batırıyor. Yani duyduklarımıza büyük ihtimalle güvenebiliriz."

"Benimkine güvenebilirsin. O piçi yakalamada iyi şanslar. Dokuz canı var. Bir kedi gibi."

"Kimin için yelken açıyorsunuz, Kaptan Gullickson?" Violet bunu aniden sordu. "İşvereniniz kim?"

Bütün kafaların şaşkınlıkla ona doğru döndüğünü gördü.

Hâlâ çekingendi. Yolun bir kısmını döndü; cevap verirken gözleriyle karşılaşmadı. Adamın pek de gurur duymadığı şeyler yapmış bir adam gibi davrandığını fark etti ya da belki de elbisesi hâlâ nemli olduğu için kızın namusuna dikkat ediyordu.

"Bir seferden döndüğümde, La Rochelle'deki bir İngiliz firması tarafından tutulan bir hesaba çekilen taslakla ödeme alıyorum. Bildiğiniz gibi, sahilden biraz uzakta. Drejeck Şirketi deniyor. Anladığım kadarıyla bir grup yatırımcı. Dün gece Brest'te onlardan biriyle yemek yedim, Bay Musgrove. Belki onu tanıyorsunuzdur? Çok üzgün. Binlerce pound kaybetti. Neredeyse paramı alamıyordum. Ama ben olmasaydım adamcağızı süründürürdüm." İğrenç bir şekilde gülümsedi.

Violet kaşlarını çatmaya başladı. Sonra kontun gözlerinden gelen bir parıltının onu tepki vermemesi konusunda uyarmasıyla anında durdu.

Çünkü Musgrove onlara daha önce kaptanın ya da mürettebattan herhangi birinin adını hatırlayamadığını söylemişti.

Oysa Gullickson ve Musgrove *daha dün gece* birlikte yemek yemişlerdi.

Musgrove, *Caridad* battığı için şeri satın alma görevini üstlenmek üzere La Rochelle'den *Prosperar* adlı bir gemi göndereceklerini söylemişti.

"Bay Hardesty diye birini tanıyor musunuz, Bay Gullickson? Çok başarılı başka bir tüccar? Kaptan *Olivia*." Lavay bunu sordu.

"Onunla bir yıl kadar önce tam da bu barda tanıştım. O zaman Amerika'dan yeni dönmüştüm. Bay Hardesty de öyle. Bir iki hikaye paylaşmıştık."

Yani Lyon *Amerika*'da mıydı? Yüce Tanrım. *Başka* nerede ki? Gullickson boş birasına tekrar vurarak kadının sıçramasına neden oldu.

Violet birden Polly'yi aramaya başladı. Sanki bara hiç gelmemiş gibi gitmişti.

"O zaman hangi geminin kaptanıydın?" Kontun sorusu. Hafif, neredeyse soyutlanmış. Pencereden limana doğru bakarken, sanki kendi gemisini düşünüyormuş gibi sordu.

Gullickson'dan bir tereddüt.

"Büyük kargo, efendim." Ve gülümsedi. Sorunun diğ r kısımlarına cevap vermekten kaçındı. Geminin adını da gönüllü olarak söylemedi.

Flint ve Lavay kısa süreli esrarengiz bir bakış alışverişinde bulundular.

Gullickson şimdi gözlerini Kont'a dikmişti. Gözlerini çevreleyen kırmızı damarlar, yanaklarını kaplayan damarlarla eşleşiyordu.

Ve Violet onun hoş bir adam olmadığını anladı.

"Hava güzelse La Rochelle kıyıda yaklaşık iki gün uzaklıkta," dedi Flint kayıtsızca. "Eğ r  yleyse güzel bir yolculuk olur. Zaman ayırdığınız için teşekkürler ve yolculuğunuzda iyi şanslar... Kaptan."

Gullickson özlemle barmene baktı ve bu gece Kont'un nezaketiyle daha fazla bedava birayla sulanmayacağını anladı.

"Aksine, bira ve denizci dostum Lord Flint ile sohbetiniz için teşekkür ederim, Lord Lavay." Gullickson sandalyesini geriye kaydırđı, ayağı kalktı ve onları selamladı. Ama hafifçe sendeleyerek ayrıldı. "Flint..."

Lavay'ın sesi tuhaftı. "Drejeck '  gen' demek

Almanca."

"Biliyorum." Flint acımasızdı.

"Neden '  gen' önemli?" Violet sordu.

Lavay Kont'a baktı. Kont başını sallayarak Lavay'a sorusunu yanıtlaması için izin verdi.

"  gen Ticaretini duydunuz mu, Bayan Redmond?"

"Aslında var. Olivia Eversea'nın Pig & Thistle'a bıraktığı broşürlerden birinde okumuştum." *O broşürü okuduğuma göre o akşam gerçekten sıkılmış olmalıyım*, diye düşündü. "K lelikle ilgili, değıl mi?"

İki adam hiçbir şey söylemedi. Biralarını yudumladılar.

Anlamaya başladığında, midesine soğuk bir korku düğümü yerleşti.

Kölelik.

Drejeck Grubu. Burada uğursuz bir şeyin sınırlarında geziniyorlardı.

"Ama bu ne anlama geliyor?"

"Henüz bilmiyorum." Kontun sesi kısıktı. Belli ki bir şeyleri bilmemekten yorulmuştu.

Birasına baktı, onu boşalttığını fark etti, onun yerine tankardla uğraştı. Güneş denize doğru alçalıyordu. Gün batımı şatafatlı turuncgil renklerinden oluşuyordu. Gökyüzü bir sirk çadırını andırırcasına neşeli görünüyordu.

Kont aniden, "Bayan Redmond?" diye sordu.

Kadın beklentiyle ona baktı.

"Barmen seni sana ne dedi?"

Lanet olsun.

Lavay şaşkınlıkla başını yavaşça konta doğru çevirdi. Sonra da ona doğru. İki çift kuşkulu, anlayışsız, boyun eğmeyen gözle karşı karşıyaydı.

"*'Mon dieu' ve je regrette'* dışında mı?" dedi hafifçe.

Ama o biliyordu. Bilmesi gerekirdi. Bahçede ona *çok mutlu* olduğunu söylemişti. Neredeyse özlemle. *Bunu herkes görebilirdi.* Ve muhtemelen Polly ona Lyon'dan bahsettiğinde yüzünün tekrar aydınlandığını görmüştü.

Gizemli kalamayacaksam Lyon'un ne işine yararım?

Ağzını sıkı tuttu. Lyon için bu kadarını yapabilirdi.

"Kardeşiniz artık benim doxie'm olmanızdan korkmuyor, değil mi Bayan Redmond?" Sesi neredeyse alaycı bir şekilde eğleniyor gibiydi. Ama sesinde zerre kadar sıcaklık yoktu.

Cevap vermedi. Lavay birinden diğerine baktı. Bu akşam büyük bir pandomim ya da pusu olmayacağı için hayal kırıklığına uğradığı belliydi.

"Hayır," zayıfça itiraf etti.

"Ama belki de La Rochelle'e gitmeliyiz," diye ekledi, Flint ve Lavay'ın ona sadece soğuk ve belli belirsiz şaşkın gözlerle bakacakları belliydi. Çok sayıda cazibesine rağmen onun aslında düşman olduğunu hatırlıyorlardı.

Ve yine de bir noktaya değinmeden edemedi.

"Lord Flint, bunun sadece soymak ve batırmak olmadığını düşünmek zorunda kalabilirsiniz. Belki *de tamamen uğursuz* olmayan bir *planı* vardır."

Ona baktılar.

"Peki... bunun görevimizle *ne* ilgisi var Bayan Redmond?" Lavay sonunda kibarca sordu.

Kontun ağzının takdirle seğirdiğini gördü.

Tekrar sessizliğe gömüldü.

Kontun yüz ifadesinde bir şeyler değişmişti. Onun kendi akıl sağlığını zorla yeniden ayarladığından şüpheleniyordu. Belki de katil bir korsanı serbest bırakmaya *kararlı* bir kadını arzuladığı için uykularının nasıl kaçtığını merak ediyordu. Omurgasının dikleşmesi, ince bir mesafe koymanın bir yoluydu.

Ve sonra mesafe konusunda anlaştık, Kaptan, diye düşündü. Rahatlamıştı.

Yine de rahatlamanın bu kadar kasvetli hissettirmesi garip.

"Elbette La Rochelle'e gideceğiz." Alaycı bir tavırla boş kadehini ona doğru kaldırdı.

Sesi, ne pahasına olursa olsun kazanmaya kararlı bir adam gibi geliyordu.

Bölüm 19

Violet'in ruh haliyle uyumlu olarak, Brest'ten yola çıktıkları andan itibaren hava değişken ve tedirgindi. İlk gün mavi gökyüzü garip bulut parçalarıyla kaplıydı; ertesi gün ise endişe verici yoğunluktaki sis öğleden sonra yerini cam gibi berrak bir gökyüzüne bıraktı. Yine de kadırgadan güverteye çıkıp havanın mutlak belirsizliğine, denizin ve gökyüzünün değişken uçsuz bucaksızlığına tanık keskin ve nefes kesici bir zevkti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Earl ile tesadüfi bir buluşma olmadı. güvertede. Oh, onu *gördü*. İki kez. Kısaca. Uzak ufukta seyreden hayalet bir kalyonu fark etmek gibi. Eğer onu gördüyse bile, inandırıcı bir şekilde *görmemiş* gibi davranıyordu. Ne de olsa müthiş disiplinli bir adamdı ve muhtemelen şimdiye kadar akıl sağlığını kontrol altına almayı başarmış ve görevi göz önüne alındığında onu uygunsuz bir kargo, istenmeyen, dokunulmaz olarak sınıflandırmıştı.

Lavay hâlâ her gün iki kez güvertede ona eşlik ediyordu. Ama *onun* cazibesi bile ezbere ve dikkat dağıtıcı bir hal almıştı; artık Lavay da ona karşı daha temkinliydi. Ama Herkül'e göre, Kaptan Flint mürettebat arasında bir salgın hastalık gibi gerginlik yayıyor, hepsini *Fortuna*'yı güvenli bir şekilde olabildiğince hızlı seyretmeye zorluyordu. Hem Herkül hem de Violet giderek eriyen tahıl, patates ve lahana stoklarının sessizce farkındaydılar ve Herkül sadakatinden dolayı bu konuda ağzını sıkı tutuyordu.

La Rochelle'de, kaptanın mürettebatının bir hafta daha para ve yiyecek almasını sağlamak için muhtemelen çevik manevralarından biraz daha yapması gerekecekti.

Bundan bir hafta sonra işler biraz daha vahim bir hal alacaktı. Tüm gözler La Rochelle'deydi.

Üçüncü gün Violet kadirgadan çıktığında gökyüzünü gri ve kurşuni, uğursuz bulutların ağırlığı altında sarkmış buldu. Aşağıda deniz dümdüz ve ışıksızdı; bir kazan gibi kaynıyor ve köpürüyordu.

O bir köylü kıızıydı. Bir fırtına gördüğünde onu tanırdı.

Sıcak bir rüzgâr elbisesini savurup saçlarını tokalarından koparmakla tehdit ederken, çatırdayan havadan derin bir nefes aldı. Saçlarını kurtarmak için ellerini kaldırdı. Yaklaşan vahşilikten hoşlanmıyor değildi.

Birdenbire, sanki onun uykusunu hiç bölmemiş gibi, sanki son iki gecedir yemekhanede karşısında oturuyormuş gibi, sanki ondan tamamen kaçmak yerine patatesleri çatallayıp ağzına atıyormuş gibi, Kont üç adımda *onun* yanındaydı.

konuşmaya hazır olsaydı, kadının görüntüsü onu durduracaktı.

Rüzgâr saçlarını saçma sapan dikenlere dönüştürdü ve gömleğini sufle haline getirdi.

Kadın adama
baktı. O da ona
baktı.

Ne kadar aptalım, diye düşündü aniden korkutucu bir netlikle. O, her şeyden çok daha *gerçektir*. Sadece onun *yanındayken* kendimi gerçek hissediyorum. O garip anda, ondan önce gelen her şey sönük bir rüya gibi görünüyordu.

Ondan sonra gelecek her şeyin de böyle görüneceğinden şüpheleniyordu. O zaten mahvolmuştu.

Ve bu farkındalıkla birlikte garip bir düşme ve alçalma hissi, coşku ve umutsuzluk geldi. *Adaletsizlik*. Onun alay edeceği bir kelime.

Kalbi anında yerinden gibi çarpmaya başladı.

Hâlâ yorgun görünüyordu; gözlerinin altındaki çukurlar derinleşmişti. Dürtüsü uzanıp onları düzeltmek oldu. Bunu denerse parmaklarını koparıp koparmayacağını merak etti. Davranışları kesinlikle böyle bir şeyi düşündürüyordu.

Onun yüzünde ne gördüğünü merak etti. Konuştuğunda, ses tonunu nötr tutmak için harcadığı çabayı hissetti. "Biz bir

Fırtına hızla yaklaşıyor. Aşağıya inin Bayan Redmond ve ben size çıkmanızın güvenli olduğunu söyleyene kadar aşağıda kalın."

Onun sesini duyduktan sonra kendine gelene kadar bir an geçti; tadını çıkardı. Adamın ne demek istediği geç de olsa anlaşıldı. "Ama daha önce de fırtınalar gördüm, Kaptan. Belki biraz yardımcı olabilirim-"

"Benimle tartışma. Git. *Aşağıya*. Bayan Redmond." İçinden acelecilik fışkırıyordu. Sabrı o kadar gerilmişti ki, rüzgâr her an bir notayı koparabilirdi.

Geri çekildi. Yaralanmış hissetmeye hakkı olmadığını biliyordu ama adamın kırbaç gibi sözleri nefesini kesmişti. Merdivene doğru birkaç adım attı. Sonra inatla ona döndü.

"Ama ne kadar süre için tehlikeli olacak-"

Dönerek güvertede bağırdı ve kadının sıçramasına neden oldu. "Bay Corcoran! Lütfen Bayan Redmond'a aşağıdaki kamarasına kadar eşlik eder ve *orada kalmasını* sağlayıp hemen güverteye döner misiniz? Bunun için herkesin güvertede olması gerekiyor."

"Emredersiniz Kaptan!" Corcoran'ın büyük çizimleri güvertede aceleyle gümbürdedi.

Ve Kont ona son bir kez daha uzun uzun baktı. Bir nefes aldı, omuzlarını belirgin bir şekilde dikleştirdi.

Sonra döndü ve mırıldanarak uzaklaştı, "Kanlı Biscay Körfezi. Lanet *korsanlar*. Kanlı, *kanlı*, *kanlı*-"

Son kelimeyi duyamadı. *Kadın* olduğundan şüpheleniyordu.

Ama Corcoran onu dirseğinden öyle çabuk yakaladı ki nefesi kesildi. Kız omzunun üzerinden bakarken Corcoran onu hızla merdivene doğru yönlendirdi ve tıpkı civcivi olan bir tavuk gibi onu merdivenden aşağı indirdi.

Yol boyunca itiraz etti ve sorguladı. "Ama Biscay Körfezi'nin sorunu nedir Bay Corcoran? Her zaman tehlikeli midir? Yola çıktığımızda çok sakindi."

Flint tehlikede olacak mı?

"Biscay Körfezi biraz huysuz bir su parçası, değil mi Bayan Redmond?" dedi yatıştırıcı bir sesle. "Hiç korkmayın. Her türlü havada yelken , değil mi? Fırtına yaklaşıyor, hepsi bu. Kaptan gemisini tanıyor. Sadece onun dediklerini yaparsan her şey yoluna girer."

Ama onun da dikkatinin çoktan dağılmış olduğu belliydi ve yüzündeki asık ifade yatıştırıcı sözlerini yalanlıyordu.

"Ama bu fırtınanın çok korkunç olacağını nereden biliyorsunuz? Daha önce de fırtınalar gördüm Bay Corcoran. "Ne yapmalıyım-"

"Kaptanın dediği gibi burada kalmalısın." Sanki herkesin bilmesi gereken tek şey buymuş gibi.

Kabinin kapısını açtı, onu içeri yönlendirdi ve dirseğini serbest bıraktı.

"Yapabileceğiniz söylenene kadar kamaradan ayrılmayın Bayan Redmond. Kaptanın emri. Ve endişelenmeyin."

Hızlı ve samimiyetsiz bir gülümseme ve son bir kez şapka çıkararak kapıyı sertçe kapattı ve güverteye doğru aceleyle ilerleyen botlarının çarpışını duydu.

Kapalı kapıya baktı. Bu his çok tanıdıktı: toplanıyor, evcil bir hayvan gibi güdülüyordu.

Endişelenmemenin emredilmesi kadar komik bir şey yoktur. Endişeye *ilham ver*.

Pencereden gökyüzünün kömür renginden sadece bir ton daha açık olduğunu ve ışığın tuhaf, ürkütücü bir şekilde düz olduğunu görebiliyordu. Öğleyi biraz geçmişti ama bulutlar gün ışığının içeri girmesine karşı tamamen birleşmişlerdi.

Kesinlikle tehdit ediciydi. Resmi olarak bir fırtına değildi. Henüz değildi.

Pekala o zaman. Eğer bu süre boyunca *hapsedilirse*, belki okur.

İlk gerçek kabarma, kaptandan ödünç aldığı romanı almak için odadan geçerken o kadar yavaş başladı ki, neredeyse kendi nefes alış verişleriyle karıştıracaktı. Yatağa yerleşti ve birkaç dakika içinde yatağın -geminin- yükseldiğini, yükseldiğini, yükseldiğini ve hâlâ yükseldiğini fark etti. Baş dönmesi başladı.

Birdenbire ağır yatak öne doğru kayarak neredeyse onu .

Ondan sıçradı ve sanki aniden memeli olmuş gibi ona baktı. Temkinli bir şekilde geriye doğru sendeledi.

Ve işte o zaman gök gürültüsü gemiyi patlattı.

İşte böyle hissettirdi. Ses kıyamet gibiydi. Nefes nefese kaldı ve kollarını başının üzerine kaldırarak dehşet içinde çömeldi, *Fortuna* ise kırbaçlanmış bir köpek gibi titreyip sarsılıyordu. Ses dayanılmaz bir şekilde yankılandı, yankılandı ve bir hırıltıya dönüştü.

Şimşek düz arduvaz gökyüzünü beyaza boyadı. Kulübesini gecenin bıraktı. Mobilyalarının yanık gölgeleri

gözleri. Rüzgâr şimdi koridorda uğulduyordu ve sanki fırtınadan kaçan büyük bir yaratık içeride ona katılmayı arzuluyormuş gibi kapısı tıkırdadı. Gemi yine mide bulandırıcı bir şekilde yalpaladı ve kollarını karnına sardı, gemi korkunç bir kabarmanın yükseldi, yükseldi ve yükseldi.

Denge için bir şeye, herhangi bir şeye tutunamadan, bir sarhoş gibi yatağa doğru savruldu. Gemi sert bir şekilde dalganın çukuruna düştüğünde, yatağın üzerinde geriye doğru devrildi.

Şimşek odayı yeniden beyaza boyadı.

Ve sonra, pencereye fırlatılan avuç avuç çivi gibi, yağmur başladı. Acımasızca.

Pencere buna nasıl dayanabilirdi? Bir insan güvertede nasıl dik durabilir?

Çok saf, neredeyse arındırıcı bir korku onu bir anlığına bedeninden çıkardı:

Kont, fırtına sonrasında patlayan geminin bir parçasına tutunmaktan bahsetmişti. Gözlerini sıkarak kapattı.

Nemli elleriyle tezgâha yapıştı. Hava yoğundu ama korku içini ürpertiyordu; dişleri takırdıyordu. Öfkeli bir dalga onları kaldırırken gövdesi kayarak ona doğru bir açıyla kaydı, eğildi; onu dikkatle izledi.

Ve her zaman bilinmeyeni ve belirsiz olanı bulduğunu düşünmek *heyecan verici*.

Altında denizin karnı kabardı ve sonra gemiyi daha yükseğe kaldırdı... ve sonra indirdi. Tuhaf bir an için biraz havalanmış gibiydi. Midesi ondan önce sert bir şekilde yere inmiş gibiydi. Kusmamaya çalıştı. Lazımlık odanın ucundan diğerine kaymıştı. Uzak duvara çarparak durdu.

Flint'in bir geminin güvertesinde yuvarlanıp gittiğini düşündü-

Daha sonra kapıdan çıktığını hatırlayamadı. Geçitte mücadele ettiğini hatırlayabiliyordu, ellerini denge için duvara dayamıştı, rüzgâr uğulduyor, her boşluğu bulmaya çalışıyordu. Foc'sle'a çıkan merdiveni ele geçirmişti ama o bile

Gemi bir dalğanın merhametiyle savrulurken telaşla elinden kaptı.

Biraz çaba sarf ederek ayağa kalktı. Güvertede, şiddetli bir rüzgâr onu savururken merdivenlere sıkı sıkı tutunmaya devam etti. Dalgalar etraflarında devasa siyah duvarlar oluşturunuyordu. Yandan yağan yağmur nefes kesici saniyeler içinde onu iliklerine kadar ıslatıyor, tenini yakıyordu.

Yüce İsa.

Neredeydi o? Yüce Tanrım, nerede?

"Violet! Ne halt sen?"

Yağmur duvarının arasından onu görebiliyordu ve saçları aniden gözlerine dolmuştu. Canlı. Kükrüyordu.

Öfkeli.

Gemi mide bulandırıcı bir şekilde alçaldı. Dengesini sağlamak için çabaladı, ayakları işe yaramaz bir şekilde savruldu. Eğik yağmur çubuklarının arasından onu gördü, sıırıksıklamı, saçları kafatasına yapışmıştı, yelkenleri yukarıda tutmaya, serenleri kırılmaktan korumaya çabalıyorlardı.

"Aşağıya git!" diye bağırdı. *"Sana kalmanı söyledim-"*

Cevabını çığlık çığlığa haykırdı ama kendi sesini bile zorlukla duyabiliyordu. Rüzgâr sesini yakaladı, onu parçalanmış, soluk bir şeye dönüştürdü. *"Korkuyordum-"*

Dalga her yerden ve hiçbir yerden geliyordu. Güverte üzerinde yaylanan karanlık bir canavar, amansızca aşağı inişini izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Zahmetsiz bir kaba güçle bacaklarını altından çekip aldı ve merdiven korkuluğundan tutuşunu kopardı.

Tekrar tekrar yuvarlanırken çığlığı rüzgârın ve denizin uğultusunda kayboldu.

Sert bir şekilde yere düştü. Nefesi kesilmişti. Başı döndü; güvertede dik ve düz durduğundan, hatta hayatta olduğundan bile emin değildi. Her yer karanlıktı. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı, bu da karanlığı biraz olsun çözdü. Sert bir yüzeyin üzerindeydi; ayakta durmak için mücadele etti. Hâlâ güvertede miydi? Ciğerleri hâlâ havayla dolmuyordu; ıslak elbisesi bacaklarını sıkıyordu.

"Violet!"

Flint çığlık atıyordu. Dehşeti duydu ve kendi acısının ortasında bile onun kendisine doğru yırtıldığını hissetti. Ve yine de sesi çok azdı

kulağındaki çınlamadan daha
fazlasıydı. Belki de çoktan
ölmüştü.

Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve güverte göründü. Bir direk. Nasıl
olmuştu da dümenin yanına gelmişti? Öksürdü.

"Flint!"

Kelimeyi ; ciğerleri hâlâ hava ile dolmaya çalışıyordu.

Gemi bir oyuncak gibi devrildi ve sallandı ve o tekrar kaydı, elleri boş
yere tutunacak bir şey, yakınlarda bir şey arıyordu.

Karnı guruldadı; sefil ve perişan bir haldeydi ve içinden sular
dökülüyordu. Hafifçe inledi.

Bir başka büyük su kıvrımı ona doğru yükselirken başını kaldırıp
baktı.

"Flint!" Bu sefer ses çıktı. Ama artık çok geçti. Kolunu yüzünü örtmek
için kaldırdığında dehşetini hıçkırarak haykırdı; diğeri tutmak için
çırpındı ve hiçbir şey bulamadı.

Ve sonra sert, yumuşak ve insani bir şey onu yakaladı, tam o sırada
bir şey sertçe çarparak güverteyi salladı. Çığlık attı, ya da sandı, ama
çok zayıf bir sestti. Flint onu belinden yakaladı, sertçe dikleştirdi,
bacaklarını altından çekti ve kollarına aldı.

Yağmur onları hırpaladı. Bir ağaç gibi kök
salmıştı. "Dayan," diye kükredi kulağına.

Zayıf bir şekilde kollarını adamın boynuna dolayabildi ve gerçekten de
can havliyle tutunarak başını adamın sert göğsüne gömdü. Dehşet ve
soğuktan ürperti onu sarmıştı. Gemi tekrar sertçe öne doğru savruldu,
Flint'in midesinde hissettiği mide bulandırıcı bir sarsıntıyla Flint
dengesini sağlayamadan kaydı ve neredeyse ikisini de aşağı
çekiyordu. Küfrederek kendini düzeltti. O zaman Flint'in beline bir ip
bağladığını ve bir direğe bağlı olduğunu fark etti.

Yüce Tanrım.

"O mi?" Lavay'dı. Dört kelime haykırdı, ağır bir şekilde ölçüldü,
ancak rüzgar onları ağızına geri .

"Eğer hâlâ hayattaysa," diye bağırıldı Flint, "onu öldüreceğim."

Bu Violet'i oldukça çabuk ayılttı. Onun hayatta olduğunu çok iyi biliyor olmalıydı.

"Direksiyon bende, efendim!" Lavay bağırdı. "Ona bakın."

Flint bir şekilde kendini ipten kurtardı. Gözlerini kapattı.

Diğer her şeyi o yapacak, diye düşündü uykulu uykulu. Teslim olmak.

Flint'in ıslak kollarında aşağıya taşındı ve Flint onu sanki kendi hayatını ellerinde tutuyormuş gibi dikkatle, sıkıca tuttu.

Flint onu tutarken, kamarasına giden koridorlarda yedi fersahlık adımlarını atarken, nefes alış verişini körük gibi hissediyordu. Başlangıçta bir tüy bile değildi ama şimdi ağırlığının iki katına kadar ıslanmıştı ve Flint'in yüküne acıyacak kadar uyanık ve canlı hissetmeye başlamıştı. Bunu neden yapmıştı?

Ve ellerinin onu kavradığı yerde kalbinin dalgalar gibi çarptığını hissedebileceğini düşündü. Yanağını onun göğsüne bastırdı ve ciğerlerinin sallayan zorlu çalışmasını, derisinin altındaki yaşamın gümbürtüsünü hissetti. Kendi kalbinin kulaklarında kan çınlaması yarattığını duydu.

Kamarasının kapısını iterek açtı ve onu bir yumurta gibi kırılabilir miş gibi yere bıraktı.

Sert parmaklarını adamın boynundan ayırdı.

Ve sanki her biri onun devrilmesinden korkuyormuş gibi yavaşça ayrıldılar. O devrilmedi.

"Yaralandın mı? Kendi başına ayakta durabilir misin?" Sesi alçak, sert ve emrediciydi, neredeyse nefessiz kalsa bile. Saçlarını kabaca yüzünden uzaklaştırdı.

Violet'in vücudu büyük öksürüklerle sarsıldı ve temiz nefes almak için mücadele etti ve saçlarını avuçlayıp yüzünden uzaklaştırdı.

Başını sallamayı başardı: *Kendi başıma ayakta durabilirim.*

Her zamanki altın rengi teni korku ve soğuktan kül rengine dönmüştü, derisi gergindi; gözleri obsidyen gibi parlıyordu. Saçları ve giysileri yere, o güzelim kırmızı krem halının üzerine su akıtıyordu. O bir fıskiye idi.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"Gerçekten," demeye çalıştı. Sesi sadece bir vıraklama olarak çıktığında şaşırdı.

Yanağında bir kan izi vardı. Yaralanmıştı! Bir ses çıkardı ve ona doğru uzanmaya başladı.

Birdenbire onun önündeydi, elleri hızlı ve etkili bir şekilde bacaklarında, kaburgalarında, yüzünde, boğazında geziniyordu. Elleri de soğuktu.

"Yeterince sağlamım." Hâlâ soluk soluğa nefes alıyordu ama artık sözcükler sözcük olarak algılanabiliyordu. "Rüzgar benden çaldı. Dizlerim zedelendi. Onun dışında gayet iyiyim sanırım. Sadece bir takla. Sadece bir şok."

Döndü ve yatağının altını karıştırarak bir şeyler aramaya koyuldu.

Bir şişe getirdi, tıpasını açtı ve kadının eline tutuşturdu. "Uzun, hızlı bir içki al."

Emredileni yaptı. Ateş yutmak gibiydi. Anında damarlarında dolaştı ve öksürdü.

Ondan aldı ve iki yudum içti. Ağzının arkasını sildi. Sonra mantarını kapattı ve neredeyse odanın öbür ucuna kaymış olan satranç tahtasının bulunduğu küçük masaya çarpacaktı.

Gemi mide bulandırıcı bir şekilde sarsıldı, bir dalganın tepesi yükseldi ve yatağın birkaç santim onlara doğru kaymasına neden oldu. Utangaç bir evcil hayvan gibi. Hoş karşılandığından emin değil.

"Teşekkür ederim," diye nefes nefese kaldı. Ağzını sildi. "Hayatımı kurtardınız."

"Evet," dedi sertçe.

Onun ruh halini okuyamıyordu.

Birbirlerine sessizce baktılar.

"Asher..." İlk ismi az önce kaçmıştı. "*Kanınız* var..." Bir elini uzattı.

Yüzünü, sanki onu haşlayacakmış gibi kadının dokunuşundan uzaklaştırdı.

Utanmıştı. Eli düştü.

Ve bu onda bir şeylerin fena halde ters gittiğine dair ilk ipucuydu.

Bölüm 20

■ "Sağlamım. Yemin ederim," diye yatıştırdı kekeleyerek. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım." Göğsüne dokunmak için yatıştırıcı iki elini uzattı. "Yuvarlanıyordum ve tumb-"

Kız ona dokunamadan bir eliyle iki bileğini yakaladı ve kabaca başının üzerine kaldırdı, geriye doğru yürüterek onu duvara sabitledi. Onu vahşice inceledi, sanki onu bir zindan duvarına kelepçelenmiş olarak hayal ediyor ve bu görüntüden hoşlanıyordu.

"Nasıl bu kadar *aptal* olabilirsin? Eğer bir erkek olsaydın, emirlere itaatsizlikten seni kırbaçlatırdım. Armaya bağlardım. Zindana attırırdım. Yine de emredebilirim."

Hiç böyle yakıcı bir öfke görmemişti. Her kelime bir demircinin demir ocağından yeni çıkmış maşayla koparılmış gibiydi. Onu bir saniye daha sıkıca tuttu. Sonra aniden ellerini bıraktı.

Bileklerini yavaşça beline kadar indirdi, ani bir hareketle bileklerini koparmasın diye. Bileklerini ovuşturdu, mavi parıltılar mavi parıltılarla buluştu ve öfkeli nefesleri dışarıdaki fırtınayla alay etti. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Kabaca nefes alıyordu.

Kadın titreyerek sessizce ona baktı.

"Elbiseni çıkar," dedi açıkça.

Dondu kaldı.

"Pardon?" Dişleri kelimeleri şakırdatıyordu. "Elbiseni çıkar."

"|-"

Adamın eli yıldırım çarpmış gibi arkasına ve onu bağlayan bağcıkları çözdü.

Nefes nefese kalmıştı. Konuşmaya çalıştı; sesi donmuş gibiydi.

"Bitir," diye emretti sakince. "Aksi takdirde işi senin yerine ben bitiririm."

Ses tonu, ikinci seçeneği seçmek istemediğine dair hiçbir şüphe bırakmadı.

Ondan geride durarak emirlerini yerine getirmesi için ona yeterli alan bıraktı. Ve sonra bekledi, lanet olası kibirli adam, sanki kızın bunu yapacağına dair dünyadaki tüm inanca sahipmiş gibi. Ama vücudunun öfkeli sıcaklığı onu sarmaladı, ısıtmaya başladı ve dizi hafifçe kayarak bacaklarının birleştiği yere bastırdı, yapabilse çekineceği hınzır, tehlikeli bir baskı. Çekinmesi *gerektiğini*.

Ama şimdi tek düşünebildiği buydu: o diz, onun vücut ısısı, korkusu, onun emri.

Seni istediğim zaman götürebilirim.

"Beklemiyorum-"

"Yap. Yap. Şimdi," dedi çok sakın bir şekilde. Sabrının tükenmek üzere olduğunu açıkça belli ediyordu.

Elleri boynunun arkasına uçtu. Kalp atışları hızlandı, neredeyse boğulacaktı. Beceriksizce başladığı işi bitirmeyi başardı, bağcıkları açacak kadar gevşetti, böylece elbisesinin korsajı sarmaya başladı. Adam bir nöbetçi gibi onu izliyordu. Yukarı uzandı ve bir kolunu aşağı çekerek çıplak bir omzunu, bir göğsünün üst kısmını ortaya çıkardı.

Ne fark ederek durdu. "Diğer kol."

Tereddüt etti. "Eğer arkanı dönersen-"

"*Diğer*-" Sonra sessiz bir yemin etti ve diğer kolunu da aşağı çekti.

Ve başlangıçta bol olan elbise, aniden vurulmuş gibi sarktı ve kalçalarına takılarak uzunluğundan aşağı kaydı. Islaktı; fazladan bir itmeye ihtiyacı vardı, bu yüzden buruşup ayak bileklerinde birikene kadar itti. İçinden çıktı ve kasıkları adamın dizine doğru hareket etti ve yine o tehlike dolu hazzın lezzetli yakalayışı. Adam onu izledi, gözleri siyahtı, esrarengizdi.

Acımasızca elbiseyi tekmeleyerek yolundan çekti, şüphesiz kıyafetleri hakkında hissettiklerine bakılırsa tekmeleyebileceğini biliyordu.

Şimdi önünde bağcıkları, çorapları ve kombinezonuyla duruyordu.

"Çoraplar."

"Lordum..."

"*Kalacaklar*," diye tekrarladı. O bir emir verdikten sonra konuşmaya tenezzül ettiğine inanmıyor gibiydi.

Kadın itaat etti. Elleri göğüslerinin arasına, elbisesinin bağcıklarına uzandı. Parmakları onları çözerken bir gardiyan gibi onu izledi. Onları gevşetti. Kollarından sıyırdı. Son zamanlarda kafeslenmiş ve yukarı kaldırılmış olan göğüsleri, şimdi iç çamaşırının ince, neredeyse saydamlığının ardında gevşemişti.

Yavaşça önüne serilen koyu renkli, dik meme uçları nemli kumaşı iterken hiç utanmadan baktı.

"Chemise."

"Yapamam..." diye fısıldadı.

Her kelimesi dehşet verici bir hassasiyetle ölçülerek, "Üzerinden yırtılmasını istemiyorsan, kombinezonu çıkaracaksın," diye açıkladı.

İç çamaşırının ince, ıslak kumaşını kavradı, kalbi çarpıyordu. O bembeyaz öfkenin ötesine geçmenin bir yolunu, blöf yaptığına dair bir işaret, herhangi bir şey, onun ruh hali üzerinde bir dayanak noktası, kontrolü yeniden ele geçirmenin bir yolunu arıyordu.

Ona yakıcı, siyah, cinsel bir niyetten başka bir şey vermedi. Öfkesinin bir ivmesi, bir amacı vardı.

Ve şimdi ne kadar çocuk olduğunu ve onun ne kadar zorlu bir düşman olabileceğini anlıyordu.

Sabırsızca keskin bir nefes aldı ve uyarıcı bir şekilde ona doğru kaydı.

İç çamaşırını yukarı çekip bedeninden uzaklaştırdı, parmaklarından kurtardı; bir hayalet gibi yere süzüldü.

Bir tekme attı.

Çorapları ve jartiyeriyle çıplaklığını örtmüş, kollarını göğüslerinin üzerinde bir bandrol gibi kavuşturmuştu.

"Eller aşağı, Bayan Redmond."

Beklentiyle yutkunarak ellerini yavaşça indirdi, böylece göğüsleri tamamen çıplak bir şekilde onun görüşüne açıldı.

Ve sonra aniden arkasına uzandı, yatağından battaniyeyi aldı ve bir örtü gibi başının üzerine bıraktı, yüzünü geriye itti ve sonra üşümüş etini nazikçe, hızlıca kurulamaya başladı, kollarından aşağıya, ıslak saçlarının altına, gövdesine, göğüslerine, kaburgaları boyunca nazikçe sürükledi.

Elleri ve parmaklarıyla dizlerinin üzerine çöktü, bacaklarının her birini ovaladı, bu sırada usta elleriyle kaslara, tendonlara bastırarak kadının gerçekten de zarar görmediğinden emin oldu. Eğer yaralı olsaydı ciyaklamalar duyardı.

Baştan çıkarma sayılmaz. Ağabeyinin ıslak bir köpeği bu şekilde kuruladığını görmüştü.

"Acıyan bir yer mı?" diye sordu diz çökerek, solgun kalçalarını ve iki ıslak saten jartiyerini görebildiği yerden. Elindeki battaniyeyle her bir çorabı önce kızın soğuk kalçalarından, sonra da nemli ayaklarından sıyırıp bir kenara fırlattı.

"Hayır," dedi, bastırılmış ve şimdi iyice utanmış bir halde.

Sonunda güllerin tenine geri döndüğüne, dudaklarının mavi olmadığına ve hiçbir şeyin kırılmadığına ikna oldu. Utanarak, şok olarak, utanarak ve ne yazık ki, ne yazık ki tahrik olarak her yeri karıncalandı.

Ve sonra ondan uzaklaştı, kendi gömleğini çıkardı ve battaniyeyle kendi güzel gövdesini sertçe ovdu, saçlarına sürdü. Bunu izlemek de içini ısıtıyordu. Sonra sabrı tükendi ve bir yeminle hem battaniyeyi hem de gömleği bir kenara fırlattı.

Birbirlerinden birkaç santim uzakta duruyorlar, her ikisi de duygu karmaşası yüzünden zor nefes alıyordu. Fırtına öfkesini kaybetmiş, gemiyi hafifçe tahterevallı gibi sallıyordu. Zavallı satranç taşlarının yerde takırdadığını, yatağın altında siper aldıklarını duydu.

Violet nemli saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırıp kulağının arkasına sıkıştırdı. Çıplaklığını örtmek için bir kolunu göğsüne sardı.

"*Kanaman* var," diye ısrar etti usulca. Neresi olduğunu göstermek için yanağına dokunarak tekrar denedi.

Bu sefer izin verdi.

Ama sesi yavaş, sert ve soğuktu. "Bu *senin* kanın, seni kanlı... küçük... aptal."

Bunu ona kanıtlamak için başparmağı hızla, hafifçe yanağına dokundu; acıdı. Ona göstermek için elini kaldırdı: kan.

Şaşkın şaşkın baktı. Parmaklarını yanağına dokundurdu. Parmaklarında da kan vardı. Yıkanmamış olması garipti.

"Bu sadece bir sıyrık. Cerrah tarafından yelken ya da ağ gibi dikilmenize gerek kalmayacak. Hiç yara almayacaksın." Hâlâ sert. Ve ironik. "Öldürülebilirdin ama en azından hiç yara izi kalmayacak."

Elini aşağı indirdi.

Ve uzun sessiz saniyeler boyunca, biri tamamen çıplak, diğeri yarı çıplak, aralarında birkaç santim ama bir evren kadar mesafe varken, adamın dizi kadınının arasına sıkışmış halde durdular. Adamın arzusunun, öfkesinin ve onu pençesine almış olan diğer esrarengiz duyguların gücü kadının sinirlerini bozmuştu. Ama hayatında onun içinde erimekten başka bir şey istememişti. Onu yatıştırmak, rahatlatmak ve rahatlatmak.

korktuğu kadar istiyordu da.

O biliyordu. Dizini sonsuz derecede yaklaştırdığında bir şeyler değişti ve zevk, viski gibi kadının içini yaktı.

"Nerene dokunmamı istiyorsun?" diye sordu, sesi alçak ve gergindi.

Her yerde.

"Bana dokunmanı istemiyorum," diye fısıldadı.

"Bana *yalan söylemeyi* bırak."

"Ben-"

Ellerini bir çift olarak aniden yukarı kaldırdı. Kadın irkildi.

Ama onları orada tuttu, sanki silahlarını teslim eden biri gibi. Kendi kullanımı için ona sunuyordu. Gözleri parıltılı bir şekilde öfkeliydi, kaşları alaycı bir şekilde kalkıktı. Sanki bunu yapmak her zaman onun hakkıymış gibi, kibirli bir güvenle onun beyaz çıplaklığına baktı. Sanki kadın bir ziyafet ve kendisi de tek konukmuş gibi.

Kendini güzel hissediyordu.

Ve kendini bir fahişe gibi hissetti.

O anda ondan nefret etti. Onu kendi doğasıyla, ortaya çıkardığı doğayla olan düşüncesizliği için cezalandırıyordu. Bu kesinlikle *mükemmel* bir cezaydı. Bunun adaletsizliğini haykırmak, onu yumruklamak istiyordu. Onu bu kadar iyi tanıması, herkesten çok daha iyi tanıması, hiçbir savunması kalmayana kadar onu sürekli olarak hileli yollardan soyması haksızlıktı.

Onu istiyordu.

Dizini onun hassas noktalarına sertçe vurmasının bu işi gerçekten çözeceğini biliyordu.

En azından birkaç dakikalığına. Onu yakalayana kadar.

Gemi önce hafifçe yana, sonra da diğer yana yattı ve hafifçe inledi.

"Göster bana, Violet," diye fısıldadı, şimdi şeytanın kendisi gibi ikna ediyordu, sesi çok, çok... *sempatikti*, çok sinir bozucu bir şekilde biliyordu. Bir büyücü gibi uyuşturuyordu. Dizini tekrar bacaklarının arasına hafifçe kaydırıp ve nefesi . Yutkundu. "Göster bana. Ya da bana tekrar şeytana gitmemi söyle, ben de gideyim."

O anda ruhunu ne için satacağını biliyordu, biliyordu. Kalbinin boğazında attığını, teninin kızardığını kesinlikle görebiliyor ve kendisinininki kadar sert olan nefesini teninde hissedebiliyordu. Tüm bunlar onu ele veriyordu.

Biraz çaba sarf ederek başını ondan yana çevirdi. Gözlerinin hâlâ onun her hareketini takip ettiğini biliyordu.

Ama başını çevirdiğinde bile elleri havaya kalktı, sanki artık onları izlemediği için tam olarak istediklerini yapabileceklermiş gibi.

Ve avuçları hafifçe onunkilere değene kadar yükseldiler.

Kadın yavaşça dönüp adama baktığında, adamın ifadesi değişmişti. Bir an için ikisi de kızın beyaz parmaklarıyla adamın uzun kahverengi elleri arasındaki zıtlıktan, kızıninkilerin nispeten pürüzsüzlüğüyle adamıninkilerin pürüzlülüğünden büyülenmiş gibiydiler. Onun gözlerinden kaçındı, kendi elini dikkatle izledi, parmak uçlarını yavaşça onunkilerin tepesinden aşağı indirdi, çalınmış gibi hissettiren bir okşama, onu yatıştırma çabası, anın öfkesinin altında daha derin, daha karmaşık bir gerçeği ortaya çıkardı.

Ve sanki elinde değilmiş gibi, ellerinden birinin parmaklarını nazikçe onunkilerin arasından geçirdi. Ona güven veriyordu. Sonra yavaşça çözdü ama avuçlarını onunkilere dayamaya devam etti. Onu cezasından kurtarmayacaktı.

Ya da ödülünden.

Gözleri buluştu. An uzadı. Cesaretini topladı. Titreyerek nefes aldı ve nefes verdi. Ve onun nefesini sıcak hissetti.

Sanki nefes almasına yardım ediyormuş gibi tenine dokunuyordu.

Gözlerini kapadı, adamın ellerini kavradı ve onu yavaşça kendine doğru çekti; adamın vücudu ona karşı eridi, onu koruyucu bir şekilde sardı, ısıttı, neredeyse onu teşhir ettiği için özür diledi.

Ve ellerini göğüslerinin üzerine yerleştirdi.

İşte.

Onun gözlerinde zaferi göreceğinden emindi. Ama adam iç çekti, titrek bir sesle. Başını kadının boğazına doğru eğdi, sanki başından beri onun kararının şüpheli olduğuna ve aksi takdirde ölebileceğine inanıyordu.

"Burada mı?" Sesi kulağına boğuk bir fısıltıydı ve onun sesi de bir okşamaydı. Etraflarındaki hava duysal olarak yüklü, tenine karşı erotikti. Adamın avuç içleri, kadının göğüslerinin ağırlığının tadını çıkarmak için saygıyla yer değiştirdi.

"Peki bunu yapmalı mıyım?" Başparmakları, zaten acı verecek kadar gergin olan meme uçlarının üzerinde gezindi.

Zevk içinde uğuldayarak başını geriye attı. "Evet." Kelimeyi güçlkle çıkarabildi. "Lütfen, evet."

Duygu hücumuna uyum sağlamak için huzursuzca yer değiştirdi, o dizle karşılaştı ve vücudunu ona yasladı. Mutluluk yine tavan yaptı. Başını duvara yasladı, gözlerini yarı kapalı tutarak boğazını adama gösterdi ve adam onu oradan öptü. Geçici bir öpücük değildi. Ağzının sıcak, şefkatli damgası, bıyıklarının sıyrılması, dilinin nabzına narin dokunuşu. Kapsamlı, cinsel, sahiplenici. Muhtemelen günlerce düşündüğü, planladığı bir öpücük. Elleri kadının göğüslerini yoğurdu, ustalıkla okşadı, ta ki kadın ellerinin altında kıvrana, her tarafına yayılan zevk dalgalarıyla dalgalanana dek.

Çıplak teni onunkine karşı muhteşimdi. Her zamanki gibi bir insan güneşi gibi ısı yayıyordu.

"*Violet,*" diye fısıldadı ağzının içine, onu oradan öpmeden hemen önce.

Sanki dudaklarını günler değil de yıllar ayırmış gibi, neredeyse bir rahatlama hıçkırığıyla adamın ağzıyla buluştu. Adamın dili açgözlülükle kadınına dolandı ve kadının elleri aşağıya, göğsüne doğru kayarak adamın

Pantolonu, sert sikini bulup kavradı ve ellerini ince kalçalarının üzerinden kaydırıp onu kendine doğru çekti.

Lütfen.

Geriye doğru eğildi, dokunuşundan kaçtı, şimdi onun bu zevki almasını reddediyordu. Kendini bu zevkten mahrum bıraktı.

Ağzını onunkinden ayırdı ve sert vücudunu aşağı kaydırıp ve bir meme ucunu ağzına almak için onu kollarında geriye doğru kavislendirdi.

Yavaşça ısırdı. *Tatlı*

... Emdi.

Şok edici ve enfes, çok fazla ve yeterli olmayan bir his ve sıcak zevk filizleri damarlarını yaktı. Alev alev yanıyordu. Elleri adamın ıslak saçlarına dolanıyor, ona yol gösteriyor, onu cesaretlendiriyordu.

Ama yine de daha fazlasını istiyordu, yine de bunun ne olabileceğini söyleyemiyordu. Kendini böyle istemeye mahkûm hissediyordu. Dizleri çözülmeye başladı; elleri adamın omuzlarını kavrayarak ona yapıştı.

"Flint..." Bir .

"Biliyorum," diye kısık sesle yatıştırdı ve ses tonunda vaat, işkence ve zafer vardı, çünkü az önce ona istediği kadar işkence edebileceğini, çünkü kurtuluşunun tek aracının kendisi olduğunu açıklamıştı.

Elleri göğüslerinden kaydı ve vücudunun kıvrımlarının belirlediği bir yolu izleyerek kığını kavradı, sıktı.

"Sana göstereyim mi?"

"Bilmiyorum..." Kelimeler boğazında düğümlendi. Tüm vücudu adamın ellerinin ilerleyişinin tadını çıkarmaya adanmış gibiydi.

"Sana ne istediğini göstereyim mi?" diye fısıldadı ısrarla.

"Hayır," diye fısıldadı.

Yine de elleri vücudunda gezinmeyi, hafifçe okşamayı asla bırakmadı, onun için yanana kadar her yerinde ateşler yakmayı asla bırakmadı ve bir an bile dursa protesto edecekti.

Bacaklarının arasındaki bukleleri örtmek için durakladılar. Kadın vücudunu adamın iri avuçlarına bastırdı.

Evet, evet, evet.

"Hayır," diye fısıldadı yüksek sesle. Ancak kelime, coşkulu zıttı gibi ortaya çıktı.

"Hayır mı?" diye usulca itiraz etti. Sonra parmağı ıslak buklelerinin arasındaki kıvrım boyunca hafifçe kaydı.

"Yüce Tanrım," dedi kısık sesle. "Yani..."

"'Tekrar' mı demek istediniz? Eğer bu doğruysa başınızı sallayın."

Piçin sesi *eğleniyor* gibiydi. Sesi kendi bastırılmış ihtiyacıyla titrese bile.

Başını salladı. Gururun canı .

Artık sadece onun dokunuşu ve onun için yapabilecekleri önemliydi.

Onun kendisine nerede ve nasıl dokunacağını nasıl bildiğini merak etmek istemiyordu. Şu anda tek önemsedığı, onun dokunmuş olması ve durmamasıydı.

Parmakları kadının bacaklarının arasına kaydı ve kadın parmaklarını onun için ayırdı.

"*Oh Tanrım.*" Mutluluk dayanılmaz olabilir mi? Bu neredeyse .

Hâlâ daha fazlası olduğunu . İçgüdüsel olarak ellerini pantolonunun içine soktu, sert sikini örttü, okşadı ve sonra açgözlülükle aşağıya, kalçalarından uzağa doğru itti. Onu istiyordu.

Şok olmuş bir zevkle tısladı. Sesi çiğ bir iniltiydi. "Violet... yapmasan iyi olur..."

Seni istediğim zaman götürebilirim. Muhtemelen yapabilirdi. Muhtemelen bunu yapabilirdi. Yapmak istedi.

Ama yapmadı. O zaman adamın onu kendinden koruduğunu fark etti. Ve kendinden.

Ya da . Kız onun işini zorlaştırıyordu.

Ve hâlâ, vücudu arzuyla kaskatı kesilmişken, aniden, vücudu titreyerek, sikini kadının ıslak kıvrımı boyunca sürükledi ve ikisine de eziyet etti. Ona doğru bastırdı ve yine de onun ne kadar sert ve amansız olduğunu, ne kadar büyük olduğunu hissetti. Korkuyordu ve bir şekilde, eğer onu almayı seçerse onu durduramayacağını biliyordu.

Asla istememesi gereken bir şeyi nasıl isteyebilirdi? Bu adaletsizlik karşısında çığlık atmak istedi.

Bir eliyle onun kalçasını kaldırdı ve sikini hafifçe, hafifçe ona doğru sürüklemek için tekrar ileri doğru itti. Çok yakındı ama asla tam olarak ona ulaşamıyordu.

Nabızı attı ve ona doğru yükseldi.

Bu kez bir inilti koptu.

"*Ltffen*," diye boğuk bir ses çıkardı.

Ama durdu. Nefes alış verişini onu rahatsız etti. "*Yeter artık*. Violet, sana yalvarıyorum, dikkatli ol." Bu bir uyarı ve tehditti.

Kadın ter içinde kalmıştı, adam da öyle.

Flint *yalvarıyordu*. Bu ayıltıcıydı. Zevk için açgözlüydü, her ne anlama geliyorsa, ama bu onun için cehennemdi, çünkü kendi zevkini esirgiyordu.

Onun iyiliği için. Onun yapacağını bilmeliydi.

"Güven bana," diye fısıldadı. Ve ondan geri çekildi, ama bir parmağını içine sokabilmek için hâlâ kalçasını destekliyordu.

İstila karşısında nefesi kesildi, adamın etrafında gerildi. Ama sonra parmağı tekrar dışarı kaydı ve tenine kıvılcımlar yağmaya başlayana kadar onu ustalıkla okşadı, sonra tekrar içeri kaydı.

"*Evet...*"

Yüzünü izlemeye çalıştı, gözlerini onun mavi gözlerine sabitledi ama başı geriye doğru savruldu ve vücudunu onun eliyle aynı anda hareket ettirirken, daha fazlasını isterken, ona nasıl dokunacağını gösterirken nefesi kesildi. O biliyordu.

"*Flint...*" Bu bir soruydu. Sesindeki endişeyi duydu. Güvence ihtiyacını.

Daha fazlasına ihtiyaç var.

"Buradayım," diye mırıldandı.

Onun durmasını istiyordu, çünkü içindeki her şey görkemli, korkunç ve amansız ama ihtiyacı olan bir şeye doğru savruluyordu. Bilmek istiyordu.

"*Tanrım, Flint...*"

"Sana sahibim." Sesi kulağına bir nefes gibi geliyordu. "Sana sahibim. Bırak gitsin."

"*Durma.*"

Hayatında verdiği en önemli emirdi bu. "Aklımdan bile geçmezdi," diye mırıldandı.

Adam durmadı. Ve şimdi nefesi kesiliyordu ve sonunda onun hızlı, bilgili parmaklarının altında şiddetle, utanmazca eğilene kadar ihtiyaç bankası ve bankası, tırnakları kollarının sert kaslarına kazıyordu. şüphesiz onun canını yakıyordu. Ama umurunda değildi.

Ve oradaydı, birkaç dakika önce güvertede olduğu gibi, onu kurtarmak, ona ihtiyacı olanı vermek için oradaydı.

Serbest bırakılması da tıpkı o dalga gibi, tam ve şok edici bir acımasızlıkla, bilincini neredeyse karartarak, onu milyonlarca parıltılı parçaya ayırarak geldi. Sonunda tarif edilemez, özlenen bir mutluluğun üzerinde süzölmek için onu serbest bıraktı.

Fırtına dinmişti.

Gemi artık sadece hafifçe sallanıyordu; mobilyaların kayması tamamen durmuştu. Satranç taşları hâlâ kamaranın zemininde takırdıyordu. Bir kitap, kitaplıktan fırlatıldığında saplandığı yerden .

Hareket. Her şey her zaman hareket halinde.

Onu gevşekçe tuttu. Kadın yüzünü adamın kürklü göğsüne gömdü. Alçakgönüllü ve şaşkın, gevşek ve doygun.

Ütanmış ve çok memnun olmuştu. "Bu..." diye mırıldandı.

Yine deniz gibi, ilk görüşte olduğu gibi, az önce olanları anlatacak kelime yoktu. *"Bundan daha fazlasını yapmayı çok isterim"* demediği sürece.

"değil mi?" diye alaycı bir şekilde onayladı.

Ve bir uyarı içeriyordu.

Lanet olsun.

Sonunda onun anlamasını istediği şeyi gerçekten anlamıştı. Bunu onun için yapmasının bir nedeni de buydu. Böylece erkeklerin kadınlar için neden birbirlerini öldürdüklerini, erkeklerin ve kadınların birbirleri için neden hayatlarını altüst ettiklerini bilecekti.

Nedenini tamamen anlamıştı. Ve onunla oynamanın gerçekten ne kadar tehlikeli olduğunu anladı. Onunla oynadığı gibi. Onu uyarmaya çalışmıştı.

Şimdi utandığını hissediyordu.

Ne söylemesi gerektiğini biliyordu. Ya da muhtemelen bir sonraki söyleyeceği şeyi.

Ama henüz söylemek istemedi.

"Islak pantolonunu çıkarmalısın," diye mırıldandı.

Gülümsemesinin başının tepesine doğru kıvrıldığını hissetti. Ve sonra aynı hızla kayboldu ve öfke onu yeniden ziyaret ederken onun kaskatı kesildiğini hissetti.

Ondan uzak durdu. "Neden, Violet?"

Yukarı baktı. "Neden? Ne demek istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Sana bir emir verdim. *biliyorum*. biliyorum. Ama yine *de* güverteye çıktın. Bu koşullarda herkes için en iyisinin ne olduğunu biliyorum. Bunu neden yaptın? Bana çok mu az saygı duyuyorsun?"

"Hayır!" "Bunu nasıl *düşünebilirsin*?" diye hayret etti.

"Sana ne yapacağını *söyledim*. Bunu nasıl düşünmem? Beni her fırsatta sınıyorsun. *Seni* nasıl *güvende tutacağımı* biliyorum. Neredeyse yirmi yıldır bir geminin . Sana bir emir verdim çünkü bunun seni *hayatta* tutacağını biliyordum. Ve eğer tehlikedeysen, senin için gelirdim. Gemimde olduğun sürece emirlerime itaat edeceğine söz verir misin? Yukarıda bir tehlike olduğuna inanmak için *herhangi bir nedenin* varsa güvertenin altında kalacak mısın?"

"Gemide emirlerinize itaat edeceğim. Eğer yukarıda olmanın tehlikeli olduğunu düşünüyorsanız güvertenin altında kalacağım." Yemin eder gibi tekrarlardı. Onu yatıştırmak için. "Size güveniyorum."

Adam ondan daha da geride durdu. Onun sıcaklığını kaybettiği için pişmanlık duydu.

Ama paltosu bir sandalyenin arkasına asılmıştı ve ona uzanıp omuzlarına yerleştirdi. Kocaman ve kuruydu ve onun kokusunu taşıyordu. Kollarını içine soktu. Onu nasıl güvende tutacağını, nasıl koruyacağını bildiğini bir kez daha kanıtlıyordu.

"O zaman neden yaptın Violet?" diye sessizce bastırdı. Acımasızca. Sesinde garip bir gerilim vardı.

Sanki cevabı biliyordu ve ondan duymak için nefes nefese bekliyordu.

Bocaladı. Cevabı sadece konuşurken biliyordu. "Ben... kendimi durduramadım. Bilmeye dayanamadım - olup olmadığını bilmem gerekiyordu - olup bilmem gerekiyordu..."

Tamamen hareketsizdi. Gözleri sıcaktı. Söylememesi için neredeyse bir uyarı gibiydi.

"...güvenli."

Kelime çoktan ağzından çıkmaya başlamıştı. Yumuşak bir şekilde mutlak bir sessizliğe gömüldü.

Başka bir zorlayıcı güç onu güvertede onu aramaya itmişti. Aklı değildi.

Cynthia Brightly yüzünden Lord Argosy'nin suratına yumruk atan, son derece kibar kardeşi Miles'ı düşündü.

Geminin hafifçe sallanması, kitabı yatağın altına sakladığı yerden onlara doğru kaydırıldı.

Kont ona baktı. Tamamen hareketsiz kaldı. Sanki zehirli bir örümcekmiş gibi. Kadına sinsice baktı.

Yüz ifadesinden Miles'ın Lacao'yla ilgili kitabında neyin basıldığını tam olarak bildiğini anladı.

Boyun eğdi, yavaşça eğilip onu aldı. Aşağıya bakarak tuttu. Ve uzun bir sessizlik oldu.

"Violet..." diye başladı. Uzun bir nefesle o güzel göğsün doluşunu ve çöküşünü izledi. Cesaretini topladı.

Onunla göz göze gelecek cesareti bulana kadar bir an geçti.

Sonra göz göze geldi ve yüzü donuklaştı.

"Violet..." dedi dikkatle, kuru bir sesle. "Denize düşmüş olsaydın üzüntüden çok daha fazlasını hissederdim."

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. Daha ilk gerçek konuşmada ondan yine alıntı yapmıştı.

Yasemin çiçeğini düşündü. Ve şimdi onun da yasemin çiçeğini gibi kendisini biriktirdiğini biliyordu.

Onun izlenimlerini biriktirme şekli.

Kendi hesabına kısa ve alaycı bir kahkaha attı. Sesi acıya çok benziyordu.

Sözleri kulübede asılı kalmış ve yankılanmış gibiydi. Görünüşte zararsız. İnanılmaz derecede gergin.

Kadın bir şey söylemeyince, artık nemli olan battaniyeyi kaptı ve beline sardı. Sonra yatağın üzerine oturdu ve hayal kırıklığına uğratacak bir şekilde, çıplaklığını sergilemeden pantolonunu altından çıkardı, sonra da tüm o muhteşem, hırpalanmış ihtişamıyla başka bir gömlek ve pantolon seçmek için gardırobuna doğru yürüdü. Ama onun önünde giyinmek kadar cesurca bir şey yapmadı.

Onun yerine, giysilerini kollarının arasında tutarak döndü. Onun bir şey yapmasını ya da söylemesini bekliyor gibiydi.

Hâlâ tedirgindi. Paltosunun düğmelerini ilikledi ve ıslanmış, harap olmuş giysilerini topladı. Ayaklarına baktı.

"Terliklerim denize düştü," dedi gülünç bir şekilde.

Neredeyse denize düşecek olmasına hâlâ gülümsemeye hazır değildi.

Ellerini, onun gibi kokan paltosunun ceplerine gömdü ve onun kollarına sarılmış gibi hissetti. Kalbinin göğsünden fırlayabileceğini düşündü.

"Violet... bu..." Durakladı ama ikisi de "bu" derken neyi kastettiğini çok iyi biliyordu. Başka bir deyişle, onların fırtınalı cinsel çekişmesi. "...sona ermeli."

Kendisinin bir ses çıkardığını duydu. Sanki adam derisinden bir kıymığı hızla çekip çıkarmıştı.

"Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun," yumuşak bir sesle ısrar etti.

Sessizliğin içinde nefes aldı. O sırada üzerine bir başka dalga daha çöktü ve bir bakıma tuhaf bir kurtuluş olan karanlık, sonsuz bir yönsüzlük anının farkına vardı.

Yıkılmışlığının içinde tuhaf bir rahatlama gizlenmemiş olsaydı, onu yine korkmakla suçlayabilirdi.

Elbette haklıydı. İkisi de "bu işin" ancak ihanetle sonuçlanabileceğini biliyordu, çünkü Lyon Redmond söz konusu olduğunda birinin diğerine affedilmez bir şekilde ihanet etmesi gerekecekti. Bir de kadının neredeyse kesin olan mahvoluşu ve *adamın* onunla hiçbir ilgisi olmayan planları meselesi vardı.

Sonu sadece kötü bitebilecek bir şeye devam etmenin ne anlamı vardı? Ve gerçekten de başka türlü bir son hayal edemiyordu.

Macera için çok fazla.

Yine de sesini bulamadı.

Gerçekten de daha canlı görünmüyordu.

Bir süre sonra nihayet "Elbette," dedi. Kendi sesi onu şaşırtmıştı. Zayıf ama sabit bir sestti. Sesi sanki suyun altından geliyormuş gibi duyuyordu, yeterince uygun bir şekilde. "Tabii ki öyle olmalı. Biz... mesafemizi korumalıyız."

Onaylamak için ona baktı.

Başını salladı, kasvetli bir şekilde, bu planın bilgeliğini kabul ederek.
"Mesafe," diye tekrarladı.

Ve böylece tencere ve çaydanlık yollarını ayırdı, Violet tarla faresi deliğine gitti. Odasına doğru yürürken aklına bir şey geldi:

Lyon da muhtemelen aynı fırtınada yelken açmıştı.

Ama şu ana kadar *onun* güvenliğini hiç düşünmemişti.

Bölüm 21

Takip eden günlerde mesafelerini korudular. Ve hava düzeldi, ama sadece şiddetli fırtınaya kıyasla. Havanın *somurttuğu* söylenebilirdi. Gökyüzü korkunç, ağır bir demir grisi olarak kaldı ve yağmurla şişmiş bulutlarla kaplandı. Deniz huzursuz bir çamur gibiydi.

Her zamanki gibi, mucizevi bir şekilde, Violet'in ruh haliyle alay etme noktasına kadar eşleşti. Duygusal çamura batmaktan kaçınmanın tek yolu ileriye bakmaktı: Lyon'u bulmaya. La Rochelle'de gerçeği ortaya çıkarmak.

En azından rüzgar vardı.

Onları hızla ve gerçekten La Rochelle'e doğru götürdü.

Güneşin bulutların arasından kararlılıkla ışıldadığı bir günde Pertuis d'Antioche'den geçerek limana demir attılar. Her zamanki gibi o, Kont ve Lavay sandallara bindirilip kürek çekerek kıyıya götürüldüler.

Geçmiş, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, *Olivia*. Şık, hızlı, güzel, bağlı. Cehaletleri ve gizemiyle onlarla alay ediyor.

Gemi kıyıya ulaştığında, Lavay ve mürettebattan iki kişi o anda limanda hangi gemilerin bulunduğunu ve hangi yükleri taşıdıklarını öğrenmek ve bazı ek malzemeler için pazarlık yapmak üzere görevlendirildi.

Bir at arabası Kont ve Violet'i La Rochelle'in Huguenotlar ve Tapınak Şövalyeleri tarafından yürünmüş eski Arnavut kaldırımli sokaklarından geçirerek Rue d'Eglise'deki Hayman, Hayman ve Littlemont'un son derece İngiliz ofislerine götürdü.

At arabası yolculuğu kısa sürdü, Kont ile Violet arasındaki konuşma saçma bir şekilde kibar, yapmacık ve zararsızdı.

Bir memurdan biraz daha etkileyici giyinmiş, telaşlı, gözlüklü ve iskelet gibi bir İngiliz -mavi ceket, pirinç düğmeler-

Kendisini Bay Littlemont olarak tanıttı ve onları sağlam eski İngiliz mobilyalarıyla dekore edilmiş bir salona götürdü. Çay için zili çaldı. Çay, bir hizmetçinin getirdiği narin çiçeklerle boyanmış bir İngiliz çaydanlığında geldi.

Violet şaşkınlıkla pembe çiçeklere ve porselenlere baktı. Uzak bir dünyadan, *kendi* dünyasından bir eser gibi görünüyordu. Lord ve Leydi Peregrine'in ev sahipliğinde düzenlenen bir partiye katıldığı iddiasıyla iki hafta kadar uzakta kalmıştı.

Kontla geçirdiği zaman kadar hiçbir şey ev partisine benzememişti.

Sadece orada oldukları ve yapabildiği için dört şekeri bir araya getirdi.

Hepsi nazıkçe yudumladı. Çok İngiliz.

Ama Violet kontun kendisini yeni unvanıyla tanıtmadığını fark etti. Stratejik olarak, şüphesiz. Kendisini sadece Kaptan Flint olarak tanıtmıştı. Muhtemelen Bay Littlemont'un bir deniz kaptanı ile İngiliz kralını tanıyan birinden daha rahat konuşacağını düşünmüştü.

"Anladığım kadarıyla siz bir tüccarsınız. O halde siz de potansiyel bir yatırımcı olabilir misiniz, Kaptan Flint?" Littlemont umutluydu. "Eğer bu doğruysa, o zaman bir risk unsuru arzuluyor olmalısınız ve dürüst olacağım ve fonumuzun bir yıl öncesine kadar oldukça iyi gittiğini söyleyeceğim. O zamandan beri çok kötü bir şans tarafından kuşatılmış durumdayız. Korsanlar kaynaklarımızı oldukça azalttı. Kaptanlar artık bizim için çalışmayacak. Belki sizin cesaret gösteriniz başkalarına da ilham verir."

Kont boğazını temizledi: "Evet ama Brest'teki Bay Musgrove ve Le Havre'daki Mösyö Fontaine olası iş ve yatırım fırsatları hakkında sizinle konuşmamı önerdiler ve onların sözlerine sonuna kadar güveniyorum."

"...Kaptan Moreheart'ın yaptığı gibi." Violet masumca, oldukça konuşkan bir şekilde söyledi. "Öyle değil mi, Kaptan Flint?"

Omurgasının aniden sertleşmesi, Kont'un parmaklarının çay fincanının üzerinde seğirmesi: Ah, onu kızdırmıştı. Fincan onun elinde saçma bir şekilde narin görünüyordu. Bir sıkışta ezebilirdi.

Bunu söylemek *zorundaydı*. Değerli Kaptan Moreheart'ın, aşağılık işler yaptığından şüphelenmeye başladıkları bir grup yatırımcının arasında yer alması ihtimalinin etrafında dans etmeyi reddetti. Kaçakçılıktan

insan kargosu. Hem kendi iyiliği hem de Lyon'un iyiliği için, kardeşinin açgözlülük ve yıkımın ötesinde bir korsanlık amacı olduğuna inanmaya ihtiyacı vardı.

Littlemont, bu ince oyundan habersiz, gülümsedi. "Elbette. Kaptan Moreheart da öyle. Moreheart iyi bir adamdı."

Kan, kontun yüzünü yavaşça terk etti.

Dizlerine baktı, kendini tamamen hareketsiz tuttu. Darbeyi emdi.

Aman Tanrım. Çok üzgünüm, Flint.

Ama o *haklıydı*.

Ve beslemeye hakkı olmayan bir umut, Lyon'la çok az, Kont'la çok fazla ilgisi olan bir umut kıpırdanmaya başladı.

Kont, Violet'ın neredeyse acı verici bir şekilde hayran olduğu bir hızla toparlanarak, yine başını kaldırıp habersiz Littlemont'a baktı. Darbelere alışkındı.

"Yatırım yapmanın riskleri konusunda da uyarıldım," diye devam etti Kont yumuşak bir sesle, "ama kâr potansiyelinin muazzam ikna oldum. Ve muazzam kârlar için yapmayacağım çok az şey var."

İki adam birlikte neşeyle güldüler. Violet ona şaşkınlıkla yan yan baktı. *O benden daha iyi bir aktör.* Ama o da yıllarca bir beyefendi gibi davranmış ama hiçbir zaman öyle hissetmemişti.

Violet bir yudum daha almak için fincanını kaldırdı.

"Ve elbette riske yabancı değilim," diye devam etti Kont, kendinden memnun bir kibirle. "Yine de çok sayıda geminiz battı. Sanırım bunların *Caridad* ve *Steadfast* olduğunu söyledi..." Elini uzattı, parmaklarıyla işaretledi ve durakladı.

Bu bir testti. Bay Littlemont'un bilgi pompası için bir prime.

Violet'in bardağı havada dondu. Nefesini tuttu.

"The Maria Louisa, The Temperance ve The Oceanus," diye onayladı Bay Littlemont asık suratla. "Gemiler bunlar. *Hepsi* bizim. Korkarım yakında iflas edeceğiz. Üstelik çok *kârlı* bir girişim olarak başladı. Elimizde sadece iki gemi kaldı. *Prosperar* bu hafta Cádiz'e yelken açıyor ve *Gri Martı* da Calais'ye gidecek."

"İşte bu yüzden Kaptan Moreheart, ruhu şad olsun, benim uygun bir kaptan olabileceğimi düşündü," dedi Earl kasvetli bir şekilde. "Bir gemiyi korsanlardan koruyabilecek ve onları gelecekteki girişimlerinden vazgeçirebilecek biri varsa, o da ben ve mürettebatımdır."

"Kıyı ticaret gemilerinden birine mi yoksa büyük kargo gemilerinden birine mi kaptanlık yapmayı umuyorsunuz efendim? Büyük kargo gemileri size uygun bir meydan okuma gibi görünüyor ve ücretleri de oldukça yüksek. Anladığım kadarıyla kâr payı da öyle."

Violet, Kont'un tereddüt ettiğini gördü. "İlginç bir soru sordunuz Bay Littlemont. Emin değilim. Yolculuğun niteliğine bağlı olabilir. Büyük kargo..."

Violet'in kalbi hızlandı. Littlemont'a bakmaya cesaret edemedi. Çaydanlığın üzerindeki küçük çiçekleri inceledi.

"Büyük kargo gemileri Amerika'dan dönüyor efendim, ancak rotalarındaki her duraktan emin değilim. Batı Hint Adaları'nın da bir parçası olduğuna inanıyorum. Kıyı yolu kargolarının amacı daha büyük gemiler için kargo satın almaktır, ancak kargonun niteliği hakkında da bilgi sahibi değilim efendim. Satıştan elde edilen para Bay Musgrove aracılığıyla bizim şirketimize aktarılır ve biz de tavsiye edildiği şekilde yatırım yaparız. Bu konuda Bay Musgrove ile konuşmanız gerekecek. Ama şu anda sadece bir gemimiz var ve o da denizde. Sanki Le Chat tüm uzuvlarımızı metodik olarak kesmiş gibi."

Violet duyulabilir derin bir nefes aldı ve çay fincanını yavaşça tabağına bıraktı, bir duygu dalgalanmasının üstesinden geldi.

Lyon köle tacirlerini durdurmaya çalışıyordu. Bunu Olivia için yapıyordu.

O haklıydı! Bu sadece soygun ve batma *değildi*!

O anda en azından Kont'a dirsek atmamak dayanılmazdı.

Littlemont hâlâ konuşuyordu. "Bu yüzden sermaye akışı *çok hoş* karşılanacaktır. Kaptan Moreheart'ın anısını onun izinden giderek onurlandırmak isteyebilirsiniz. Çünkü biliyorum ki Kaptan Moreheart'ın yaptığı şey buydu.

-Gemilerde kaptanlık yaptı ve aynı zamanda kendi parasıyla yatırım yaptı ve yakın zamana kadar da başarılı oldu; yani bunun bir örneği yok değil."

Bay Littlemont neredeyse dokunaklı bir şekilde istekli görünüyordu. İnce uzun ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturmuş, neredeyse dua eder gibi bir tavır takınmıştı.

Kont, "Belki de para ayırmadan önce Bay Musgrove ve grubunuzun diğer üyeleriyle tekrar konuşmalıyım," diye öneride bulundu.

"Lütfen mümkün olan en kısa sürede bize haber verin, efendim."

"Lyon bu gemileri hedef alıyor çünkü parayı *köle gemileri* satın almak için mi kullanıyorlar?" Violet afallamıştı. "Drejeck Grubu *köle* çalıştırıyor."

Kontun sevinmesini bekliyorsa, yanılıyordu.

"Görünüşe göre Drejeck Grubu köleleri yönetiyor," dedi sakince. Yüzünde gök gürültüsü ve soyutlanmış bir ifade vardı. Hack onları gemisine geri götürürken şapkasını ritmik bir şekilde eline vurdu.

"Bunu Olivia Eversea için yapıyor, Flint. Ona kendini kanıtlamak için! O Öyle *olmalı*. Ne de olsa bu *onun* davası. Aman Tanrım, bu-bu-" "Sakin romantik demeye kalkma," diye hırladı Kont.

Tam da söylemek üzere olduğu şey buydu.

Gözlerini kırıştırdı. Ve aniden sessizliğe gömüldü. Sevincinin, zaferinin ve baş döndürücü ifşa duygusunun düşüncesizce olduğunu geç de olsa fark etti: Kont bir darbe almıştı.

Kahramanının bir alçak olmasına alışması için zamana ihtiyacı vardı.

Ama lütfen dikkat et, diye sessizce yalvardı ona. *Eminim Lyon'u affedebilirsin.*

O zamanlar umut onun için dişleri olan bir şeydi. Dikenli, nefessiz. İki gün boyunca acımasızca bastırmaya çalışmıştı. Her şeyi olduğu gibi kabul ederek. Ve işte yine karşısındaydı.

"Violet, Le Chat'in başka gemileri de soyup batırdığına dair söylentiler olduğunu unutma. Sadece Drejeck Grubu tarafından finanse edilen gemileri değil. Le Havre'da Viscomte Hebert'in yemek masasındaki konuşmayı hatırlayın."

Onu sarsmak istiyordu. Onun da bu umuda kendisinin sarıldığı gibi sarılmasını istiyordu.

"Ama neden bu gemileri *-köle* gemilerini, anlaşıldığı kadarıyla-limanlarına kadar takip etsin ki? Dedi ki, sadece

Beş. İki tane daha. Batırması gereken iki gemisi daha var ve Drejeck Grubu'nun sadece iki gemisi daha . Elbette görebiliyorsun-"

"Kes şunu." Alçak sesle ve sertçe söyledi. "Kes şunu artık." Kadın şok olmuştu.

Bir duygu dalgasına karşı gözlerini yavaşça kapattı ve sonra tekrar açtı.

"Violet. Bunu *neden* yaptığı umurumda değil. Senin ya da benim Le Chat'in uyguladığını düşündüğümüz adalet ne olursa olsun, bu İngiliz Donanması'nın meselesidir. Tek bir adamın yanlış yönlendirilmiş arayışının değil."

"O adam benim *kardeşim*." *Dikkat et, Flint. Lütfen önemse.*

Benim için. Bir kahkaha attı. "Bunu sürekli hatırlıyorum."

"Ama Flint... bunu onun için yapıyor. Ve diğer köle tacirlerini caydırıyor." "Bu yine de *yanlış*."

Acımasızdı.

Umut buharlaştı. Onu boşlukta bıraktı.

"Elbette." Kelimeler o kadar acıydı ki dilinde buruk bir tat bırakıyordu. "Önemli olanın *ödül* olduğunu unutmuşum. Ve senin *planların*. Lyon, kardeşim, sevdiğim insan asılmalı. Hiç ailen olmamışken bunun nasıl bir şey olduğunu nereden bileceksin Flint? Saygıdeğer Kaptan Moreheart tüm bu alçaklıklara karışmış ve kaderini hak etmiş olsa bile."

Kontun başı çok ama çok yavaş bir şekilde ona doğru döndü. Kara öfkeli şaşkınlığının gücü onu neredeyse koltuğuna yapıştırıyordu ve bir an için gerçek korkuyu hissetti.

Gözle görülür bir şekilde kendini toparladı.

"Bunun için seni affedeceğim." Bir uyarı gibiydi.

Sessizdi. Çok ileri gittiğini biliyordu. Onu incitmek istemişti. Başarmıştı da.

Başını salladı, özür diler gibi.

"Violet..." Kısa, kuşkulu bir kahkaha attı. Ve başını hafifçe salladı. Onun mantıklı düşünmesini sağlayamadığı için hayrete düşmüştü. "Eğer Kaptan Moreheart köle kaçakçılığına bulaştıysa, bu alçaklıktan başka bir şey değildir. Bu düşünce beni *hasta ediyor*. Ve bunu neden yaptığını bilmiyorum. Tanıdığım adamın karakterine hiç uymuyor ama para ihtiyacı insanlara çılgınca ve umutsuzca şeyler yaptırıyor -örneğin Avrupa kıyılarında korsanların peşine düşmek gibi-.

Sebep. Asla bilemeyebilirim. Ama Lyon'un gerçekten bir suçlu mu yoksa asil bir görevde mi olduğunun sizin için hiçbir zaman önemli olmadığı gibi, Moreheart'ın bunu neden yaptığı da benim için önemli değil. Olmalı. Ama siz Lyon'un asil bir görevde olduğuna inanmayı *tercih ettiniz*. Ve Şimdi buna ne derseniz deyin. Ama yine de bir suçlu olsaydı onu benden ve darağacından kurtarmaya alışırdın. Bana katılmadığını söyle."

Bilmiyordu. O yüzden sessizdi.

"Eğer Moreheart, *Le Chat'in Steadfast*'ı batırmasının ardından suya indirilirken öldüyse, Le Chat'ın onu kılıçtan geçirmesi kadar kesin bir cinayete kurban gitmiştir. *Beni* dllendirecek ve onun intikamını alacak bir görevle görevlendirildim. İkimiz de bunu hak ediyoruz. Lanet olsun, Kaptan Moreheart benim için *nemliydi*."

Gğsn havayla doldurdu ve elini gözlerini gölgelemek için kaldırarak nefes verdi. Öfkesini yatıştırmak için.

Sonra elini aşağı indirdi. Yüzü yorgunluktan ve savaştığı diğer duygulardan dolayı solgundu. Belirgin bir çabayla sesini alçalttı.

"Ve zr dilerim. Bunun başka türlü dşndysen gerçekten zgnm. Koşullar böyle Violet. Bunu sana açıkça belirttiğimi sanıyordum. Yaptığım *herhangi bir şey* aksini dşnmene yol atıysa beni affet. Ama gerçekten öyle olduğuna inanmıyorum."

Boş boş, hissiz bir şekilde ona baktı.

*Moreheart senin için
nemliydi. Olivia da Lyon
için önemli.*

Senin için önemli olmayı dilediğim gibi.

Şimdi anlıyordu ki, yasemin çiçekleri bir yana, onun için hiçbir zaman yeterince önemli olmayacaktı. Ne de olsa gerçek bir aşk deneyimi olmamıştı.

Sadece sadakat. Sadece kararlılık.

Onun yüzünü gördü. İçini çekti ve arabanın koltuğuna yaslandı. Ve kısa, acı bir kahkaha attı.

"Nefretten daha kötülerini atlattım, Violet. Seninkinden de kurtulacağım. Bir süredir başarımlın bedelinin seninki olacağını biliyordum ve inan bana bundan hiç zevk almadım. Gerçekten anladığını sanmıştım. Ve pişman olduğum tek şey de bu: aksini düşünmüş olman. benden nefret edebilirsin. Hiçbir şey değişmeyecek."

Onun konuşmasını bekledi.
Ama söyleyecek başka bir şey yoktu.

Bölüm 22

Violet Redmond'un ona duyduğu saygıyı geri dönülmez bir şekilde öldürdüğü anda karanlık, acımasız, kötü şöhretli Biscay Körfezi sisi başlamıştı. Flint kendisiyle alay edildiğini hissetti. Bu daha çok onun iç durumunu taklit ediyordu.

Bu kaçınılmazdı. Dayanacaktı.

Kadının bunu yapacağından o kadar emin değildi. Yeni vurulmuş adamlarda daha umut verici ifadeler görmüştü. Ama ona hiçbir konuda *yalan söylememişti*.

Ama neredeyse bir ceza olarak, Violet'le tanışmadan önce olduğu gibi dümensiz bir adam olduğu için onunla alay etmenin bir yolu olarak, La Rochelle'den iki gün boyunca bu sisin içinde yelken açmışlardı. Flint bunu romantik ya da gizemli bulmayacak kadar tecrübeliydi. Gemi kazalarına neden olmadığı zamanlarda doğanın saldırganlar, saklananlar ve kaçakçılarla işbirliği yapma yöntemiyle. Sahilin bu bölümünü rahatlıkla kullanabilmesine rağmen -kendisinden önceki denizciler tarafından iyice keşfedilmiş, bir yelkenlinin üzerine oturabileceği her denizaltı kaya oluşumu özenle haritalanmıştı- Flint siste her zaman daha dikkatli dinlerdi. Ses aldatıcıdır; sisin içinde sekerek dinleyicileri aldatır.

Ve sancak tarafını daha dikkatli, belli belirsiz dinlediği için, art arda bir dizi ses duydu:

Bir homurtu. Bir gümbürtü. Bir gümbürtü daha. "*Silahlara!*" diye bağırdı.

Çünkü geminin yan tarafına doğru ilerleyen adamları görmeden önce bile biliyordu. Bıçaklar dişlerde, tabancalar bellerde, kılıçlar kalçalarda sallanıyordu. Bu sesleri kendi nefesini bildiği gibi biliyordu: Homurtu muhtemelen Greeber'ın gırtlığına bir bıçak değilse de alnına bir silah dipçiği yemesiydi, gümbürtü vücudunun sert bir şekilde düşmesiydi ve

Üçüncüsü, *Fortuna*'nın güvertesine iki ayağıyla birden inen korsandı.
Violet neredeydi?

Tanrı'dan onun aşağıda olmasını diledi.

Adamları geminin her yerinden güverteye doluşmadan ve saldırı ve savunma pozisyonlarına koşarken tabancaların kilitleri açılmadan, kılıçlar kınından çıkarılmadan, ayaklar tahtalara çarpmadan önce aklına gelen son düşünce buydu. Flint ön güverteden sıçradı ve bir bacağını *Fortuna*'nın bordasına atmış olan bir korsanın göğsüne bir çizme geçirdi; deniz onu yuttuğunda vücudu su püskürterek yükseldi.

Adamları, tatlı siyah kalpleri sağ olsun, kötü, acımasız, başarılı savaşçılardı ve sanki ormandaki sarmaşıklarmış gibi geminin kenarlarına tutunmaya cüret eden her eli kesiyor, *Fortuna*'ya tırmanmak için kullandıkları ipleri kesiyorlardı. Çığlıklar ve yeminler, cesetlerin suya çarpmasıyla sıçramalar birbirini izledi. Çeliğin çeliğe çarpma sesi ve savaşta diğer bedenlere çarpan cesetlerin kaba gürültüsü.

"*Silahlar*, Corcoran!" diye bağırdı. "Adam edin onları!"

"Emredersiniz, efendim!" Corcoran hızla oradaki pozisyonunu aldı.

Çünkü korsanların olduğu her yerde bir gemi vardı ve bu adamlarla savaştıklarında, korsanların *Fortuna*'ya ateş açması an meselesiydi.

Violet ve Hercules aşağıda, mutfağın sıcağında, akşam yemeği için eti nasıl hazırlamaları gerektiğini tartışıyorlardı ki, başlarının üzerinden bir sığır sürüsü gürültüsü gibi bir ses geldi.

Violet hareketsiz kaldı, şaşkındı, başını geriye eğdi.

Ama Herkül'ün yüzü karardı. Satırı havada asılı kaldı.

Ve yavaşça, yavaşça dudakları hırıltıya dönüştüğünde, huysuzluğun ne olduğunu anladı, çünkü onunki kesinlikle yükseldi.

"Ne oldu?" diye sordu belli belirsiz.

Ve sonra geminin katmanları arasından boğuk çığlıklar duyular.

Satırı bir şangırtıyla yere düşürdü ve masanın altına dalarak daha önce hiç görmediği bir şeyle ortaya çıktı: kolundan daha uzun, ucu ölüm için bilenmiş bir pala. Kılıç, loş fener ışığıyla küstahça flört ediyordu. Göz kırpiyordu.

Bıçak elinden kaydı. Avuçları dehşetten rutubet içindeydi.

"Herkül, bana *sorunun* ne olduğunu söyle!" "Korsanlar. *Burada* kalın."

Başka biri bunu daha az neşeyle söyleyebilirdi.

Hırçın bir terrier gibi hızla mutfaktan çıktı ve güverteye tırmandı.

Yüce Tanrım. Dehşet içinde hızla düşündü. Le Chat olabilir miydi? Ama nasıl *olabilirdi* ki? Yük taşımıyorlardı. Onun gemide olduğunu biliyor muydu?

Ne haltlar *dönüyordu*?

Flint güverteye çıkarsa onu öldürür. Belki de *gerçek anlamda*. Ama Lyon gerçekten korsanlar arasındaysa, ona asla zarar vermezdi. Flint onu gördüyse.

Bıçağı parmakladı, satıra baktı ve ikincisini seçti.

Kan donduran bir çığlık savaş gürültüsünü böldüğünde Flint sıırttı, Herkül'ün palasını savurarak kadırgadan merdivenlerden yukarı uçuğunu göreceğini biliyordu. Taklit edilemez savaş çığlığını atarak, bıyıklı ve gülünç derecede şenlikli çizgili gömlekli, böcek gözlü bir korsanın üzerine atladı ve kılıcını adamın elinin altına doğru savurdu. Tabanca yukarı doğru spiral bir yay çizerek uçtu ve güverteye çarparak aşağı indi.

Ve Violet'in ayaklarının dibinde durdu.

Refleks olarak onu yakaladı ve kalbi boğazını tıkayarak uzun teknenin arkasına çömeldi. "Eğil, Greeber!" ve "Dikkat et, Kaptan!" bağırışları ve acı dolu kükremeler etrafında sekiyordu. Kendini olabildiğince küçük ve görünmez kılmak için dizlerini kıvırdı ve başını iki yana eğdi.

Flint'in zarar görüp görmediği ya da Lyon'un gemide olup olmadığı dayanılmazdı, bu yüzden göz attı.

Güvertenin karşısından bir korsanın kehribar rengi ışıltılı bakışlarının kendisiyle karşılaştığına yemin edebilecekken eğildi. Bu sadece güneşin düz baklava dilimleriydi, sonunda sisi aydınlatmış, korsan takılarına göz kırpıyordu.

İkinci gördüğü şey, Corcoran ve Herkül ellerini koltuk altlarından geçirirken, bir elinde kesilmiş ve kanayan bileğini tutan silahsız bir korsandı. Onu denize atarlarken daha önce hiç duymadığı bir dilde tekmeliyor ve küfrediyordu. Çığlıkları, su onu yuttuğunda sona erdi.

Yüce Tanrım.

Hayatta kalırsa, bir daha *asla* yeniliğe özlem duymayacağına yemin etti.

Tekrar dizlerinin üzerine çöktü, gözleri uzun teknenin kenarının hemen üzerindeydi. Flint'in o güzel bedenini acımasızca savaşın içine atmasını, savaşın içine dalmasını, darbeler alıp darbeler vermesini, o büyük kılıcı kaldırıp ölümcül bir niyetle üzerine gelen diğer kılıçlara karşı tekrar indirmesini özel bir cehennemde, yüreğini titreten bir huşu içinde izledi. Adamlarını yumruklayan korsanları yakalayıp güverteye fırlatıyor, acımasızca tepeleyerek nefeslerini kesiyordu; kendisine savrulan kılıçlardan ve yumruklardan çevikçe, neredeyse mutlulukla sıyrılıyordu. Diğer adamların kanı gömleğine sıçradı.

Lyon'u görmedi.

Onun yerine korsanların arasına dağılmış Lavay'ın altın başını, Corcoran'ın tıknaz vücudunu, Greeber'ın parlayan kızıl saçlarını gördü. Onlardan herhangi birinin zarar görmesine dayanamazdı.

Bir anlığına her şeye sırtını döndü, tekneye yaslandı, gözleri kapalıydı, ciğerleri göğsünde körüklendi. Aklını başına topladı; tabancayı incelerken nefesi kısa ve dehşet dolu bir şekilde geliyordu; kilidi açıktı. Güvertede tekmelendiğinde ateş almamış olması bir mucizeydi. Dolu olup olmadığını anlamak için el yordamıyla açmaya vakti yoktu. Eğer çoktan ateşlenmişse, artık işe yaramazdı.

Onu her zaman bir sopa ya da mermi olarak kullanabilirdi.

Tekrar yukarı baktı ve o anda Lavay'ın altın başının, kılıç darbeleri yağdıran bir adamı etkisiz hale getirmek için savaşan bir gine gibi parladığını gördü

ona.

Ve onun göremediği şeyi gördü: elinde kılıçla arkasına doğru koşan bir korsan.

Boğazını parçalayacak çığlıkların üzerine bir elini kapattı.

Ama Flint'in ince bilenmiş içgüdüleri ve her şeyi aynı anda görebilme becerisi sayesinde hemen oradaydı. Flint korsana doğru koştuğunda nokta Lavay'ın sırtından birkaç santim uzaktaydı.

Kılıcını çekip kurtardı; ceset sanki hiç canlanmamış gibi mide bulandırıcı bir şekilde güverteye yığıldı.

Lavay kurtuluşunu Flint'e başını sallayarak verdiği bir selamla onayladı, kendi kılıcı korsanı etkisiz hale getirip onu da ezmeden önce belki bir ya da iki saniye daha ölümcül bir oyun içinde zarif, çırpınan bir bulanıklıktı.

Her şey çok *vahşi*, iğrenç, görkemli ve müstehcendi.

Yeterli.

Titredi. Orada kalmaya ve oradan ayrılmaya dayanamadı ve daha önce hiç dua etmediği bir şekilde, sözsüz, tutkulu bir içtenlik ve çaresizlikle dua etti.

Kulakları sağır eden bir kükreme sise karışan keskin duman gönderdiğinde eğildi. Geminin iskele tarafından büyük bir köpük fışkiyesi fışkırdı: Korsan gemisi onlara ateş ediyordu.

"*ATEŞ!*" Flint, kılıcıyla üzerine gelen iki adamı hızla savuştururken bile kükredi. "*Corcoran!*"

Toplardaki adamlar itaat etti. Alev fünüyeyi boydan boya tısladı ve *Fortuna* top atışının gücüyle sarsıldı. Bir sonraki ses, parçalanan tahtaların muzaffer ve mide bulandırıcı çatırtısıydı.

Korsan gemisinin ana direği ikiye bölünmüştü, tepesi hâlâ ipin ucuna asılı bir adam gibi sallanıyordu.

Ve bir anda Violet'in dehşetinin sınırı, heyecan ve kana susamışlığın alışılmadık başlangıcı tarafından garip bir şekilde köreltildi. Onların kazanmasını istiyordu.

Kazanabilirler.

Fortuna'nın mürettebatının sayıca az olduğunu bilmesine rağmen.

Cesetler şimdi güvertede paçavra yığınları gibi gelişigüzel serpilmişti. Herkül'ün kel kafasının bir tabancanın kabzası gibi parladığını gördü.

Kılıcını savurdu ve onu katletmek için ellerinden geleni yapan iki korsanı daha acımasızca savuşturduktan sonra katletti. Ama iki korsan daha neredeyse anında üzerine çullanmıştı. Gerçekten de korkunçtu. Ama küçüktü.

Oh, Herkül.

Ama Flint tam zamanında oradaydı, nasıl bu kadar hızlı hareket edebildi? Ve Herkül'le birlikte korsanların işini bitirdi.

Ama Flint tekrar döndüğünde bir korsan tam arkasında duruyordu, tabancasını göğsüne doğrultmuştu.

Anında dondu kaldı.

Oh, Tanrım, oh Tanrım, oh .

Ve her nasılsa tutsak kaptanın farkındalığının güvertede dalgalanması sadece saniyeler sürdü

Korsan, "*Savaşmaya devam edin,*"
diye kükredi. "Durun!" Flint kendi
adamlarına bağırdı.

Komutlar gereksizdi. Güvertede dövülen adamların kıvranımları ve inlemeleri dışında her şey durgunlaşmıştı. Adamlar açmaza baktı; birkaçı mırıldandı.

Flint'in kılıcı hareketsizdi, eliyle böğrünü kavramıştı. Kendi tabancası pantolonunun bandı içine sıkışmıştı.

Ona uzanmak anında ölüm demekti.

"Teslim olun, Kaptan Flint. Şimdi silahlarınızı bırakın ve bizim rehinemiz olun. Seni öldürmeyeceğiz. Ama adamlarınızdan biri kılını bile kıpırdatırsa, sizi şimdi vururum. Seğirmek isteyen var mı?"

Korsan kaptanın aksanı gizemliydi ama abartılı bir şekilde yuvarlanmış L'lere sahipti. Uzun boylu, kemikli ve dikdörtgen şeklindeydi; ceketi omuzlarından ipe dizilmiş bir bayrak gibi sallanıyordu. Yağlı siyah saçlarının üzerine kırmızı bir eşarp bağlamıştı. Gözleri düz ve siyahtı. Bunun uzun zaman önce acımasızca öldürmeyi öğrenmiş, hatta belki de bundan zevk almaya başlamış bir adam olduğundan şüpheleniyordu.

Violet, Vikontesse'in akşam yemeğinde başka bir korsanın tarifini hatırladı. Ona çirkin diyorlardı. Bu o olmalı. Kesinlikle tarife uyuyordu.

O zaman bu Le Chat'in işi değildi.

Flint soğukkanlılıkla içinde bulunduğu durumu değerlendirdi. Göğsü savaşın yorgunluğundan kabarmıştı; Violet sanki onun *yerine* nefes almayı umuyormuş gibi onunla birlikte nefes alıyordu. Gömleği ter ve kanla, kendisinin ve diğer adamların kanıyla ona yapışmıştı.

Onu daha önce hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin merhametine sığınırken görmemişti.

Güneşin denize batışını izlemek gibi doğal olmayan bir şeydi. Buna izin verilmemeliydi.

"Şimdi gel, Yüzbaşı Flint. Kılıcını bana ver ve adamlarım savaşmayı bıraksın. Sayıca az olduğunuzu biliyorsunuz."

"Sayıca azdık. Güvertedeki cesetleri sayın, efendim. Sayıca *üstündünüz*. Bizim sayımız eşit."

"Yine de *Fortuna*'nın kaptanına silah doğrultan benim, yani kaptanın hayatını elinde tutan benim, yani *biz* kazandık. Haydi Kaptan Flint, silahlarınızı indirin, biz de adamlarınızı denize indirip geminizi alalım. Madem bizimkini devre dışı bırakacak kadar kaba davrandınız."

"Adımı nereden biliyorsun?" Flint o kadar konuşkandı ki, bir barda aynı birayı paylaşıyor olabilirlerdi.

"Efsaneniz sizden önce geliyor, Kaptan. *Fortuna*'da yelken açtığınızı ve zengin bir kargo taşıdığını biliyoruz, çünkü bunu Kaptan Gullickson'dan öğrendik. Onu istiyoruz. Bunu size açıklamama gerek yok. *Korsan* kavramına yabancı değilsiniz."

Ama Violet zengin bir yük taşımadıklarını biliyordu. *Gullickson* korsanları onlara çekmeye çalışmıştı! Ölmelerini istemiş olmalı.

"Peki ben kiminle konuşma zevkine sahibim?" Flint, *zevk* kelimesini bir ironi şaheseri haline getirmiştir.

"Le Chat'in kendisiyle konuşun, mösyö."

Şaşkın bir sessizliğin ardından korsan gemisinin direğinden bir parça daha güverteye düşerken kıymık gibi bir çatırtı duyuldu. Belli ki bu korsanın öfkesine hiçbir şey yapmamıştı.

"Ne kadar saçma." Flint'in sesi eğlenmiş gibiydi.

Tanrım, Flint. O yaratığı kızdırma.

"Neden beni bu şekilde aşağılıyorsunuz, Kaptan Flint?" diye tısladı, görünürde bir umursamazlıkla. Violet onun ağzında hem dişler hem de boşluklar olduğunu gördü ve konuştuğunda sözlerinin Flint'in üzerine deniz köpüğü gibi püskürdüğünden emin oldu.

"Anladığım kadarıyla Le Chat ve mürettebatı korkmuş haşarat gibi savaşıyor," dedi kolayca. "Başka bir deyişle, özensiz ve onursuzca savaşmazlar. Sen Le Chat değilsin."

Onu kışkırtma, onu kışkırtma, onu kışkırtma.

Kaptan sertleşti. "Şu anda kaybedecek her şeyi olan bir adamdan çok güzel sözler, Kaptan Le Snot."

Korsanlar da dahil olmak üzere güvertede çocukça kıkırdamalar.

Öldürülmeye mi *çalışıyordu*? Violet dehşet içinde terliyordu. Elleri nemliydi; midesinin çukuruna bir buz kütlesi oturmuştu.

Korsan kaptanın siyah gözleri kısıldı, kontu değerlendirdi ve ayaklarının üzerinde huzursuzca kıkırdandı. Elindeki tabancayı, namlusu doğrudan Flint'in kalbine yönelecek şekilde ayarlayarak büyük bir gösteri yaptı. Boğulmak üzereyken onu merdivenlerden sağ salim kamarasına taşıdığına parmaklarının altında çekiçle vurulduğunu hissettiği o kalp. Onu öptüğünde kalbinin kendi kalbine çarptığını hissetmişti.

Buz kütlesi boğazına doğru ilerledi.

Böyle bir şey olamaz.

Korsanın keçeleşmiş sakalı yukarı kalkarken etli dudakları aşağılayıcı bir hırıltıyla kıvrıldı. "Kaptan Flint. Soru sorma zamanı bitti. Silahlarınızı bırakın. Eğer bunu şimdi yapmazsanız, sizi vurmak zorunda kalacağım için üzgünüm."

"Flint," dedi Lavay sessizce. Bir uyarı.

Bir korsan bıçağının ucunu Lavay'ın boğazına sapladı. Sisli ışıktaki parlayan kırmızı bir boncuk orada belirdi.

Violet kendi boğazına dokundu. Öfkenin safrası boğazını .

"Oh, bir *adama* teslim olurum," dedi Flint kolayca. "Ama bir fareye teslim olmak bana aptalca geliyor, efendim. Bu yüzden korkarım teslim olmam mümkün değil."

Oh, Flint.

Kendi gemisi kadar sağlam duruyordu. Elleri kılıcının kabzasında. Köşeye sıkışmış muhteşem bir vahşi gibi, görünüşte rahat, rahat, bu adamın merhametine kalmış. Gerçekte, öldürmek için bir canavar gibi sıçramaya hazırdı, bu süreçte öleceği anlamına gelse bile.

Violet onun adını haykırmamak için dudağını sertçe ısırırdı.

Ölmeden önce onun gözlerine bir kez daha bakmak istedi.

Çünkü Flint'in muhtemelen bildiği şeyi biliyordu: Onur duygusundan eser olmayan bu pis adamın ellerinde her halükârda ölecekti. Ne yaparsa yapsın ya da bu korsan ne derse desin, kendi adamlarının muhtemelen ölüme mahkûm olduğunu biliyordu. Bu yüzden bu şeytanın onurunu kendisine karşı bir silah olarak kullanmasına izin vermeyecek ve ona saygı gösteriyormuş gibi yapma tatminini bile yaşatmayacaktı. Korsan bir haşarattı. Şanslıydı, hepsi bu.

Ve sonra Flint'in adamları, kaptanlarının onurlu ölümünü izledikten sonra korsanların elinde öleceklerdi.

Ve *sonra* onu bulacakları kesindi. Bulduklarında korsanların ona ne yapacakları konusunda hiçbir hayali yoktu.

"Pekâlâ o zaman," diye hırladı korsan kaptan. "Beşe kadar sayacağım ve silahlarınızı bırakacaksınız."

Violet içgüdüsel olarak korsanın dört kişiye ateş edecek türden olduğunu da biliyordu. Ve daha sonra Flint'in cesedi üzerinde ne kadar zeki olduğuna gülecekti.

"Bir..."

Günle ilgili her şey aniden donmuş, keskin hatlarla belirlenmiş gibiydi. *Fortuna*'nın mürettebatı kıpırdamadan, çaresiz ve nefessiz duruyordu. Yukarıda, güneşin ve tazelenen bir esintinin eseri olan sis ve silah dumanı amansızca uzaklaşıyordu. Yaklaşan güneş ışığı garip bir şekilde parlıyor, parlayan şeyleri seçiyordu: hareketsiz kılıçlar ve tabanca dipçikleri, kirli saç yuvalarında parlayan küpeler.

"...iki..."

Sesler acı verici bir şekilde kristalize ve belirgindi. Geminin yan tarafındaki suyun kucağı. Bir martının ani kanat çırpışı. Tüm bunlardan uzakta uçma özgürlüğüyle onlarla alay eden bir kuş. Tüm sesler, tüm görüntüler Violet'in sinirlerine darbe indiriyordu.

Violet yavaşça ayağa kalktı. Bunu nasıl başardığını bilmiyordu. Uzuvarları uyuşmuştu.

"...üç-"

BOOM!

Sessizlik paramparçaydı.

Ve tabanca sesi sonsuza kadar yankılandı.

Öfke kükremeleri, kan donduran savaş çığlıkları havayı ikiye böldü. Ancak sefalet ve protesto iniltileri, imkânsız gerçek gibi görüldüğünde önce şaşkın bir mırıltıya, sonra da ürkütücü bir sessizliğe dönüştü:

Flint dik durdu.

Ama yüzü ifadesizdi. Vücudunu tamamen hareketsiz tutuyordu. Elleri kılıcının kabzasında donmuştu.

Violet, *ıstırap önce yaşanan bir anlık şaşkınlığı* hatırladı.

Ve işte o zaman anlayış güvertedeki adamları topluca ele geçirdi.

Ve bütün kafalar korsan kaptana bakmak için döndü.

Sakalının altındaki yüzü neredeyse komik bir şekilde .

Farkına vardığında yüz hatları önce şaşkınlığa, sonra dehşete dönüştü, sonra da gevşedi. Korsan kaptanın parmakları gevşedi, yayıldı, tabanca parmaklarından güverteye döküldü. Güvertedeki herkesin şaşkın bakışları önünde, kalbinin üzerinde parlak bir kırmızı çiçek açarken ve sonra hızla gömleğine yayılırken, ağzının köşelerinden fokurdadı.

Ve rüzgârın terk ettiği bir yelken gibi, vücudu battı ve sonra güverteye devrildi.

Oldukça ölü.

Anında o ilkel hışırta ve tangırtı, savaşın sesi, kaslar ve silahlar ölü *olmayan* her korsanı esir almak için derhal harekete geçti.

Ve hareket edebilen her bir adam ateş edenin kim olduğunu görmek için döndü.

Violet titreyen elleriyle tabancayı indirdi.

Flint'in güzel mavi gözleri -canlı, *canlı*, canlı sözcükleri kalbinde bir hosanna gibi yankılanıyordu- onun içine işledi. Neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu. Sadece *var olduğu için* duyduğu şiddetli minnettarlıkla kendini ağırlıksız hissetti.

Onun yaşamasını sağlamak için ne yaptığını daha sonra düşünecekti.

Yüzü solgundu, derisi yüzünü sımsıkı sarmıştı. İçindeki şiddetli duygu onu dimdik ayakta tutuyordu.

Dünyayı ayakta tutabilecek türden bir adam olduğunu düşündü.

"Emirlere itaatsizlik ettiğim için özür dilerim efendim," dedi usulca.

Döndü, etekleri ayak bileklerine doğru savruldu ve hızlı adımlarla merdivenden inerek gözden kayboldu.

Bölüm 23

Flint uzun deneyimlerinden biliyordu ki, savaşın kan vızıltısı ve tüyleri diken diken eden havası, fiziksel yorgunluktan güvertede volta atmadıkça, kızıl bir dalga gibi ancak yavaş yavaş dinirdi.

Violet. Violet. Violet. Onun adı zihninde bir savaş davulu gibi gümbürdüyor, onu çağırıyordu. Zihninin gözünde tekrar tekrar onun değerli, tekil yüzünü gördü, soğuk ve dehşete kapılmış, öfke ve amaçla ışıldayan.

Ama o bir kaptandı ve bir görevi vardı ve bunu yaptı.

Hızlı ve resmi bir şekilde Corcoran'ı geminin güvertesinin altında güvende olup olmadığına bakması için gönderdi; Corcoran da hemen güvende olduğunu bildirdi. İki korsan ölüsünün daha geminin bordasından denize atılmasına nezaret etti. Yaralı adamlar yaralarının sarılması ve dikilmesi için gemi cerrahına gönderilmişti. Savaşta ölen adam olmamıştı ama birkaçı ağır yaralıydı ve Mcevoy kalçasına bir kurşun yemişti ve muhtemelen en az bir hafta revirde kalacaktı ama bacağını kullanabilecekti.

Soğukkanlı ve hızlı bir şekilde, silahların toplanması ve envanterinin çıkarılması, güvertenin temizlenmesi, yelkenlerin ve armaların kontrol edilmesi için emirler verdi; cesaret için iltifatlar, yaralıları için teselli ve minnettarlık sözleri yayınladı. Gemisinde esirleri barındıracak yer yoktu ve korsanları hayatta tutmak gibi bir niyeti de yoktu. Sis, ana direği kırılmış, top atışının açtığı delikten gövdesi suyla dolan bir korsan gemisini ortaya çıkaracak kadar azalmıştı. Korsan mürettebatı tamir etmezse gemi batacaktı - tabii tamir edebilirlerse.

Umurunda değildi.

Fortuna'da iki canlı korsan kalmıştı: tek kelime İngilizce bilmeyen, asık suratlı, ürkütücü derecede kıllı bir vahşi ve

Flint'in bildiği her dilde bir sürü kelime denedikten sonra Portekizli olduğu ortaya çıktı; ve on iki yaşından büyük olmayan, sıska, pis, İngiliz ve dehşete düşmüş bir çocuk.

"Onları yan tarafa bırakayım mı, efendim?" Bu Greeber'dı ve alnına aldığı kılıç kabzasından dolayı zonklayan mavi bir şişlikle uğraşıyordu.

"Efendim, lütfen, efendim... Ben gerçek Le Chat'e hizmet ettim. Onu bulmanıza yardım edebilirim!"

Çocuk kapana kısılmış bir böcek gibi kekeledi ve seğirdi. Kocaman kahverengi gözler, pembe, kısıtılmış bir burun. Köprücük kemiği kirli gömleğinin altında keskin bir çıkıntı oluşturuyordu. Görünüşe bakılırsa bilekleri kemikliydı ve topuzlarla tutturulmuştu. Biraz şişmanlatılsa tahammül edilebilir, hatta yakışıklı bir delikanlı olabilirdi.

"Yalan mı söylüyorsun, evlat? Eğer öyleyse, uçurumun kenarına doğru gideceksin ve ben de bunu bileceğim."

Greeber ne demek istediğini anlatmak için onu ensesinden tutup parmak uçlarına kaldırdı ve sanki bir patates çuvalıymış gibi Lavay'a uzattı; Lavay da onu pantolonunun belinden ve yakasından tutup denize fırlatacakmış gibi yaptı.

"Hayır, efendim! Lütfen, efendim!"

"Oh, pekala." Lavay sinirli bir sesle onu tekrar yerine oturttu. "O zaman bu alçakla ne yapıyorsun?" Flint eliyle çenesiyle ölü korsan kaptanı işaret etti. İki adamı tarafından geminin yan tarafından aşağı atılmak üzere kaldırılıyordu. Ona hizmet eden ve ölen tüm adamlar, üzerlerine Tanrı'nın uygun sözleri okunarak saygılı bir gömülürdü.

Korsanlar yapmaz. Flint bunun için uykusunu kaybetmez.

"Kaptan Abrega beni La Rochelle rıhtımından çaldı, efendim. Başka birine ihtiyacı vardı, beni aldı ve ben ne yapabilirdim ki? Le Chat, bana maaşımı ödedi."

"Le Chat'in gemisinin adı ne?" "*Olivia*," dedi çocuk hemen.

Adamlar bir an için bunu düşündüler. Bu, mutlak doğrulamanın çarpıcı bir anıydı. Yine de Le Chat'in gemisi *hakkındaki söylentiler* tamamen bir gizem değildi.

"Çok güzel bir tekne," diye ekledi çocuk gereksiz yere.

"Ne kadar zamandır hizmet ediyorsun?"

"Üç liman, efendim."

"Peki son iki liman neredeydi?" "Le

Havre ve Brest'e."

Bu duyulduğunda daha fazla sessizlik oldu.

"*Olivia* nereye bağlıydı?" Flint denedi. "Cádiz," dedi çocuk hemen.

Flint hareketsiz kaldı. Gözlerini kısmıştı. Çocuk tekrar kıpırdandı. Şüphesiz Flint, korsanların kanı, ter ve öfkeyle kaplı olduğu için korkunç görünüyordu.

Çocuk bu kesinliği *nereden* bilebilirdi ki? Ama hiç yoktan Cádiz gibi bir yer üretmesi ne kadar olasıydı?

"Bu küçük piç kurusuna inanabiliyor musun, Kaptan?" Greeber çocuğu bir kez daha dürttü.

"Nereye gittiğini söyleyerek eski kaptanına ihanet mi ediyorsun evlat?" dedi soğuk bir sesle. "Sana nasıl güvenebilirim?"

Yaşamak isteyen ve muhtemelen doğduğundan beri hayat tarafından hırpalanmış bir çocuk için zor bir soru. Şu anda yaşadığı hayat onu ya sert ve dürüst bir adam ya da bir suçlu yapacaktı. Flint, Kaptan Moreheart'a hizmet etmemiş olsaydı bunlardan hangisine dönüşeceğini hâlâ tahmin edemiyordu.

Çocuğun adem elması sıska boğazının içinde oynuyordu. "Çalışmak istiyorum, efendim. Sadece kendi param için çalışacağım. Ücret yok."

"Ama o kaptanın emriyle adamlarımı öldürmeye kalkışmadan birkaç dakika önce güvertede değil miydiniz?"

"Evet, efendim. Ama ona itaat etmeseydim beni öldürecekti. Ve o şimdi ölü, değil mi efendim?"

"Evet, o öldü. Sadakatin ne demek olduğunu öğrenmelisin."

"Ölü bir adamdan öğrenemezsin. Belki sen bana öğretirsin." Neredeyse arsızca söyledi.

Lavay onu hafifçe kelepçeledi. "Yüzbaşı Flint'le yalvaran bir saygıdan başka bir şeyle konuşmayacaksın, seni küçük pislik. O Ardmay Kontu. Boyun eğeceksin ve bunu şimdi yapacaksın."

Çocuk bembeyaz kesildi ve darbe aldığı kulağını ovuşturdu. Sanki bir hale, boynuz ya da başka bir şey çıkarmış gibi Flint'e baktı.

bunların kombinasyonu.

Beceriksizce eğildi. "Özür dilerim lordum." Büyülenmiş olsa da şimdi çekingendi.

"Le Chat ile henüz Cádiz'e gitmediniz mi?"

"Evet, efendim. Lütfen efendim, onu El Cisne Blanco Hanı'nda bulabilirsiniz."

"Eğer bize yalan söylüyorsan, evlat, senin yerinde olmak istemezdim." Bu rahat ton benzersiz bir şekilde tehditkârdı ve çocuk üzerinde işe yaradı. "Çabucak anlayacağız, değil mi?"

Adem elması yine sallanmaya başladı. Kahverengi gözler bir an için meydan okurcasına parladı, sonra korku ve teslimiyetle titreyip düştü.

"Cádiz'de ne yapacak?" Sessizlik.

Greeber çocuğu salladı.

"İpek satacak, değil mi? Rodriguez adında bir tüccar Plaza de Mina'da onunla buluşuyor. Saatini bilmiyorum."

"Greeber, çocuğu al, adın ne oğlum?"

"Mathias, efendim."

"-Mathias aşağıda ve onu kilitleyin. Corcoran'ı çağırın ve ikiniz bu... kıllı herifi... yan tarafa indirip teknelerinden birine ve sonra da o gemiye ulaşp ulaşamayacağına bakın. Onun kaderiyle pek ilgilenmiyorum. Çocukla daha sonra konuşacağım."

Greeber emirlerini yerine getirmesi için Corcoran'dan yardım isterken kıllı herif Portekizce bir şeyler mırıldandı.

Görevini yapmış olan Flint sonunda döndü.

"Lavay, ben aşağı inerken gemi senindir. Ve..." Bir an için bunu düşündü. "Bayan Redmond'un çocuktan haberi olmadığından emin olun."

Çünkü Kader bugün ona korsanlar göndermişti. Ve o çocuk sayesinde, haftalarca bir hayaleti kovaladıktan sonra Kader ona Le Chat'i de pekâlâ teslim edebilirdi.

İşin eninde sonunda bu noktaya geleceğini biliyorlardı. Lyon Redmond'u harekete geçiren çılgınca asil sebep ne olursa olsun, Flint görevini yapacaktı.

O kazanacaktı.

Lyon Redmond'ın kaderine mahkemeler karar verecekti. *İyi olan kazansın.*

Lavay anlamıştı. Sadece bir an tereddüt etti ve sonra keskin bir şekilde başını salladı. İstifa edercesine. Alaycı bir kaş seğirmesi yaptı.

"Evet, evet, Kaptan. Ölmediğinize sevindiğimi söylemiş miydim?"

"Duyarlılığın içimi ısıtıyor Lavay. İltifatına karşılık verebilir miyim?"

Lavay yine başını salladı, sanki neredeyse ölmek her ikisi için de bir günlük işmiş gibi. "Rotamızı değiştiriyor muyuz?"

Anlık kararlar verme ve yanlış olduklarında bunun sorumluluğunu üstlenme ihtiyacı on sekiz yaşından beri hayatının bir parçasıydı.

"Evet. Cádiz'e gidiyoruz."

Çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Lavay ayrılırken, "Fas'a da daha yakın olacağız," diye gelişigüzel bir yorumda bulundu.

Flint omzunun üzerinden şaşkın bir bakış fırlattı ve yürümeye devam etti. Günlerdir Fatima'yı düşünmemişti.

Daha önce ölümün gözlerinin içine birden fazla kez bakmıştı. Bir adamın öldüğünde gözlerinin önünden neler geçtiği hakkında çok şey söylenirdi. Ama Flint bugüne kadar özel birini görmemişti ve bugün gördüğü tek şey oydu ve şimdi görmek istediği tek şey de oydu.

"Kaptan?"

Yine Lavay. Durdu ve . "Evet?" Artık çok sertti. "Yine şanslıydı, ha?"

Flint kaşlarını çattı, Lavay'ın gülümsemesi kahkahaya dönüştü ve ardından Flint bedenini merdivenden aşağı fırlattı.

Neredeyse geçitten misafir kamarasının kapısına doğru koşacaktı. Seçkin Misafir Kamarası'nın kapı kolunu denedi.

"Violet!" Kapıyı çaldı, sonra hızla açtı. Kapı boştu.

Ah. Belki artık içgüdüsel olarak, belki de vahşi ölüm mahallinden daha uzakta olduğu için onun kamarasına gitmişti. Tekrar ayağa kalktı, kaptanın kamarasına doğru koştu, aşağı indi.

Pasajdan geçip kendi kapısının önünde durdu, kapıyı belli belirsiz çaldı, sonra kapıyı çalmanın saçma olduğunu fark edip tokmağı denedi.

Kapı açıldı.

Kapı aralığında durakladı. Violet yatağın ayakucunda tünemiş oturuyordu, gözleri kocaman ve şaşkındı. Onu görünce yüzünü toparladı ve tek kelime etmeden arkasını döndü. Dikdörtgen aynadan yansıyan yüz ifadesini görebiliyordu: solgun, gergin ve düşünceli.

Kendi odasına davet edilmeyi beklemedi; kapıyı arkasından kapatıp kilitledi ve sessizce kadının yanına, yatağın üzerine oturdu.

ldrdğ ilk adamı hatırlayamıyordu; savaştaydı, silahı bir tfeksi ve adamın yüzü anonim olacak kadar uzaktı; tek bir adı vardı: düşman. Ama sonrasını hatırlıyordu. Kabuslardan uyanmak. Titriyordu.

Violet, Asher'ı vurup öldürmeye hazırlanırken adamın yüzünü görmüştü. Muhtemelen yaşadığı sürece o yüzü asla unutamayacaktı.

"Bir adam öldürdüm," dedi sonunda. Sesi şaşkındı.

"Evet," diye yumuşak bir sesle onayladı.

Ne söyleyeceğinden ya da ne tür bir teselliye ihtiyacı olduğundan tam olarak emin değildi. Deneyssel bir şekilde, tereddütle onun ellerinden birini tuttu. Günlerdir ona dokunmamıştı ama yine de çok uzun bir süre gibi geliyordu ve sadece bu dokunuş bile garip bir rahatlama sağlıyordu. Sanki ona dokunmamak doğal değilmiş gibi. Eli, bir eldiven kadar gayri şahsi bir şekilde onunkinin içindeydi; parmakları serindi ama çok soğuk değildi: şokta değildi. Yine de elini içinde tuttu: hayatta ve zarar görmemiş olduğunun kanıtı. Minnettarlık onu sardı, bir an için güçsüz düşürdü.

Elini geri çekmedi.

"O şimdi nerede?" Sesi uzak ve gergindi. Sanki muazzam bir duyguyu bastırmak için büyük çaba sarf eden biri gibiydi. Hangisi olduğundan henüz emin değildi. "ldrdğm adam mı?"

"Köpekbalığı

yemi." "Ah."

Ona bakmadı. Profilini inceledi, bir zamanlar geminin kpeştesinde parmağıyla çizdiği o zarif çizgiyi.

Geçen gece. Şok ya da histeri belirtileri için onu inceledi; bunu onda tanıyacağını biliyordu. Çok kısa bir süre içinde kaşlarının seğirmesi, ağzının yapısı, gözlerinin gördüğü ya da söylediği bir şey karşısında parlayıp sönmesi, akıcı bir şekilde konuştuğu dillerden biri haline gelmişti.

"Kardeşimin karısı Cynthia bir keresinde yanlışlıkla bir heykelin penisini vurmuştu," dedi.

"mi yaptı?" Şaşırmıştı.

"Ama ben hiç silah kullanmadım. İlk kez."

"Öyle mi?" dedi nazikçe. "İyi nişan almışsın. Şok edici, gerçekten." Kızın ağzının kenarı seğirdi.

"Bu arada teşekkür ederim. Hayatım için," diye ekledi.

Gülümseme bir anlığına ağzını tamamen kapladı. Sonra soldu.

"Cynthia bir erkeği etkilemeye çalışıyordu."

Bu daha mantıklı geldi.

Birazcık.

Sessizlik.

"Seni öldürebilirdi," diye düşündü ve şimdi kesin olarak duydu, sesinde gerginliğin toplandığını anladı. "Bu..." Belirli bir kelimeye uzandı. Açıkça yetersiz bulduğu bir kelimedede karar kıldı. "...*adam* seni öldürebilirdi."

Erkek kelimesi kulağa hiç bu kadar iğrenç gelmemişti.

"Amacı buydu, evet," dedi sakın bir sesle. "Ama başaramadı. Senin sayende."

Bunun, hayatını kaybedebileceği sayılamayacak kadar çok durumdan yalnızca biri olduğunu eklemedi. Gülleler, palalar, yumruklar, açlık ya da gemi enkazları gibi göz kamaştırıcı çeşitlilikte yollarla. Bunların hepsi erkek olmanın, özellikle de yeni Ardmay Kontu olan Kaptan Asher Flint olmanın bir parçasıydı ve bunun şu anda onun duymak istediği bir şey olmadığından oldukça emindi.

Birdenbire hızla, doğrudan, sert bir şekilde yüzüne baktı ve adam şaşkınlıkla kızın teninin pembeleşmesini izledi. Sanki ona bakmaya dayanamıyormuş gibi hızla arkasını döndü.

Sonra havadan kocaman bir nefes çekti, avuçlarını gözlerine bastırdı ve havadan birkaç nefes daha çekti. Nefes alıp verirken omuzları sarsıldı.

EndiŖe verici.

"Violet?" dedi usulca ve botunun topuğunu yatağının altında duran lazımlığın kenarına gizlice geçirdi ve Ŗoktan hesaplarını dökmesi gerekebilir diye onu dıŖarı sürükledi.

Avuçlarını gözlerinden çekti ve odanın diğer ucuna baktı.

"Bunu ben *dođurmuŖ* olamam," dedi, sesi atallaŖmıŖtı. Sesi ŖaŖkın, hayret içinde ve... *fkeliydi*. YaŖadıđı farkındalıktan hiç de memnun değildi. Yüzünü tekrar ona çevirdi ve gözleri bir tür suçlama ile herhangi bir savaŖınınkinden daha ateŖliydi ve sanki onu ilk kez gryormuŖ ve gördüklerinden memnun deđilmiŖ gibi delici, çiğ ve sinir bozucu bir Ŗey vardı. Elini tutan adama baktı ve yumuŖak, alaycı bir kahkaha attı ve sonunda eli canlandı. Adamın elini kavradı ve ters çevirdi, avuçlarındaki çizgileri neredeyse uyuŖuk bir Ŗekilde izledi, sanki ona bir anlığına ödünç verdiği kırılabilir bir ŖeymiŖ gibi dikkatlice tekrar uyluğunun üzerine koydu.

Onun ruh halini okuyabilmeyi diledi. Ama kaybolmuŖtu. Birkaç dakika önce bir savaŖı olarak o kadar yetkinen, Ŗimdi neredeyse aresizdi.

"Bir adamı öldürmek ne *korkunç* bir Ŗey." Sesi, içinde bir Ŗeyler kopmak zereymiŖ gibi titriyordu.

Ŗimdi anlıyordu. Bir can aldığı gerçeği onu yiyip bitiriyordu. Bu onunkini kurtarmak için olsa bile. O sadece genç bir kadındı, bir savaŖı değil ve bu kadar çabuk toparlanmayı bekleyemezdi.

"Violet... ldrmek sert bir savaŖı için bile asla kolay değildir. Nasıl hissettiğinizi ancak tahmin edebilirim. Çok zgnm, keŖke buna ihtiyaın olmasaydı-"

BaŖını ona doğru çevirdi. "*Sus*, seni *aptal*," dedi öfkeyle, sesi bođuklaŖmıŖtı. "*Sus*." Ve Ŗimdi gözlerinden yaŖlar süzülüyor, ŖiŖiyor ve dökülüyordu. Sanki Asher'a tabanca doğrultan baŖka bir adammiŖ gibi bir parmak eklemiyle bir tanesine vurdu. "*Seni* ldrseydi buna dayanamazdım. *Seni*. YaŖayamazdım. Sadece... nefes almayı bırakırdım. Onu bir *düzine* kez daha ldrebilirdim. *Mutlulukla*. Senin için."

Ve son kelimedede sesi atallaŖtı.

Nefes almayı bıraktı.

Kendi içine kıvrılmış gibiydi. Ellerini kucağında kavuşturdu, omurgasını dikleştirdi, çenesini gerdi, duygularının kaosuna ve kanlı kaosun sonrasına doğuştan gelen düzenliliğini empoze etmeye çalıştı. Ama gözyaşlarını kontrol edemiyordu. Gözyaşları kabardı, kirpiklerine yapıştı, intihar eder gibi düştü.

Konuşmaya çalıştı. Adamın nefesini kesmişti. "Violet..." Şaşkın bir fısıltıydı.

Onun yanağına dokundu. Teni duygusallıktan sıcaktı ve kendini buna karşı çaresiz bulduğu için öfkelenen bir kadın gibi yumuşaktı. O kadar çok dilde, o kadar çok kelime biliyordu ki, birçoğu dağınık ve saygısız olsa da, yine de hiçbiri gelmedi. Belki de kadının öfkesi ve çaresizliği, ondan çok daha iyi anladığı bir şeyle ilgiliydi: sevmenin ne kadar *korkunç* bir şey olduğu. Çünkü tatlılığını büyük ölçüde, örneğin ihtiyaç duyulduğunda dolu bir tabanca el altında değilse, göz açıp kapayıncaya kadar kaybedilebileceği gerçeğine borçludur. Ve aşkın ona yaptığı, ona gösterdiği şey de buydu: o öldürebilen biriydi. Muazzam bir aşk yaşayabilirdi ama daha önce bir kez kaybetmişti ve bunun bir daha olmasına izin vermeden önce öldürebilirdi. Yine de ikisi de Lyon'u yakaladığında bunun kalp kırıklığıyla sonuçlanacağını biliyordu. Ve yakalayacaktı da.

Ama kardeşi Lyon'a -yok etmesi gereken adama- duyduğu sevgi, onun burada olmasının nedeniydi.

"Violet," diye tekrarladı, sesi tercih ettiğinden daha sertti. Birdenbire yumuşaklıktan korktu. Şefkatin onu çözebileceğini düşündüğü için saçlarını yüzüne doğru düzeltti. Eliyle ensesini kavradı; parmakları, iğnelerinden kurtulmuş, karmakarışık saçlarında oynuyordu. "Violet."

O zaman ona baktı ve oradaki şiddetli şefkat, belirsizlik onu çözdü.

Ağzını onunkine yaklaştırdı. Yapmayı bildiği tek şey buydu.

Dudakları yaklaştı, sonra onunkilere dokundu; dili ağzının köşesine dokundu; tuzun, korkunun, öfkenin ve aşkın tadını aldı. Ama dudakları onunkilere acımasızca hükmetti. Onları ısırdı, ağzını ayırdı ve onun dilini aradı. Ve ağzı

O kadar sıcak ve o kadar vericiydi ki, vahşice tahrik oldu ve hemen onun kadar korktu, çünkü daha büyük tehlikenin onun olduğunu biliyordu.

Çünkü nasıl sevilleceğini *biliyordu*. O ise acemiymi.

Ve yatıştırma girişimi olarak başlayan şey, şiddetin karşı koyması ve bastırılan arzusunun serbest kalmasıyla volkanik bir hal aldı.

Kadının dili adamın dilini aradı ve bu kez adamın tam merkezinde, daha önce hiç kıpırdamamış bir şey bulundu ve mutlulukla yakıldı. İnledi. İhtiyaç onu sarstı; bu kadına, sadece *bu* kadına, onunla ilgili her şeye duyduğu arzusunun gücüyle sarsıldı ve elleri körü körüne göğüslere uzandı, kadın bir zevk yemini edene kadar tülbentin üzerinden göğüs uçlarını kabaca parmaklamak için durdu, sonra elbisesini kıvrırmak için belinin kıvrımları boyunca kaydı. Onu yatağa doğru itti ve kısırdı.

"Şşşşt," diye mırıldandı ağzına karşı, tekrar vahşi öpüşmelere daldıklarında, sanki teselliye ihtiyacı olan oymuş gibi, başını boğazına eğdi, kalbinin gümbürtüsünü öptü orada, tuzu tatmak için göz kapaklarını tekrar öptü. Titreyen kollarıyla onun üzerine çıktı, ona köprü kurdu, onu hapsetti, parlak gözlerini, solgun, vahşi yüzünü ve çılgın saçlarını gördü ve gömleğini yukarı çekip pantolonundan çıkardı, parmaklarını göğsünde gezdirmek için koltuk altlarının altından zarifçe yukarı itti. Parmaklarını kadının korsajının kenarına geçirerek aşağıya doğru çekti. Göğüslerini ona doğru itti, tenin tene teması çıldırtıcıydı ve tam da aradıkları şeydi.

Elleri çoktan pantolonunun düğmeleriyle meşguldü ve şok edici bir verimlilikle sikini kaldırmış, elleri sakin uzunluğunu okşuyordu. Şişmişti, neredeyse ellerinde sığıyordu.

"Violet..."

Sesi boğuktu; sanki vücudunun dışında bir yerden geliyormuş gibi duyuyordu. Bu hem bir hosanna hem de ona bir uyarıydı ama durmayacaktı. Hiçbir şey onu durduramazdı. Ondaki gelen hiçbir söz, hiçbir hareket onu durduramazdı. Şimdi onun vermeye ihtiyacı olduğu kadar almaya da ihtiyacı vardı ve sonuçları bekleyebilirdi. Mazeretlerin, suçlamaların ya da ardından gelecek her şeyin şu anda hiçbir anlamı yoktu.

Pantolonunu itti, elleri kayarak kışının sert ve düz düzlemleri üzerinde gezindi, tamamen, acı verici bir şekilde şişmiş, şimdi karnına doğru yükselen sikini kavradı, parmaklarını kaygan kubbesi üzerinde kaydırıldı.

Dişlerinin arasından tısladı. "Yüce *Tanrım...*" Onu götürüyordu.

"Lütfen," dedi.

Yarattıkları karmaşa hayret vericiydi. Elbisesini kabaca iterek tamamen yolundan çıkardı, ta ki şimdi belinde buruşuk kıvrımlarla dolanana kadar; neyse ki uğraşacak çekmece yoktu. Neredeyse absürt bir verimlilikle dizlerini hızla yukarı iterek vücudunu dizlerinin arasına sığdırırken gözlerinin hızla açıldığını fark etti; çorapları bağlayan düzgün saten jartiyerlere dikkat etti, her biri hâlâ takılmamıştı. Parmaklarını Violet'in beyaz kalçalarının düşünölemeyecek kadar hassas iç kısımlarında gezdirerek onları birbirinden daha da ayırdı ve aradığı parmakları bacaklarının arasına değip koyu renk buklelerini sırlıslık bulduğunda zevkle inledi. Violet onun dokunuşuyla yukarı doğru kalktı, nefesi kesildi ve parmakları kadife kıvrımların arasından kaydı, alay etti, test etti ve daha fazla zevk arayarak onlara karşı kıvrandı.

Vücudunu onun üzerinde konumlandırdı ve sikini eline aldı ve önce gözleri genişlerken onun darlığına hafifçe girdi ve sonra anlaşılmaz bir mutluluk yeminiyle eve itti.

Violet parmaklarını onun kollarına gömdü ve acının ısırmasıyla nefesini içine çekti, karnı sert nefeslerle sıçradı, ama acı doğru görünüyordu, bir başlangıç, bir bedeldi ve çabucak geçti. Kurban etmek, onun için kanını akıtmak istiyordu. Adam onun üzerinde durdu ve onu doldurmasının şok edici, görkemli hissine uyum sağlamasına izin verdi. O kadar doğruydı ki, neredeyse hayvani bir zevk sesiyle inledi.

"*Tanrım... İstiyorum... Yapmalısın...*"

Gözleri kilitlendi. Titreyerek kendini onun üzerinde tuttu ve gözleri onu yaktı.

Nefesi boğazının nemine çarparak tüylerini diken diken etti. Adamın üst dudağını kaplayan teri gördü, dişleri alt dudağına gömölmüşü. Ona, *kendisine* duyduğu arzusun gücünü, parmaklarının altında titreyen sert kaslarda, vücudunun harareti sıcaklığında hissetti.

derisinde, geniş omuzlarının hızlı yükseliş ve düşüşünde. Bir parmağını adamın kaburgalarının arasındaki dikişte gezdirdi, bir ter damlasını durdurdu ve diline aktardı. Sonra ellerini, vücutlarının birleştiği kalçalarının üzerinde kaydırdı, muzaffer, hayret verici.

Gözbebekleri parladı; gözleri gece yarısıydı.

Kalçalarını yavaşça geri çekti, gözleri kızın yüzüne sabitlenmişti, tepkisini izliyordu, kız başını geriye attığında ve ağzı zevkten soluk soluğa kaldığında gözleri zaferle parladı. Adamın içinde sıcak bir şekilde kayması olağanüstü, görkemli ve dehşet vericiydi; kadın başka ne yapacağını bilemeden adamın kollarını kavradı. Adam tekrar soktu ve kadın bunun harikuladeliğini inledi ve bu onu daha da teşvik etti. Tekrar daldı. Kadın ayaklarını adamın sırtına kilitledi ve homurdanmak, yeterince derin olmadığını haykırmak istedi. Onun *gibi olmak*, onunla *kaynaşmak* istiyordu. Onu almak için vücudunu kavislendirdi ve onun tepkisi ihtiyacını besledi ve kontrolünü tamamen terk edene kadar kontrolünü parçaladı ve arzusun hızını belirlemesine izin verdi, horozunu ilkel bir ritimle ona vurdu, büyük vücudunun gücü onu salladı. Onunla buluşmak için eğildi, etinin onunkine karşı çıkardığı ses dayanılmaz derecede erotikti, yüzü kendinden geçmişti, şimdi içine odaklanmıştı, şimdi kendini serbest bırakmaya doğru sürerken.

Adam üzerinde hareketsiz kaldığında ve kısık sesle, neşeyle adını söylediğinde ona sarıldı.

White's'taki bahis defterlerinde yazılı bahislerin en tuhafı bile Violet Redmond'ın açık denizlerde bir adam öldüreceğini... ve bekaretini... vahşi bir *konta* kaptıracağını tahmin etmeye cesaret edemezdi...

Hepsi bir günde.

Birbirlerinin yanında, birlikte ve ayrı yatıyorlardı. Pencereden giren güneş ışığı bir hedef gibi karnının üzerine düştü.

Şimdi kimim ben?

Isaiah ve Fanchette'in kızı, tertemiz, varlıklı, dokunulmaz, evlilik pazarında gıpta edilen bir ödül, vahşilik eğilimi ışığında lezzetli bir spekülasyon kaynağı olan Violet Redmond değil. Violet Redmond değil, can sıkıntısından

Bir talibiyle yaşadığı küçük bir tartışma yüzünden kendini bir kuyuya atmış ve dirseklerinden tutularak geri çekilmişti. Hayatı boyunca kardeşleri ve ebeveynleri tarafından kurtarılan ve okşanan Violet Redmond .

Tam bir kargaşa içindeydi. Umursamıyordu. Kırıksıklıklar ya da saçları umurunda değildi. Öldürebilen, ekmek taşlarını yiyebilen, canavar bir dalga tarafından dövülmekten ve bir tarla faresi deliğinde yaşamaktan kurtulabilen bir kadındı. Bu adam tarafından tamamen çözülmüş, içi dışına çıkmıştı. Sadece onu istiyordu ve birdenbire hayat basit ve dayanılmaz derecede güzel ve hüzünlü gelmişti. Her şeyini vermişti. Memnundu. Ama Violet kendini bir anda, Asher Flint'in tüm hayatı boyunca hissetmiş olması gerektiği kadar çapasız ve yalnız hissetti.

Şimdi gerçekten kime ya da neye aitti? Geleceğe dair hiçbir garantisi olmadan kendini çözmüştü, çünkü bunun nasıl sona ereceğini biliyordu, çünkü sona ermeliydi.

Yine de yapılanları geri almayacaktı.

Eğildi, dirseğine dayandı, gülümsemesi tembeldi, gözleri temkinliydi ve güneşin altında acı verici bir şekilde maviydi ve her yerde olan saçlarından bir tutamı kaldırdı - yastıkların üzerinde dalgalandı, dudaklarına yapıştı, vücuduna terle yapıştı.

Parmaklarının arasından yavaşça çıkardı, uzun, upuzun bir ağa takılmış gibi içinden baktı.

Kadın ona gülümsedi. Konuşmaya başladı.

Tereddüt etti. "Senin için daha iyi olabilir," dedi sonunda huysuzca.

"Ben istedim," dedi çabucak. Suçluluk ya da pişmanlık hissetmesin diye. Gururuyla ilgili bir şey.

Seni istedim.

Ben mi istedim? Aman Tanrım. Annesi bu sözleri duysa ne kadar gurur duyardı.

"Asla tahmin edemezdim," diye mırıldandı kendini beğenmiş bir şekilde.

Hiç centilmence değil.

Yine de buna gülümsedi, çılgın bir sevişmeyle ahlaksız bir kadına dönüşmüştü ve sırtüstü dönerek kollarını başının arkasına uzattı, göğüsleri yukarı doğru kalktı.

Gözleri ilgiyle karardı ve yüz­süzce onlara ziyafet çekti.

"Çok daha iyi olabilir," diye fısıldadı. Eğilip meme ucunu ağzına aldı ve nazikçe emdi, diliyle üzerinde tembel bir sekiz rakamı çizdi.

Kanından küçük ateş nehirleri fışkırdı.

"Ah," diye iç geçirdi ve parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi.

Bacakları huzursuzca kıpırdandı, şimdiden ona tekrar sarılmak , karnında ağır bir arzu kaynıyordu, artık tanıdık gelen bir arzu sızısı. Şüphesiz şehvetlerini tüketmişlerdi. Elbette, diye düşündü biraz umutsuzlukla, bu sonsuz, doyumsuz bir şey olamazdı.

Afyon bağımlılarını, şarap tiryakilerini ve daha fazlasının asla yetmeyeceğini düşündü.

"Yan dön." Fısıltıyla söylenen bir emir.

Adamın göğüsleriyle oyalanmaya niyeti olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı ama itaat etti ve bahşış verdi.

Yolundan çekmek için kızın dağınık saçlarını düzgün bir avuçta topladı ve Rapunzel'in ipi gibi kızın omzuna attı. Kızın sırtı ona dönüktü, o kadar kaba davrandıkları elbisenin bağcıklarını çözdü ve parmaklarıyla gevşetti.

"Kollarınızı kaldırın."

Kadın itaat etti. Elbiseyi başının üzerinden yukarı kaydırıp, üstünkörü bir şekilde katladı ve bir kenara koydu. Kadının ensesine nazik ve yavaş bir öpücük kondurdu.

Meme uçları anında kalem ucu gibi dikleşti. Tüyleri diken diken oldu.

"Mürettebat nerede merak edecek mi?" diye mırıldandı.

"Mürettebat nerede olduğumu biliyor. Seni rahatlattığımı düşünüyorlar." İkisi de bu örtmeceye gülümsedi.

Sonra onun bağcıklarını çözdü ve birlikte vücudundan .

Ve şimdi çorapları dışında tamamen çıplak yatıyordu, sadece yakın boğucu kabin havası ve birkaç dakika içinde ondan ona geçen dairesel güneş ışını ve onları sanki kanat takmış gibi saygıyla omuzlarında gezdiren bir adamın elleri vardı üzerinde. Tüy kadar hafif parmak uçlarının takip ettiği yumuşak öpücükleri, sanki kurtuluşuna giden yolmuş gibi omurgasından aşağı sürüklüyordu. Konuşmadılar. Şimdi onun nefesini duyabiliyordu, sessiz ama düzensiz,

ve ona dokunmanın bile ona ne yaptığını bilmek hoşuna gidiyordu. Vücudu vahşi bir istekle uğulduyordu ama bunu bastırdı, çünkü onun sahip olduğu vücuduna, baştan çıkarmaya dair ayrıntılı bilgiye açlık duyuyordu. Bunun deniz kadar sınırsız bir sınır olduğundan şüpheleniyordu.

Beni seviyor mu? Biliyor mu ki?

Öğleden sonra ateş ettikten sonra güvertedeki yüzünü düşündü. O anda korunmasızdı. Hissettiği her şey o bakıştaydı.

Ama ya yaparsa? Ve bunun bir önemi yoktu. Onu seviyordu. Ve aşk ondan daha büyüktü.

Ve Violet, asi, ona teslim oldu.

Geçen gün de söylediği gibi, *bu hiçbir şeyi değiştirmez*. Adam Le Chat'in yakalanmasını, kadın da Le Chat'in serbest kalmasını istiyordu. Sonunda birinin diğerine ihanet etmesi gerekecekti.

Kendi kendine, *sadece şimdi var, dedi*. Kendine bunun yeterli olduğunu söyledi.

Adamın eli kadının beli boyunca kalçasına doğru ilerledi, karnının üzerinden aşağı kaydı ve kadının boğazına istemsiz küçük bir beklenti sesi takıldı. Bacakları kıpırdadı, adamın elinin aralarından aşağı kaymasını umuyordu.

"Yakında." Fısıltısında hınzır bir kahkaha .

Ama bu durumu daha iyi yapmıyordu, çünkü şimdi adamın yapmayı planladığı şeyi beklemekten neredeyse titriyordu... "yakında." Adam kalçasından nazikçe çekerek onu sırtüstü yatırdı ve gözlerini bir anlığına çıplak bedeninde gezdirdi; ancak daha sonra düşünürken, adam onu incelerken en ufak bir alçakgönüllülük hissi duymadığını hatırlayacaktı.

Bir süre sonra ona ciddiyetle, "Sanırım seni en çok sırt üstü yatarken seviyorum," dedi. Bunun ona kaşlarını çattıracağını biliyordu.

Ki oldu.

Hınzır küçük bir çocuk gibi sırttı ve bu o kadar büyüleyiciydi ki kadının içini delip geçti.

"En çok sırt üstü yatmaktan hoşlanmadığına emin *misin?*" diye devam etti acımasızca, sahte bir endişeyle ve parmakları

kalçaları boyunca, onları ayırmaya ikna ederek. Çok kolay, neredeyse açgözlülükle, gittiler.

"H-h-uush," diye nefes nefese kaldı. Yaptığı şey bu kadar lezzetliken ve devam etmesine ihtiyacı varken öfkesini ifade etme ihtiyacı çok haksız görünüyordu.

"Çünkü eğer bu konuda ... seni saatlerce... orada... tutmanın yollarını düşünebilirim... ve saatlerce... ve *saatlerce*..."

Sesi her "saatte" daha yumuşak, daha yumuşak ve daha yumuşak hale geldi ve sonuncusu göbeği ile bukleler üçgeni arasında bir fısıltı, üflenmiş bir nefes oldu.

Zonkluyor, ağrıyordu ve adamın dili kaygan, yumuşak merkezine dokunduğunda bunun keskin mutluluğundan sarsıldı.

Ve elleri kadının kalçalarını ayırdı ve yine diliyle okşadı ve bu sefer kadın inledi, bunun şaşırtıcı yeniliği, kötülüğü onu yukarı doğru eğdi.

Dilinin kızın sıcak, şişmiş yarığına değen kadife sıcaklığı enfesti ve kız onun altında dalgalanana kadar nasıl yalayacağını ve okşayacağını bilme konusunda olağanüstü bir deha sergiliyordu.

Bacaklarının arasına diz çöktü ve kendini içeri yönlendirdi, yavaş bir sevişme, doymuş, rüya bulutlu gözlere bakıyordu, kolları başının üzerinde geriye atılmış, saçları karışık bir yelpaze ve bu sefer onu çok yavaş aldı, her itme araştırıyor ve hassas, kalçalarının ritmi neredeyse durgun, tekrar geldiğini bilene kadar, duymaktan asla bıkmayacağını düşündüğü bir hosanna ile adını haykırıyordu.

Sonra dışarı çıktı, onun yanına uzandı ve onu kollarının arasına aldı.

Kadının ne zaman ağlamaya başladığından emin değildi. Sadece ağladığını *biliyordu*. Kadın gözyaşlarından her zamanki erkek korkusunu duyuyordu ve o da bunu biliyor gibiydi.

"Bu sadece duygu." çekti ve elini gözlerine götürdü. "Ben üzgün değilim."

Sadece duygular. Sevgi ve korku ve kayıp ve özlem ve daha fazla kayıp ihtimali. Bu kız olağanüstüydü. İçinde bir savaşçının kalbi atıyordu, ama gençti ve olan her şey

Kısa bir süre içinde ona yapılanlar, bırakın bir kadını, çoğu yiğit erkek için bile çok fazla olurdu.

Sahip olduğunu bilmediği bir şefkat içgüdüyle yatıştırıcı anlamsız heceler mırıldandı. Saçlarını okşadı. Ve onu kollarıyla sardı, uyuyana kadar ona sarıldı.

Bölüm 24

Çocuk Mathias haklıydı. İki gün süren merhametli denizlerin ardından *Fortuna* Cádiz'e yelken açtı. Ve limandaki gemiler arasında *Prosperar* da vardı.

Ve doğal olarak, *Olivia*.

Flint güvertede durdu ve sıcak bir limanın parlayan mücevherinin yaklaşmasını izledi. Demirin atılmasını istedi. Bir savaş beklentisi dalgası hissetmek için bekledi: Sonunda Le Chat'e karşı üstünlük sağlamıştı ve Flint'in ihtiyacı olan tek şey zekâsı ve bir kıl kadar avantajdı.

Onun yerine, Violet Redmond'un ellerinin altında zevkle dalgalandığı iki geceyi düşündü. Yumuşak bedeni kollarında uyuyordu.

Ve kendini bir hain gibi hissederek onu uyandırmak için aşağıya indi, tıpkı son iki ahlaksız gün boyunca onu uyandırdığı gibi.

Dört şey Violet'a bu özel kıyı yolculuğunda bir şeylerin çok farklı olduğunu söylüyordu.

İlki, Flint'in ondan önce uyanması, yıkanması, giyinmesi, sahip olduğu tüm silahları kuşanması ve sessizce kulübeden ayrılmasıydı. Ona günaydın öpücüğü *vermeden*.

Ve son iki büyü, tamamen cinsel gece boyunca, yalnız olduklarında onu öpmeden duramıyor gibiydi.

İkincisi, onu görmek için aceleyle geri dönmüştü ve gerekli giysiler dışında hiçbir şeyi çıkarmadan sevişmeyi başarmışlardı ve ona huzursuzca sonluluktan söz eden bir aciliyet de vardı.

Üçüncü şey ise *iki* fırlatma rampasının indirilmiş olmasıydı. Sadece bir kişi değil. Bazı nedenlerden dolayı Flint mürettebatın çoğunu alıyordu.

Fortuna'da sadece az sayıda adam bırakarak küçük bir birlik oluşturdu. Dördüncüsü, mürettebat arasında daha önce hiç görmediği bir çocuk vardı. Cılız, kasvetli bir çocuk, ergenlik çağının eşiğinde sallanıyordu.

Flint tarafından gemide kalması gerektiği söylendiğinde şüpheleri doğrulanmıştır.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde.

"Bugün tehlikeli olabilir," dedi dalgınca.

Sırtı ona dönüktü. Önü daha ziyade Cádiz'e odaklanmıştı. "Asher... kim bu çocuk?"

Tekrar ona baktı. Gözleri, kendisine verilen ismi kullanması konusunda bir uyarıyla irileşmişti. Ve ayaklarının dibinde bir uçurumun açılmaya başladığını hissetti: onsuz bir hayatın nasıl bir uçurum olacağını. Umduğundan daha erken geliyordu.

"En iyi oyuncu kazansın, Violet," dedi sonunda usulca. "Başından beri anlaştığımız şey bu değil miydi?"

Soğuk bir farkındalık ona hücum etti.

"Le Chat hakkında bir şeyler biliyor. Şu çocuk! Seni ona götürüyor!"

Bir süre sonra tek söylediği, "Korsanlarla birlikte gemiye geldi," oldu. "Onu yakaladık."

"Ve o bir şeyler biliyor!"

"Gerçekten de olabilir." Ona soğukkanlı, dikkati dağılmış bir komuttan başka bir şey vermedi. Adamlarını iş başında izliyordu.

Ona vurmak istedi. Çok cazip gelmesine rağmen bir çocuk gibi davranmayı ya da ayaklarını yere vurmayı reddetti. "O zaman beni de getir."

"Korkarım bu mümkün olmayacak." Güvertedeki başka bir iş için geri dönmeye başladı.

Elini onun sert ve sıcak koluna koydu. Kimin gördüğü umurunda değildi. "O benim *kardeşim*. Orada seni durdurmanın bir yolunu bulacağımdan mı korkuyorsun? Ya da onu vurmaya daha az istekli olacağından mı?"

Tek söylediği "tutukladığımızda göreceksiniz," oldu.

"Kahretsin, Flint" -tuzlu bir dil ve yüksek ses en azından kaşlarını kaldırdı- "bunun adil olmadığını biliyorsun. Bu şekilde mi kazanmak istiyorsun? Sana bildiklerimi anlattım. Seni bu kadar yaklaştırdım. Bana adil davranmanı *talep ediyorum*."

Adam ona baktı ve kadın her şeye rağmen ona karşı koyamadığını biliyordu.

"Bayan Redmond için yer açın," diye bağırdı.

El Cisne Blanco'nun Plaza de Mina'ya yakın olduğunu öğrenmek için rıhtımda birkaç soru sormak yeterli oldu; tüccarlar ve alışveriş yapanlarla dolu ve yumuşak İspanyol güneşiyle yıkanan eski sokaklarda on dakikalık bir yürüyüş.

Sıksa, uykulu gözlü bir memur masanın üzerine eğilmişti.

"Bize Bay Hardesty'nin odasını gösterir misiniz, lütfen?"

Hancı başını kaldırıp hepsine baktı. "Ah, Senyor Hardesty. Gitmiş." Koyu renk gözleri neredeyse alarm ve şüpheyle doluydu. Bu da üzerlerindeki silahlarla ilgili bir şey olabilirdi.

"*Gitti mi?*" Flint, hancıyı doğruyu söylemesi için korkutmak üzere tasarlanmış bir bakışla sabitledi.

"Kalbimi size adıyorum, senyor." On parmağını iki kez gösterdi. "Şimdi yirmi dakika. Belki daha da uzun."

Nasıl? Hardesty'nin adamları casus gözlükleriyle denizi izleyip *Fortuna*'nın limana doğru yelken açtığını haber verebilirlerdi.

Ama doğruca bu hana gideceklerini nereden bilebilirdi ki?

Tabii bunu da izlemiyorlarsa. Tabii çocuğu yanlarında görmedilerse.

"Son zamanlarda işgal ettiği odayı almak istiyoruz." "Henüz temizlemedik, efendim."

Flint bu bahaneyi küçümseyerek kaşlarını çattı ve bir avuç dolusu şilini tezgâhın üzerine fırlattı. "Umurumuzda değil," diye homurdandı.

Adamın gözleri savurgan para gösterisine ve itibarsız görünümlü adamlardan oluşan kalabalığın üzerinde parıldayan kılıç ve tabancalara takıldı.

"Kendiniz göreceksiniz, bayım, size yemin ederim. Sağdan üçüncü oda ve işte anahtarı," dedi aceleyle, şilinleri önlüğüne süpürerek.

Flint anahtarı ondan kaptı.

Hızlı bir karar verdi. Lyon Redmond'a ait herhangi bir şey hâlâ odadaysa, ondan bir iz varsa, Violet'in bunu bildiği kesindi.

"Bayan Redmond ve ben odaya gireceğiz. Yarınız merdivenlerin girişini korusun," diye emretti adamlarına. "Geri kalanınız yarından önce Plaza de Mina'nın yerini öğrendiğinizden emin olun."

Söz konusu odayı buldular. Kapı birkaç santim aralıktı. Flint tabancasını çekerek kapıyı sonuna kadar açtı ve köşeden içeri baktı.

Oda herhangi biri tarafından işgal edilmiş olabilirdi; özellikle korsanlara özgü hiçbir şey görünmüyordu.

Hızlıca terk edildiğine dair tek olası işaret, kısmen aralık bırakılmış bir büro çekmecesiydi ve Kont hemen oraya gitti. Küçük bir yatak vardı, ortası biraz sarkıktı, sıkıca örtülmüştü, ahşap iskeleti tozsuzdu ama yıllarca kullanılmaktan dolayı yer yer çizilmiş ve çukurlaşmıştı. Büyük bir pencereye cılız panjurlar asılmış, oda ironik bir şekilde aydınlansın diye açılmıştı, gün gibi aydınlıktı ve incelemeye davet ediyordu. Yatağın yanındaki küçük masanın üzerinde duran bir tabağın içine bir mum izmariti sıkıştırılmıştı.

Sonra Kont yatağın altına bakmak için eğildi ve bu yüzden Violet gül ağacı kutuyu Kont'tan önce gördü.

Ve ensesindeki tüm küçük tüyler diken diken oldu.

Faydacı, süssüz, oymasız bir , yaklaşık bir ciltli kitap uzunluğunda ve iki kitap yüksekliğindeydi ve üzerinde durduğu masayla neredeyse aynı renkteydi ve bu nedenle neredeyse masa tarafından kamufle edilmişti. Menteşeli bir kapağı vardı ve şu anda kapalıydı.

Ayrıca saç tokasıyla kolayca açılabilen bir kilidi ve sadece nereye basılacağı bilindiği takdirde açılabilen sahte bir tabanı vardı. Violet bunu biliyordu, çünkü son derece meraklı ve becerikli bir kız kardeşti ve Lyon'bunu bir kez yaptığını görmüştü ve o odasından çıktığında meraktan yapmıştı.

Vücudunu onun üzerine atmamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Sanki Lyon'un kendisi orada durmuş, ona sırtıyormuş gibi. Ve o anın dehşetine alıştıkça ve dehşet , o tanıdık,

Görkemli, güneş ısıltılı bir sevgi patlaması ve eşit bir öfke onu aralarına çekti.

Lyon ailesini tek kelime etmeden geride bırakmıştı.

Ama duygusallıktan dolayı kanlı kutuyu yanında getirmişti.

Ve onun bulması için buraya bıraktığından şüpheleniyordu. Çünkü içinde bir şey saklı olduğunu biliyordu. Ama *ne*?

Kızın kıpırtısızlığı Kont'u, kızın nefesi kesilmiş gibi uyardı.

Yatağın altına baktığı yerden aniden doğruldu.

"Violet? Bir mu var?"

"Yanlış bir şey yok." Dudakları garip bir şekilde bedeninden kopmuş gibiydi; yukarı kalktıklarını *hissetti*. Gülümsemesinin hissettiği kadar korkunç görünmemesini umuyordu.

."

"Solgun doğmuşum. Bu aileden gelen bir özellik."

Dudaklarının eğimini tahmin edebilirdi. *Her yerin solgun*, diye düşünüyordu, bunu söyleyebilirdi. *Boğazınız, göğüsleriniz, uzun bacaklarınız*. Ama onu izledikçe gülümsemesi soldu. Yerini kaşlarının arasında, gerçek kaş çatmanın habercisi olan küçük, dikey bir çukur aldı.

Violet'in tüm gücü sadece bu bakışları eşit bir şekilde karşılamak için değil, aynı zamanda kaşlarını kaldırmak için de gerekiyordu. Sanki şakacı bir şekilde onun incelemesinin *tadını çıkarıyormuş* gibi.

Duvar da titreyen sersem bir ışık, pencereden aşağıdaki suya yansıyor.

Asher başını çevirip denize baktı, her zamanki gibi denize mıknatıs gibi çekilmişti.

Sonra içini çekti ve kollarını abartılı bir şekilde uzattı, bu da parmak uçlarını neredeyse küçük odanın her iki duvarına temas ettirecekti. Saatini çıkardı ve zamanı gözden geçirdi, gitmeyi düşünüyormuş gibi kapıya doğru baktı, içini çekti ve saatini yerine koydu... sonra biraz fazla lakayt bir şekilde yatağın yanındaki küçük masaya doğru yürüdü.

Neden bakmasın ? Gözlerini *dikmiş bakıyordu*.

Onun kayıtsızlık kitabından bir sayfa aldı ve pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı, sonsuz suyu gördü, meditasyon yapar gibi davrandı

tefekkür. Sanki o gül ağacı kutu zihninde gerçek bir farkındalık ılığı yaratmamıştı. Göz ucuyla izledi.

Asher neredeyse kaprisli bir şekilde mumu kaldırdı. Kaldırdı, tekrar yere koydu. Kutunun hemen yanına.

Violet gerildi.

"Soğuk," dedi alaycı bir ifadeyle. "Neredeyse hiç yanmamış. Demek ki biz gelmeden hemen önce bir mum söndürüp kaçmamış."

Zayıf bir gülümseme daha üretti ve izlemek için yarım bir dönüş yaptı. Düşünceli bir parmağını gl ağacı kutunun üstünde gezdirdi.

Kadının midesi buz kesti. Uzuvarı da onu takip etti.

"Bu kutuyu tanıdın mı?" diye sordu dalgınca.

"Hayır," diye başardı. Ne de sadece tek heceydi.

Kapağı açmaya çalıştığında, kanı kafasına geri göndermek için dudağını sertçe ısırđı. Bayılmaya karşı küçük bir nlem.

Kapak ekiştirmesine direndi.

Onu rahatlamak için çok erken olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Kilitli mi?" Sesi hayranlık uyandırıcı, sakince meraklı geliyordu. Ama içinde

Kulaklarında, sesi sanki çok uzaklardan gelip ağzından çıkmış gibi tuhaf bir yankı yapıyordu.

Ona bakmadı. "yle görünüyor. Ancak bir sa tokasıyla aabileceğimden kuşkum yok. Bana bir tane dn vermeniz için sizi ikna edebilir miyim?"

"Violet?" Cevap vermeyince hızla ona döndü. Yüzünden kaçan ifade her neyse, garip bir şekilde hareketsiz ve kaskatı kesilmesine neden oldu. Sanki ani bir hareket eski bir yarayı sarsacakmış gibi.

"Elbette," dedi sonunda. Bu soğukkanlılık çabası yüzünden yüzünün atlayacağını düşündü. "Sadece... sadece sizin için bir tane bulmama izin verin..."

Beyninin "bir iğne bul" mesajını eline iletmesi çok uzun zaman alıyor gibiydi ve eli, saçlarının arasına girdiğinde tuhaf bir şekilde hantal ve etkisiz görünüyordu. Sanki hiç ona ait değilmiş gibi. Sanki arama için dn almış gibiydi.

Ona doğru ilerledi. İki belirsiz adım. Yanında durduğunda, onun o eşsiz erkeksi ve sarhoş edici kokusunun kendisini bayılma noktasına getireceğine karar verdi.

öldüğü gün. Onu tanıyacak, binlerce erkeğin olduğu bir odada gözü kapalı bulacaktı. Ve orada tüm rahatlığıyla dururken, sanki son kezmiş gibi onu içine çekti, çünkü öyle olduğunu biliyordu.

Vazgeçti ve elini saçlarından çekti.

Yüzü düşüncelerinden hiçbir şey ele vermiyordu ama gözleri her zamanki gibi onun yüzünü inceliyordu. Birden onun zekâsına şiddetle içerledi; özgürleştirici görüldüğü kadar istilacıydı da. Ama eğer herhangi bir sonuç çıkardıysa ya da sihirli bir şekilde onun düşüncelerinin akışını deşifre ettiyse, ifadesi buna asla ihanet etmedi. Sadece eli hızla yukarı kalktı.

Gözlerini kırıştırdı ama irkilmemeyi başardı. Saçlarını okşadı ve ona dokunduğunda yüzeyine hücum eden her neyse ona karşı kendini desteklerken ifadesi incelikle hareket etti. Her zaman geri püskürteceği, asla ses vermeyeceği duygular.

Doğal olarak bir iğne buldu.

Ve sonra saçından yavaşça ve çok yavaşça çekti, uzak bir ufukta tehditleri izlediği gibi yüzünü izledi.

Aman Tanrım. Bir şeylerin yanlış gittiğini *biliyordu*.

"Teşekkür ederim," dedi alaycı bir tavırla. "Tek bir saç telini bile karıştırmadım. Ama hapşırma, yoksa hepsi düşebilir."

Sonra da adam ona sırtını dönüp saç tokasını kutunun anahtar deliğine sokarken ayakta durmak ve kayıtsızca beklemek zorunda kaldı. Sonraki birkaç dakika, Ardmay Kontu Yüzbaşı Flint'in bir başka Redmond'un sırlarını ortaya çıkarmaya çalışırken çıkardığı cızırtı sesiyle vurgulanan bir beklenti cehennemiydi. Yine de Yaptığı şeyin bu olduğunu henüz bilmiyordu.

Sonunda Earl tokayı çıkardı, geri çekildi ve kutuya baktı.

Şükürler olsun! Başaramamıştı! Ve kesinlikle o orada dururken kilidi açmaya gönüllü olmak niyetinde değildi.

Ama Flint, alçalan güneşin aralarında uzayan gölge çizgisine bir göz attı. "Geç oluyor. Belki de kutuyu yanımıza almalıyız ve ben daha sonra tekrar denemeliyim."

Onun cevabını beklemedi. Kutuyu kolunun altına sıkıştırdı, döndü ve kibarca, "İğnenizi ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Ona uzattı, o da uzandı. Adam onun elini kendi elinin arasına aldı. Bir tuzak! *Lanet olsun ona.*

Nabzının bileğinin içinde tavşan gibi attığını hissedebildiğinden emindi.

"Elin buz , Violet."

O mavi gözlerin ardındaki zekâ onu araştırıyordu. *Benim onun yüzünü ezberlediğim gibi o da benim yüzümü ezberledi mi? Bir kirpik seğirmesi ona düşüncelerim hakkında bir şeyler söylüyor mu, tıpkı Sussex Downs üzerinde gökyüzündeki ışıktaki en ufak bir değişikliğin yaklaşan hava durumu hakkında ipucu vermesi gibi?*

Yüzünün ona hiçbir şey vermediğinden oldukça emindi. Çünkü Violet son zamanlarda sevdiği insanları korumak için neler yapabileceğini öğrenmişti ve bu, sevgilisinin hayatını kurtarmak için bir adamı vurarak öldürmek ya da kardeşinin hayatını kurtarmak için bir oyun masası yüzü geliştirmek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Yorgunluk," dedi hafifçe. Merakla kaşlarını çatmasına neden olan tek omuzlu bir omuz silkme hareketiyle.

Elini bir süre daha sıkıca tuttu, sanki onu bırakırsa denize düşecekmiş gibi. Gerginlik yüzünde ; konuşacağını düşündü. Sonra gözleri ondan uzaklaştı. Ve belki de gölgeler odadaki her şeyi hak ettiklerinden daha fazla dram ve gölgeyle boyuyordu. Ama bir nefeslik bir süre için adamın yüzünde kaybolmuş, boyun eğmiş bir şey gördüğünü sandı. Orada ve sonra sanki hiç olmamış gibi yok oldu.

Elini bıraktı.

Bir an birbirlerine baktılar. "Flint?" diye sordu kararsızca.

"Evet?"

"Neden mürettebata yarından önce Plaza de Mina'ya aşına emin olmalarını söylediniz?"

"Sence neden Violet?"

Onu izledi. Sonra başıyla kısa bir selam verdi.

Kaşlarını kaldırdı ve zarif bir hareketle odadan çıkmasını işaret etti.

Bölüm 25

Violet için işkence o akşam, Kont'un Plaza'nın ilerisindeki benzer ama daha konforlu bir handa kendisi için tuttuğu süit odada yenilen yemekten sonra yeniden başladı. Lavay'ın önderliğindeki ekip, geceleri Cádiz'in sunduğu tüm zevkleri keşfediyor ve Plaza de Mina'yı öğrenirken, Violet koyu baharatlı bir sosta yüzen ve kendisine iyi bir İspanyol şarabı olduğu söylenen şeyle yıkanan tavuk, bezelye ve pilavdan oluşan bir akşam yemeğiyle karşı karşıya kaldı. Hepsini zar zor yutabildi. Kont kendi yemeğini yuttu.

Flint, cilalı ve temiz tabağını bir kenara ittikten sonra işe koyuldu. elindeki tokayla kutunun üzerinde ıslık çalarak yontmaya çalışan bir adam gibi hevesle duruyordu.

Islık çalıyor! Lanet adam çalışırken *ıslık* çalıyordu.

Böylece, bastırılmış bir histerik neşe ve dehşet içinde, kutunun Lyon'un hainliğine dair bir kanıt sunup sunmayacağını öğrenmeyi beklerken, bir yandan da deniz şarkıları dinlemek zorunda kaldı.

Bir erkeğe göre, kardeşleri şu anda yaşadığı her türlü eziyeti hak ettiğini söylerlerdi. Bütün bunları tamamen kendi başına getirdiğini.

Kutunun kapağı sonunda bir sesle yerinden çıktığında, kafasının tepesinin uçtuğuna yemin edebilirdi.

Asher kutunun içine baktı. Sonra ters çevirip sertçe salladı.

Birkaç hüzünlü tütün tanesi yağmur gibi yağdı. İçeride hapsolmuş bayat tütün kokusu dışarı yükseldi ve hızla yenmiş tavuğun kalıcı aromasına karıştı.

"Burası boş," dedi.

Sen de öyle düşünüyorsun.

Belki de gerçekten öyleydi. Ama Lyon'u tanıdığından, bundan içtenlikle kuşkulanıyordu.

Saçma bir şekilde, bir an için Flint'in adına hayal kırıklığına uğradı. Ve sonra kendini kardeşi ile sevgilisi arasında bir lades kemiği gibi hissetmek için yeniden tükendi.

Sırtını dönüp onun gece korkuluğuna kaymasına izin verirken rahatsız edici derecede centilmendi. Ardından her zamanki gibi çırılçıplak soyunup yatağa tırmanırken, sanki çıplak ve sert güzelliğinin ilk görüntüsü kadının nefesini tamamen kesmemiş ve birkaç saniye boyunca kıpırdamasını engellememiş gibi, rahatsız edici bir ciddiyetle davrandı. Adam battaniyeyi göğsüne kadar çekip kollarını başının arkasında kavuşturdu ve kadın tokasını çözüp saçlarını taradıktan sonra hiç konuşmadan o da aynısını yaptı ve eşlerin ya da metreslerin böyle mi davrandığını merak etti: Sanki saçlarını taramanın ya da dişlerini temizlemenin doğal bir sonucuymuş gibi erkeklerle yatağa girmek. Bir şekilde "tutulmuş" ya da "düşmüş" bölgesine girip girmediğini ve farkında olması gereken bir protokol olup olmadığını.

Yumuşatmak için yastığa vurdu ve gül ağacı kutu yan odada durduğu sürece bu gece hiç uyuyamayacağını bildiğinden başını yastığa gömdü. O kutu şişmiş gibiydi, kâse anlamını kazanmıştı.

Ancak adam lambayı söndürdükten sonra, neden onu baştan çıkarmaya zahmet etmediğini merak etti. Birlikte geçirecekleri son gece olabilirdi.

Ve lamba söndükten beş dakika sonra, çok erken merak ettiğini öğrendi.

Yan yattı ve ona baktı. Bir parmağını dudaklarına dokundurdu ve usulca çenesinin hizasına kadar çekti. Gözleri gölgeler içinde parlıyordu.

Son iki gündür, hoş karşılandığından emin bir adam gibi ya da ikna gücüne dünya kadar inandığı için onun kendisini hoş karşılayıp karşılamadığını hiç umursamayan bir adam gibi ona uzanmıştı.

Ama dokunuşu garip bir şekilde kararsızdı.

Artık bir yabancıymış gibi dokunuyordu.

Bir şeyden şüpheleniyor.

Kulağını okşayan adamın elini yakaladı. Bir ya da iki saniye boyunca sıkıca tuttu. Hem kararsızlığıyla onu kızdırmak hem de kendine onun gücünü hatırlatmak için. Ama o gül ağacı kutu düşüncelerini tüketirken bile bedeni ne istediğini biliyordu. Tırnaklarını adamın sinirli kürklü ön kolundan aşağı doğru sürükleyerek göğsünün sıcak ve sert düzlemlerine dayadı ve kalp atışlarının sert gümbürtüsünü duyunca durdu. Elleri sabırsızca geceliğini yukarı iterken, çenesine takılmasını bekledi, bir yeminle çıkardı ve sanki önce ona saldırmış gibi yere fırlattı. Kendini nasıl da tanıyamadı: Adam ona dokunduğunda kanlı bir *çiçek* gibi açılmak, kollarını ve bacaklarını onun etrafına sarmak, verme ve alma fırsatının tadını çıkarmak istiyordu.

Tanrım, daha önce ne kadar zavallı bir şeydi, yarım bir insandı. Bunun onu ne hale getirdiğini bilmiyordu.

En azından, ona ihanet etmesi gerekebilecekken bile onu istemek kesinlikle ahlaksızcaydı.

Birdenbire onu öyle hızlı, öyle öfkeli bir şekilde örttü ki, kız bir nefesi bastırdı.

Vücudunun sıcaklığını ve ağırlığını bir tehdit gibi onun üzerinde tuttu: *Sana istediğim gibi sahip olabilirim.* Kollarını onun göğsüne doğru kaydırdı, ona sarıldı, şişmiş sikine alaycı bir şekilde sürtünmek, ona isteyerek teslim olacağını söylemek, onu istediği gibi, sert veya hızlı bir şekilde alabileceğini bilmesini sağlamak için yükseldi. Yatıştırma. Çabuk olmasını istiyordu; onu istiyordu ama aynı zamanda uyumasını da istiyordu.

Bunu biliyordu.

O yatıştırılmazdı.

Onun yerine aniden ayağa kalktı, tüm ağırlığıyla kadının kalçalarına bindi ve ellerini aniden üzerinden çekti. Ve sonra onu nefessiz bırakan bir başka hızlı hareketle bacaklarının arasına diz çöktü ve baldırlarını omuzlarının üzerine kaldırdı. Sonra parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve ellerini başının üzerinde düz bir şekilde bastırarak sabitledi. Onu hapsediyordu. Ona dokunmasını yasaklıyordu.

Bir planı var gibiydi.

Kendini onun bacaklarının arasına yerleştirdi, nemli ve ağrıyan yerlerini okşadı. Nefesini yuttu; bedeni protestosunu, özlemini titreştiriyordu.

Lanet olsun ona.

Ve sonra tekrar yaptı, ta ki kadın onun için eğilip onu teşvik edene kadar ve ihtiyaç kabardı ve azaldı, sonra tekrar kabardı, pençeleri olan bir şey.

Onu reddetti.

"Asher..." diye yalvardı.

Duymak istediği şey buydu. Ve bu kez onu delip geçti, ama yavaşça, o kadar acı verici bir şekilde yavaşça ki, sanki ilk kez onun yoğun sıcaklığını ve gücünü deneyimlemekten, ne kadar sıkı birleştiklerini, bunun ne kadar doğru hissettirdiğini fark etmekten başka seğeneği yoktu. İstek ve beklenti yavaşça vücudunun her yerine yayılıyor, varlığının dikişlerine baskı yapıyor, tehlikeli bir şekilde kırılma tehlikesiyle karşı karşıya olan bir baraj gibi.

Gör beni. Beni hisset.

Sadece beni. Niyeti buydu.

Geri çekildi ve yavaşça tekrar hareket etti.

"Tanrım..." diye inledi. *"Lütfen. Daha hızlı."* Kelimeleri utanmazca boğdu.

Ve hafifçe yer değiştirdi. Emin olmak için stratejik bir değişim, çünkü bir sonraki hızlı ve hassas itme kuvveti, bir yıldırım çarpması gibi zevk yayını gönderdi, o kadar toplam ve şok edici ki neredeyse bilincini kararttı.

Yani bu şehvetli bir saldırıydı, bir fetih. Düşünceleriyle sessizce mücadele etti: *Bu sadece zevk ve zevk geçici, ihtiyaçlar karşılanıyor ve ben onsuz da yaşayabilirim.*

Ama yine aynı şekilde, kadının içindeki aynı yere doğru hareket etti. Ve tekrar. Ve sonra tekrar. Çok yavaşça, ta ki içinden uzun, ilkel bir inilti çıkana kadar, yarı zevk, tamamen arzusunun acısı.

O kaybetmişti, Flint kazanmıştı. Sadece Flint ve ondan istediği şey vardı.

Adını söyleyerek, tehditler savurarak onu serbest bırakması için yalvardı. Adam kısa ve karanlık bir kahkaha attı. Başını geriye doğru savurdu, elleri için onunla savaştı, böylece onu pençeleyip emirlerini yerine getirmesini sağlayabilir, onu yumruklayabilir, onu teşvik edebilirdi.

Onu tuzağa düşürdü. Sadece birleştikleri yeri hissetmesini istiyordu. Ona hiç merhamet etmedi.

Zevkin ne kadar yoğun olabileceğini biliyordu. Ona daha azına izin vermezdi.

Adam tekrar hareket etti ve şimdi kadın da onunla birlikte hareket ediyor, onu mümkün olduğunu bildiğinden daha derine götürüyordu. Ve tekrar.

Ve tekrar.

Onun kendini eve götürme ihtiyacına karşı savaştığını duydu, nefesi titriyordu, avuçları sıcaktı ve kendini tutma çabasıyla terden kayganlaşmıştı. Vücudu titriyordu.

Yine de içinde bir zevk krizi oluşmuş ve devam etmişti.

"Asher... Tanrım... Ben... Ben..." Çılgına dönmüştü, var olduğunu hayal bile edemeyeceği bir yükseklikten uçuruma doğru kayıyordu.

O zaman homurdandı ve kendini serbest bıraktı ve daldı, ölümden kaçan bir adam gibi ona çarptı, hayatı için ya da onun hayatı için savaştı ve sonunda serbest bırakılması ona çarptı. Sanki öldürölüyormuşçasına beyaz bir mutluluk çığlığı attı. Sanki doğuyormuş gibi.

Sessiz, terli, çıplak, karanlık.

İzlenimler etrafındaki ateş böcekleri gibi yanıp sönüyordu. Doymuştu. Gevşemişti. Öldürölmüş, ele geçirilmiş ve en hoş şekilde alçaltılmıştı. Aslında *çığlık* atmıştı.

Asher. Gül ağacı

kutu. *Oh lanet*

olsun. "Violet."

"Mmm?"

"Yanlış bir şey olsa bana söyler miydin?"

Kalbi tekledi. Artık tamamen uyanıktı.

"Aught? Bu Hava durumu, ve Yemek, ve konaklama, vücuduma olan ilginiz, bu tür şeyler?"

"Evet. Ya da sağlığını. Bu şeyler."

Konuşması hafifti. Ama soru öyle .

Ve ilk başta bunun gerçekten sormak istediği soru olduğundan şüphelendi. Belki de onunla duygusuz kölesi olana kadar sevişmeyi ve böylece sorularına cevap vermemek için çaresiz kalmayı umuyordu. Bunun bütün gece korktuğu sorgulamanın başlangıcı olabileceğini düşündü; vicdanında zonklayan büyük sırrı ortaya çıkarana kadar onu durmadan küçük sorularla sıkıştıracaktı.

Onun sağlığı için endişeleniyor muydu?

Dokunaklı. Ama...

Ohhhh. Onun sağlığı.

O bir kadındı, şımartılmış bir kadındı ama annesinin inanmayı tercih ettiğinden daha az korunaklıydı ve gelişigüzel sevişmenin nelere yol açabileceğini çok iyi biliyordu. O da biliyordu.

Piç çocuklar.

Bir anda karanlık için minnettar oldu, çünkü her yerinin kıpkırmızı olduğundan emindi. Teni öz-bilincin sıcaklığıyla parlıyordu. Ahlaksız sevişmelerden anneliğe mi? İstemeden de olsa ondan biraz uzaklaştı. Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek için bir boşluk.

Pervasızlığın bedeli. Aile bağlarını koparmanın. Gerçekte kim olduğunu öğrenmenin.

Ama o bir aile istiyordu. O

da bir hanedan istiyordu.

Ama aralarında bu imkânsızdı, çünkü yarın muhtemelen *bu* işin sonu demekti.

"Yanlışı bir şey olsa size söylerdim."

Bu bir yalanla eşdeğerdi, çünkü bunun doğru olduğundan emin değildi. Çocuğu olsa bile, kendi iyiliği için olduğu kadar onun iyiliği için de bunu ona söyleyebilir ya da söylemeyebilirdi.

Ama duymak istediği şey buydu.

Konuşma kesildi.

Bir an sonra parmağını yavaşça, hafifçe omurgasından aşağı çekti, her bir incisini izledi. Geçici olarak. Neredeyse kaprisli bir şekilde. Bu bir şefkatti. Sahiplenme. Yalvarış.

Bu hiçbir şeyi değiştirmez, diye düşündü ve onun da bunu bildiğini biliyordu. *Beni mahvedecek*, diye düşündü. Kalbinin göğsünde şiştiğini hissetti. Kısa bir süre sonra uyudu.

Adam mışıl mışıl uyuyup, taklit edilmesi imkânsız bir terk edilmişlik ve solunum çeşitliliğiyle horlamaya başladığında, yataktan kayarak çıktı ve ateşin hâlâ biraz canlılıkla yandığı yan odaya geçti.

Kutu küçük yazı masasının üzerinde açık bir şekilde duruyor, tütün soluyordu. Kutuya dokunur dokunmaz, Tanrı aşkına, sanki yeniden küçük bir kızmış da Lyon'un yatak odasına gizlice girip kardeşinin sırlarını ortaya çıkarıyormuş gibi suçluluk duydu.

Ha, Lyon. Bu sefer hayatını kurtarabilirim.

Onu kaptığı gibi hızla ateşin yanına çömeldi.

İşte o zaman dizlerinden biri tabanca atışı gibi kırıldı.

Kutsal-!

Gözlerini sıkarak kapattı. Kıpırdamadan durdu. Saniyeler sonra ateş, suç ortağı gibi, aynı gürültüyle patladı ve bir kıvılcım yağmuru başlattı.

Neyse ki yan odadaki adam horlamaya devam etti.

Kutuyu çapraz bacakları ve gece korkuluğunun oluşturduğu hamağa yerleştirdi ve parmaklarını kutunun dibinde gezdirdi, bir rahatsızlığın kaynağını arayan bir doktor gibi dikkatle, araştırarak, sıkıca bastırdı. Geçen dakikalar sinirlerini piyanonun telleri gibi geriyordu, ta ki herhangi bir esintinin tellerden bir minuet koparacağından korkana kadar. Sonunda başparmakları sağ alt köşeye yakın bir yere bastırarak endişelendi. Ve kutunun alt kısmı tamamen döndü ve içindekiler kucağına düştü.

İlk çıkardığı şey bir kitaptı ve köşesi kalçasına batmıştı. Kitabı kaldırdı; sayfalarından yaşlılığın zorunluluğu fışkırıyordu. Sayfaları hızlıca karıştırdığında, kibirli bir el tarafından kaplanmış olduklarını gördü. Bir tür günlüktü bu. Kapağını okumak için hızla çevirdi, ateşe yaklaştı.

Yer onun altından kayıp gitti.

Ve düşmeye devam etti, düşmeye devam etti, ama kelimeleri her okuduğunda tam olarak aynıydılar.

Kaptan Moreheart'in malı, Steadfast'in komutanı. Lanet olsun.

Kanıt. Buna sahip olan kişinin gerçekten battığının kanıtı.

The Steadfast.

Kucağındaki ikinci şeyi hızla çıkardı. Ama bunun ne olduğunu zaten biliyordu. Bunu kutuyu karıştırdığı ilk ve son gün bulmuştu. Ve işte Lyon'un Le Chat olduğunun kesin kanıtı.

Çocukken o sahte dipte ne sakladığını keşfeden Violet'ti. Bu onun da saklamaya zahmet ettiği ilk sırdı, çünkü en büyük ağabeyini çok daha romantik ve kahraman gösteriyordu ve küçük yaşta bile babalarının bunu öğrenseydi Lyon'a ne yapacağını biliyordu. Şimdi bu sırrı saklamamış olsaydı pek çok kişinin hayatının ne kadar farklı olacağını merak ediyordu.

Elinde Olivia Eversea'nın minyatürü vardı, Lyon'gönderen kadının, dolaylı olarak Violet'in burada karanlıkta oturmasına sebep olan kadının, bir sonraki nefesinden daha çok sevdiği bir kontun yan odada horlamasının. Her minyatür portre gibi bu da özünü yakalayamamıştı. Violet'in kendini bildi bileli tanıdığı, ateşinin onu uzak tuttuğu birkaç zaman dışında her pazar kilisede gördüğü, artık Redmond ailesinin tarihinden ayrılmaz bir kişi. Olivia Eversea'nın yüzü belli belirsiz kalp biçimindeydi; çenesinde ve burada ressamın elinde hangi mavi varsa o maviye boyanmış olan gözlerinin kıvrımında hınzır bir masumiyet, bir tür şeytan vardı. Violet bu rengin tam olarak doğru olmadığını biliyordu. Yumuşak siyah saçları Violet'in zarif zevkine göre biraz fazla gelişigüzel yığılmıştı ama zaten Everseas'larla ilgili her şey onun zevkine göre biraz fazla gelişigüzeldi. Boynu uzun ve açık renkliydi, boynunda bir madalyon vardı; yeşil, düşük yakalı bir elbise giymişti.

Everseas'lar kuşkusuz çirkin bir klan değildi.

Violet, Olivia'nın minyatürünü kitap ve kutuyla birlikte ateşe atmak istiyordu.

Ama artık aşkı ve onun ne kadar olasılık dışı, uygunsuz, zahmetli, tüketen, sakat bırakacak kadar ciddi ve opera gibi gülünç olabileceğini bildiğinden, bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Olivia, Lyon'un çılgınlığı ve çöküşüydü. Tıpkı Kont'un

onundu. Kabul ne kadar nefret etse de Olivia'yı ateşe atmak Lyon'un kalbini ateşe atmak gibi olacaktı.

Ailenin *varisi* olan kardeşi Lyon Redmond'un, kendisi için en değerli olduğunu bildiği şeyi bir kenara atıp hızla kaçmak zorunda kaldığını hayal ederek, hızlı ve haklı bir öfke duyuyordu.

Tabii artık öyle değilse.

Ya da bırakmadıysa. Ama neden ve niçin?

Ve birdenbire kitabı bulması için onun bıraktığından neredeyse emin oldu. Kitabı biraz salladı ve bir yaprak kağıt çıktı.

Miles ailenin kaşifi olmasına rağmen beni bulanın sen olmasına şaşırmadım. Eve gittiğinde babam seni öldürecek elbette. Çünkü eve gideceksin. Kaptan Moreheart'ın günlüğünü okumaya başladığınızda, yaptığım şeyi neden yaptığımı ve kimin için yaptığımı anlayacaksınız. Ayrıca, sonuna geldiğinizde, neden eve gidemediğimi de anlayacaksınız - henüz değil

-Ve bu yüzden eve gidip beni gördüğünüzü ya da burada okuduklarınızı kimseye söylemeyeceğinizden şüpheleniyorum. Ama bunu sana bırakıyorum. Günlüğün kaderini de sana bırakıyorum.

Bana ne dedi biliyor musun? Sende hiç cesaret yok, Lyon. Asla bir şey için direnmezsin. Sen babanın icadisın ve babanın parasına sahip olacaksın. Kim olduğunu bilmezken seni nasıl sevebilirim?

Artık kim olduğumu biraz daha iyi biliyorum. Ama olmayı beklediğim kişi bu değil. Onun imajını sana emanet ediyorum.

Seni çok
seviyorum.

Böylece hızla günlüğü okumaya başladı. Birkaç sayfa en karanlık korkusunu doğruladı: Drejeck Grubu gerçekten de kârlı, yasadışı, korkunç Üçgen Ticareti'ne -insan kaçakçılığına- katılıyordu.

Ve Kaptan Moreheart birden fazla kez gemilerden birinin kaptanlığını yapmıştı. Alınıp satılan kölelerin kayıtları vardı.

Ancak günlüğün son sayfasında bir isim görene kadar, yatırımcılardan oluşan bir listede tek bir isim görene kadar, muhtemelen kahramanca bir şey yapmak için yola çıkmış olan Lyon'un neden şimdi

Drejeck grubunun işini tamamen bitirene kadar yaptıklarının nedenlerini korumak.

Ve keşfettiği şeyi neden yetkililere bırakamadığını.

Aman Tanrım.

Yorgunluk ve sinirsel heyecanın uyumsuz birleşiminden ve gerçekleri bir araya getirmeye çalışan beyninin düzensiz ateşlemelerinden dolayı gergin hissediyordu. Düşünmeye ihtiyacı vardı ama duygular birbiri ardına dalgalar halinde ona çarpıyordu, öfke, aşk ve korku ve bunların arasında kafasını boşaltmak için yeterli boşluk asla görünmüyordu. Yüzünü sertçe avuçlarının içine bıraktı, neredeyse bir tokat gibi ve sertçe nefes aldı. *Bir erkek gibi düşün*, dedi kendi kendine.

Asher'ın vurulmakla ilgili söylediklerini, acı başlamadan önce nasıl kutsanmış bir uyuşukluk, şaşkınlık anı olduğunu tekrar hatırladı.

Yanındaki odadan sabit nefesler geliyordu. Şaşırtıcı bir an için kadının nefes alış verişi onunkiyle aynı anda salındı ve sanki kadın onun için, o da kadın için nefes alıyordu.

Kollarını dizlerine dolayarak ateşin yanına sokuldu ve ne kadar güçlü olduğunu fark ederek şaşırdı. Bunun için Kont'a teşekkür edebilirdi. Soğuktan kaskatı kesilen ayak parmakları ve elleri ateşin ısı vermeyi kesecek kadar az yandığını söyleyene kadar öyle kaldı. Omurgasını dikleştirdi, derin bir nefes aldı ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

Parmakları nemli çıktığında kendine karşı bir öfke dalgası hissetti. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin*. Bir erkek gibi düşünebilir, bir erkek gibi davranabilirdi ama sonuçta o bir kadındı ve kadınlar ağlardı.

Sonra da yapmaları gerekeni yaptılar.

Yazı masasını sessizce açtı, tüy kalemini ve pıhtılaşmamış bir kap mürekkep buldu ve iki not yazdı.

Biri dedi ki:

Affet beni. Ama bunu neden yaptığımı anladığımı biliyorum.

Diğeri dedi ki:

Yarın Plaza de Mina'da olacağını biliyor.

Not: Onu seviyorum Lyon. Böyle bir şey olacağını hiç düşünmüş müydün?

*Sevgiler, kız kardeşin
Violet*

İkisinin de üzerine kum serpti.

İlkini olduğu yerde, yazı masasının üzerinde bıraktı.

İkincisini ikiye katladı ve bağcıklarını açık bırakarak hızla günlük elbisesinin içine girerken elinde tuttu. Hız çok . Ayakkabılarını ve portmantosunu aldı. Oyalanamayacağını, onu sessizce öpemeyeceğini ya da uyuyan formuna son bir kez hasretle bakamayacağını biliyordu, çünkü onu ne zaman izlediğini bilmek gibi bir hüneri vardı. Sevişmelerinin onu sersemletmiş olmasına rağmen, onu özlem dolu bakışlarla uyandıracağından hiç şüphesi yoktu.

Bu yüzden, yapması gerekeni yapmadan önce kırılmasını engelleyebileceğini umarak kalbini katılaştırdı ve sevdiği adamın huzur içinde uyurken çıkardığı sese doğru sessizce kapıdan çıktı.

Bölüm 26

Flint şafak sökmeden uyandı ve daha gözlerini açmadan onun gittiğini anladı.

Gitti, gitti.

Nefes alışını duymadı. Onun varlığını hissedemedi. Elini hızla yatağın onun tarafına doğru kaydırđı; erken uyandığı için yuvarlanmış olamayacak kadar serindi.

Yataktan fırladı ve çıplak bir şekilde yan odaya doğru yürüdü. Ateş sönmüş, oda şafağın gri ışığıyla aydınlanmıştı ve yağmalanmış gül ağacı kutu yere serilmişti.

Diz çöktü, sanki bir cesedin üzerindeymiş gibi nazikçe. Sonra yavaşça yukarı kaldırdı. Demek sahte bir tabanı vardı. Bunu neden düşünmemişti *ki*?

Ve dün gece onun bir saç tokasıyla cerrahi müdahalede bulunmasını izlemişti. Başından beri alt kısmı biliyor olmalıydı.

İçeride ne bulmuştu?

Kutuyu tuttu ve birden tüm planının saçma olduğunu anladı.

Parçalardan bir hayat kurmayı düşünmüştü. Gemideki kamerasında sakladığı şeyleri düşündü. Bir tablo. Bir satranç tahtası. Diğer insanların saygısını gösteren kupalar. Ve şimdi bunların hepsi ona aptalca , Violet'in kardeşine olan aşkı gibi gerçek aşkın ışığına tutulduğunda sadece macun taklitleri. Ve onun da ona olan aşkı.

Artık tüm hayatı onsuz bir hayatın taklidinden ibaret olacaktı.

Violet, gerçekten ait olduğu tek kişiydi. Yıkım onu hareketsiz tutuyordu.

Sonra da aptal kâğıt mesajını buldu.

Onu affetmek mi? Onu yumruğuyla ezip odanın diğer ucuna fırlatacak gibi oldu.

Mantıksızca, şefkatle tekrar tekrar düzeltti. Dokunduğı son şey bu olabilirdi.

Kendisine ihanet etmesi için ona fırsat vermişti: Ona Plaza de Mina'da arama yapan ekipten bahsetmişti. O aptal değildi. O kutuda bir şey bulmuştu ve her zaman şaşırtıcı derecede becerikli olan Violet, kardeşini Flint ve ekibinin onun için geleceği konusunda uyarmanın bir yolunu bulacaktı. Bir anlamda, ona ihanet etme fırsatıyla ne yapacağını görmek istediğinden şüpheleniyordu.

İhanet kelimesini kullanmaya hakkı yoktu.

Kafasına yumruk yemiş biri gibi yatak odasına doğru yürüdü, bir elinde hırpalanmış kutu vardı. Bir an için yatağın kenarına sertçe oturdu. Uzakta, onu saran duygular arasında, mahkemeye çıkarmak istediği birini buldu: öfke.

Zihninin ışığında odaklanmış bir şekilde tuttu, onu ayağa kaldırıp kıyafetlerini giydirene kadar tam bir alev haline getirmeye çalıştı. Hâlâ gömleğini pantolonunun içine sokuyor, bir eliyle saçlarını geriye itiyor, adamlarını uyandırmak için hanın kapılarına vurarak koridorlarda öfkeyle ilerliyordu.

Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmayı seçmiş olabilir.

Ama bu henüz başarılı olduğu anlamına gelmiyordu.

Flint'in ekibi hem zevk arayışlarında hem de Plaza de Mina ve çevresindeki sorgulamalarında titiz davranmış ve Bay Hardesty'nin Cádiz'deyken sık sık Plaza de Mina'daki bir tür bar olan Los Tres Pescaderos'ta bulunabileceğini öğrenmişlerdi.

Üç Balık, tuğladan inşa edilmiş ve girerken atlatması gereken kalın, kıymıklı ahşap sütunların üzerine oturtulmuş, zarif olmayan, gölgeli, alçak tavanlı bir odaydı. Puro, yemek, pipo dumanı birbirine karışıyor, yüzleri gizliyordu. Her yerde erkekler içkilerini yudumluyor ya da rahat bir sohbeta dalmışlardı. Sub rosa toplantıları için harika bir yerdi.

Ama dumanın arasından bile barın yakınındaki gölgelerin derinliklerinde, belirli bir omurganın çizgisini, bir profilin zarif kıvrımlarını gördüğünde. Flint'in kalbi yerinden fırladı. Saniyeler içinde sevinçten neredeyse havaya uçacaktı.

Sonra duman bulutlar gibi açılarak uzaklaştı.

Lavay'a döndü. "Beni dışarıda bekle. Sana ihtiyacım olursa ararım." Lavay tereddüt etti, sonra başını salladı.

Gelmeden önce tabancasının kilidini açmıştı. Kalbi kulaklarında donuk bir çekiç sesi duyarak, şüphelenmeyen yabancılardan oluşan kalabalığın arasından geçip gölgeli masada oturan dik sırtlı adama doğru ilerledi.

Redmond profili ona sırtını döndü.

Lyon Redmond hiç şaşırmadan ona bakıp kaşlarını kaldırarak hoş geldin diyene kadar ayakta durdu. Bekleniyordu.

Gerçekten de Musgrove'un suçladığı gibi yakışıklı bir şeytandı. Kız kardeşinin mavi gözlerine sahipti, karanlıkta bile canlıydı. Yüzündeki aristokrat açılar da kız kardeşininkileri andırıyordu ama onunki sert, erkeksi ve sakallıydı.

"İyi günler, Yüzbaşı Flint. Beni tutuklamaya çalışacak mısınız? Ya da vuracak mısınız? Daha dramatik bir şey mi?" Sesi sanki bir seçenekler menüsü sunuyormuş gibi çıkıyordu.

Flint kâsesine baktı.

Lyon bir bacağını yavaşça uzattı ve karşısındaki sandalyeyi masadan uzağa itti. Onu oturmaya davet etti.

Flint oturdu. Sandalyeyi masaya yaklaştırdı, ceketinden çıkarıp kucağına koyduğu tabancayı saklayacak kadar yaklaştırdı. Barmene gelmesini işaret etmek için elini havada salladı. Kadın belki de mağaralarda yaşayan yaratıklar gibi çevresine uyum sağlamıştı, çünkü onu hemen gördü. Eteği kalçalarının üzerinde bir çan gibi sallanırken, sanki menteşeler üzerindeydi. Parıltılıydı.

"Dark, *por favor*."

Lyon hareketsizdi. Parmaklarını bile oynatmıyordu. Özellikle gergin görünmüyordu.

Kadın birayı adama getirene ve adam ilk uzun yudumunu alana kadar iki adam hiçbir şey konuşmadı.

Flint, "Violet'in geleceğimi haber vereceğini düşünmüştüm," diye söze başladı.

Bu Lyon'u eğlendirdi. "Denemek mi? Şimdiye kadar onu daha iyi tanımış olmalıydın. Beni uyarmayı *başardı*. Bu sabah ondan bir not aldım. Özlü ve açıklayıcı. Kız kardeşim beceriklidir. Mesajı *Olivia*'ya götürmesi için *rihtimdeki* birine para vermiş.

Adamlarımdan biri bana emin oldu. Beni nerede bulacaklarını her zaman biliyorlar."

Flint şaşırmamıştı. Ne de olsa onun gemisine binmek için konuşmuştu.

"Ama... o zaman neden-"

" mıyım? Mesajına yazdığı not yüzünden buradayım, Kaptan Flint. Sizi bizzat görmem gerektiğine karar verdim. Violet'e gelince, şu anda İngiltere'ye dönmek üzere bir gemide. Yolculuğunu ben ayarladım. İki gün içinde evde olacak, yoksa daha fazla çıkarmayı aklına koyar."

Flint neredeyse refleks olarak ayağa kalktı. Kız gitmişti ve nerede olduğunu biliyordu! Sonra ne yaptığını fark edince kendini durdurdu.

Redmond'un neredeyse sonsuz derecede gerildiğini gördü ve adamın muhtemelen kendisi kadar silahlı olduğunu anladı. Muhtemelen kucağında dinlenen elinde kilitli olmayan bir silah taşıyordu.

Oturmaya devam etmek için kendini zorladı. Lyon'u almaya gelmişti.

"On silahlı denizcinin dışarıda beklediğini bilmelisin.

"anda seni alacağım Redmond."

"Hardesty," diye düzeltti soğukkanlı bir nezaketle. "Eğer . Burada, her neyse. Mathias sende mi? Çocuk? O güvende mi?"

"O bizimle birlikte. Gemime binen Portekizli korsandan etkilenmişti. Onu yanımızda tuttuk. Yararlı olduğunu kanıtladı."

"Abrega. Benim olduğumu iddia ettiğini duydum." İronik bir gülümseme.

Flint Lyon'a bakmaya dayanamıyordu ama yine de gözlerini ayırması imkânsızdı. Kız kardeşine o kadar çok benziyordu ki, bu bir işkenceydi.

"Abrega artık böyle bir iddiada bulunmayacak."

"Ah." Lyon'un kaşları takdirle yukarı kalktı. Bunun Abrega'nın öldüğünü söylemenin dolaylı bir yolu olduğunu anlamıştı.

Yine sessizdiler.

Flint merakla avına baktı. "Bunu neden yaptın?"

Lyon uzun bir süre yarım bir gülümsemeyle ona baktı. Sonra irkilerek dikkat kesildi.

"Oh! Özür dilerim. Bu soruya gerçekten *cevap vermemi* bekliyordunuz. Her şeyi itiraf etmemi. Yine de zeki olduğunu duymuştum."

Takipçisinin şerefine kadeh kaldırdı, birasını dudaklarına götürüp yudumladı ve sandalyesinde rahatça döndü.

"Mesele şu Kaptan Flint," diye neredeyse özür dilercesine söze başladı. "Bir kez daha önünüzden koşmak yerine sizi bekledim. Bunun bir sebebi var. Ama eğer beni almaya kalkışırsanız, savaşımadan gitmeyeceğim. Ve seni temin ederim ki ikimizden biri, ikimiz de olmasa bile, o andan sonra ölmüş olacak. Ne olursa olsun."

İki adam sessizce karşı karşıya oturuyordu. Görünüşte iki arkadaş, iki tanıdık, sohbet eden son derece iyi yetişmiş iki beyefendi gibi görünüyorlardı.

Masanın altında iki tabanca kilidi açılmış, dizlerin üzerinde dengede duruyordu ve beyaz mafsallı ellerle kavranmıştı.

"Öyle olsun," dedi Flint
kolayca. "Peki kız kardeşimi
seviyor musun?"

Flint küçük bir ses çıkardı. Şok ya da acı; kontrol edemiyordu.

Lyon Redmond bu söz üzerine sandalyesinde döndü ve dimdik oturdu. "Onu seviyorsun."

Bunu fark edince sesi irkilmiş gibi çıktı. Ve Asher bir an için bir kardeş gibi, Redmond'lar arasındaki uzun, derin geçmişi, kabullenilmiş aşkı hem eğlenerek hem de kıskanarak dinledi.

Lyon Redmond'un nefes aldığını duydu; sandalyesinde geriye yaslanırken bir gıcırtı duydu. Başını kaldırıp baktı ve profili -o inatçı çene, düz burun- Violet'i o kadar andırıyordu ki Asher kendini bıçaklanmış gibi hissetti. Derin bir nefes aldı, sadece eski ve yeni dumanı içine çekti. Öfke ve kararlılık bulmaya çalıştı. Gövdesinden vurulduğu ve battıkça hissine karşı kendini yüzdürmeye çalıştı.

Flint bu konuda inatla sessiz kaldı. "Size bir şey
sorabilir miyim, Yüzbaşı Flint?" Flint temkinli
bir şekilde başını salladı.

"Onu *neden* seviyorsun?" Sesi yine o kadar kardeş gibi çıkmıştı ki, Flint öfkelenirken bile neredeyse gülecekti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu seviyorum. Onu sevmek zorundayım. O benim kardeşim. da. Ama ben onu kendisine rağmen seviyorum, Tanrı onu korusun. Onun inatçı, kaprisli ve korkarım bir erkeğe uygun bir eş olamayacak kadar şımarık olduğunu biliyorum,

Ve bu ailemin ve kardeşlerimin suçu değil. Komik, anlayışlı ve son derece zeki biri ama Tanrı biliyor ki zekasını hiçbir zaman özel bir şeye uygulamadı. Onun için adam öldürürüm ve ona zarar verecek her erkeği öldürürüm. Azmini olmasa da geçmişte muhakemesini sorgulamak için sebeplerim oldu diyebiliriz. O benim kanımdan. Onu neden sevdiğini bilmek istiyorum."

Flint hâlâ bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu. Violet'i *sevip sevmediği* onunla Violet arasındaki bir meseleydi ve belki de artık tartışmalıydı. Ve yine de... bu adam onun kanını paylaşıyordu. Tüm hayatı boyunca onu tanıma ayrıcalığına sahip olan bir adam. Konuştuğunda, Violet'in iyiliği için konuşuyordu.

"İnce duygular dedikleri şey konusunda çok az deneyimim var Bay Redmond. Daha büyük ifadeler için sizin yeteneğiniz bende yok... Size sadece şunu söyleyebilirim..."

Tanrı aşkına Violet'i nasıl tarif edebilirdi ki? Bu, doğal olarak hiç *görmediği* kendi kalbini tarif etmeye çalışmak gibiydi. Bu bir *fikirdi*, onun kalbiydi; içinde attığını hissediyor, damarlarında hayat dolaşıyordu. Ona ihtiyacı vardı. Her şeyiydi.

"Onu tanımıyorsunuz Bay Redmond, iç organlarınızı tanıdığınızı kadar. O sizin bir parçanız. Onu *öğrenmek* zorundaydım. O da *kendini* öğrenmek zorundaydı. Ve Violet...onun muhteşem bir kalbi var. Vahşi bir savaşçının kalbi. *Küçük* hiçbir şey onun için yeterli olmazdı. Ne Sussex'te bir hayat, ne her zamanki evcil İngiliz aristokrat koca, ne de iğne işi ve hizmetkârları idare etmekle geçecek bir hayat... Gerçi onu bekleyen de bu olabilir. Sizi bulmak için denizi aşp geldi ve Tanrı'ya şükür, ailenizden hiç kimsenin ve sizi özenle arayan başka hiç kimsenin başaramadığını başardı. Bunu yapmasına izin vermem için *beni* ikna etti. Sizi temin ederim ki bu neredeyse imkânsız bir şey."

"Violet ikna edicidir," dedi Lyon hayıflanarak.

"Ve *ben* imkânsızım," dedi Flint acımasızca. "Bu yüzden Kral bu görev için beni seçti. Ailesini seviyor ama hiçbiriniz onun *kalbini* bilmiyorsunuz. Bu yolculukta ihtiyacı olan her şeyi bende bulduğuna inanıyorum. Kısmen sevmekten *korkuyordu*... senin yüzünden. Ama seni sevdiği için benden vazgeçti. Bunu senin için yaptı." Sesinde yorgunluk duyuyordu. Bir an durdu. "Bu Violet. O böyle biri.

Ve onu bu seçimi yapmaya sen zorladın. Gurur duymalısın." Sözler o kadar keskin, o kadar acıydı ki, neredeyse tadını alabiliyordu.

"Bir ironiye işaret edebilir miyim?" Lyon dedi ki. "Sizi durdurabileceğimden şüpheliyim."

"Ben olmasaydım muhtemelen onu hiç tanımayacaktınız."

Flint bunu yavaşça içine çekti. Uzun uzun içine çekti. Nefes verdi. Ama hiçbir şey söylemedi.

Lyon alaycı bir tavırla, "ederim," dedi.

"Buraya ne yapmak için geldiğimi değiştirmez."

Lyon bunu görmezden geldi. Bir süre Flint'i inceledikten sonra düşünceli bir ifadeyle, "Neredeyse görebiliyorum," dedi. "Birbirinizi *yakıp kül etmeden* birbirinizi neden sevebileceğinizi neredeyse anlayabiliyorum. Seni sevdiğinden *emin* misin?" Sesi hiç de hoş olmayan bir şekilde şüpheciydi.

"Hayatımı kurtarmak için bir adamı öldürdü. Abrega'yı öldüren oydu."

Lyon'un yüz ifadesi hiç değişmedi. Ama çarpıcı bir şekilde hareketsiz kaldı. Parmak uçları bira fıçısına öyle sert bastırdı ki, kansız kaldılar. "Öyle mi yaptı?"

Sesi gerektiği kadar şaşırmış gibi çıkmadı. Sesi yeterince kararlıydı ama yumuşamıştı. Sonra kaşları havaya kalktı; parmaklarını tankardına vurdu. Ve durdu. Bir an sonra öyle kasvetli, öyle kayıp ve acı dolu bir gülümsemeyle gülümsedi ki, Flint sürgünün ona neye mal olduğunu bir anda anladı.

"Violet," dedi Lyon sonunda. Bu yumuşak sözcük sevgi, kızgınlık, anılar ve pişmanlıkla çınladı.

Flint birdenbire kritik ve muhtemelen ölümcül bir şeyin farkına vardı: Burada kendisiyle eşit derecede kontrol sahibi bir adamla karşı karşıyaydı. Ama Lyon Redmond gücünü yolculuğuna ve geçmişine özgü yollardan almıştı. Bu zarafet, bu davranışlar, bu tavır, bu ruh, hepsi ince işlenmiş çelikten yapılmıştı ve bir bıçak gibi bilenmişlerdi.

Lyon Redmond ya kurtuluş arayışıyla hac yolculuğuna çıkmış bir adamdı ya da bir kadına duyduğu aşkın ateşinde yanmaya hazır bir adam.

Ne olursa olsun, yine de acı çekti.

Flint etkilenmemiş değildi.

Yine bir sessizlik çöktüğünde Flint tabancasını kucağında kaydırarak kaçınılmaz olana hazırlandı.

Ama Redmond düşünceliydi. Hikâyeye nasıl başlayacağını düşünüyor gibiydi. Hafifçe kımıldadı.

"Söyleyin bana, Violet için ne yapmazsınız, Yüzbaşı Flint?"

Flint bunun cevabını henüz bilmiyordu. Gerçi belki de bilmeye daha yakındı.

"Henüz test edilmedim."

Lyon bunun üzerine yavaşça gülümsedi ve başını salladı. "Ah. Belli ki sizde şair ruhu yok, efendim. Mübalağaya kapılamazsınız: 'Yapmayacağım *hiçbir şey* yok! Hiçbir şey!' Vesaire. *Ben* olabilirim. Mübalağayı severim. Ondan korkma, Flint! İnan bana, aşkı çevreleyen tüm o mor sözcüklerde bir gerçeklik payı var. Birini hayattan çok sevdiğinizde -ki birini hayattan çok sevmek gerçekten de mümkündür, aksi takdirde şairler yüzyıllar boyunca bu konu üzerinde durup durmazlardı- ve bilirsiniz, bilirsiniz, sadece bir kişi için doğmuşsunuzdur... bildiğiniz diğer her şeyi parçalara ayırmadan ona sahip olamayacağınızı hayal edin. Sevdiğiniz diğer tüm insanları incitmeden ve hayal kırıklığına uğratmadan. O zaman ne yapardınız?"

"Doğal olarak dışarı çıkar ve gemileri batırırdım."

"Zekice, Kaptan. İstedikinden daha azına razı olur musun?"

"İstedikimden daha azına asla razı olmadım."

Bu ifadede üstü kapalı olarak, ikisinin de Flint'in ne istediğini bildiği gerçeği yatıyordu: Lyon Redmond'u, Le Chat'i adalete teslim etmek.

"Pekala. Diyelim ki sevdiğiniz kişiyle birlikte olmak için bildiğiniz hayatı parçalara ayırmaya karar verdiniz. Emin olmak için zor bir karar. Hafifçe söylemek gerekirse. Çünkü onsuz bir yaşam hayal edemiyorsunuz ve size kalan alternatif ömür boyu sürecektir bir ıssızlık, çünkü saç gömleği giymeye, bir manastıra katılmaya ya da kendinizi okyanusa atıp boğulmaya niyetiniz yok. Ve böylece düşünülemez olanı yapar ve hayatınızı paramparça edersiniz... ancak sevdiğiniz kişinin her şeye rağmen size sahip olmayacağını ve aslında bir *nedeni* olduğunu keşfedersiniz."

Flint, kendisine rağmen, bu anlatının içine çekildi ve zihni Lyon için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye doğru kayd. Sonra o karanlık yerden geri çekildi: O uzun gecelerde Violet'i nasıl dayanılmaz bir şekilde istediğini, sevme nedenleri yüzünden mahkûm olduklarını bildiğini: sarsılmaz sadakat, cesaret, kararlılık ve tutku.

Ve ilk kez sevildiğini anladığında ona nasıl kanatlar verildiğini. Ve onları nasıl kullanacağını tam olarak öğrenemeden geri alındıklarını.

Ve aniden Lyon'un ıssızlığı kendisinininkinden ayırt edilemez göründü.

"Gördüğünüz gibi Kaptan Flint, ben de asla istediğimden daha azına razı olmam. Ya da *olabileceğimi* hiç düşünmedim. Ben bir Redmond'ım. Keşke bunun ne anlama geldiğini gerçekten anlayabilseydiniz. Ben de beni onun sevgisine layık kılacağını düşündüğüm bir şekilde dünyayı yeniden düzenlemeye koyuldum. Ama arayışım beni hiç beklemediğim şekillerde değiştirdi ve ben bir zamanlar o kıızı seven adam değilim. Yolculuğumda daha çok şey var. Ve işte acı bir ironi: Kahramanlaşırken, ona *layık* olurken kendimi savunulamaz bir köşeye sıkıştırdığımı fark ettim. Birinin masumiyetini ya da suçluluğunu kanıtlamak için yapmam gereken daha çok iş var. Ve siz, Yüzbaşı Flint, takdire şayan bir adam olmanıza rağmen, ne yaptığımı ve neden sandığınızdan çok ama çok daha az anlıyorsunuz."

Durakladı. Birasından uzun bir yudum aldı. Neredeyse dibine kadar içti, ama orada yarım santim kadar şırıltı bıraktı. Sanki dibe ulaştığında zamanının dolacağını biliyormuş gibi.

Flint Lyon Redmond'u izlerken, o soğuk Redmond zarafetinin, kontrolünün, sözlerindeki ölçülü ironinin altında, tutkuları muhtemelen Violet'inkinden iki kat daha volkanik olan bir adam olduğunu anladı. Daha karanlık, daha kararlı, daha köklü acılar çeken, hatta daha kibirli ve daha az bağışlayıcı. Büyüleyiciydi. Sussex'ten ayrıldığında da böyle miydi? Bu adam babasının yönetimi altında nasıl da ezilmiş olmalıydı. Altın Redmond oğlu, babasının ve ailesinin umudu. O zamanlar bile kontrolü ne kadar olağanüstü olmalıydı, çünkü kimse onun Lyon Redmond olmanın ihtişamının tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmadığını bilmiyordu.

"Peki söyleyin bana... Her şeyden önce ne istiyorsunuz, Kaptan Flint?"

"*Benim* istediğim *Steadfast* ve Kaptan Moreheart için adalet. Her şeyimi borçlu olduğum bir adam. Gelecekteki tüm servetim, seni adalete teslim etmeme bağlı. Ve benim istediğim de bu. Yani..."

Ayağa kalkmaya başladı ve Lyon'un ne yapması gerekiyorsa yapmaya hazır bir şekilde kaskatı kesildiğini gördü.

Lyon gibi o da kendini ateşe atabilirdi. Çünkü ateş temizlerdi. O kazanmıştı ve o kaybetmişti.

Artık önemi kalmamıştı. Onun mutluluğu kendisinininkinden ayırt edilemezdi.

Ona ne olursa olsun, onu sevdiğini bilmesini istiyordu.

"Buradan gitsen iyi olur, Redmond. Sırrın benimle güvende." Lyon'un gözleri ihtiyatlı bir şaşkınlıkla parladı. Dondu kaldı. Gülümsemesi yavaş ve çarpıktı, Lavay'ın o zamanki haline çok benziyordu.

Lavay dayanılmaz bir şekilde *bilgiçlik* taşıyordu.

"Ah. Onu hayattan daha çok seviyorsun. Muhteşem. İşte sevgili Lord Flint, bugün buraya keşfetmeye geldiğim şey de bu."

Ne hissederse hissetsin, bu Violet ile onun arasındaydı. "Fikrimi değiştirmeden git Redmond."

Ve Lyon ayağa kalktı. Uzun, zayıf ve ölümcül bir zarafetle. Ve akıcı bir hareketle, başka bir adamın saatini saklayabileceği gibi, tabancasını kilitledi ve sakladı.

"Sussex'i dene, Flint. Calais'ye giden bir gemiye binmesi için ödeme yaptım, oradan da onu tekrar İngiltere'ye götürecek bir gemiye binecek. Çoktan yola çıktı bile. Yolun açık olsun, Flint. Tekrar görüşene dek."

Şaşırtıcı bir hız ve zarafetle, Flint'in görüşünü duman kaplayana kadar barın derinliklerine doğru kaydı ve duman tekrar dağıldığında Lyon gitmişti.

Bölüm 27

Violet neredeyse üç haftadır ortalıkta yoktu ve bu süre zarfında herkes onun Leydi Peregrine'in evindeki partide eğlendiğini sanıyordu. Violet'i soran mesaj Leydi Peregrine'e ancak bugün ulaşacak, bu da hanımefendinin kafasını karıştıracak ve dedikodulara yol açacaktı.

Ama hiçbiri Violet'in sebep olacağı dedikodulara benzemiyordu.

Macerasının sonuçlarını ve şimdi başına gelebilecekleri düşünüyordu ki Jonathan köşeden baktı.

"Bayan Redmond... bir misafiriniz var."

Jonathan'ı izleyen Morton'un ayak seslerinin sonuçsuz tıkırtısını duydu. Bacakları daha kısaydı.

"Bay Jonathan, bunu daha resmi bir şekilde duyurmayı tercih ederdim."

"Özür dilerim Morton," dedi Jonathan, sahte bir pişmanlıkla gözlerini kocaman açarak. "Bir kontu anons etmek her gün nasip olmuyor. Vi, bayılacak mısın?" Sesi şaşkınlıktan çok endişeli geliyordu. "Bembeyaz olmuşsun. Koca herifi göndereyim mi?"

"Hayır, git buradan Jonathan," dedi belli belirsiz, kabaca.

Tüm anonslar zaten tartışmalıydı, çünkü bir görevdeyken sosyal inceliklere ne sabrı ne de ihtiyacı olan Flint, kapıda durmuş tüm bunları dinliyordu.

Uşak kollarını uzattı ve Flint dalgın dalgın paltosuyla şapkasını onların üzerine bıraktı. Morton onları uzaklaştırdı.

Flint kibarca, "Koca herif kız kardeşinle özel olarak konuşmak için yalvarıyor," dedi.

"Siz bu kadar güzel ifade edince, sizi bu zevkten nasıl mahrum edebilirim bilemiyorum, Lordum." Jonathan'ın da kullanmayı seçtiğinde olağanüstü ince davranışları vardı.

Jonathan kaşlarını kaldırıp geri çekildi ve *Lavay* olabileceğini düşündüğü bir kelime söyleyerek kapıyı kapattı.

Alışkanlıkla kaşlarını çattı, sonra döndü. Aman Tanrım.

Flint'in onun için tek erkek olduğu çok ama çok açıktı. O ona aitti, o da ona. O olmadan, zayıf ve ışıltılı gözlü olacağını ve Olivia Eversea gibi davalar güdeceğini biliyordu, ki zaten bunu yapmak istiyordu. Ya da ailesi için eksantrik bir yük, bir yerlerde saklı kalmış, Redmond ailesinin efsanesinin bir parçası olmaya mahkûm, utanç verici bir akraba olacaktı.

Çünkü onun da kendine ait oldukça büyük bir sırrı vardı. "Neden buradasınız?" diye temkinli bir şekilde başladı.

"Senin için geldim," dedi basitçe.

"Benim için mi *geldin*? Kulağa nasıl da emir gibi geliyor. Ama artık sizin geminizde değiliz Kaptan Flint. Haftalardır patates soymadım ve şimdi bana bunu yaptıramazsınız."

Sözlerini tüketmiş gibi .

Ve birden utandı, çünkü adamın da rengi solmuştu. Bu adamın kararsız görünmesine dayanamıyordu.

"Seni öylece bıraktığım için özür dilerim," diye teklif etti belli belirsiz. Sesi sadece bir fısıltı olarak çıktığında şaşırdı.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi nazikçe. "Ben olsam farklı bir şey yapmazdım. Sen doğru yaptın."

"Ben...yaptım mı?" Hangisini kastettiğini merak ediyordum: gitmek mi, gül ağacı kutusunu almak mı, Lyon'u uyarmak mı, yoksa-

Kadının temkinli tavrı karşısında belli belirsiz gülümsedi. "Hepsi doğrudu. Bunu sevdiğin biri için yaptın. Asla aksini yapabilecekmiş gibi davranmadın. İkimiz de bunu biliyorduk."

Neden halının kenarında duruyordu, sanki halı bir lavdı ve o sadece ulaşmayı arzulayabileceği bir adaydı?

Bilmemeye dayanamıyordu. Sormak zorundaydı. "Flint... *neden* buradasın? Lyon nerede?"

"Buradayım çünkü yaptığım şeyi sevdiğim biri için yaptığımı bilmeni istedim."

Elleri nemliydi. Bir zamanlar yenilikten yoksunluktan *öleceğini* düşünen kadın, bu özel gerilim oyunundan hiç hoşlanmıyordu. Ellerini gergin bir şekilde eteğinin önünden aşağı çekti. Sadece iki hafta önce yapmayı hayal bile edemeyeceği bir şeydi bu. Koşullar gerektirdiğinde bir şeyleri karıştırmaya daha yatkın hale gelmişti.

"Peki sen *neyin* doğru olduğunu düşünüyorsun?" Sinirleri yay kırıışleri gibi gerilmişti. Sesi zayıf ve neredeyse tizdi.

Durakladı. "Lyon'u gördüm."

Bir süre sessizlik oldu.

Ve sonra yavaşça çarpık bir şekilde gülümsedi. Kendinden çok memnundu. Onunla birlikte.

Kendinden geçebileceğini düşündü. O gülümsemeyi bir şal gibi etrafına çekeceğini, onu bir hamak gibi sarmasına izin vereceğini düşündü. Eli neredeyse bir kanepenin arkasına dokunacaktı. Sonra kendini tuttu ve toparlandı.

"Lyon'u *gördün* mü?" diye tekrarladı. Onu ikna etmek işkence gibiydi. "Sen... Lyon'la konuştun mu?"

"Evet. Ve sonra Lyon'dan ayrıldım." Şaşırmıştı.

"Ama..."

"Violet... sana çok benziyor." Kısa, meraklı bir kahkaha attı. Elleriyle saçlarını gergin bir şekilde geriye itti.

"*Nerede* o?" Etrafına çılgınca baktı. "Doğru olan neydi?"

"Seni *sevmek* doğru, Violet," dedi kolayca. "Onu Cádiz'de bıraktım. Yapacak daha çok işi varmış. Diyor ki. Oldukça zinde görünüyor."

Fit.

"Flint... Lyon'un kutusunda Kaptan Moreheart'ın günlüğünü buldum ve... tüm yatırımcıların listesi vardı. Lyon'un ne yaptığını ve bunu neden yaptığını biliyorum - sana Kaptan Moreheart'tan bahsetmek istemedim-"

"Biliyorum. Köle gemilerine kaptanlık ve yatırım yaptığı kesin. Hepsi öyleydi." Sesi acımasızdı. "Nedenini tahmin bile edemiyorum. Buna göz yumamam. Ama onun için daha az üzülemem. Lyon'un adaleti olmasa da adaletin yerini şüpheleniyorum."

"Bilmediğin bir şey var, Asher." Adını söylediğinde yüzünde anlatılamayacak kadar şefkatli ve öfkeli bir ifade belirdi ve utandı. *Seni seviyorum.* "Moreheart'ın günlüğünün son sayfasında listelenen yatırımcılardan biri... Jacob Eversea."

Flint kaşlarını çattı, şaşkındı. Sonra yüzü aydınlandı. "Olivia'nın babası mı?"

Violet başını salladı. "Bu onu öldürür. Ve biri fark ederse Everseas'i mahveder. Tabiri caizse dolu bir silahla baş başa kaldım. Kanlı Lyon bu konuda ne yapacağıma karar vermeyi bana bırakıyor."

"Zavallı piç." Lyon'u kastediyordu. "Ben de iki haftadır bir ikilem yaşadığımı sanıyordum." Sesi neredeyse eğleniyor gibiydi. "Birinin masumiyetini ya da suçluluğunu kanıtlamak için yapacak daha çok işi olduğunu söyledi."

Sessizlik çöktü. Babasının saatinin sarkacının zamanı izledi. Çok dikkatli ve özel bir sorunun zamanı gelmişti.

"Ama Flint... yani bu artık Lyon'u yakalamak istemediğin anlamına mı geliyor? Kral'a başarısız olduğunu mu söyleyeceksin?"

"*Başarısız* kelimesini pek sevmem." Oh, güzel. Sesi eğleniyor gibiydi. "Ama Violet... Lyon'u gördüğümde battığımı anladım. Ben sadece seni mutlu etmek için yaşıyorum, Violet. Sen benim için *gerekli*sin. Ben sana aidim. Ve lütfen, Tanrı aşkına, şimdi sana dokunabilir miyim?"

Adamın soğukkanlılığını ne kadar güçlü bir şekilde korumaya çalıştığını ancak şimdi görebiliyordu.

Kadın halının üzerinden ona doğru fırladı ve elini uzattı, adam da elini uzattı ve elleri birbirine yapıştı, vücutlarını yaklaşık bir metre mesafeden ayırdı. Kızın eli soğuk, adamınki sıcaktı ve adam kızın elini sanki kız onu yere sabitliyormuş ya da bir uçurtma gibi havalanmasını sağlayacak bir araçmış gibi kavradı.

Daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu. "Ama bu demek oluyor ki..."

"Seni seviyorum demek, Violet. Bunu başka bir insana hiç yüksek sesle söylememiştim."

Hızlıca ve tonlamadan söyledi. Sanki kelimelerden korkuyormuş gibi.

Violet, uzun ve gri bir günün ardından gelen bir güneş ışını gibi bu sözlerin tadını çıkararak durdu. Gözlerini kapattı. Ve içinin aydınlandığını biliyordu.

"Bu sözleri söyledikten sonra burada öylece *durmama* izin vermeyin," dedi sert bir şekilde. "Bu çok onursuzca."

"Ben de seni seviyorum," dedi usulca, aceleyle. Utanmış hissediyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı.

Aman Tanrım. Demek aşık olmak böyle bir şeydi. Garip ve aptalca, gerçekten.

Ve onu aniden bedeninin içine aldı ve birbirlerine sarıldıklarında rahat bir nefes aldı, çünkü bedenleri kelimeler onları insani ve garip hissettirdiğinde ne yapacaklarını biliyordu. Kadın hiç çekinmeden onun içinde eridi. Kalp atışlarını duymak, nefes alışını hissetmek için kulağını göğsüne dayadı, burada olduğuna ve onu asla terk etmeyeceğine dair güvence vermek için kollarını ona doladı.

Bir daha asla yalnız kalmayacaktı.

"Bu aynı zamanda," dedi başının üstünden, "toprağım var ama onu destekleyecek param yok. Sadece büyük bir unvanım var. Onun yerine Lavay'la evlenebilirsin. Sanırım onun bile şu anda benden daha fazla parası var."

"Çeyizim var," dedi dalgın dalgın. "Babam beni bir kontla evlendirmekten memnun olacaktır. Sanırım. Sizin gibi biriyle bile."

Adamın "senin gibi" sözüne eğlenerek baktığını görünce aniden geri çekildi ve onu bırakmak istemediği için kollarının beşiğine geri yaslandı.

"Ama bekle... evlenecek miyiz?" diye sordu, onun sormasını beklemesi gerekip gerekmediğini düşünmeyi unutarak.

"Ben öyle düşünüyorum. Sence de öyle değil mi? Daha romantik bir teklifte bulunmalı mıydım?"

"Hayır. Biz romantik değiliz," diye nefes aldı.

"Hiç de romantik değil," diye mırıldandı Flint, dudaklarına bir santim kala. "Ama seni hemen şimdi öpmezsem ölebilirim-"

Dudakları onunkileri kavradı ve öpüşmeleri açıkçası vahşiceydi.

Bundan zevk alıyordu. Bu yeniydi, çünkü bu bir vaatti, değerliydi, alçakgönüllüydü ve şaşırtıcı derecede erotikti. Adam onu açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi, sadece birkaç dakika içinde onu almaya niyetli bir adam gibi öptü ve kadın hiç kimseye vermeyeceğini düşündüğü bir şeyi verdi, elleri adamın saçlarına dolandı, adamın elleri ve kolları onu sıkıca sardı.

"Ama Amerika'daki eviniz..." dedi onun dudaklarına karşı, nefes almaları gerektiğine karar verdiklerinde. "İstediğin her şey..."

"Sen benim evimsin. Nereye istersen oraya giderim. İster karadan, ister denizden." Daha fazla öpmek için yaklaştı.

"Gerçekten mi?" Bir an için geri çekildi. Dudağını ısırdı.

Endişeli görünüyordu. "*Düşünüyorsun*, değil mi? Yapma." Tekrar eğildi.

Dudaklarının ulaşamayacağı bir yerde kaldı. "Ama Amerika'da yaşamak isteyebilirim. Ya da belki siz Sussex'i seversiniz. Sizin de İngiltere'de kendi mülkleriniz var. Sanırım bu, bebeğinizin İngiliz mi yoksa Amerikan vatandaşı olarak mı doğmasını istediğinize bağlı."

Yüz ifadesi, kızın kafasına vurduğu bir sopa gibi bomboşlaştı. Kolları gevşedi.

Olayın bu şekilde gelişmesini istememişti. "Sen... biz..."

Durdu.

Yüzündeki ifadeyi hayatı boyunca unutamayacaktı.

İşte neşe böyle bir şey. Neredeyse ağlayacaktı. Gözyaşlarının gözlerinin arkasını yaktığını hissedebiliyordu.

"Bir aile olacağız." Ve şimdi yine utanıyordu. "Bayılacak mısın?" Ona tutundu. "Çok solgunsun."

"Mutluluğun rengi."

Küçük bir tebessüm etti. Aslında korkuyordu. Gelecek başını döndürüyordu. Ama *birinin* Ardmay Kontu'na göz kulak olması gerekiyordu ve hayatının geri kalanında bu ayrıcalığa sahip olacaktı. Ardmay Kontu'nun kendisine göz kulak olma görevini yerine getireceğinden hiç şüphesi yoktu.

Onun yüzünde bir şey gördü. "Bayılacak mısın, Violet? Kanepeye geçmemiz gerekiyor mu?"

Kız cevap veremeden adam onu kollarının arasına aldı. Komutayı ele aldı.

"Evet, beni öpmek istiyorsan kanepeye geçmemiz gerekiyor ve... aksi takdirde... uygun şekilde. Kapı kilitli. En azından yıldızları görene kadar beni öpebilecek misin bir bak bakalım."

Ve her zaman meydan okumaya hazır olan Kaptan Flint de buna uydu.

Elbette ikisi de yıldızları görüyordu. Sonsuza dek yollarını bulacakları türden.

Teşekkür

Hayalimdeki işi daha da zevkli hale getiren insanlara minnettarım: keyifli, zeki editörüm May Chen ve alaycı bir zekaya sahip menajerim Steven Axelrod'a; elinizdeki kitabın yaratılmasına yardımcı olan Avon'daki tüm yetenekli, çalışkan insanlara; paha biçilmez (ve eğlenceli!) yardımları için Kim Castillo'ya; sevdikleri kitapların haberini yayan tüm sıcak, harika ve tutkulu fikirlere sahip okuyuculara; ve dünyanın dört bir yanındaki aşk kitapları satıcılarına en derin minnettarlığımı sunarım.

Yazar Hakkında

San Francisco Körfez Bölgesi doğumlu JULIE ANNE LONG aslında büyüdüğünde bir rock yıldızı olmayı hedefliyordu (ve bunu kanıtlamak için dolabının arkasına doldurulmuş gitarları ve püsküllü kıyafetleri var), ancak yazmak her zaman ilk aşkı oldu. Akademik kariyerine Gazetecilik bölümünde başladı, ta ki Yaratıcı Yazarlığın özgür hayal gücü ve aşırı gelişmiş kapris duygusu için daha uygun olduğunu fark edene kadar. Rutubetli, yapış yapış kulüplerde gitar çalmak nihayet "cazibesini" yitirdiğinde, Julie bir grupta olmanın en iyi yanlarını, yani dramayı, tutkuyu ve asi saçlı erkekleri bir araya getirebileceğini fark etti -Bir yandan da tarih ve araştırma sevgisini romana dönüştürdü. O zamandan beri, kitapları RITA[®], *Romantic Times* Reviewer's Choice, Holt Medallion, Bookseller's Best ve The Quills gibi sayısız ödüle aday gösterildi ve eleştirmenlerin onları tanımlarken "göz kamaştırıcı", "parlak" ve "elden bırakmak imkansız" gibi kelimeler kullandıkları biliniyor. Julie'yi www.julieannelong.com, www.julieannelong.typepad.com veya www.myspace/julieannelong adreslerinde ziyaret edebilirsiniz.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarları hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

Julie Anne Long'dan Aşk Romanları

TESLİMİYETTEN BERİ
BİR KONTU ÖPTÜM
BAŞKA HİÇBİR AŞIK GİBİ
ZEVKİN TEHLİKELERİ

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BİR KONTU ÖPTÜM. Telif hakkı © 2010 Julie Anne Long tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Avon Books ciltsiz ilk baskı: Temmuz 2010

EPub Edition © MAYIS 2010 ISBN: 9780062000187

Sürüm 09282012

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayınıcı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.

Seviye 13, 201 Elizabeth Caddesi

Sydney, NSW 2000, Avustralya

<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada

2 Bloor Street East - 20th Floor

Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada

<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited

P.O. Kutusu 1

Auckland, Yeni Zelanda

<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

77-85 Fulham Palace Road

Londra, W6 8JB, Birleşik Krallık

<http://www.harpercollins.co.uk>

Amerika Birleşik

Devletleri HarperCollins

Publishers Inc. 10 Doğu 53.

Sokak

New York, NY 10022

<http://www.harpercollins.com>

"A fantastic writer." AMANDA QUICK

Julie Anne Long

I Kissed An GRIFFIN
Earl

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

